
GILLIAN McALLISTER
ÎN LOCUL NEPOTRIVIT
LA TIMPUL NEPOTRIVIT

GILLIAN MCALLISTER

ÎN LOCUL NEPOTRIVIT LA TIMPUL NEPOTRIVIT

Original: *Wrong Place Wrong Time* (2022)

Traducere din limba engleză și note de:
CORA RADULIAN

virtual-project.eu

BOOKZONE

2022

Ziua zero, imediat după miezul nopții

Jen se bucură că în această noapte ceasurile sunt date înapoi. O oră câștigată, timp în plus pe care să-l petreacă pretinzând că nu-și așteaptă fiul.

Acum, că e trecut de miezul nopții, e oficial 30 octombrie. Încă puțin și e Halloween. Jen își spune că Todd are 18 ani, copilul ei născut în septembrie este de-acum adult. Poate să facă *orice dorește.*

Jen a petrecut o mare parte din seară scobind cu greu un dovleac. Îl pune pe pervazul ferestrei panoramice care dă spre aleea lor și apoi aprinde lumânarea din interiorul lui. L-a scobit din același motiv pentru care face toate lucrurile – pentru că simte că așa ar trebui –, dar de fapt e un dovleac foarte frumos, chiar dacă e scobit imperfect.

Aude pașii soțului ei, Kelly, cu un etaj mai sus și întoarce privirea. E ciudat că e treaz la ora aceasta, el fiind ciocârlia, iar ea privighetoarea. Își face apariția ieșind din dormitorul lor de la etaj. Are părul ciufulit și negru-albăstrui în întuneric. E gol-goluț, arborând doar un mic zâmbet amuzat în colțul gurii.

Coboară treptele spre ea. Tatuajul de pe mâna lui e luminat în trecere – e înscrisă o dată, ziua în care spune el că și-a dat seama că o iubește: primăvara lui 2003. Jen îi privește trupul. Câteva fire din părul de pe pieptul lui au albit în ultimul an, cel de-al 43-lea an al său de viață.

— Ai fost ocupată? întreabă el și arată cu degetul dovleacul.

— Toți au făcut câte unul, explică Jen scâncit. Toți vecinii.

— Cui îi pasă?! exclamă el.

Tipic Kelly.

— Todd nu s-a întors.

— Din punctul lui de vedere, la ora asta abia se înserează, spune Kelly.

Ușorul accent galez abia detectabil în silabele cuvântului *seara,* precum și respirația lui se poticnesc.

— Nu e ora unu? Ora lui de culcare.

E un schimb de replici tipic pentru ei. Pentru Jen, ora contează foarte mult, pentru Kelly, probabil prea puțin. Tocmai când se gândea la asta, Kelly se întoarce cu spatele și iată-l: posteriorul lui perfect-perfect, pe care

ea îl iubea de aproape 30 de ani. Jen mai aruncă o privire în josul străzii, căutându-l pe Todd, după care revine la Kelly.

— Acum vecinii îți pot vedea fundul, spune ea.

— Vor crede că e doar un alt dovleac, spune el, umorul lui fiind la fel de spontan și tăios ca lama de cuțit.

Zeflemeaua. Fusese mereu moneda lor de schimb.

— Vii în pat? Nu-mi vine să cred că am terminat cu Merrilocks, adaugă el, întinzându-se.

Toată săptămâna restaurase o pardoseală victoriană din gresie, dintr-o casă de pe strada Merrilocks. Lucrase singur, exact așa cum îi plăcea lui Kelly. Ascultă podcast după podcast; aproape niciodată nu se vede cu nimeni. Complicat, cam neîmplinit, acesta este Kelly.

— Sigur, spune ea. Într-o clipă. Vreau doar să știu că e bine mersi acasă.

— Va ajunge din clipă în clipă, cu kebabul în mână, spune Kelly și flutură din braț. Aștepți să-ți aducă chipsurile?

— Încetează, spune Jen zâmbind.

Kelly îi face cu ochiul și merge la culcare.

Jen se învârte fără țintă prin casă. Se gândește la un caz pe care-l are la muncă, un cuplu care divorțează și care se ceartă în principal pentru un set de farfurii chinezești, dar de fapt pentru o trădare. Nu ar fi trebuit să-l ia, are deja peste trei sute de cazuri. Dar, la prima întâlnire, doamna Vichare o privise pe Jen și spusese: „Dacă voi fi obligată să-i dau acele farfurii înseamnă că am pierdut tot ceea ce iubesc în viață”, și Jen nu a fost în stare să o refuze. Își dorea să-i pese mai puțin de niște străini care divorțează, de vecini, de nenorociții de dovleci, dar îi păsa.

Prepară un ceai și se întoarce la fereastra panoramică, continuându-și veghea. Va aștepta oricât va fi nevoie. Ambele faze ale vieții de părinte – primii ani de viață ai copilului și cei în care acesta e aproape adult – sunt marcate de lipsa de somn, deși din motive diferite.

Au cumpărat casa datorită acestei ferestre situate exact în centrul casei lor de trei etaje. „Vom privi afară pe această fereastră ca niște regi”, spusese Jen, în timp ce Kelly râdea.

Privește prin ceața de octombrie și iată-l pe Todd, în sfârșit, afară pe stradă. Jen îl vede exact când se trece la ora de iarnă și telefonul ei trece de la 1.59 la 1.00. Își ascunde un zâmbet: pentru că ceasurile sunt date înapoi, nimeni nu-l va putea acuza că a întârziat. Acesta este Todd; consideră

aspectul lingvistic și cel semantic al schimbului de replici într-o ceartă pe motivul orei de la care nu se mai iese din casă mai importante decât motivul cerții.

Vine pe stradă. Piele și os – pare să nu se mai îngrașe niciodată. Genunchii lui descriu unghiuri în jeanși în timpul mersului. Ceața de afară este incoloră, copacii și pavajul negre, aerul de un alb translucid. O lume în nuanțe de gri.

Strada lor – în capătul orașului Crosby, Merseyside – nu este luminată. Kelly a instalat o lampă stil Namia în afara casei lor. A surprins-o cu lampa scumpă, din fier forjat; habar nu avea cum de și-a permis-o. Se aprinde când detectează mișcare.

Dar… stai puțin. Todd a văzut ceva. Se oprește brusc, mijește ochii. Jen îi urmărește privirea și vede și ea: o siluetă care merge cu pas grăbit în lungul străzii pe celălalt trotuar. E o persoană mai în vârstă decât Todd, mult mai în vârstă. Își poate da seama de asta după trupul și mișcările lui. Jen sesizează amănunte ca acesta. Le-a sesizat dintotdeauna. Asta o face să fie un bun avocat.

Lipește o palmă fierbinte pe sticla rece a ferestrei.

Ceva e în neregulă. Ceva e pe cale să se întâmple. Jen e sigură de asta, fără să fie capabilă să spună ce anume; simte pericolul, are aceeași senzație ca în preajma artificiilor, a trecerilor de nivel și pe marginea prăpastiei. Gândurile îi gonesc prin minte ca o succesiune de instantanee luate de o cameră video, unul după altul, după altul.

Jen așază cana pe pervazul ferestrei, îl strigă pe Kelly, după care pornește în goană pe trepte, sărindu-le din două în două, în picioarele goale. Încalță în fugă pantofii, după care se oprește pentru o clipă cu mâna pe clanța de metal a ușii din față.

Ce, ce anume este acest sentiment? Nu și-l poate explica.

E o senzație de déjà vu? Abia reușește să o perceapă. Clipește și senzația a trecut, la fel de imaterial ca fumul. Ce a fost asta? Mâna ei pe clanța de alamă? Lampa galbenă care luminează afară? Nu, nu-și poate aminti. Acum senzația a dispărut.

— Ce? spune Kelly, apărând în spatele ei, legându-și un halat gri în jurul taliei.

— Todd… e… e afară cu… cineva.

Se grăbesc să iasă. Frigul de toamnă îi face pielea să se înfioare. Jen

aleargă spre Todd și spre străin. Dar, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Kelly strigă:

— Oprește-te!

Todd aleargă și, în câteva secunde, apucă partea din față a hainei cu glugă a străinului. Se măsoară cu el, cu umerii aplecați înainte, cu trupurile lipite. Străinul bagă o mână în buzunar.

Kelly aleargă spre ei, vizibil speriat, privind de la stânga la dreapta și înapoi, în susul și în josul străzii.

— Todd, nu! spune el.

Și atunci Jen vede cuțitul.

Adrenalina o face să vadă mai bine ceea ce se întâmplă. O lovitură de cuțit rapidă, curată. Și apoi totul se petrece cu încetinitorul: mișcarea brațului care se retrage, îmbrăcămintea opunând rezistență și apoi eliberând cuțitul. Două pene albe se ivesc deodată cu lama, plutind fără țintă în aerul înghețat, ca doi fulgi de nea.

Jen privește fix în timp ce sângele începe să curgă, în cantități uriașe. Probabil că a îngenuncheat pentru că simte pietricelele de pe cărare, care taie găuri rotunde în genunchii ei. Îl cuprinde în brațe, deschizându-i haina, simțind căldura sângelui care curge pe mâinile ei, printre degete, de-a lungul încheieturilor.

Îi descheie cămașa. Torsul lui începe să fie inundat de sânge; cele trei răni de dimensiunea unei monede ies la iveală și dispar intermitent – e ca și cum ai încerca să vezi fundul unui iaz roșu. Lui Jen i s-a făcut foarte frig.

— Nu, strigă ea, cu o voce groasă și plângătoare.

— Jen, spune Kelly răgușit.

E atât de mult sânge… Îl întinde pe aleea din fața casei ei și se apleacă deasupra lui, privind cu atenție. Speră că greșește, dar numai pentru o clipă e sigură că omul nu mai trăiește. Lumina galbenă a lămpii îi luminează pieziș ochii.

Noaptea e absolut liniștită și, după câteva minute, Jen clipește șocată, după care ridică privirea către fiul ei.

Kelly l-a îndepărtat pe Todd de victimă și l-a înconjurat cu brațele. Kelly e cu spatele la ea, Todd cu fața, privind în jos peste umărul tatălui său, cu o expresie neutră. Aruncă cuțitul. Sunetul metalului care atinge pavajul înghețat e ca un dangăt de clopot. Își șterge fața cu o mână, lăsând o urmă de sânge.

Jen îl privește fix, urmărindu-i expresia. Poate că are regrete, poate că nu. Nu-și poate da seama. Jen poate citi aproape pe oricine, dar niciodată nu l-a putut citi pe Todd.

Ziua zero, imediat după ora 1.00

Cineva trebuie să fi sunat la 999, deoarece brusc strada e luminată de sfere de un albastru intens.

— Ce…, rostește Jen, adresându-i-se lui Todd.

„Ce…”-ul lui Jen spune tot: cine, de ce, ce naiba?

Kelly își eliberează fiul din îmbrățișare, cu fața palidă și în stare de șoc, dar nu spune nimic, așa cum se întâmplă adesea cu soțul ei.

Todd nu se uită la ea sau la tatăl lui.

— Mamă, spune în cele din urmă.

Nu-și cheamă copiii întotdeauna mai întâi mama? Ea întinde brațele spre el, dar nu poate părăsi trupul victimei. Nu poate slăbi apăsarea pe răni. Asta ar putea înrăutăți lucrurile pentru toți.

— Mamă, spune el din nou.

Vocea lui e frântă, la fel ca pământul uscat pe care crăpăturile îl împart clar în două. Își mușcă buza și privește într-o parte, în josul străzii.

— Todd, spune ea.

Sângele bărbatului se lipește de mâinile ei ca apa tulbure după o baie.

— Am fost nevoit, îi spune Todd, privind în cele din urmă în direcția ei.

Maxilarul lui Jen se relaxează involuntar din cauza șocului. Lui Kelly i-a căzut capul în piept. Mânecile halatului ei sunt acoperite de sângele care e și pe mâinile lui Todd.

— Prietene, spune Kelly, atât de încet încât Jen nu e sigură dacă a vorbit cu adevărat. Todd.

— Am fost nevoit, repetă Todd, mai categoric.

Expiră o trenă de abur în aerul înghețat.

— Nu am avut de ales, spune din nou, dar de această dată cu hotărârea unui adolescent.

Lumina albastră a mașinii de poliție pulsează din ce în ce mai aproape. Kelly îl fixează cu privirea pe Todd. Buzele lui, albe de la lipsa de sânge, rostesc ceva neauzit, poate o vulgaritate.

Îl privește intens, fiul ei, făptașul unei infracțiuni violente, care iubește computerele și statistica și căruia îi mai place și acum să primească o pijama de Crăciun în fiecare an, împăturită și pusă la capul patului său.

Cu mâinile în păr, Kelly se învârte descriind un cerc inutil pe alee. Nu s-a uitat nicio clipă la bărbat. Îl privește doar pe Todd.

Jen încearcă să oprească sângele din rănile care pulsează sub mâinile ei. Nu poate părăsi victima. Poliția a sosit, dar încă nicio ambulanță.

Todd continuă să tremure, de la frig sau de la șoc – Jen nu își dă prea bine seama.

— Cine este el? îl întreabă Jen.

Are atât de multe întrebări, dar Todd dă din umeri, fără să răspundă. Jen vrea să comunice cu el, să scoată de la el răspunsurile, dar acestea nu vin.

— Te vor aresta, spune Kelly cu voce scăzută.

Un polițist aleargă spre ei.

— Uite ce e, nu spune nimic, în regulă? Vom…

— Cine e el? întreabă Jen.

Rostește cuvintele prea puternic – un strigăt în noapte. Se roagă ca poliția să se miște mai încet, să le mai dea puțin timp.

Todd își întoarce privirea spre ea.

— Eu…, spune el și pare că deocamdată nu are o explicație verbală, adoptând doar o postură meditativă.

Pur și simplu nimic, o propoziție rămasă în suspensie, suflată în aerul umed, agățat între ei, în ultimele clipe de dinainte ca întâmplarea să privească mai mulți oameni decât familia lor.

Polițistul se apropie de ei: înalt, cu vestă neagră antiglonț, cămașă albă, cu stația radio în mâna stângă.

— Transmisiune de la Tango doi patru cinci – acum la locul faptei. Vine ambulanța.

Todd îl privește pe polițist peste umăr, o dată, de două ori, după care privirea îi revine la mama lui. Acesta e momentul. Acesta e momentul în care ar trebui să explice, înainte ca ei să dea năvală, cu cătușele și puterea lor.

Figura lui Jen e înghețată, mâinile îi sunt fierbinți de la sânge. Nu face decât să aștepte, temându-se să se miște, să piardă contactul vizual cu el. Todd e cel care îl întrerupe. Își mușcă buza, după care își privește picioarele. Și asta e tot.

Un alt polițist o îndepărtează pe Jen de trupul străinului și ea stă pe aleea lor în pantaloni de trening și bluză de pijama, cu mâinile ude și lipicioase, privindu-și insistent când fiul, când soțul, în halatul lui, încercând să

negocieze cu sistemul juridic. Ea ar trebui să preia controlul asupra situației. În fond, ea e avocat. Dar a rămas fără grai. Absolut dezorientată. La fel de pierdută de parcă ar fi fost abandonată la Polul Nord.

— Îți poți spune numele? îl întreabă primul polițist pe Todd.

Alți polițiști ies din mașinile lor, ca furnicile dintr-un mușuroi.

Jen și Kelly fac dintr-o singură mișcare un pas înainte, dar Todd face, chiar atunci, doar un gest mic. Întinde mâna în lateral, ca să-i oprească.

— Todd Brotherhood, spune plictisit.

— Îmi poți spune ce s-a întâmplat? întreabă polițistul.

— Stai așa! spune Jen, revenind la viață. Nu-l poți interoga la marginea drumului.

— Să mergem cu toții la secție, spune repede Kelly. Și…

— Ei bine, l-am înjunghiat, îi întrerupe Todd, arătând spre bărbatul aflat la pământ.

Își pune mâinile înapoi în buzunare și pășește în fața polițistului.

— Deci cred că ar trebui să mă arestați.

— Todd, spune Jen. Nu mai vorbi.

Lacrimile o îneacă. Așa ceva nu poate fi adevărat. Are nevoie de o băutură tare, ca să se întoarcă în timp, să i se facă rău. Întregul ei corp începe să tremure pe loc, afară, în frigul absurd, confuz.

— Todd Brotherhood, nu trebuie să spui nimic, spune polițistul, dar poate dăuna apărării tale să nu vorbești când vei fi interogat…

Todd își apropie încheieturile de bunăvoie, de parcă ar juca într-un rahat de film și, cu un clic metalic, este încătușat pur și simplu. Și-a ridicat umerii. Îi e frig. Expresia de pe chipul lui e neutră, ba chiar resemnată. Jen nu poate, nu poate, nu poate înceta să-l privească.

— Nu poți face asta! exclamă Kelly. Este o…

— Așteaptă! îi spune Jen, speriată, polițistului. Putem veni și noi? E doar un adolescent…

— Am 18 ani, spune Todd.

— Intră acolo, îi zice polițistul lui Todd, arătând spre mașină, ignorând-o pe Jen.

În stația de emisie-recepție spune:

— Transmisiune de la Tango doi patru cinci – pregătiți o celulă goală, vă rog.

— Atunci te vom urma, spune ea disperată. Sunt avocat, adaugă inutil,

deși nu cunoaște deloc dreptul penal.

Totuși, chiar și acum, într-un moment de criză, instinctul matern arde la fel de luminos și de clar că dovleacul din fereastră. Trebuie doar să afle de ce a făcut-o, să-l scoată de acolo, apoi să-l ajute. Asta trebuie să facă familia. Asta vor face.

— Venim și noi, spune ea. Ne vedem la secție.

Polițistul îi întâlnește în cele din urmă privirea. Arată ca un model. Tăieturile acelea masculine sub pomeți. Doamne, ce clișeu, dar în vremurile astea toți polițaii par foarte tineri.

— Secția Crosby, îi spune el, după care se întoarce în mașină fără să mai rostească ceva, luându-i fiul cu el.

Celălalt ofițer rămâne cu victima, acolo. Jen nu poate suporta să se gândească la victimă. O privește, doar o dată. Sângele, expresia de pe fața polițistului… Jen e sigură că omul e mort.

Se întoarce spre Kelly și nu va uita niciodată privirea pe care i-o aruncă exact atunci soțul ei de obicei stoic. Îi întâlnește ochii de un albastru intens. Lumea pare să se oprească pe loc pentru o clipă și, în nemișcarea și tăcerea care s-au lăsat, Jen se gândește: Kelly e imaginea dezolării.

•

Secția de poliție are pe fațadă un semn alb, pentru a fi observată de public. Poliția Merseyside – Crosby. În spatele acestuia se află o clădire construită cam prin anii 1960, înconjurată de un zid scund de cărămidă. Frunzele căzute în octombrie s-au adunat val după val lângă el.

Jen parchează afară, pe linia dublă de culoare galbenă, și oprește motorul. Fiul lor a înjunghiat pe cineva, ce mai contează o amendă pentru parcare? Kelly iese din mașină înainte ca aceasta să se fi oprit. Întinde mâna în spate, în mod inconștient, crede ea, pentru a o prinde pe a ei. Ea o apucă de parcă ar fi o plută pe mare.

Împinge una dintre ușile batante duble de sticlă, deschizând-o, și traversează în grabă, pășind pe linoleumul gri și uzat din hol. Înăuntru miroase a vechi. La fel ca în școli, spitale, centre de îngrijire. Instituții unde sunt uniforme și unde mâncarea e proastă, genul de locuri pe care Kelly le urăște. „Niciodată nu voi intra în cursa de șoareci”, spusese la începuturile relației lor.

— Voi vorbi cu ei, îi spune Kelly, scurt, lui Jen.

Tremură. Dar cauza pare să nu fie atât teama, cât furia. E furios.

— E în ordine, pot lua primele măsuri ca avocat…

— Unde este șeful? latră Kelly la un ofițer chel care lucrează la recepție și are un inel cu sigiliu pe degetul mic.

Limbajul trupului lui Kelly s-a schimbat. Are picioarele desfăcute și umerii ridicați. Până și Jen l-a văzut doar arareori lăsând garda jos atât de mult.

Pe un ton plictisit, ofițerul le spune să aștepte ca să fie chemați.

— Ai cinci minute, spune Kelly, arătând la ceas înainte să se arunce pe un scaun din capătul holului.

Jen se așază lângă el și-l ia de mână. Verigheta lui e largă pe deget. Probabil că îi e frig. Stau așezați acolo, Kelly încrucișându-și și desfăcându-și picioarele lungi, pufnind, iar Jen fără să scoată o vorbă. Un ofițer intră la recepție, vorbind cu voce scăzută la telefon.

— E aceeași infracțiune ca în urmă cu două zile – Articolul 18, rănire cu intenție. Victima era Nicola Williams, făptaș dispărut.

Vorbește atât de încet, încât Jen trebuie să se concentreze ca să-l audă.

Stă așezată și ascultă. Articolul 18, rănire cu intenție înseamnă înjunghiere. Probabil că vorbesc despre Todd. Și o crimă asemănătoare petrecută în urmă cu două zile.

În cele din urmă se ivește ofițerul care a operat arestarea, cel înalt, cu pomeții.

Jen se uită la ceasul din spatele biroului. E trei și jumătate sau poate patru și jumătate. Nu știe dacă aici mai este ora de vară britanică. E deconcertant.

— Fiul dumneavoastră rămâne la noi în noaptea aceasta, îl vom interoga în curând.

— Unde, acolo în spate? întreabă Kelly. Lăsați-mă să intru!

— Nu-l veți putea vedea, spune ofițerul. Sunteți martori.

Pe Jen o cuprinde enervarea. Din cauza acestui gen de lucruri, exact a *acestuia,* urăsc oamenii sistemul judiciar.

— Deci asta e? îl întreabă Kelly cu aciditate pe ofițer, ținându-și mâinile sus.

— Ați spus ceva? întreabă ofițerul cu voce stăpânită.

— Ce, deci suntem dușmani?

— Kelly! exclamă Jen.

— Nimeni nu e dușmanul nimănui, spune ofițerul. Puteți vorbi cu fiul

dumneavoastră mâine-dimineață.

— Unde este superintendentul? vrea să știe Kelly.

— Puteți vorbi cu fiul dumneavoastră mâine-dimineață.

Kelly păstrează o tăcere încărcată, periculoasă. Jen a văzut doar câțiva oameni față de care s-a manifestat vreodată astfel și, cu toate acestea, nu ar vrea să fie în locul polițistului. De obicei îi ia mult timp lui Kelly să se înfurie, dar, atunci când se întâmplă, se manifestă exploziv.

— Voi suna pe cineva, spune ea. Știu pe cineva.

Pune mâna pe telefon și începe să caute tremurând printre contactele ei. Avocați de drept penal. Știe o grămadă. Prima regulă în avocatură e să nu te bagi niciodată într-un domeniu în care nu ești specializat. A doua este să nu-ți reprezinți niciodată familia.

— A spus că nu vrea niciun avocat, spune ofițerul.

— Are nevoie de un avocat, nu ar trebui să îl… zice Jen.

Ofițerul ridică palmele ca să o oprească. Alături, Jen poate simți furia clocotind în Kelly.

— Voi suna doar unul și apoi el poate… începe ea.

— În regulă, lăsați-mă să intru acolo în spate, spune Kelly, arătând spre ușa albă care duce spre restul secției.

— Nu pot permite așa ceva, zice ofițerul.

— Dracu să te ia! spune Kelly.

Jen îl privește șocată.

Ofițerul nici măcar nu-l onorează cu un răspuns, privindu-l doar cu o tăcere impasibilă.

— Deci ce facem acum? întreabă Jen.

Doamne, Kelly i-a spus unui polițist să se ducă dracului. Ultrajul nu e soluția dezamorsării acestei situații.

— După cum v-am spus deja, va rămâne la noi peste noapte, îi spune simplu ofițerul, adresându-se ei și ignorându-l pe Kelly. Vă sugerez să reveniți mâine.

Ochii lui se întorc spre Kelly, apoi adaugă:

— Nu-l puteți forța pe fiul dumneavoastră să-și ia un avocat. Am încercat și noi.

— Dar e un copil, spune Jen, deși știe că, din punct de vedere juridic, nu este. E doar un copil, repetă ea blând, vorbind mai degrabă cu sine, gândindu-se la pijamaua lui de Crăciun și la faptul că nu demult a vrut ca ea

să stea lângă el când a avut o infecție cu norovirus. Au stat toată noaptea împreună. Sporovăind despre nimicuri, iar ea ștergându-i buzele cu o cârpă umedă.

— Nu le pasă de asta sau de orice altceva, zice Kelly vehement.

— Ne vom întoarce mâine-dimineață, cu un avocat, spune Jen, încercând să aplaneze conflictul, să fie conciliantă.

— Cum vreți. Trebuie să trimitem o echipă înapoi cu dumneavoastră acasă, spune el.

Jen aprobă dând din cap, fără să scoată un cuvânt. Criminaliști. Le vor percheziționa casa. Locșorul lor.

Jen și Kelly părăsesc secția de poliție. Jen își freacă fruntea în timp ce se îndreaptă spre mașină și intră în ea. Femeia pornește căldura și stau acolo.

— Vom merge așa, pur și simplu acasă? întreabă ea. Vom sta așezați fără să facem ceva în timpul percheziției?

Umerii lui Kelly sunt încordați. O privește fix, părul său negru este ciufulit, iar ochii îi sunt triști.

— Habar n-am.

Jen privește afară prin parbriz la un tufiș care sclipește de la rouă de toamnă căzută în toiul nopții. După câteva secunde, bagă în marșarier și demarează pentru că nu știe ce altceva să facă.

Dovleacul îi întâmpină de pe pervaz în timp ce Jen parchează mașina. Probabil că a lăsat lumânarea din el arzând. Criminaliștii au sosit deja în costumele lor albe, stau pe alee ca niște fantome lângă banda de poliție care flutură în vântul de octombrie. Balta de sânge a început să se usuce pe margini.

Jen și Kelly sunt lăsați să intre în bietul lor cămin și se așază la parter, urmărind echipele în uniformă din fața casei, în timp ce cercetează locul crimei cu vârfurile degetelor. Nu rostesc niciun cuvânt, stau în tăcere ținându-se de mâini. Kelly își păstrează geaca pe el.

În cele din urmă, după ce ofițerii criminaliști au plecat și poliția a făcut percheziția și a luat lucrurile lui Todd, Jen se mută pe canapea, unde se întinde și se uită la tavan. În acest moment izbucnește în lacrimi. Fierbinți, și rapide, și ude. Lacrimi pentru viitor. Și lacrimi pentru ziua de ieri și pentru ceea ce efectiv nu văzuse venind.

Ziua minus unu, ora 8.00

Jen deschide ochii.

Probabil a venit în pat. Și probabil că a dormit. Nu își amintește să fi făcut vreunul dintre aceste lucruri, dar e în dormitorul ei, nu pe canapea, iar acum, afară, în spatele jaluzelelor perforate, e lumină.

Se întoarce pe o parte. Dă Doamne să nu fie adevărat!

Clipește, uitându-se la patul gol. E singură. Kelly trebuie să se fi trezit deja, dă telefoane, speră ea din toată inima.

Hainele ei sunt împrăștiate pe podeaua dormitorului, ca și când s-ar fi evaporat din ele. Pășește peste ele, îmbrăcându-și jeanșii și un pulover simplu cu guler răsfrânt, care o face să pară cu adevărat enormă, dar care îi place oricum.

Jen se încumetă să iasă pe hol, oprindu-se în picioare în fața camerei goale a lui Todd.

Fiul ei. A petrecut noaptea într-o celulă de poliție. Nu-și poate imagina câte alte nopți îl mai așteaptă acolo.

Bine. Poate rezolva asta. Jen este o excelentă salvatoare, și-a petrecut toată viața făcând asta și acum e timpul să-și ajute fiul.

Poate rezolva asta.

Dar de ce a făcut-o?

De ce avea un cuțit la el? Cine era victima, adultul pe care probabil că fiul ei l-a ucis? Dintr-odată, Jen devine conștientă de schimbările prin care a trecut Todd în ultimele săptămâni și luni. Toane. Pierdere în greutate. Secretomanie. Lucruri pe care ea le-a pus pe seama crizei adolescenței. Cu numai două zile în urmă, îl sunase cineva și vorbise la telefon afară, în grădină. Când Jen îl întrebase cine a fost, îi spusese că nu e treaba ei, după care aruncase telefonul pe canapea. Acesta ricoșase o dată, după care căzuse pe podea și amândoi rămaseră cu ochii la el. El spusese că toată această mică pandalie fusese o glumă, dar nu era așa.

Jen nu-și poate dezlipi ochii de ușa dormitorului fiului ei. Cum a ajuns să crească un criminal? Hormonii la adolescență. Crimă cu armă albă. Căști. Antifa[1]. Cine se află în spate? Cine a tăcut cărțile?

Nu-l poate auzi deloc pe Kelly. La jumătatea scărilor, în timp ce coboară,

se uită afară pe fereastra panoramică, cea la care a stat cu numai câteva ore în urmă, în momentul în care li s-a schimbat viața. Este încă ceață.

E surprinsă, pentru că drumul de jos nu are niciun fel de urme – ploaia și ceața au spălat probabil sângele. Polițiștii își vedeau de treabă în alte părți. Banda întinsă de poliție a dispărut.

Privește în susul străzii, trotuarele presărate cu copaci sunt pline de frunze de toamnă uscate. Dar este ceva ciudat la ceea ce vede. Nu-și poate da seama ce. Trebuie să fie doar amintirile din noaptea trecută. Ele au dat o notă oarecum sinistră peisajului. Ușor bizară.

Se grăbește să coboare, trecând prin holul cu podele de lemn și intrând în bucătărie. Aici miroase a noaptea trecută, înainte să se fi întâmplat ceva. Mâncare, lumânări. Normalitate.

Jen aude o voce, chiar deasupra ei, un registru masculin profund. Kelly. Privește spre tavan, încurcată. Trebuie să fie în camera lui Todd. Probabil caută prin ea. Înțelege foarte bine acest impuls. Nevoia de a descoperi ceea ce nu a putut găsi poliția.

— Kell? îl strigă ea, alergând înapoi pe scări, cu respirația tăiată când ajunge sus. Trebuie să mergem înainte, ce avocat ar trebui să…

— De trei ori douăzeci și Jen[2]! se aude o voce.

Vine din camera lui Todd și este fără îndoială a fiului ei. Jen face un pas atât de mare înapoi, încât e cât pe ce să se împiedice și să se rostogolească din susul scărilor.

Nu e rodul imaginației ei: Todd iese din camera lui, purtând un tricou negru pe care scrie *Minitehnicus* și pantaloni de jogging. Se vede clar că abia s-a trezit și privește pieziș în jos spre ea, figura lui palidă fiind singurul lucru luminos în întuneric.

— Nu noi am inventat-o, spune el rânjind cu gropițe. Am intrat pe un site cu jocuri de cuvinte, trebuie să recunosc.

Jen nu poate decât să caște ochii la el. Fiul ei, ucigașul. Pe mâinile lui nu e sânge. Nici expresie de criminal pe fața lui, și totuși.

— Ce? întreabă ea. Cum de ești aici?

— Cum adică?

Todd arată la fel ca întotdeauna. Chiar și în confuzia ei, Jen e curioasă. Aceiași ochi albaștri. Același păr negru ciufulit. Aceeași siluetă înaltă, suplă. Dar a comis un act de neiertat. De neiertat în ochii tuturor, probabil cu excepția ei.

Cum a ajuns aici? Cum de e acasă?

— Ce? întreabă el.

— Cum ai ajuns înapoi?

Todd ridică sprâncenele.

— E bizar ce spui, chiar și pentru tine.

— Te-a scos tata? Ai ieșit pe cauțiune? strigă ea.

— Pe *cauțiune*?

Todd ridică o sprânceană – e un nou manierism. În ultimele câteva luni, a arătat altfel. Mai suplu la trup, cu șolduri mai înguste, dar cu fața mai rotunjoară. Cu paloarea cuiva care lucrează prea mult, mănâncă prea mult de la pachet și nu bea apă. Iar Jen nu știe că Todd să facă vreunul dintre aceste lucruri, dar cine știe? Și apoi a apărut acest manierism, deprins imediat după ce a întâlnit-o pe noua lui iubită, Clio.

— Urmează să mă întâlnesc cu Connor.

Connor. Un băiat din anul lui, dar un alt prieten nou, pe care și l-a făcut abia în vara asta. Jen s-a împrietenit cu mama lui Connor, Pauline, cu ani în urmă. Este genul de persoană pe placul lui Jen: istovită, care înjură, nu o mamă model, tipul de persoană care-i dă implicit permisiunea lui Jen să greșească. Jen a fost mereu atrasă de acest gen de oameni. Toți prietenii ei sunt modești, nu se tem să facă și să spună ce cred. De curând, Pauline spusese despre fratele mai mic al lui Connor, Theo: „Îl iubesc, pentru că are șapte ani, dar acționează adesea de parcă e idiot". Au râs ca niște nebunatice vinovate la poarta școlii.

Jen face un pas înainte și-l privește cu atenție pe Todd. Niciun semn malefic pe el, nicio schimbare în ochii lui, nicio armă în cameră în spatele lui. De fapt, pare neschimbat.

— Cum ai ajuns acasă și ce s-a întâmplat?

— Acasă de unde?

— De la secția de poliție, spune Jen simplu.

Devine conștientă de faptul că păstrează distanța față de el. Doar cu un pas mai mult decât de obicei. Nu mai știe de ce este capabil acest om – copilul ei, iubirea vieții ei.

— Pardon, secția de poliție? întreabă el, evident amuzat. Despre ce vorbim?

Expresia lui Todd se schimbă, își încrețește nasul cum făcea când era copil. I-au rămas două mici cicatrici de la o acnee rebelă pe care a avut-o la

vârsta adolescenței. În rest, are în continuare o față de copil, curată și frumoasă, cu acel puf de piersică care apare în tinerețe.

— Arestarea ta, Todd!

— *Arestarea* mea?

De obicei, Jen știe când fiul ei minte și în acest moment își dă seama că Todd e absolut sincer. O privește cu ochii lui limpezi crepusculari, pe trăsăturile lui fiind întipărită confuzia.

— Ce? întreabă ea abia șoptit.

Ceva se târăște pe șira spinării ei, o informație potențial înspăimântătoare.

— Am văzut… am văzut ce ai făcut.

Gesticulează, arătând fereastra de la jumătatea palierului. Și în acest moment își dă seama ce se întâmplă. Nu e vorba de imaginea de afară, ci de fereastra în sine. Nu mai e niciun dovleac acolo. A dispărut.

•

Jen începe să clănțăne din dinți. Așa ceva nu se poate întâmpla.

Își desprinde ochii de pervazul pe care nu se mai află dovleacul.

— Am văzut, spune din nou.

— Ce ai văzut?

Ochii lui se aseamănă atât de mult cu ai lui Kelly, se trezește ea gândind pentru cel puțin a mia oară în viață: sunt identici.

Se uită la el și dintr-odată privirea lui o reține pe a ei.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută, după ce te-ai întors?

— Nu am fost plecat noaptea trecută.

Persiflarea, ipocrizia, atitudinea sfidătoare au dispărut.

— Ce? Te-am așteptat, ai întârziat, dar apoi s-a schimbat fusul orar…

Todd rămâne pe loc, fără să o slăbească din ochi.

— Ceasurile vor fi date înapoi mâine. Astăzi e vineri!

Ziua minus unu, ora 8.20

Un lift intern coboară spre centrul pieptului lui Jen. Își dă deoparte părul de pe față și se îndreaptă spre baia familiei, din spatele casei, îndreptând un deget ridicat spre Todd doar pentru o secundă. Jen tremură când se întoarce cu spatele la el, ca și când ar fi un prădător pe care nu vrea să-l scape din ochi.

În toaletă i se face rău, e genul de greață pe care nu a mai simțit-o de mulți ani. Nu varsă mai nimic, doar un acid gastric galben și lipicios, care rămâne pe fundul apei. Se gândește la perioada în care era însărcinată, când îi spusese doctorului că vomită atât de mult, încă nu mai elimină decât bila, iar el simțise se pare nevoia să spună: „Bila are culoarea verde-deschis și semnalează probleme serioase. Vrei să spui acid gastric.

Se uită din nou și din nou la acidul care acoperă fundul toaletei. Poate că nu e bila, dar s-ar putea să aibă probleme reale.

Todd nu știe despre ce vorbește Jen. Asta e clar. Nici măcar el nu ar nega asta. Dar de ce? Cum?

Dovleacul. Dovleacul lipsește. Unde e soțul ei? Nu poate gândi corect. Trupul îi e cuprins de panică, simte presiunea cum se acumulează. I se va face rău din nou.

Se așază pe mozaicul rece.

Își scoate telefonul din buzunar și-l privește fix, în timp ce afișează calendarul.

E vineri, 28 octombrie. Într-adevăr, ceasurile vor fi date înapoi mâine. Luni va fi Halloween. Jen privește îndelung data. Cum e posibil?

Probabil înnebunește. Se ridică și începe să se învârtă fără rost. I se pare că are corpul acoperit de furnici. Trebuie să iasă de acolo. Dar de unde să iasă? Să iasă din ziua de ieri?

Parcurge mesajele până la ultimul dintre ea și Kelly și apasă *apelează.*

El răspunde imediat.

— Uite ce e, spune ea rapid.

— Oh-oh, spune el apatic, mereu amuzat de Jen.

Ea aude o ușă închizându-se.

— Unde ești? întreabă Jen.

Știe că din voce pare nebună, dar nu se poate abține.
O pauză.
— Eu sunt pe planeta Pământ, dar se pare că tu nu prea ești.
— Fii serios!
— Sunt la muncă! Evident! Unde ești *tu?*
— A fost arestat Todd azi-noapte?
— Ce?
Îl aude punând un obiect greu pe podeaua care sună
— Ăăă, pentru ce?
— Nu, eu te întreb pe tine. *A fost?*
— Nu, răspunde Kelly uimit.
Lui Jen nu-i vine să creadă. Broboane de sudoare îi coboară pe piept. Începe să-și frece brațele.
— Dar am fost… am fost la secția de poliție. Ai strigat la ei. Ceasurile tocmai fuseseră date înapoi, făcusem… scobisem dovleacul.
— Ascultă, te simți bune? Trebuie să termin aici în Merrilocks, spune el.
Jen inspiră adânc. I-a spus că terminase ce avea de făcut acolo ieri. Nu-i așa? Ba da, e sigură că da. Era la capătul palierului, purtând doar un tatuaj și zâmbind. Își poate aminti. *E capabilă să-și amintească.*
Își duce o mână la ochi, ca și când ar vrea să nu mai vadă lumea.
— Nu știu ce se întâmplă, spune ea.
Începe să plângă, iar lacrimile o fac să i se împleticească cuvintele.
— Ce am făcut? Noaptea trecută?
Își lasă capul pe spate, sprijinindu-l de perete.
— Am pregătit dovleacul?
— Ce vrei să…
— Cred că am avut un fel de episod, spune ea abia șoptit.
Își ridică pantalonii de pijama deasupra genunchilor și-și privește pielea. Niciun fel de urme unde a îngenuncheat pe pietriș. Nici măcar un fir de mizerie pe ei. Nicio urmă de sânge sub unghii. I se face pielea de găină pe brațe, ca într-o filmare cu încetinitorul.
— Am scobit dovleacul? întreabă ea din nou, dar, în timp ce vorbește, își dă seama dintr-odată de un lucru foarte important. Dacă nu s-a întâmplat… poate că a înnebunit, dar fiul ei nu este un criminal.
Simte cum îi coboară puțin umerii, în semn de ușurare.
— Nu, tu… ai spus că nimeni nu te poate face să-ți miști fundul pentru

asta…, spune el râzând scurt.

— Așa e, spune ea cu voce slabă, amintindu-și exact cum a scobit dovleacul.

Stă și își privește imaginea în oglindă. Se privește în ochi. E portretul unei femei speriate. Păr întunecat, ten palid. Privire rătăcită.

— Uite ce e, mai bine închid, spune ea. Sunt sigură că a fost un vis, cum altfel?

— OK, spune Kelly încet.

Poate că e pe cale să spună ceva, dar se hotărăște să renunțe, pentru că apoi nu face decât să repete:

— OK, după care adaugă: Voi pleca devreme.

Și Jen se bucură că e un bărbat de familie, nu genul de bărbat care merge prin baruri sau face sport cu prietenii, e Kelly care e doar al ei.

Jen iese din baie și merge în bucătărie. Ceața învăluie grădina dincolo de ușile care dau în curtea lor interioară, estompând vârfurile copacilor. Kelly a construit această bucătărie pentru ei cu câțiva ani în urmă, după ce ea spusese – beată fiind – că voia să fie „genul de femeie care s-a aranjat, înțelegi, are clienți fericiți, un copil fericit, o chiuvetă Belfast”.

I-a prezentat-o într-o seară: „Așteaptă-te să te aranjezi foarte curând, Jen, pentru că ai primit deja chiuveta visurilor.

Amintirile se estompează. Jen își sfătuiește întotdeauna stagiarii stresați să inspire adânc și să-și facă o cafea, deci asta va face și ea. S-a pregătit pentru asta. Două decenii în care ai avut o slujbă foarte stresantă te face să capeți anumite aptitudini.

Dar, pe măsură ce se apropie de masa lor de marmură din bucătărie, pașii îi încetinesc. Într-o parte se află un dovleac întreg, intact.

Se oprește brusc. Poate fi la fel de bine o fantomă. Jen are impresia că i se va face din nou rău.

— O, spune ea fără să se adreseze cuiva anume, un mic cuvânt care i-a scăpat, o silabă uriașă a înțelegerii.

Se apropie de dovleac ca și când ar fi o bombă neexplodată și-l întoarce, dar îl simte întreg sub vârfurile degetelor ei, ferm și intact, și Slavă Cerului că noaptea trecută nu a avut loc. La naiba, nu s-a întâmplat! Ușurarea o cuprinde. Nu a făcut-o. Nu a făcut-o.

Îl aude pe Todd în camera lui. Deschide și închide sertare, pași înainte și înapoi, sunetul unui fermoar.

— Ai revenit în lumea reală? întreabă el, ajungând în holul de la baza scării.

Faptul că-i vorbește cu subînțeles o face pe Jen să facă un salt. Îl privește fix. Trupul lui e mai slab decât era cu câteva săptămâni în urmă, nu-i așa?

— Aproape, spune ea automat.

Jen înghite de două ori. Un fior cumplit îi trece de-a lungul șirei spinării, ca și când ar fi bolnavă, adrenalina declanșând un fel de panică febrilă.

— Ei bine…

— Cred că am avut un vis oribil.

— O, ghinion, spune Todd simplu, de parcă ceva ar putea explica atât de ușor confuzia ei.

— Da. Dar, uite. În el… ai ucis pe cineva.

— Uau! spune el.

Însă ceva se schimbă, foarte ușor, dincolo de expresia pe care o afișează, ca un pește care înoată în ocean la adâncime, nevăzut, dar undele create de el sunt vizibile.

— Pe cine? întreabă el.

Jen crede că aceasta este o primă întrebare ciudată. E obișnuită cu clienții care nu spun tot adevărul și așa i se pare și acum.

Todd ridică mâna pentru a-și da pe spate părul de pe frunte. Tricoul i se ridică, dezvăluindu-i talia pe care ea obișnuia să o țină când era micuț și agitat, pe când învăța să stea așezat, să sară, să meargă. Pe atunci i se părea că e foarte plictisitor să fii mamă, se simțea foarte nerăsplătită, gândindu-se la orele dedicate acelorași sarcini în diferite succesiuni. Acum însă știe că nu era așa; e ca și cum ai spune că este plictisitor să respiri.

— Un bărbat adult. În vârstă de circa 40 de ani.

— Cu aceste mâini firave? întreabă Todd, ridicând în mod teatral un braț subțiratic.

Kelly îi spusese odată târziu în noapte: „Cum de am ajuns *noi doi* să creștem un tocilar încrezut?” și apoi fuseseră nevoiți să-și înăbușe chicotele. Jen iubește cel mai mult la Kelly umorul lui sec. E foarte fericit că Todd l-a moștenit.

— Chiar și cu ele, spune ea.

Dar se gândește: „Nu ai avut nevoie de mușchi. Aveai o armă.

Todd își bagă picioarele într-o pereche de adidași. Exact când face acest

lucru, Jen își amintește că a făcut acest gest vineri dimineață. Se miră cum de Todd nu simte aerul rece de octombrie, îngrijorată fiind că i-ar putea fi frig la glezne la școală. Îngrijorată și, de asemenea, rușinată că oamenii ar putea crede că a fost o mamă de rahat, că a fost… ce anume, mai exact? Anti-șosete? Iisuse, pentru ce lucruri se stresează!

Dar *s-a stresat*. Își amintește.

Un frison îi cuprinde umerii. Todd apucă clanța și Jen are o senzație de déjà vu. Nu. Se simte bine. Se simte bine. Nu te îngrijora. Uită asta. Nu există nicio dovadă că s-a petrecut ceva din toate acestea.

Până ce se petrece.

— Voi merge direct la Clio după școală. Dacă vrea să mă duc la ea. Voi mânca acolo.

Vorbește scurt. Îi spune, nu îi cere voie; așa cum s-a întâmplat în ultimul timp.

Și atunci se întâmplă. Cuvintele sunt pe buzele lui Jen, la fel de naturale ca un izvor care izbucnește din pământ, exact aceeași propoziție pe care a rostit-o ieri.

— Mai sunt stridii în găleți? întreabă ea.

Prima dată când Todd a mers la Clio la cină au mâncat stridii. Îi trimisese o fotografie cu una, deschisă, ținută în echilibru pe vârfurile degetelor lui, însoțită de textul: *Ai spus că ar trebui să o deschid mai mult*[3]*?*

Așteaptă răspunsul lui. Că e sigur că vor mânca ceva modest, de exemplu foie-gras.

Todd îi trimite un zâmbet care mai reduce din tensiune.

— Sunt destul de sigur că vom mânca ceva modest, cum ar fi, știi tu, foie-gras.

Jen nu e în stare. Nu poate face față situației. E o nebunie. Are impresia că inima îi va bate din ce în ce mai tare, până ce va face atac de cord.

Todd își ridică rucsacul. Ceva în legătură cu mișcarea de a-l arunca pe umăr o enervează și mai tare. Pare să fie greu.

Gândul îi vine în minte pe loc, gata format. *Dacă arma se află în acel rucsac?* Dacă totuși crima *va avea* loc? Dacă nu a fost un vis, ci o premoniție?

Lui Jen i se face cald, apoi frig.

— Parcă am auzit computerul tău, spune ea, cu ochii în tavan. A scos un zgomot.

Este ridicol de simplu să faci un adolescent să meargă să verifice un dispozitiv și Jen se simte doar pentru o secundă vinovată, privindu-i picioarele împiedicându-se în graba lui de a merge și verifica. Este ceva obișnuit, o compasiune reziduală pe care a simțit-o întotdeauna pentru Todd – care era uneori prea strâns legată de faptul că, în timpul școlii, era lăsat pe dinafară la orice eveniment social –, dar care astăzi pare deplasată. L-a văzut ucigând.

Orice ar simți, nu o poate împiedica să caute în rucsac.

Buzunarele din față, buzunarele din lateral. Este un mod bun de a-și alunga gândurile acționând. Îl aude pe Todd bodogănind la etaj, așa cum face ori de câte ori e nerăbdător.

— Fir-ar! spune el.

Două cărți de chimie, trei pixuri puse la grămadă. Jen le pune pe podeaua holului și continuă să caute.

— Niciun fel de mesaje, strigă el.

Tonul lui e din nou iritat. Recent s-a simțit ca o pacoste în preajma lui.

— Îmi pare rău, strigă ea, spunându-și în gând: „Dă-mi un nenorocit de minut, doar unul, doar unul”. Probabil am auzit greșit.

Fundul genții e tapetat cu firimiturile de la o mie de sandvișuri.

Dar ce este asta? Chiar în spate? O teacă, o teacă de piele. E rece și tare ca un femur, stând chiar acolo, lipită de spatele rucsacului fiului ei. Știe ce va fi înainte să scoată obiectul.

O husă de piele lungă. Expiră adânc, după care descheie partea de sus și scoate un mâner afară.

Și… înăuntru… un cuțit. *Cuțitul.*

Ziua minus unu, ora 8.30

Jen stă pe loc, holbându-se la el, această trădare din mâna ei. Nu s-a gândit ce va face dacă va găsi ceva. Niciodată nu s-a gândit că ar putea găsi ceva.

Ține în mână mânerul sinistru, negru și lung.

Panica o cuprinde din nou, un val de teamă care o părăsește, dar revine mereu. Deschide dulapul de la parter. Pantofi și echipament sportiv și alimente la conservă care nu încap în aglomerația din bucătărie – trece bâjbâind de ele, împingând cuțitul undeva tocmai în spate. Îl poate auzi pe Todd pe palier. Sprijină cuțitul de peretele din spate și retrage mâna din dulap, punându-i la loc în rucsac celelalte lucruri.

Todd – cu un zâmbet nemulțumit, tânărul Kelly fiind întipărit în trăsăturile lui – ridică rucsacul. Nu pare să observe diferența, faptul că e mai ușor. Jen îl privește lung în timp ce Todd deschide ușa din față. Fiul ei, înarmat, cel puțin așa crede el, și cu intenția de a ucide. Fiul ei care a implântat acel cuțit cu o asemenea forță, încât a străpuns în trei locuri torsul altui om. Aruncă o privire peste umăr, bănuitor, și Jen crede pentru o secundă că e posibil să știe ce a făcut ea.

Pleacă, iar Jen urcă la etaj și-i privește mașina de la fereastra panoramică. În timp ce demarează, Jen e sigură că-i zărește ochii aruncând o privire în oglinda retrovizoare și întâlnindu-i pe ai ei pentru o clipită, ca un fluture care aterizează și pleacă înainte să-ți dai seama, fluturând o singură dată din aripi.

— Am găsit un cuțit în rucsacul lui Todd, spune Jen, în secunda în care soțul ei ajunge acasă.

Nu îi oferă și alte detalii, nu încă. A petrecut ziua oscilând între panică și rezonabilitate. Nu a fost nimic, a fost un vis, este ceva, este un adevărat coșmar. E nebună, e nebună, e nebună.

Fața lui Kelly se întunecă pe loc, așa cum și-a imaginat Jen că se va întâmpla.

Se apropie de ea, apucă lama și o ridică, ținând-o în palme de parcă ar fi o descoperire arheologică. Pupilele i s-au dilatat.

— Ce a spus când l-ai găsit?

Tonul lui e rece.

— Nu știe.

Kelly dă din cap, privind în jos spre lama lungă și ascuțită, fără să rostească un cuvânt. Jen își amintește comportamentul lui furios din noaptea trecută și se gândește că acum pare doar retras în sine.

— E un cuțit nou-nouț, spune el, fulgerând-o cu privirea. O să îl omor, naiba să-l ia!

— Știu.

— Nefolosit.

Jen râde, un râs dur, lipsit de umor.

— Vezi să nu!

— Ce?

— E doar că… vreau să spun, l-am văzut pe Todd înjunghiind pe cineva cu ăsta noaptea trecută.

— Ce… spune el, fără să ridice tonul, fără să rostească o întrebare, doar o declarație de neîncredere.

— Ieri îl așteptam pe Todd, iar el… el a înjunghiat pe cineva, pe stradă. Erai și tu acolo.

— Dar…

Kelly își freacă bărbia cu mâna, apoi continuă:

— Dar nu am fost. Nici tu nu ai fost. Ai spus că a fost un vis.

Îi aruncă un zâmbet rapid.

— Te-ai pierdut în Dementopolis? întreabă Kelly, aceasta fiind pentru el abrevierea nevrozei.

Jen se îndepărtează de el. Afară, vecinul lor își plimbă câinele. Jen știe că în curând îi va suna telefonul, își amintește asta de ieri, dar telefonul începe să sune înainte ca ea să mai apuce să-i spună lui Kelly. Trebuie să se gândească la alt lucru care e pe cale să se întâmple ca să-i dovedească lui Kelly că are dreptate, dar nu poate găsi nimic, nu se poate gândi la nimic în afară de felul în care s-a trezit aici, într-un univers alternativ, înspăimântător.

— Eram trează, spune ea, întorcându-și privirea de la vecin, gândindu-se la toate lucrurile care ar putea fi considerate dovezi circumstanțiale că ziua de ieri nu s-a petrecut: dovleacul întreg, netăiat, prezența fiului ei în dormitor, absența oricărei urme de sânge și a benzii întinse de poliție afară pe stradă. Dar apoi se gândește la cuțit. Acel cuțit e singura dovadă

tangibilă pe care o are.

— Uite ce e, nu am văzut nimic noaptea trecută. Îl vom întreba pur și simplu despre cuțit. Atunci când se întoarce, spune Kelly. Este o infracțiune. Deci… îi putem spune asta.

Jen dă din cap, fără să rostească vreun cuvânt. Ce ar putea să mai spună?

•

— Ieși de sub picioarele mele, spune Kelly.

Se adresează pisicului lor, Henric al VIII-lea, botezat astfel pentru că a fost obez din ziua în care l-au salvat.

Jen, lenevind pe canapeaua din bucătăria lor, tresare. Kelly a spus exact același lucru vineri seara. Prima noapte de vineri. Apoi s-a dat bătut, l-a hrănit pe Henric, și a spus: „Bine, dar trebuie să știi că te judec.

Se ridică în picioare și trece de Kelly. Nu poate. Nu poate să stea pur și simplu acolo și să lase să se deruleze o zi pe care a trăit-o deja.

— Încotro ai pornit-o? o întreabă Kelly amuzat. Pari atât de stresată, încât ai stârnit o briză când ai trecut pe lângă mine.

După care se adresează pisicului care miaună:

— Bine, dar trebuie să știi că te judec.

Deschide un pachet de Felix. Căldura urcă în pieptul lui Jen. Poate simți îmbujorarea provocată de panică străbătându-i gâtul și ajungând în obraji.

— Toate acestea s-au petrecut, spune ea. Toate s-au petrecut înainte. Ce se întâmplă?

Se așază pe canapea și trage de haine cu nervozitate, încercând să scape de propriul trup, încercând să exprime ceva imposibil de descris. Dacă nu își pierduse deja mințile, categoric pare că a făcut-o acum.

— Cuțitul?

— Nu cuțitul, cuțitul l-am găsit abia astăzi, spune ea, știind că această frază nu va fi înțeleasă de nimeni în afară de ea. Tot restul. Am trăit tot restul celor întâmplate. Am trăit deja o dată această zi.

Kelly oftează în timp ce termină să-l hrănească pe Henric și deschide ușa frigiderului.

— Asta e o nebunie chiar și pentru tine, spune el sardonic.

Jen își înclină capul, privind în sus spre el din poziția ei de pe canapea.

Prima dată când au trăit această noapte s-au certat în legătură cu vacanța. Jen vrând de fiecare dată să meargă în vacanță, iar Kelly refuzând să zboare cu avionul. Un avion în care se afla cândva a pierdut 1500 în altitudine în

timpul unor turbulențe, îi spusese el la începutul relației lor. De atunci nu mai fusese cu avionul.

„Nu ești nici pe departe o persoană temătoare”, spusese Jen. „Ei bine, sunt, în legătură cu asta”, răspunsese el, înainte să scoată o înghețată Magnum din congelator.

— Știu că ești pe cale să mănânci un Magnum, spune ea, dar mâna lui Kelly este deja pe congelator.

— Dar cum de ai ghicit asta? întreabă el. E medium, i se adresează pisicii.

Kelly iese din bucătărie. Jen știe că va urca la etaj ca să facă un duș.

În timp ce trece pe lângă ea, îi mângâie cu degetele lui atât de delicat partea de sus a spatelui, încât o face să se înfioare. Ea îi întâlnește privirea.

— Ești bine, spune el.

Ea își dorește să nu fi fost atât de temătoare în trecut. La fel cum a făcut de o mie de ori mai înainte, Jen ridică mâna ca să o prindă pe a lui tocmai când acesta se îndepărtează. Mâna lui e ancora ei, o femeie singură în largul mării. După care el pleacă. Dacă Kelly își face griji în legătură cu acel cuțit sau cu ceea ce a spus ea, nu o spune. Nu e stilul lui.

Jen pune să ruleze *Anatomia lui Grey* și se lasă pe spate pe canapea, singură, încercând să se relaxeze.

Jen și Kelly s-au întâlnit cu aproape douăzeci de ani în urmă. A intrat în cabinetul de avocatură al tatălui ei, întrebând dacă nu cumva au nevoie de o redecorare. Jeanșii îi atârnau în jos pe talie, a urmat un zâmbet moale, de cunoscător, atunci când ochii i-au căzut asupra lui Jen. Tatăl ei l-a refuzat, dar Jen a luat prânzul cu el, în mod oarecum accidental. A ieșit cu ea la ora douăsprezece și au văzut că la bodega udată de ploaie de vizavi aveau o ofertă de două meniuri la preț de unul. Pe tot parcursul prânzului, apoi la budincă și cafea, Jen a continuat să spună că ar trebui să se întoarcă la slujbă, dar părea că au multe să își spună. Kelly i-a adresat întrebări una după alta, care-i trădau interesul pentru ea. E cel mai bun ascultător pe care-l cunoaște Jen.

Își amintește aproape tot ce s-a întâmplat la acea întâlnire. Era sfârșitul lui martie, vremea era îngrozitor de rece și de umedă și totuși, cum stătea Jen așezată acolo, la o masă mică din colțul unei bodegi împreună cu Kelly, soarele a ieșit din spatele norului dens, doar pentru un minut sau două, și le-a luminat chipurile. Și exact atunci a simțit dintr-odată că e primăvară,

chiar dacă a reînceput să plouă după numai câteva minute.

Au împărțit o umbrelă de la bodegă până înapoi la birou. Ea l-a lăsat să plece cu umbrela, un act totalmente deliberat, și, când a adus la birou umbrela în lunea următoare, Kelly și-a lăsat cheile pe biroul ei.

Acea întâlnire a ajuns să-i definească lui Jen noțiunea de timp. O simte în fiecare lună martie. Mirosul unei narcise, felul în care soarele luminează uneori, verde și proaspăt. O fereastră deschisă îi amintește de ei doi, în pat împreună, cu picioarele împletite, torsurile separate, ca două sirene fericite. În fiecare primăvară, e înapoi acolo: în acel martie ploios, împreună cu el.

Jen găsește alinare acum, așa cum a făcut-o de multe ori, uitându-se, după ce și-a scos sutienul, la *Anatomia lui Grey,* filmat în aripa de chirurgie cardiotoracică a Spitalului Seattle Grace. Poate e greșeala ei, crede ea, că se uită la televizor fără să se uite cu adevărat. Mereu i s-a părut că e foarte greu să fii mamă. Fusese un asemenea șoc. O asemenea diminuare uriașă a timpului pe care-l avea la dispoziție. Nu făcea nimic cum trebuie, nici profesia, nici creșterea copilului. Nu le-a făcut cum trebuie pe niciuna timp de un deceniu, după cum s-a văzut abia recent. Dar poate că răul e deja făcut.

E un vis, asta e tot, își spune ea. Da. Convingerea arde în pieptul ei. Desigur că a fost un vis.

Oprește rularea filmului *Anatomia lui Grey.* Știrile îl înlocuiesc în mod automat. Își amintește acest segment, despre setările de confidențialitate ale Facebook în curs de revizuire. Următoarea știre va fi despre un medicament pentru epilepsie testat pe cobai în laborator. Nu prea e o dovadă a călătoriei în timp, dar, în orice caz, apare pe ecran.

— O nouă testare a unui medicament pentru…

Jen închide televizorul, iese din bucătărie și intră pe hol. La etaj, curge apa la duș, așa cum știa că se va întâmpla. Trebuie să fie în stare să folosească aceste lucruri pentru a convinge pe cineva. Sigur?

Scoate cuțitul din dulapul de la parter și-l inspectează. Nefolosit, exact cum a spus Kelly.

Jen e așezată pe treapta de jos, așteptându-l pe Todd, cu cuțitul în poală. Așteptându-l încă o dată. Dar de această dată așteaptă o explicație. Așteaptă adevărul.

— Am găsit asta, spune Jen.

Ceva mic și dușmănos din sinea ei se bucură că poartă o conversație

nouă, nu una pe care a mai trăit-o o dată. Îi întinde cuțitul lui Todd. El nu îl ia.

Sunt un milion de răspunsuri: sprânceana îi coboară, își linge buzele, își mută greutatea de pe un picior pe altul. Nu spune nimic, dar spune totul.

— Este al unui amic, spune în cele din urmă.

— Asta este cea mai des întâlnită minciună, spune Jen. Știi de câte ori au auzit-o avocații?

Înghite și mai mult acid gastric. Șmecheria lui a fost o confirmare pentru ea. Se întâmplă. Se întâmplă, mâine.

— Ce faci, de ce înghiți așa? întreabă Todd dând din umeri indolent.

Așa a fost în ultimul timp, se trezește Jen gândind în timp ce privește spre podea și încearcă să nu i se facă din non rău. Un băiat plin de secrete. În noaptea asta, prezența lui dând din umeri i se pare sinistră.

— Voi vorbi cu el, spune Kelly din susul scărilor.

Credea că scăpase fără să treacă prin toate astea, problemele acestea ale adolescenților. Todd era un copil ușor de crescut, un copil fericit. Singura dramă pe care o avuseseră în această ultimă vară fusese când o fată, Gemma, îl părăsise pentru că era *prea ciudat.* Venise acasă cu inima frântă, nu rostise un cuvânt timp de douăzeci și patru de ore, lăsându-i pe Jen și pe Kelly să ghicească ce se întâmplase. Stătuse pe patul lui Jen în seara următoare, pe când Kelly era în oraș, își încrucișase picioarele, îi spusese lui Jen ce se întâmplase și o întrebase dacă i se pare că e adevărat ce îi reproșase Gemma.

„Categoric nu”, spusese ea, în timp ce se întreba, simțindu-se vinovată, dacă există vreun mod în care să îi spună… ei bine, probabil? Nu foarte ciudat, dar categoric tocilar. Îi arătase câteva dintre mesajele trimise de el. *Intense* era cuvântul care le caracteriza. Misive lungi, meme științifice, poezii, SMS după SMS după SMS fără răspuns. Gemma categoric se cam „răcise” – *mulțumesc, mai vorbim mâine, hm sunt puțin cam ocupată astăzi* – și Jen se înfiorase puțin pentru fiul ei.

Dar acum asta: cuțite, crime, arestări.

Kelly își cântărește în tăcere fiul, cu capul înclinat ușor pe spate. Jen își dorește ca el să explodeze, să escaladeze cumva lucrurile, dar evident Kelly decide să nu o facă. Dintr-odată, Todd pare furios. Are dinții încleștați.

Ține palmele în sus, dar nu mai spune nimic.

— Deci, dacă îți verific extrasele de cont – nu l-ai cumpărat? Nu va

apărea acolo? întreabă Kelly.

Todd joacă la cacealma, privind senin în sus pe scări. După câteva secunde, întrerupe contactul vizual cu tatăl lui și își scoate geaca. Își scoate adidașii neglijent, rămânând cu picioarele goale pe podea.

— Așa este, spune el, cu spatele la Jen în timp ce-și pune haina pe umeraș, lucru pe care de obicei nu îl face.

— Înțelegem, știi, că ai vrut să te simți… protejat, spune Kelly. Uite ce e, vino cu mine. Să facem o plimbare.

— Asta facem? Înțelegem așa ceva? întreabă Jen și privește surprinsă în sus spre Kelly.

Todd se îndepărtează în mod violent de ea, urcând restul scărilor în alergare și împingându-l în trecere pe Kelly.

— Ce crezi că voi face, te voi omorî? întreabă Todd atât de încet, încât Jen se gândește dacă a auzit bine.

Întregul ei trup se încordează.

— Până nu îmi spui de unde îl ai – și de ce – nu pleci nicăieri. Zile-n șir. Nici măcar la școală, spune ea.

— Bine! strigă Todd.

Intră în dormitorul lui, trântind ușa atât de puternic, încât se cutremură întreaga casă. Jen îl privește fix pe Kelly, simțindu-se de parcă ar fi fost pălmuită.

Kelly își trece mâna prin păr.

— La dracu, îi spune lui Jen. Ce dezastru!

Lovește dulapul aflat la capătul de sus al scărilor. De pe el cade o foaie de hârtie pe care Kelly o ridică de jos, frecându-și fruntea. Acea bucată de hârtie conține o ofertă de muncă extraordinară, pe care Kelly o refuzase pentru că firma ar fi vrut să fie plătit ca salariat în loc să rămână lucrător independent, iar el spusese că nu ar face asta niciodată.

— Ce s-a întâmplat cu el? întreabă ea.

— Nu știu, rupe tăcerea Kelly.

Clatină din cap și adaugă:

— Să o lăsăm dracului așa cum a căzut.

Nu-și îndreaptă furia spre ea, Jen știe asta. E temperamentul lui, brusc și la fel de volatil când enervarea dispare. O dată izbucnise în fața unui bărbat într-un bar, care o atinsese pe fund. Kelly îi spusese că i-ar plăcea să-și măsoare puterile afară, iar lui Jen nu îi venise să creadă.

Dă acum din cap, prea afectată ca să vorbească, prea speriată de ceea ce se teme că va veni.

— Ne putem ocupa *de toate acestea* mâine, flutură din mână Kelly.

Jen dă din cap, bucuroasă să i se spună ce să facă. Duce cuțitul sus cu ea și-l pune sub patul lor.

Ea și Todd se intersectează mai târziu în aceeași seară, el coborând la o băutură, ea fiind pe cale să urce ca să se culce. De obicei, Jen ar spăla rufe și ar face alte treburi casnice banale într-un ritm frenetic, dar nu și în seara aceasta. Nu face decât să-l privească traversând bucătăria fără să fie înconjurat de forfota vieții normale din jurul lor.

Umple un pahar cu apă de la robinet, îl bea dintr-o sorbitură, apoi îl umple din nou. Își scoate telefonul și-i derulează ecranul în timp ce soarbe apa, zâmbește vag la ceva, după care-l pune la loc în buzunar.

Ea își face de lucru. Todd trece pe lângă ea, ținând paharul cu apă în continuare în mână, dar chiar înainte să urce la etaj verifică dacă e încuiată ușa din față. Urcă o treaptă, se întoarce, după care verifică din nou. Ca să fie sigur. Pare o verificare făcută din teamă. Își simte pielea rece în timp ce privește.

Pe măsură ce adoarme, se surprinde gândindu-se că Todd e aici, în siguranță în casa lor, pedepsit. Și ea are cuțitul. Poate că a fost împiedicat. Orice ar fi. Poate că se va trezi și va fi mâine. Ziua de după. Orice în afară de ziua de azi.

Ziua minus doi, ora 8.30

Jen se trezește, transpirația i s-a adunat pe piept. Telefonul ei se află pe noptieră, dar nu verifică data. Un impuls pervers de a păstra vie speranța pune stăpânire pe ea.

Îmbracă halatul lui Kelly, încă umed de la duș, și coboară la parter. Podelele de lemn sunt luminate de soare și lucesc. Lumina de culoarea mierii îi încălzește degetele de la picioare și apoi tălpile în timp ce înaintează.

Numai să nu mai fie din nou vineri. Orice, dar nu asta.

Se uită în bucătărie, sperând să-l vadă pe Kelly. Dar e goală. Și curată. Blatul este curat. Jen clipește. Dovleacul. Nu e acolo. Intră în bucătărie, după care se învârte inutil, aruncând doar o privire. Dar nu e nicăieri. Poate e duminică. Poate s-a terminat.

Scoate telefonul din buzunarul halatului, își ține respirația și verifică data.

Este 27 octombrie. Este ziua de dinaintea zilei de ieri.

Sângele îi pulsează sub fruntea fierbinte și cu venele umflate, ca și când cineva ar fi aprins acolo un radiator. Probabil că a înnebunit, trebuie să fi înnebunit. Dovleacul nu e acolo pentru că încă nu l-a cumpărat.

Aparent e joi, ora 8.30 dimineața. Todd va fi în drum spre școală în curând. Kelly va fi la Merrilocks. Și Jen, Jen ar trebui să fie la serviciu. Se uită afară la grădina lor, la iarba aurită de razele matinale ale soarelui. Jen pregătește și înghite o cafea care nu face decât să-i frământe și mai mult nervii.

Dacă are dreptate, mâine va fi miercuri. Apoi marți. Și apoi ce va mai fi? Timpul va merge perpetuu înapoi? I s-a făcut din nou rău, de această dată vomită în chiuveta din bucătărie, scuipând cafeaua neagră și dulce, din cauza panicii și a situației inexplicabile. După aceea, își odihnește capul pentru scurt timp pe marginea de ceramică și ia o decizie. Trebuie să discute cu un om care o înțelege: cel mai vechi prieten și coleg, Rakesh.

•

Strada pe care se află locul ei de muncă este adesea vântoasă, prinsă într-un tunel de aer din centrul orașului Liverpool. Aerul de octombrie îi ridică

haina și o înfășoară în jurul coapselor ei ca o dansatoare obscenă. Mai târziu, va începe să plouă, stropi uriași care răcesc puternic aerul.

Jen voise să locuiască mai aproape de centrul orașului, dar Crosby fusese cel mai apropiat loc pe care Kelly spunea că îl găsise. El urăște zgomotul orașelor, nu-i place dezordinea, forfota. Și nici locuitorii din Liverpool nu-i plac, cu excepția ei, spusese el odată în glumă, crede ea. Kelly lăsase în urmă orașul în care s-a născut când o întâlnise pe Jen. Ambii părinți decedați, prietenii lui de școală cu toții niște epave, spune el; nu-i mai vine să se întoarcă. Singura legătură pe care o mai are cu acel loc este excursia anuală de camping cu prieteni vechi, în weekendul de Rusalii. Voise să trăiască în sălbăticie, spusese el, dar ea îl făcuse să se mute înapoi în Crosby, împreună cu ea. „Dar suburbiile sunt pline de oameni”, zisese el. De cele mai multe ori, Kelly e așa. Îmbină umorul negru cu cinismul.

Deschide ușa de sticlă caldă împingând-o, holul e inundat de lumina soarelui și se îndreaptă pe coridor spre biroul lui Rakesh. Rakesh Kapoor, cel mai mare aliat al ei și prieten de multă vreme, a fost doctor înainte să devină avocat. Supracalificat până la ridicol, logic, uneori până la exagerare. Jen crede că acesta este genul de om în care s-ar putea transforma Todd. Gândul o șochează, provocându-i un val de tristețe.

Îl găsește în bucătărie, amestecând zahărul în ceai. Bucătăria e un spațiu mic, fără suflet, de culoare bordo-închis, având pe perete imaginea unui apus. Jen își amintește că tatăl ei alesese această culoare vișinie când închiriaseră locul în urmă cu trei ani, cu optsprezece luni înainte ca el să moară. Culoarea se numea Struguri Acri. „Perfectă pentru holul unui cabinet de avocatură”, spusese Jen, și tatăl ei, de obicei serios, explodase într-un râs spontan, frumos.

Rakesh o salută doar înălțând ușor din sprâncenele întunecate și ridicând cana plină. Nici el, nici Jen nu sunt matinali.

— Ai un minut? întreabă ea.

Vocea îi tremură de frică. N-o va crede niciodată. O va interna undeva, izolând-o. Dar ce altceva poate să facă?

— Desigur.

Îl conduce pe coridor înapoi în biroul ei, unde se cocoață pe marginea biroului dezordonat. Rakesh se oprește în pragul ușii, dar o închide când o vede pe ea ezitând. Este extrem de manierat. Amabil, dar blazat, preferă vestele tricotate și costumele prost croite. S-a lăsat de medicină pentru că

nu-i plăcea că lucra sub presiune. Spune că avocatura e și mai rea, doar că nu vrea să renunțe la o a doua carieră. S-au împrietenit în ziua în care l-a angajat, după ce, în timpul interviului, a spus că cea mai mare slăbiciune profesională a lui o reprezintă gogoșile de la birou.

Biroul lui Jen e orientat spre est și e luminat de soarele de dimineață. Un perete e acoperit de dosare aflate în dezordine de culoare roz, albastru și verde, cu cotoarele albite de la soare – un indiciu sigur că ar trebui arhivate, lucru pe care Jen îl consideră mult mai puțin interesant decât să se întâlnească cu clienții.

— Ce părere ai avea să-mi dai o consultație medicală? îl întreabă pe Rakesh cu un râs ușor, urmat de o gură de aer.

— Necalificat? spune el cu glas domol, la fel de rapid ca întotdeauna.

— Nu mă deranjează declinarea responsabilității.

Rakesh își scoate haina de la costum și o așază pe spătarul fotoliului de culoare verde-închis pe care îl are Jen în colțul încăperii. Un gest care denotă obișnuința, dar și pedanteria. De un deceniu, Jen și Rakesh iau prânzul împreună în timpul săptămânii. Cumpără cartofi copți de la o furgonetă care se autointitulează Mr Potato Head. Rakesh strânge pe tot parcursul anului puncte de fidelitate – de forma cartofilor – și de Crăciun primește o mulțime de cartofi gratis. El marchează evenimentul în calendarul lor denumindu-l CARTOFUL DE CRĂCIUN.

— Ce boală ai avea dacă ai fi într-o buclă temporală? Ca în *Ziua cârtiței,* acolo de ce suferă Bill Murray? întreabă ea, gândindu-se cât de mult timp a trecut de când a văzut filmul. Vreau să spun, ca boală mintală.

La început, Rakesh nu spune nimic. Doar se holbează la ea. Jen simte că se îmbujorează de rușine și de teamă.

— Aș pune-o pe seama… stresului, spune el în cele din urmă, împreunându-și mâinile atent. Sau a unei tumori cerebrale. Ăăă… epilepsie a lobului temporal. Amnezie retrogradă, leziune cerebrală traumatică…

— Nimic bun.

Rakesh nu adaugă nimic, lăsând pauza expectativă, doctorală să umple tăcerea.

Jen ezită. În fond, dacă mâine va fi ieri, mai contează orice altceva?

— Sunt foarte sigură, spune ea cu prudență, fără să-l privească direct în ochi, că m-am trezit pe 29 octombrie, apoi pe 28 și acum pe 27.

— Aș spune că ai nevoie de un nou calendar, spune el simplu.

— Dar s-a întâmplat ceva pe 29. Todd… comite o crimă. Poimâine.

— Crezi că ai fost în viitor? întreabă Rakesh.

Panica lui Jen se transformă într-un fel de teamă măruntă, dar arzătoare. Se simte epuizată.

— Crezi că sunt nebună?

— Nu, spune Rakesh calm. Nu ai întreba asta dacă ai fi.

— Ei bine, atunci…, spune Jen cu un suspin. Mă bucur că am întrebat.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Rakesh traversează biroul și se apropie de ea, oprindu-se la fereastra care dă spre strada principală de dedesubt. Jen iubește acea fereastră de modă veche. Insistase să se poată deschide când alesese această cameră. Vara simte briza fierbinte și aude muzicanții ambulanți. Iarna, îi e frig din cauza curenților. E mai drăguț să fii la curent cu vremea, decât să ai un birou cu temperatura sterilă de optsprezece grade.

Rakesh își încrucișează brațele, verigheta lui absorbind lumina soarelui. O privește atent, ochii lui scanându-i fața. Devine brusc conștientă de sine sub privirea lui, ca și când el ar fi pe cale să descopere un lucru îngrozitor, mortal.

— Începe cu începutul.

— Care e sâmbăta aceasta.

El face o pauză.

— Bine, atunci…

Își întinde brațele, în semn de *fie cum spui,* stând cu fața în umbra soarelui de la orizont.

Rakesh rămâne tăcut mai bine de un minut după ce ea a terminat în cele din urmă de vorbit, povestindu-i toate detaliile, până și pe cele mai ciudate: dovleacul, soțul ei dezbrăcat. Mânată de teamă, Jen și-a pierdut orice demnitate, nu i-a mai păsat ce părere își va face despre ea.

— Deci spui că astăzi a mai fost înainte și că acum se repetă, în mare parte la fel? întreabă el incisiv, prinzând complet logica – sau orice ar fi aceasta – situației în care se afla Jen.

— Da.

— Atunci, ce am făcut noi? Prima dată când ai trăit ziua de azi? În *prima* noastră zi de 27?

Jen se lasă pe spate în fotoliul ei. Ce întrebare inteligentă! Se uită la figura lui pentru câteva secunde. Trebuie să se relaxeze ca să poată găsi o

soluție. Expiră aerul din plămâni pentru o secundă, cu ochii închiși. Îi vine în minte ceva de undeva din subconștient.

— Porți șosete ciudate? întreabă ea. Cred… poate… că am râs de șosetele tale când am plecat după cartofi. Roz.

Rakesh clipește, după care ridică un crac al pantalonilor.

— Port, într-adevăr, spune el râzând și arătându-i o pereche de șosete cireșii, pe care e scris *ușier.*

Așa este. Participase la o nuntă în weekendul trecut și le primise cadou.

— Nu prea te-am convins, nu-i așa? întreabă ea.

— Uite ce e! Probabil e de la stres, spune repede Rakesh. Ești coerentă. *Știi* data. Aș zice mai degrabă că nu știu. Anxietate. Oricum ești înclinată spre așa ceva, nu-i așa?… Sau depresia te poate face să ți se pare că zilele sunt la fel, de parcă nu ai ajunge nicăieri… Asta nu e psihoză.

— Mulțumesc. Sper că nu.

— Adică, trebuie să o spun, zice Rakesh și se simte umorul în vocea lui, dracu să mă ia dacă știu.

— Și pe mine, spune ea, simțindu-se mai ușurată pentru că totuși a vorbit cu cineva.

— Poate că ești doar un pic confuză, spune el. Mi se întâmplă tot timpul în chestiuni minore. Nu mi-am putut aminti că am venit cu mașina până aici deunăzi. Nu ți-aș putea spune nici dacă mă bați pe unde am luat-o. Nu e disociere, nu-i așa? Nu, așa e viața. Dormi mai mult. Mănâncă legume.

— Mda.

Jen se îndepărtează de privirea lui și se apropie de fereastra cu cercevele. Nu e vorba despre asta. Aceea este uitare. Nu e asta.

Și nu este *stresul.* Categoric nu este.

Privește în jos spre orașul Liverpool care se întinde în fața ei. Ea e aici. Este aici și acum. Fumul tomnatic de lemn ars pătrunde înăuntru. Soarele îi încălzește dosul mâinilor.

— Prietenul meu a avut ca subiect la teza de doctorat ceva în legătură cu călătoria în timp, spune Rakesh.

— Chiar așa?

— Da. Un studiu legat de întrebarea dacă e posibil să rămâi captiv într-o buclă temporală. Eu i l-am corectat. A studiat… cum se numea?

Rakesh se sprijină din nou de perete, cu brațele încrucișate, având costumul strâns la umeri.

— Fizică teoretică și matematică aplicată. Cu mine, la Liverpool. Și apoi s-a apucat să studieze… Dumnezeule, ceva nebunesc. Acum e la Universitatea John Moores.

— Cum îl cheamă?

— Andy Vettese.

Rakesh bagă mâna în buzunarul pantalonilor de la costum și scoate un pachet de țigări desfăcut.

— În orice caz. Ține astea departe de mine, te rog. Altfel mă apuc din nou.

— Și mai spui că ești doctor, spune Jen voioasă, întinzând palma ca să ia pachetul.

Îi zâmbește lui Rakesh în timp ce el se întoarce să plece, dar ea se gândește, de fapt, că e într-adevăr ziua de joi. Se simte mai calmă după ce a discutat cu cineva în care are încredere și mai capabilă să evalueze obiectiv situația.

Deci cum s-a întâmplat? Cum a făcut-o? Se întâmplă când doarme?

Și ce trebuie să facă pentru a ieși din buclă?

Privește fix pachetul de țigări boțit. Probabil că trebuie să schimbe lucrurile: să le schimbe ca să le poată opri. Să-l salveze pe Todd și să iasă din această buclă.

— Dacă-mi amintesc, voi purta alte șosete. Data viitoare când ne vom întâlni, spune Rakesh, cu un zâmbet enigmatic și cu o mână pe cadrul ușii.

El pleacă și ea așteaptă o secundă, după care strigă pe coridor:

— Renunță! E foarte nesănătos!

Dorea să schimbe ceva, orice, în bine.

— Știu, spune Rakesh cu spatele la ea, fără să mai privească înapoi.

Jen își pornește computerul și începe să caute pe Google „bucle temporale”. De ce să nu le studieze? Așa ar face un bun avocat.

Doi oameni de știință, James Ward și Oliver Johnson, au scris un articol despre *paradoxul amorsării: întoarcerea în timp pentru observarea unui eveniment care se dovedește că a fost provocat de tine.* Jen ia notițe.

Ei spun că pentru a intra într-o buclă temporală trebuie să creezi o *curbă temporală închisă.* Oferă o formulă din fizică pentru asta. Dar, din fericire, o explicitează mai jos. Pare că acest lucru se întâmplă atunci când este exercitată o forță uriașă asupra trupului. Ward și Johnson cred că forța ar trebui să fie mai puternică decât gravitația pentru a crea o buclă temporală.

Derulează textul. Forța ar trebui să fie de o mie de ori mai mare decât greutatea corpului ei.

Își adâncește capul în mâini. Nu înțelege un cuvânt din toate acestea. Și de o mie de ori greutatea ei înseamnă… foarte mult. Izbucnește într-un râs sumbru. O cantitate la care nu merită să te gândești.

Revine pe Google și dă click – în disperare – pe un articol intitulat „Cinci pași simpli pentru a ieși dintr-o buclă temporală”. Chestia asta… este chestia asta un subiect? Pe internet se găsește într-adevăr câte ceva pentru fiecare. Cei cinci pași sunt amestecați: află de ce, spune-i unui prieten și convinge-l să intre în buclă cu tine (vezi să nu!), notează-ți tot, experimentează… și încearcă să nu mori.

Ultimul sfat o neliniștește pe Jen. Nu s-a gândit deloc la asta. Are senzația că ceva straniu pare să pună stăpânire pe încăpere atunci când se gândește la asta. Încearcă să nu mori. Dacă se îndreaptă într-acolo? Un loc mai sinistru decât acea primă noapte, un fel de sacrificiu matern, tocmeala filosofică a omului cu Dumnezeu.

Închide monitorul. Trebuie să existe o cale să-l facă pe Kelly să o creadă: cel mai mare aliat al ei, iubitul ei, prietenul ei, bărbatul în fața căruia își dezvăluie sinele cel mai prostesc și mai modest. Va încerca să i-o dovedească. Iar atunci el o va putea ajuta.

Stagiara ei, Natalia, intră împingând un cărucior cu biblioraftiuri prin fața biroului său, întâmplare la care asistă a doua oară. Este pe cale să izbească în mod accidental căruciorul de ușile închise ale liftului. Jen închide ochii în timp ce aude pentru a doua oară bufnitura.

Trebuie să iasă de-aici.

Zece minute mai târziu, a fumat patru dintre țigările lui Rakesh afară, în spatele clădirii, naiba s-o ia de sănătate!

Știe, în străfundul sufletului ei, că este treaba ei, nu-i așa? Să împiedice crima. Să-și dea seama ce se petrece și să preîntâmpine.

Ca și când Universul ar fi de acord cu ea, începe să plouă în timp ce Jen termină de fumat a cincea țigară. Stropi uriași fac aerul să fie glacial.

•

Jen este prăbușită pe canapeaua albastră din bucătărie. A plecat devreme de la muncă. Faptul că a luat cuțitul nu ar fi trebuit să oprească crima și să pună astfel capăt buclei temporale?

Există o realitate alternativă în care crima a avut totuși loc? Există o altă

Jen, care nu s-a întors în timp, dar care continuă să trăiască?

Todd a ieșit. *Cu prietenii,* a spus, la fel ca data trecută; alte SMS-uri, distanța crește între ei.

Jen caută pe Google Andy Vettese. Este profesor la catedra de fizică de la Universitatea John Moores din Liverpool. E ușor de găsit. Pe Linkedin, pe pagina universității, are un cont de Twitter numit @AndysWorld și adresa de e-mail e publică în CV. I-ar putea scrie.

Se ridică atunci când aude ușa din față.

— Nu mă pot abține, latră Todd, năvălind în bucătărie într-un amestec de aer rece și mișcări adolescentine, făcând-o pe Jen să uite ezitările legate de o căsuță de mesaje.

— În regulă, spune ea.

Nu era ceea ce spusese data trecută. Data trecută întrebase dacă exista vreun motiv pentru care nu dorea niciodată să stea acasă.

E surprinsă să descopere că abordarea mai blândă dă rezultate.

— Am fost la Connor, acum plec la Clio, explică Todd, privind-o în ochi.

Sare de pe un picior pe celălalt în timp ce meșterește la un încărcător de telefon mobil, plin de vervă, plin de optimismul celui pentru care viața este abia la început. Nu are comportamentul unui ucigaș, se surprinde Jen gândind.

Connor. Fiul mai mare al Paulinei. Lui Jen i se pare ceva suspect în legătură cu el. Întrece niște limite. Fumează și înjură, ambele fiind lucruri pe care le face și Jen din când în când, dar amândouă fiind dezgustătoare când sunt privite cu ochiul necruțător al unei mame.

Se sprijină în cot, privindu-l pe Todd. Data trecută, nu se întâlnise cu el când venise acasă. Fusese la serviciu.

Un caz o acaparase în ultimele câteva săptămâni, ceea ce însemna că Jen absentase mai mult ca de obicei de acasă. I se întâmplă adesea când un caz important se îndreaptă spre proces. Neajutorarea și tristețea clienților ei îi invadează granițele și așa șubrede, ducând la un șir nesfârșit de apeluri telefonice și făcând-o să doarmă la birou.

Gina Davis era clienta care o ținuse ocupată pe Jen în luna octombrie, dar nu din motivele obișnuite. Intrase în biroul lui Jen pentru prima dată în vară, cu o cerere de divorț înaintată de soțul ei care o părăsise cu o săptămână înainte.

— Vreau să-l împiedic să-și mai vadă copiii vreodată, spusese Gina.

Își ondulase cu grijă părul blond și purta un taior imaculat.

— De ce? întrebase Jen. Există vreun motiv de îngrijorare?

— Nu. E un tată extraordinar.

— Atunci…?

— Ca să-l pedepsesc.

Avea 37 de ani, inima frântă și era furioasă. Jen simțise imediat un fel de apropiere de ea, Gina fiind genul de femeie care nu-și ascunde emoțiile. Genul de femeie care încalcă tabuurile.

— Vreau doar să-l fac să sufere, îi spusese ea lui Jen.

— Nu-ți pot cere bani pentru asta, zisese Jen.

Se gândise că nu era corect să profite de situație. Cât de curând, Gina avea să-și vină în fire și să se oprească.

— Atunci fă-o pe gratis, spusese Gina și Jen așa și făcuse.

Nu pentru că firma regretatului ei tată nu ar fi avut nevoie de bani, ci pentru că Jen știa că, în cele din urmă, Gina avea să renunțe, să accepte hotărârea de divorț, să accepte separarea de domiciliu și să-și continue viața. Dar asta nu se întâmplase încă, nu înainte ca Jen să-i spună Ginei să plece și să se gândească peste vară la întreaga situație și să o sfătuiască în numeroasele lor întâlniri din toamnă să nu facă așa ceva. Mai discutase cu ea despre tot felul de lucruri – despre copii, știri, chiar și despre *Insula iubirii.*

— Dezgustător, dar convingător, spusese Gina, în timp ce Jen râdea și dădea din cap afirmativ.

Jen îl privește pe Todd acum și se întreabă, brusc, dacă e îndrăgostit cum e Gina. Se întreabă cine este, de fapt, pentru el această Clio. Ce înseamnă ea pentru el. Nebunia primei iubiri nu trebuie trecută cu vederea, desigur, dat fiind ceea ce va face peste doar două zile.

Jen nu a întâlnit-o pe Clio. După ce Gemma l-a părăsit în timpul verii, Todd a devenit automat secretos în legătură cu viața lui amoroasă, jenat, crede Jen, de faptul că relația cu Gemma nu a durat. Jenat de seara în care îi arătase toate acele SMS-uri rămase fără răspuns.

Tocmai când se pregătește să iasă din nou în oraș, Todd se uită o singură dată la ușa din față. Nu e o privire rapidă, curioasă. E altceva. E precauție, ca și când s-ar aștepta să fie cineva acolo; de parcă ar fi nervos. Jen nu ar fi observat vreodată acest lucru dacă nu l-ar fi urmărit cu atenție. Totul se petrece într-o secundă, expresia dispărându-i de pe chip aproape imediat.

— Ce e aia? întreabă Todd, întorcând privirea spre ea și arătând spre ecran.
— O, citeam o chestie interesantă. Despre bucle temporale, știi?
— Ador subiectul, spune Todd.
Și-a dat părul pe spate cu gel în forma unui zuluf și a îmbrăcat un tricou de snooker cu aspect retro.
A făcut nu demult o pasiune pentru asta, spune că-i place matematica introducerii bilelor în buzunare. Jen îl privește, fiul ei cel chipeș.
— Ce ai face dacă ai fi prins într-o asemenea buclă? îl întreabă ea.
— O, aproape întotdeauna e vorba despre vreun mic detaliu, spune Todd cu lejeritate.
— Ce vrei să spui?
— Știi tu, „efectul fluturelui”. Un lucru neînsemnat care schimbă viitorul.
Todd lasă mâna în jos ca să mângâie pisica și, doar pentru o secundă, pare din nou un copil. Băiatul ei care crede necondiționat în bucle temporale. Poate că îi va mărturisi. Ca să vadă ce zice.
Dar deocamdată nu poate. Dacă toate acestea se întâmplă cu adevărat, e treaba lui Jen să împiedice crima. Să-și dea seama care sunt evenimentele care au dus la crimă și să intervină. Și apoi, într-o zi, după ce va reuși să facă asta, se va trezi și nu va mai fi ieri.
Și acesta este motivul pentru care nu-i spune lui Todd.
El pleacă și Jen verifică să *nu fie* așteptat de cineva și nici urmărit. Și apoi ea însăși îl urmărește.

Ziua minus doi, ora 19.00

Jen este cu două mașini în spatele lui Todd și, în mod paradoxal, e ușurată să descopere că este un șofer incompetent: nu o dată, din câte își poate da ea seama, s-a uitat în oglinda retrovizoare și nu a văzut-o.

Todd încetinește pe o stradă numită Eshe North. Un agent imobiliar ar fi descris zona ca fiind una *înfrunzită,* de parcă plantele nu cresc și în ansamblurile de locuințe. Sunt dovleci pe unele dintre treptele caselor, scobiți din vreme, luminați din interior, mementouri grotești pentru ceea ce va urma.

Todd își parchează atent mașina. Jen o ia cu mașina pe o stradă laterală, oprind la câteva case mai jos, fără să aprindă farurile și sperând să nu fie văzută, și iese din mașină, înfășurându-și trenciul în jurul ei. Aerul nopții lasă senzația ciudată de toamnă timpurie. Păienjenișuri umede, senzația că ceva se termină înainte să fii cu adevărat pregătit să renunți la el.

Todd se plimbă în mod intenționat în josul drumului, adidașii albi lovind frunzele și ridicându-le în aer. Este foarte ciudat pentru Jen să fie martora acestor lucruri care s-au petrecut în timp ce ea își făcea meseria de avocat, în timp ce era preocupată prea mult de munca ei și, evident, nu suficient de aproape de casă.

Stă la intersecția dintre strada laterală și strada Eshe North până ce Todd dispare brusc într-o casă. Este mare, ceva mai retrasă de la stradă, cu o verandă largă și o mansardă. Acest gen de locuințe continuă să o intimideze pe Jen, care a crescut într-un apartament cu două dormitoare, dintr-o casă terasată care avea ferestrele atât de șubrede, încât seara simțea adierea vântului prin păr. Tatăl ei, rămas văduv, nu observase curentul și, în orice caz, se ocupase mult prea mult cu asistența juridică și nu luase suficiente cazuri plătite pentru a rezolva problema, chiar dacă ar fi sesizat-o.

Se zgribulește de frig, o femeie într-un trenci prea subțire pe o stradă ploioasă, privind copacii acoperiți de veșmintele lor de un portocaliu-închis, nefăcând altceva decât să se gândească. La Todd, și la tatăl ei, și la zilele de azi, mâine și ieri.

Jen măsoară strada în lungul ei. Numărul casei în care se află Todd este 32. Caută adresa pe Google în timp ce așteaptă; are degetele atât de

înghețate, încât îi e greu să tasteze. Casa este înregistrată ca sediul social al companiei Cutting & Sewing Ltd[4], deținută de Ezra Michaels și Joseph Jones. A fost înființată recent și nu a declarat niciun cont până acum.

În timp ce Todd este înghițit de casă, altcineva o părăsește.

Jen se află exact în calea omului care pleacă.

Silueta apare pe poarta grădinii exact când ea trece și, dintr-odată, Jen se află față în față cu un om mort. Nu, nu e bine spus. Un om care va muri în două zile. Victima.

Ziua minus doi, ora 19.20

Jen l-ar recunoaște oriunde, chiar dacă are actualmente lumină în ochi și culoare în obraji. Acest bărbat cât se poate de viu, care nu mai are decât câteva zile de trăit, arată ca un om care a fost probabil cândva atrăgător. Are în jur de 45 de ani, poate mai mult. Are o barbă întunecată și stufoasă și urechi ca de elf, cu vârfurile în exterior.

— Bună, îi spune Jen spontan.

— Foarte bine, spune el prudent.

Trupul îi rămâne complet nemișcat, cu excepția ochilor negri, care îi scrutează fața. Jen încearcă să gândească. Are nevoie de cât mai multe informații posibil. Nu e sinceritatea de departe cea mai bună strategie? Cu clienții, cu adversarii la birou și cu inamicii fiului ei.

— Todd este fiul meu, spune ea simplu. Eu sunt Jen.

— O! Tu ești Jen, Jen Brotherhood, răspunde el.

Pare să o cunoască.

— Eu sunt Joseph.

Vocea lui e gravă, dar vorbește într-un fel autoritar, ca un politician.

Joseph Jones. El trebuie să fie. Bărbatul a cărui companie e înregistrată aici.

— Băiat bun, Todd. Iese cu nepoata lui Ezra, nu-i așa?

— Ezra este…

În locul nepotrivit. În timpul nepotrivit

— Prietenul meu. Și partenerul de afaceri.

Jen înghite, încercând să digere această informație.

— Uite. Mă întrebam. Sunt puțin îngrijorată în legătură cu Todd. Îmi pare rău, tocmai… treceam pe aici, spune ea patetic.

— Ești îngrijorată? întreabă el și dă din cap.

— Da… înțelegi ce vreau să spun. Mă tem că a luat-o pe o cale greșită…

— Todd e pe mâini bune. Altceva? întreabă el.

I-o retează instantaneu ca un profesionist. Face un gest spre ea, ca și când ar spune: *În ce direcție mergi?* Înseamnă cât se poate de clar: *Alege, pentru că vei pleca, fie că-ți place sau nu.*

Jen nu face nicio mișcare, deci trece pe lângă ea atingând-o ușor, lăsând-o acolo, singură, în ceață, întrebându-se ce se întâmplă. Dacă viitorul a continuat fără ea. Dacă există vreo altă Jen pe undeva. Adormită sau prea șocată ca să funcționeze? În lumea în care Todd este probabil actualmente reținut, arestat, acuzat, condamnat. Singur.

•

Decide să sune la sonerie. Lipsa deprimantă de perspectivă a făcut-o să fie fatalistă. Iar gândul la Todd în custodia poliției a adus-o la disperare.

— Voiam doar să știu că e în regulă, îi spune Jen străinului de la ușă.

Trebuie să fie Ezra. Ceva mai tânăr decât Joseph. Un bărbat îndesat, cu un nas coroiat.

— Mamă? spune Todd de undeva din adâncul casei.

Apare în holul întunecat. Pare palid și hărțuit.

Lui Jen i se pare că odinioară casa a fost drăguță, dar acum este varianta ponosită a unui șic-ponosit. Pardoseli victoriene uzate. Câteva resturi de mochetă se suprapun pe hol ca niște ziare vechi.

— Ce…? o întrebă Todd, croindu-și drum peste toate acestea.

Îi comunică uimirea printr-un zâmbet tensionat.

O femeie tânără și frumoasă iese din camera de zi aflată la capătul holului, deschizând ușa cu șoldul. Trebuie să fie Clio. Jen își dă seama din modul în care se apropie de Todd că formează un cuplu.

Clio are un nas roman. Un breton foarte scurt, trăsnet. Jeanși decolorați, rupți la genunchi, e bronzată. Nu poartă șosete. Un tricou roz aprins cu decupaje. Până și umerii ei sunt atrăgători, două piersici. E înaltă, aproape de înălțimea lui Todd. Jen se simte ca o proastă de o sută de ani.

— Care este problema? întreabă Todd. Ce s-a întâmplat?

Vocea lui este foarte hotărâtă, extrem de iritată. Îi vorbește de sus. Cum de nu observase asta?

— Nimic, spune ea patetic. Eu doar… ăăă… am primit un SMS de la tine. Ți-ai trimis… locația? minte ea.

Privește din nou dincolo de el, spre restul casei. Pielea bronzată și dinții albi ai lui Clio și Todd când zâmbesc par nelalocul lor pe fondul acestor pereți – tencuială nefinisată – și al ușii livingului – murdară, cu clanța slăbită. Jen se încruntă.

Todd își scoate telefonul din buzunar.

— Mnu?

— O, îmi pare rău. Am presupus că voiai să vin aici. Todd o privește pieziș, fluturându-și telefonul.
— Nu. Nu ți-am trimis nimic. De ce nu m-ai sunat?
În timp ce își mișcă astfel brațul, Jen își amintește de mișcarea precisă de înjunghiere pe care a făcut-o. Puternică, curată, premeditată. Jen tremură.
— Tu ești Jen, spune Ezra.
Jen clipește. A recunoscut-o: și Joseph îi rostise numele. Înseamnă că Todd vorbește despre ea.
— Așa este, îi spune ea. Îmi pare rău, nu-mi voi face un obicei din a trece pe-aici…
Jen încearcă să strângă cât mai multe informații posibil înainte să fie dată afară de Todd. Își aruncă privirea înjur, în căutare de dovezi. Nu știe ce caută; nu va ști până nu va găsi, se gândește ea.
Ezra stă cu spatele la un dulap.
— Mamă? spune Todd.
Zâmbește, dar ochii lui îi ordonă să plece.
Casa nu miroase ca o casă adevărată. Asta este. Nu miroase a mâncare, nu miroase a rufe spălate. Nimic.
— Îmi pare rău, înainte să plec, vă supărați dacă vă folosesc toaleta? întreabă Jen.
Vrea doar *să intre.* Să arunce o privire. Să vadă ce secrete ar putea ascunde casa.
— Of, Doamne, mama! exclamă Todd, atitudinea fiind cea tipică a unui adolescent care își dă ochii peste cap.
Jen ridică mâinile în aer.
— Știu, știu, îmi pare rău. Termin într-o secundă.
Îi oferă un zâmbet larg lui Ezra.
— Unde se află?
— Ești la cinci minute de casă.
— Asta e vârsta mijlocie, Todd.
Todd intră în pământ de rușine, dar Ezra arată spre ușa livingului fără un cuvânt. *Da.* A intrat.
Jen se strecoară pe lângă Todd și Clio și intră într-o încăpere situată chiar în spatele casei, o bucătărie combinată cu un salon. E pătrată, cu o altă ușă în dreapta. Pe pereți nu sunt fotografii. Doar și mai multă tencuială nefinisată. O bucată mare de material imprimat atârnă deasupra peretelui

îndepărtat, cu un soare și o lună brodate pe ea. Trage cu ochiul în spatele ei, căutând – ce? Un dulap secret? —, dar, desigur, nu găsește așa ceva.

Jen deschide ușa spre toaleta de la subsol și lasă robinetul să curgă, după care dă un mic ocol bucătăriei, în principal e goală. Gresie uzată sub picioare. Firimituri peste tot prin bucătărie. Acel miros de mucegai, mirosul de locuință veche și goală. Niciun fruct în fructieră. Pe frigider, niciun bilețel adeziv. Dacă Ezra trăiește aici, nu pare să petreacă prea mult timp pe-acasă.

Un televizor mare e fixat pe peretele din stânga. Un Xbox se află dedesubt. Deasupra consolei se află un iPhone, pornit și, din fericire, deblocat. Jen îl ia, trecând direct la derularea mesajelor. Acolo găsește și mesajele de la Todd pentru Clio, presupune ea:

Todd: Sunt atras de tine ca legăturile covalente, știi?

Clio: Mă faci să LOL[5]. Ești un tocilarino.

Todd: Sunt tocilarino al TĂU. Nu-i așa?

Clio: Ești al meu puppup pentru totdeauna.

Jen se holbează la ele. Derulează mai departe mesajele, simțindu-se vinovată pentru că face asta, dar nu suficient de mult ca să se oprească.

Clio: Acesta e raportul de dimineață pentru tine. Consumat o cafea, două croasante, o mie de gânduri la tine.

Todd: Doar o mie?

Clio: Acum o mie unu.

Todd: Eu am mâncat o mie de croasante și am avut doar câteva gânduri.

Clio: Sună perfect, să fiu sinceră.

Todd: Pot să spun ceva serios?

Clio: Stai puțin, nu vorbeai serios? Ai mâncat DOUĂ mii de croasante?

Todd: Aș face literalmente orice pentru tine. Pup

Clio: Și eu la fel. Pup

Orice. Lui Jen nu-i place acest cuvânt. *Orice* implică tot felul de lucruri. Implică delicte, implică crimă.

Vrea să citească mai departe, dar aude pași și se oprește. Pune la loc telefonul pe consolă. Clio îl place cu adevărat. Poate chiar îl iubește. Oftează și scanează din priviri camera, dar nu mai găsește nimic.

Trage apa la toaletă, închide robinetul, după care pleacă.

•

În mașină, Jen își notează datele de contact ale lui Andy Vettese. Are nevoie de ajutor. Îi trimite un e-mail în mod spontan, după ce a fost alungată de fiul ei stânjenit.

Dragă Andy,

Nu mă cunoști, dar sunt colega lui Rakesh Kapoor și aș vrea foarte mult să vorbesc cu tine despre un lucru pe care-l trăiesc și pe care cred că l-ai studiat. Nu voi spune mai mult de teamă că voi părea dezechilibrată, dar, te rog, răspunde-mi la e-mail…

Toate cele bune,

Jen

— Cum a fost la muncă? întreabă Kelly când Jen intră pe ușă.

Șlefuiește o bancă pe care o restaurează pentru ei. E genul de activitate solitară care-i face plăcere lui Kelly. Jen știe cum va arăta produsul finit – peste două zile, Kelly va pulveriza pe ea o vopsea de culoare verde-salvie.

— Rău, spune Jen, pe jumătate sinceră.

Trebuie să încerce să-i spună din nou.

Kelly se apropie de ea și, cu un aer absent, îi scoate haina – genul de lucruri cu care ea nu se va obișnui niciodată și pe care le iubește atât de mult; grija și atenția pe care le aduce Kelly în căsnicia lor. O sărută. Kelly are gust de gumă de mestecat cu mentă. Buzele lor se ating, picioarele li se împletesc. E perfect. Jen simte că respirația îi încetinește automat. Soțul ei are întotdeauna acest efect asupra ei.

— Clienții tăi sunt nebuni, anunță el, cu gura în continuare lângă a ei.

— Mă îngrijorează Todd, spune ea.

Kelly face un pas înapoi.

— Nu prea e în apele lui.

— De ce?

Încălzirea pornește și boilerul se aprinde cu o flacără moale.

— Mă tem că e într-un anturaj prost.

— *Todd?* Ce anturaj prost e acela, iubitorii jocului *Warhammer?*

Jen nu se poate abține să râdă la asta. Și-ar dori ca el să arate lumii această latură a lui.

— Viața e prea lungă pentru această grijă, adaugă el.

E o frază a lor, pe care o folosesc de decenii. Ea este sigură că de la el a început, iar el e sigur că de la ea.

— Această Clio. Nu sunt sigură de ea.

— Continuă să se vadă cu Clio?

— Ce vrei să spui?

— Mi s-a părut că a spus că nu se mai văd. În orice caz, am ceva pentru tine, spune el.

— Nu-ți cheltui banii pe mine, spune ea încetișor.

Kelly e plătit mereu cu bani lichizi și adeseori îi cumpără cadouri.

— Dar vreau să fac asta, spune el. E un dovleac.

Asta îi distrage complet atenția lui Jen.

— Ce? exclamă ea.

— Da, spuneai că vrei unul?

— Urma să-l cumpăr mâine, șoptește ea.

— OK? Uite, e aici!

Jen trage cu ochiul în spatele lui, uitându-se în bucătărie. Bineînțeles că e acolo. Dar nu e același. E uriaș și gri. Vederea lui îi produce frisoane. Dacă face prea multe modificări? Dacă schimbă lucruri care nu au legătură cu crima? Nu așa se întâmplă întotdeauna în filme? Protagoniștii se schimbă prea mult; nu se pot abține, devin lacomi, joacă la loterie, îl ucid pe Hitler.

— Eu trebuia să cumpăr dovleacul.

— Hei?

— Kelly. Ieri, ți-am spus că trăiesc zilele în ordine inversă.

Surpriza se reflectă dintr-odată în trăsăturile lui ca un răsărit de soare.

— Hei?

Îi explică la fel ca lui Rakesh, la fel cum o mai făcuse deja în fața lui. În prima noapte, cuțitul din geanta lui Todd, totul.

— Unde e cuțitul lui acum?

— Nu știu, probabil în rucsacul lui, spune ea nerăbdătoare, nedorind să reia conversațiile pe care le avuseseră deja.

— Uite ce e. E de-a dreptul ridicol, spune el.

Jen nu poate spune că e surprinsă de reacția lui.

— Nu ți se pare că ar trebui, de exemplu, să mergi la un medic generalist?

— Poate, spune ea șoptit. Nu știu. Dar e adevărat. Ceea ce spun este adevărat.

Kelly nu face decât să o privească pe Jen, apoi să întoarcă privirea spre dovleac, după care înapoi la ea. Merge pe hol și găsește rucsacul pentru școală al lui Todd. Îl golește teatral pe podeaua holului. Din el nu cade niciun cuțit.

Jen oftează. Probabil că Todd nu l-a cumpărat încă.

— Las-o baltă! spune ea. Dacă nu mă crezi…

Se întoarce să plece. E inutil, chiar și cu el. Recunoaște în timp ce urcă scările că nici ea nu l-ar crede. Cine ar face-o?

— Eu nu… îl aude spunând la baza scărilor, dar apoi Kelly se oprește.

Jen e cât se poate de dezamăgită de acea propoziție rostită pe jumătate. Lui Kelly îi place să aibă o viață ușoară uneori, iar acesta este cât se poate de clar unul dintre acele momente.

Jen face furioasă un duș. Ei bine, atunci. Dacă somnul este cel care o face să se trezească ieri, atunci pur și simplu nu va dormi. Asta este noua ei tactică.

Kelly adoarme imediat, așa cum se întâmplă întotdeauna. Dar Jen stă trează. Vede ceasul arătând ora unsprezece și apoi unsprezece și jumătate, când se întoarce Todd acasă. La miezul nopții își privește telefonul până ce 00.00 devine 00.01 și data se schimbă, pur și simplu, din 27 în 28, așa cum ar trebui.

Coboară la parter și urmărește știrile BBC, care prezintă la știrile locale un accident în trafic, ce a avut loc la intersecția a doua străzi din apropiere, la ora unsprezece noaptea trecută. O mașină s-a rostogolit, iar proprietarul a fugit, neatins. Vede ceasul bătând ora unu, apoi două, apoi trei.

Parcă ar avea nisip în ochi, adrenalina și supărarea pe Kelly încep să-și piardă efectul. Jen face ture prin camera de zi. Face două cafele și, după cea de-a doua, se așază pe canapea, doar pentru o secundă, știrile derulându-se

în continuare. Accidentul, starea vremii, ziarele de mâine prezentate astăzi. Închide ochii, pentru o secundă, doar pentru o secundă, și…

Ryan

Ryan Hiles are 23 de ani și va schimba lumea.

E prima lui zi de muncă, prima zi ca agent de poliție. A trecut prin procesul de depunere a cererii și susținere a interviului. A rezistat la centrul regional de pregătire al poliției – douăsprezece săptămâni în mohorâtul Manchester. S-a așezat la coadă împreună cu ceilalți ofițeri pe un etaj în zigzag, cernit și lustruit, și i s-a dat uniforma într-o pungă transparentă din plastic. Cămașă albă. Vestă neagră. Cu numărul legitimației sale, 2648, pe umeri.

Și, în sfârșit, iată-l în hol. Cu părul ud de la ploaia neîncetată, dar în rest pregătit. A îmbrăcat uniforma noaptea trecută, în baia lui, după ce a așteptat atâta amar de vreme ca să ajungă aici. A stat pe toaletă ca să-și vadă trupul în oglindă. Și iată-l: e polițist. Pe toaletă, desigur, dar polițist.

Mai mult decât uniforma însă, Ryan are acum ceea ce și-a dorit dintotdeauna: abilitatea. Mai exact, abilitatea de a face diferența. Și iată-l, chiar acum, în clipa aceasta, așteptând în secție să-și întâlnească ofițerul de poliție îndrumător.

— Ești repartizat agentului de poliție Luke Bradford, îi spune ofițerul de la recepție, pe tonul ei plictisit. Este mai în vârstă, are probabil în jur de 55 de ani, deși Ryan nu s-a priceput niciodată la ghicitul vârstei, și părul de culoarea unei bucăți de ardezie.

Îi face semn spre rândul de scaune de culoare albastru pal, prinse cu șuruburi între ele, și el ia loc lângă un bărbat despre care presupune că nu e nici criminal, nici martor: un flăcău tânăr cu părul prins în coadă de cal, care își privește mâinile.

Afară, ploaia bate în secția de poliție. Ryan o poate auzi curgând de pe pervazuri. A plouat atât de mult, încât s-a spus la știri. Cel mai umed octombrie înregistrat vreodată. Trenurile nu merg, parcurile și grădinile sunt un amestec de frunze îmbibate cu apă.

Agentul de poliție Luke Bradford sosește după douăzeci de minute. Ryan inspiră și expiră adânc de trei ori în timp ce acesta se apropie de el. Asta este. Începutul.

Bradford îi strânge mâna lui Ryan ca într-o menghină în semn de salut.

Posibil să fie cu cinci ani mai în vârstă decât Ryan – este încă agent de poliție, deci trebuie să fie tinerel. Și, cu toate acestea, are deja pielea sălcie, cearcăne, miroase a cafea. Părul lui închis la culoare e grizonant la tâmple și deasupra urechilor. Ryan e atletic – o spune chiar el – și înghite în timp ce-l privește pe Bradford, observând mica burtă care îi iese clar din pantalonii negri.

— În regulă, bun-venit. Doamne, încă mai plouă?

Bradford privește afară în parcare.

— Pentru început, ordinea de zi, apoi 999 de treburi.

Îi întoarce spatele lui Ryan și-l conduce în măruntaiele locului pe care-l va numi de-acum serviciu.

Ordinea de zi. Bradford folosește limbajul de modă veche. Totuși e vorba de prima lui ședință informativă. Ryan simte emoția săgetându-l sub forma unor furnicături în stomac.

— Pune ibricul la încălzit, îi spune Bradford.

— Oh, desigur, zice Ryan, sperând să pară serviabil.

— Începătorul face următorul ceai, spune și arată spre sala de ședințe. Află ce dorește fiecare.

Îl bate pe umăr și pleacă.

— Bine, atunci.

E în regulă, își spune Ryan. Poate să facă un ceai.

Dar ceaiul se dovedește a fi o treabă complicată. Cincisprezece cești. Nu toți beau ceaiul la fel de tare, unii cu mai mult zahăr, alții cu mai puțin și diferite tipuri de lapte. Îndulcitor, zahăr adevărat – toate cele. Lui Ryan îi tremură mâinile până când termină de împărțit ultimele câteva căni și îl ard articulațiile. Când ajunge în sală fix la începutul ședinței informative, își dă seama că nu a pregătit o ceașcă și pentru el.

Sergentul, Joanne Zamo, se apropie de 50 de ani, are genul de zâmbet larg care cuprinde întreaga față, începe să parcurgă lista de sarcini active, din care Ryan nu înțelege nimic. Este singurul polițist nou aici; restul au fost împrăștiați prin nord. Privește prin încăpere la cei cincisprezece polițiști și cele cincisprezece căni ale lor. Spera să găsească un tovarăș aici, pe cineva de vârsta lui.

Ryan a părăsit școala la optsprezece ani, în ultimii câțiva ani a făcut muncă de birou împreună cu prietenii. A avut un rol grozav comandând rechizite într-un loc unde nimeni nu se aștepta, de fapt, să facă ceva

productiv, dar angajatorii erau dispuși să-l plătească pentru asta. I s-a părut că e extraordinar, pentru o vreme, dar s-a dovedit că să comanzi rigle și hârtie format A4 liniată nu era suficient pentru Ryan. S-a trezit într-o zi de luni dimineață, în urmă cu șase luni, și s-a gândit: „Oare asta să fie tot?" Apoi a candidat pentru intrarea în poliție.

Zamo împarte lista de sarcini.

— Bine, adaugă ea. OK, pe cine avem aici ca recrut nou? Tu.

Ochii ei căprui se opresc asupra lui Ryan.

— Îndrumătorul tău e Bradford?

— Așa este, spune Bradford înainte să poată răspunde Ryan.

— OK, tu ești Echo.

Ea îl privește drept în față pe Ryan.

— Și Mike.

— Mike? întreabă Ryan. Mă scuzați, dar nu. Eu sunt Ryan. Ryan Hiles.

Bradford flutură din gene. Un gest pe care Ryan nu-l înțelege. Șoc. Apoi încăperea erupe într-un râs general.

— Echo Mike, spune Bradford, râzând, de parcă ar fi o poantă.

Are o mână pe cadrul ușii și una pe stomac.

— Nu ai învățat despre jargonul nostru la academia din Manchester sau nu se mai predau în ziua de azi lucrurile acestea?

— Oh, da, da, spune Ryan, cu obrajii roșii. Nu, am învățat, doar că… îmi pare rău, credeam… Mike m-a derutat pentru o clipă.

— Bine, spune sergentul, evident neimpresionată de râsetele dezlănțuite.

Când se opresc, o iau de la capăt, un val venind dinspre locul unde sunt strânși cei din Brigada Omucideri. Minunat.

— Echo Mike doi patru cinci, spune Bradford, încercând categoric să treacă mai departe, și se îndreaptă spre Ryan. Eu voi răspunde la primul, apoi te las pe tine să-l iei pe al doilea, adaugă el, grăbindu-l să iasă din sala de ședințe.

Ryan nu îndrăznește să întrebe ce vrea să spună cu asta.

Parcurg un coridor acoperit cu mochetă verde, care miroase a proaspăt aspirat. Ajung într-un vestiar cu fișete individuale și Bradford îi înmânează lui Ryan o stație radio.

— În regulă. Aceasta e a ta. Apelurile se fac astfel: Echo Mike, urmat de indicativul vehiculului tău. Răspunzi cu numărul de pe ecuson – al tău este 2648, de pe umăr, ai înțeles?

— În regulă, spune Ryan. OK.

Fiecare ofițer petrece primii doi ani preluând apelurile de la numărul 999. Poate fi orice. Un furt. O crimă.

— În regulă. Minunat, spune Bradford. Să-i dăm drumul!

Face un gest care înseamnă atât *Pe aici, te rog,* cât și *Doamne, sper că nu ești un idiot nenorocit,* și Ryan parcurge drumul înapoi până la recepție și apoi afară în ploaie.

— Acesta este EM doi patru cinci, după cum a zis Zamo. Ai înțeles? spune Bradford, gesticulând spre mașina de poliție.

Dungile. Luminile. Ryan nu se poate opri ca să le privească.

— OK, spune el. Desigur.

Deschide portiera de pe partea pasagerului și intră în mașină. Înăuntru miroase a țigări vechi.

— Echo Mike doi patru cinci, doi patru cinci aici Echo, se aude în stație.

— Echo, aici doi patru cinci, continuă, răspunde Bradford neutru.

Nu a pornit motorul, încă mai trage de schimbătorul de viteze. Apoi verifică să funcționeze luminile, apasă un buton uriaș de pe bord, care-i inundă într-o lumină albastră. Ryan stă cu picioarele încrucișate, ascultând mesajele care vin prin stație.

— Da, mulțumesc. Am primit informații despre un bărbat vârstnic care pare să fie beat și jignește trecătorii.

Ryan se uită la ceas. Este ora opt și cinci minute dimineața.

— Echo, aici Mike doi patru cinci, recepționat, am pornit.

Bradford pornește în cele din urmă motorul mașinii și o bagă în viteză.

— Trebuie să fie bătrânul Sandy, remarcă el.

Ryan, îngrozit că și în această propoziție ar putea fi ascunsă o expresie tipic polițienească, nu spune nimic.

— Un om al străzii, un tip de treabă, spune Bradford, uitându-se în oglinda retrovizoare în timp ce iese din parcare. Probabil că îi vom da doar încă un avertisment. Chemăm o ambulanță dacă e într-o stare proastă. Problema lui e vodca. Bea pahar după pahar. Uimitoare constituție, într-adevăr.

Ryan urmărește traficul în timp ce așteaptă la semafor. E o experiență cu totul diferită față de conducerea mașinii sale personale. Iertat să fie pentru faptul că, în viziunea lui, toți erau șoferi exemplari – parcă e în *The Truman Show,* toți joacă un rol. Mâinile la ora zece și la ora două pe volan. Privirea

drept înainte.

— Uimitor cât de bine se comportă toți, spune Ryan și Bradford tace.

Ryan continuă să se gândească la bătrânul Sandy și la vodca lui. Și, desigur, la propriul lui frate.

— Care e povestea lui? întreabă Ryan. A bătrânului Sandy?

— Habar nu am.

— Mă întreb dacă l-am putea întreba.

— Ha, spune Bradford, nedezlipindu-și ochii de la drum. Da, dacă am face asta cu toată lumea, am fi niște nenorociți de eroi, nu-i așa?

— Corect, spune Ryan blând.

Ploaia a încețoșat ușor contururile de afară, străzile reflectând stopurile de frână și cerul alb.

— Prima regulă la slujbă: aproape toate apelurile la 999 sunt plicticoase sau implică idioți. De obicei ambele, spune Bradford categoric. Nu-i poți salva pe idioți.

— OK, grozav, spune Ryan sarcastic.

— A doua regulă: noii recruți sunt întotdeauna mult prea blânzi.

Ajung la plajă și Bradford parchează frumos pe un loc. Ryan nu se obosește să răspundă la observațiile lui.

— Haide, atunci, Mike, spune Bradford ieșind din mașină.

Ryan se înroșește din nou. Porecla va rămâne, știe că va rămâne. Așa merg lucrurile. A participat cândva la o petrecere a burlacilor unde unul dintre burlaci a fost numit întregul weekend Labagiul de la Etajul Unu doar pentru că avea camera de hotel în altă parte decât restul burlacilor. Ryan nu i-a aflat niciodată numele adevărat.

Bătrânul Sandy nu e chiar atât de bătrân. Are o față de alcoolic, aprinsă și învinețită, dar un trup mlădios. Bate câmpii despre Dumnezeu când se apropie de el, având oceanul șfichiuit de vânturi drept fundal apocaliptic, imaginea sinistră a țărmului în afara sezonului.

— În regulă bătrâne Sandy, spune Bradford.

Sandy se oprește și își trage părul aspru în spate de pe frunte, în semn de recunoaștere.

— Tu ești, îi spune sincer lui Bradford. Speram să fii tu.

Se dovedește mai târziu că numele lui este Daniel, nu Sandy. Poliția îl numește Sandy pentru că doarme pe plajă.

În drum spre următorul apel, Ryan se uită în sus la ploaie și oftează.

•

Șase incidente mai târziu. O violență domestică – al paisprezecelea apel făcut de soția care nu are niciodată putere să vină să depună plângere. Acesta a fost cel mai deprimant, dar și, în mod inadecvat, cel mai interesant. Restul… ei bine. Un bărbat care a urinat în cutia de scrisori a unei firme de pompe funebre. O bătaie între doi proprietari de câini pe tema gunoiului. Un bancomat care a „mâncat" o bancnotă de zece lire. Serios. Banal este cuvântul potrivit pentru toate acestea.

Ryan ajunge înapoi la secția de poliție împreună cu Bradford la ora șase, ud până la piele, epuizat ca și când nu ar fi dormit.

— Ne vedem mâine-dimineață, Mike, spune Bradford, râzând pe sub mustăți în timp ce intră.

Dar Ryan nu poate pleca, trebuie să completeze o fișă de pregătire despre fiecare apel înainte să o poată face. De fapt, așteaptă cu nerăbdare liniștea unei mici săli de ședințe, ocazia de a reflecta, de a-și aduna gândurile. De a bea în fine o nenorocită de ceașcă de ceai. Își simte creierul ca un glob de zăpadă scuturat. Credea că va fi… credea că va fi altfel decât a fost.

Intră în hol, trece de ofițerul de la biroul de informații – altul, dar cu aceeași expresie plictisită – și printr-un coridor liniștit, cu o bandă de panică de-a lungul lui. Speră să surprindă pentru o clipă intervievarea unui suspect sau să vadă celulele sau orice, de fapt. Orice în afara apelurilor la 999. Șase apeluri pe zi. Patru zile la muncă și trei zile libere. Patruzeci și opt de săptămâni pe an. Timp de doi ani. Ryan nu se mai străduiește să calculeze cât de multe apeluri înseamnă asta, dar știe că sunt o mulțime. Poate că astăzi a fost doar o anomalie, o zi proastă. Poate că Bradford e doar blazat. Poate că mâine va fi interesant. Poate, poate.

Împinge ușa deschizând-o spre o sală de ședințe goală. Are două uși, pentru izolare fonică. Trage un scaun la o masă ieftină de metal, de genul celor pe care le-ai găsi într-o primărie din zona rurală. Scoate un blocnotes din buzunarul vestei sale, scoate un stilou dintr-un vas de plastic roșu aflat pe colțul mesei și mâzgălește data în susul paginii. Ar fi trebuit să ia notițe în timpul intervenției, dar Bradford i-a spus că acestea sunt prostii de la școala de pregătire.

Începe să scrie despre Sandy, după care se oprește, dorind mai degrabă să se gândească. Dorind să se gândească cum poate să facă diferența.

Privind în urmă, fratele lui o apucase *pe căi greșite,* după cum obișnuia să spună mama lui, pe când se apropia de vârsta de 20 de ani. Începuse să fure mașini și totul escaladase până la vânzarea de droguri. Trecuse de la marijuana la metamfetamină la fel de rapid ca de la zero la 100 de kilometri pe oră. Ce ar fi spus Bradford despre asta? Probabil ar fi fost de părere că și fratele lui irosește timpul poliției. Un șir previzibil de relații amoroase – niciun model masculin de urmat, perspective zero. Mama lor făcuse tot ce putuse, dar nu fusese mereu prezentă, având două slujbe. Fratele lui, într-un fel amuzant, dorise să ajute câștigând bani în plus. Asta e tot. Și o făcuse, o vreme, adusese bani în casă, deși se întrebaseră cu toții de unde.

Ryan așază stiloul pe blocnotes. Poate că *face* diferența pentru oamenii asemenea fratelui său. Bătrânul Sandy a fost bucuros să-i vadă, părea să-l cunoască bine pe Bradford, și totuși. Poate că poliția îl ajută, dar nu în sensul în care se așteptase Ryan.

La naiba! se gândește. Va completa blocnotesul mâine. Nu are dispoziția necesară pentru așa ceva acum.

Deschide ușa sălii de ședințe. Un tip solid trece pe lângă el. Poartă costum. Poate că e de la investigații criminalistice. Ryan simte ceva pozitiv înflorind în pieptul său. Da, da, da, aici sunt o grămadă de posibilități. Să facă lucruri interesante și să revoluționeze lucrurile în sensul pozitiv. Asta e tot ce vrea să facă Ryan. Nu asta ne dorim cu toții să facem?

— Salut, îi spune Ryan bărbatului.

E înalt, cu mult peste 1,80 m, și lat în spate. Arată ca un personaj negativ dintr-un joc pe computer.

— Prima zi?

Ryan dă din cap aprobator.

— Da, la datorie.

— Amuzant, amuzant, amuzant.

Bărbatul râde. Îi întinde cu căldură mâna.

— Pete, dar toată lumea-mi spune Mușchi.

— Încântat de cunoștință, spune Ryan.

— Ești de la Investigații Criminale?

— Pentru păcatele mele.

Se sprijină de peretele zugrăvit în culoarea magnoliei. Scoate o lamă de gumă și-i oferă una și lui Ryan, care o ia. Menta îi explodează în gură.

— Ceva treabă bună pentru tine astăzi? Cine e îndrumătorul tău?

— Bradford.
— Au.
— Corect, zâmbește Ryan. Încă niciun apel ca lumea.
— Nu, sunt sigur că nu. Deci nu ești de pe-aici? Accentul…
— Nu, fac naveta din Manchester, spune el.
— Da? Atunci ce te-a adus aici, atracția etern fascinantelor apeluri la 999?
— Cam așa ceva. Și, știi, *dorința de a face diferența,* spune Ryan și schițează în aer niște ghilimele.
— Vei regreta în curând asta.
Mușchi se desprinde de perete, apoi o pornește în jos pe coridor. Ryan îl urmează afară. Chiar înainte să ajungă la ușa care duce la ofițerul de la biroul de informații. Mușchi se întoarce.
— Știi, poate că e un lucru bun să nu cunoști jargonul, spune el. Îți vei da seama de ce.
— Ai auzit chestia cu Mike, spune Ryan.
— Exact, spune Mușchi, ascunzându-și cu greu un zâmbet.
— Ei bine, da, nu sunt foarte la curent cu jargonul, dar voi fi, spune el.
— Ei bine, să nu devii prea bun, Ryan, spune Mușchi, enigmatic.
Continuă să își mestece guma câteva secunde, privind spre ușă gânditor.
— Nu toți polițiștii buni vorbesc ca ei.

Ziua minus trei, ora 8.00

Ochii lui Jen se deschid. E în pat. Și este 26.

E ziua minus trei.

Se îndreaptă spre fereastra panoramică. Afară plouă. Unde se va termina asta? Cât va mai merge înapoi, cât, la nesfârșit? Până încetează să existe?

Trebuie să cunoască regulile. Asta ar face orice avocat. Să înțelegi legea, să pricepi cadrul juridic – și apoi poți juca jocul. Tot ce știe până acum Jen este că nimic nu a mers. Poate doar să deducă din faptul că merge în continuare de-a-ndărătelea că nu a reușit încă să oprească crima. Desigur. Să oprească crima, să oprească bucla temporală. Asta *trebuie* să fie cheia.

Își citește în grabă e-mailurile noi, căutând un răspuns de la Andy Vettese, dar nu găsește nimic. Coboară la parter, găsindu-l pe Todd căutând ceva.

— Deasupra televizorului, spune Jen.

Știe că își caută portofoliul la fizică. Știe pentru că este mama lui, dar mai știe pentru că asta s-a petrecut deja.

— Ah, mulțumesc.

Îi aruncă lui Jen un rânjet timid.

— Astăzi, fizică cuantică.

Doamne, o întrece cu mult ca înălțime. Era cu mulți centimetri mai mic decât ea, ridica mâna direct în sus pe verticală când era pe drumul spre școală, mâna lui caldă găsind-o mereu pe a ei. Devenea frustrat când ea nu-i putea lua mânuța, când se agita cu geanta ei sau când întindea mâna ca să apese butonul de la semafor. De fiecare dată Jen se simțise vinovată. Sunt o nebunie motivele pentru care mamele se simt vinovate.

Și acum, ia te uită, e cu peste treizeci de centimetri mai înalt decât ea și refuză să o privească în ochi.

Poate că avusese dreptate să se simtă vinovată, se gândește ea fără speranță. Poate că nu ar fi trebuit să facă niciodată altceva decât să-l țină de mână. Putea inventa o mie de vini materne: că l-a lăsat să se uite prea mult la televizor, că l-a învățat să doarmă singur – o mulțime, se gândește ea cu amar.

— Știi cine este Joseph Jones? întreabă ea calmă, urmărindu-l atent.

Nu ca să vadă dacă-i spune, ci ca să vadă dacă o minte în această privință, iar ea crede că așa va face. Instinctele unei mame sunt mai bune decât ale oricărui avocat.

Todd își umple obrajii cu aer, după care conectează telefonul la încărcătorul de pe blatul bucătăriei.

— Nu, spune el, o încruntare studiată întipărindu-se pe trăsăturile lui.

Nu și-a încărcat niciodată telefonul acolo înainte de școală. Îl încarcă peste noapte.

— De ce? întreabă el.

Jen îl studiază. Interesant. Ar fi putut să spun foarte simplu: „E prietenul unchiului lui Clio”, dar a decis să nu o facă. Exact cum se aștepta Jen.

Ea ezită, nedorind să facă un pas important, vrând să-și pregătească momentul.

— Nu contează, spune ea.

— În regulă. Misterioasa Jen. Mai degrabă o întrebare decât o axiomă. E timpul să fac un duș.

Todd lasă telefonul la încărcat. Jen stă acolo în bucătărie, fără să aibă vreo teorie, fără speranță, iar singura persoană care ar putea-o ajuta o minte.

Aruncă o privire spre scări. Are între cinci și douăzeci de minute la dispoziție. Uneori Todd face dușuri lungi și contemplative, alteori rapide, grăbindu-se atât de mult să se îmbrace după aceea, încât hainele i se lipesc de pielea udă. Încearcă să îi acceseze telefonul, dar greșește PIN-ul de două ori.

Jen o ia la goană pe scări. Îi va percheziționa în schimb camera. Trebuie să găsească ceva util.

Camera lui Todd este o peșteră întunecată, zugrăvită în verde-sticlă. Draperiile sunt trase. Un pat dublu cu o cuvertură din stofă ecosez se află în dreptul ferestrei. În fața patului este un televizor. În colț e un birou, sub scările care duc la dormitorul ei și al lui Kelly. Este îngrijit, dar nu confortabil: așa cum își organizează spațiul mulți bărbați. O lampă neagră și un MacBook se află pe biroul de altfel gol; o bicicletă statică e sprijinită de peretele opus.

Îi deschide laptopul și greșește și aici de două ori parola. Privește prin dormitor, gândindu-se cum poate folosi mai bine timpul.

Deschide cu frenezie sertarele biroului și pe cele ale noptierelor, și caută sub pat. Trage plapuma înapoi și pipăie de jur-împrejur la baza șifonierului.

Știe că va găsi ceva. Simte că așa va fi. Ceva condamnabil. Ceva ce nu va putea uita vreodată.

Răscolește camera. Nu va reuși să facă ordine la loc, dar nu-i pasă.

A pierdut deja șase minute. O unitate din termenul legal: o oră împărțită în zecimi. Privirea i se oprește asupra Xbox-ului său. E mereu pe Xbox. Trebuie să vorbească cu niște oameni de acolo. Merită să încerce.

Îl pornește, trage cu urechea spre duș, apoi accesează mesageria. Acolo e o lume întunecată. Schimburi de mesaje cu diverse persoane, la întâmplare, despre jocuri ciudate, jocuri cu lupte, jocuri în care câștigi suficiente puncte pentru a cumpăra cuțite ca să-i înjunghii pe alți jucători cu…

Ajunge la mesajele trimise recent, acestea fiind două la număr. Unul către User78630 și unul către Connor18. Primul sună: *okay.* Cel către Connor spune: *11pm Să-l livrez eu?*

O va întreba pe Pauline despre Connor. Va afla dacă e implicat în ceva. Pare o coincidență prea mare că au început să petreacă timp împreună tocmai când Todd a luat-o pe căi greșite. Și livrări la 11 p.m?! Nu sună prea bine.

Stinge consola și iese din camera lui Todd. Câteva secunde mai târziu, el deschide ușa băii.

Se întâlnesc pe palier. Are doar un prosop în jurul mijlocului.

Ea îi întâlnește privirea, dar el nu i-o reține prea mult. Nu-i poate ghici starea. Își amintește de expresia lui facială din noaptea crimei. Nu se vedea nicio remușcare, nicăieri pe figură, absolut deloc.

•

Ce sens mai are să meargă la birou dacă, atunci când se va trezi mâine, va fi ieri? Pentru prima dată în viața de adult a lui Jen nu are deloc sens să muncească. Meditează asupra acestui lucru în timp ce-l hrănește pe Henric al VIII-lea.

Încearcă să sune la un număr pe care-l găsește pentru a lua legătura cu Andy Vettese, dar nu i se răspunde. Îl caută din nou pe Google. A câștigat ieri un premiu pentru Științe, pentru o lucrare despre găurile negre. Trimite e-mailuri către cele două persoane care au scris teze despre călătoria în timp.

Se gândește cum să-și convingă soțul de ceea ce se întâmplă.

Jen oftează și găsește în cele din urmă un blocnotes plin de însemnări

despre un caz care nu pare să conteze prea mult chiar acum.

Tot ce poate auzi este zumzetul molcom al centralei termice.

În blocnotes scrie *Ziua minus trei.*

Dedesubt scrie *Ce știu.*

Numele lui Joseph Jones, adresa completă
Clio poate fi implicată
Livrări Connor?

Nu e prea mult.

•

Pentru prima dată de ani întregi, Jen e pe drumul spre școală. La porțile verzi ale școlii sunt înghesuiți părinți. Adunați în grupuri, solitari, oameni îmbrăcați elegant, oameni îmbrăcați cât se poate de simplu, toți la un loc. Odinioară, Jen obișnuia să își petreacă timpul la poartă având impresia total greșită că toți vorbesc despre ea, dar astăzi își dorește să fi venit mai des la școală. Pentru început, e fascinant.

O vede imediat pe Pauline. E singură, în ultimul timp a insistat să vină să-l ia de la școală pe Connor ca să se asigure că a fost la școală – băiatul a fost recent mustrat pentru chiul –, iar apoi merge să-l ia pe mezin, Theo. Poartă o jachetă de denim și o eșarfă uriașă, se uită în jos la telefon, cu picioarele încrucișate la nivelul gleznelor.

— M-am gândit să încerc să vin să îl iau de la școală, îi spune Jen.

— Sunt sincer onorată, spune Pauline, privind în sus și râzând. Toți cei de aici sunt niște cretini. Sincer, mama lui Mario a venit aici cu o geantă Mulberry. Pentru că vine să-și ia odrasla de la școală.

Pauline este una dintre cele mai comode prietene ale lui Jen. Jen fusese avocata ei la divorț, în urmă cu trei ani, separând-o cu dibăcie de soțul, Eric, care o înșela. Pauline apăruse la firma lui Jen pentru o primă consultație, cu fotografii care probau infidelitatea lui Eric. Jen o cunoștea de la școală, dar nu vorbiseră niciodată între ele. Jen îi făcuse Paulinei un ceai, privise foarte profesionist nenorocitele de mesaje trimise de Eric amantei lui și îi spusese că-i preia cazul.

— Îmi pare rău că ai fost nevoită să le vezi, spusese Pauline în biroul lui Jen, punând telefonul în poșetă și sorbind din ceai.

— Da, ei bine, e bine să ai… ăăă… dovezi, zisese Jen.

Și, în ciuda voinței sale, a costumului ei țeapăn, a mediului corporatist, Jen simțise că șovăie.

— Mmm… grafice.

Pauline îi întâlnise privirea pentru o secundă.

— Așadar, vei atașa fotografii cu puțe la petiția pe care o vei depune în instanță? întrebase ea și, chiar acolo în biroul lui Jen, au izbucnit amândouă în râs.

— Aceea a fost prima dată când am râs de când le-am găsit, spusese Pauline sinceră mai târziu.

Și, pur și simplu, așa s-a legat o prietenie, din tragedie și umor, cum se întâmplă adesea. Jen fusese extrem de mulțumită când și Connor și Todd deveniră prieteni. Până acum.

— Ei bine, mă ai pe mine, aici, nespălată, spune Jen.

Pauline zâmbește și își freacă un tenis Converse de asfalt.

— Nu lucrezi astăzi?

Todd apare la distanță, mergând alături de Connor, unul dintre puținii elevi mai înalți decât el. Și mai solid, un copil și jumătate.

— Nu.

— Cum merge treaba? Cum e enigmaticul tău soț?

— Ascultă, spune Jen, trecând peste bârfă.

— Uh-oh, spune Pauline. Nu-mi place acest *ascultă* avocățesc.

— Nu ai de ce te teme, spune ea lejer. Cred că Todd este… poate… prins în ceva…

— În ce? întreabă Pauline, devenind dintr-odată serioasă.

Cu tot umorul ei, e o mamă formidabilă când vine vorba despre lucruri care contează. Va tolera înjurăturile și fumatul, crede Jen, dar nimic mai mult. Uite-o aici: asigurându-se că fiul ei, Connor, a ajuns la școală.

— Nu știu, eu doar… Todd se poartă ciudat. Și mă întrebam, nu cumva și Connor?

Pauline își lasă pentru o fracțiune de secundă capul pe spate.

— Înțeleg.

— Exact.

Din ce în ce mai mulți părinți se strâng în jurul lor la poartă. Copiii de 11 ani și cei de 15 ani își salută părinții și Jen se gândește că a venit la școală doar de câteva ori în toți acești ani, alegând, în schimb, să studieze declarații la birou, să-i evalueze pe stagiari, să facă pachete cu documente.

Să câștige bani. Acum se întreabă la ce bun toate acestea.

— Pare a fi bine… spune Pauline încetișor.

Jen este dintr-odată foarte recunoscătoare prietenei sale care a înțeles subtextul și nu s-a simțit jignită.

— Dar lasă-mă să fac „săpături”, adaugă ea, chiar înainte să sosească Connor și Todd.

— Bună, îi spune Connor lui Jen.

Are un tatuaj care arată ca un colier, poate mătănii, care dispare în decolteul tricoului său. Tatuajele reflectă o alegere personală, își spune Jen. Nu mai fi snoabă.

Își scoate țigările din buzunar, gest la care Jen e ușurată să o vadă pe Pauline tresărind. Își aprinde bricheta, continuând să o privească pe Jen. Flacăra îi luminează fața pentru o fracțiune de secundă. Îi face cu ochiul lui Jen, atât de rapid, încât nici nu ți-ai fi dat seama dacă nu l-ai fi privit atent.

•

A fost o seară complicată. Todd a plecat imediat cum a ajuns acasă.

— Merg la Clio, a spus.

Fusese iritat de apariția lui Jen la școală și agasat și de Kelly.

— Nu vă puteți găsi fiecare câte un hobby? a întrebat el, când au ajuns cu toții acasă pe la ora patru după-amiază.

După ce a plecat, Jen a căutat-o pe Clio pe Facebook. E cu câțiva ani mai mare decât Todd, dar studiază în continuare. La un colegiu de artă din apropiere. Pagina ei e meticulos organizată. Fotografii ca de model reprezentând-o pe ea, un număr ciudat de mare de meme politice, o mulțime de buchete de flori. Chestii adolescentine destul de inofensive. Jen a decis că o va vizita curând. Ca să vorbească cu ea.

Jen începe să facă ordine, gândindu-se la ce ar putea găsi Pauline. E inutil să faci curat, recunoaște ea, în timp ce freacă blaturile din bucătărie și stivuiește vasele în mașina de spălat. Când se va trezi ieri, nu va fi făcut nimic din toate acestea, dar nu aceasta este senzația pe care ți-o lasă întotdeauna treburile casnice?

Pauline o sună douăzeci de minute mai târziu.

— Am vorbit cu Connor, spune ea.

Pauline vorbește întotdeauna fără nicio introducere, trecând mereu direct la subiect.

— Și am făcut ceva săpături.

— Dă-i drumul.

Își simte brațele reci în timp ce trage draperiile peste ușile de la terasă.

— M-am uitat în telefonul lui Connor. Nimic suspect. Câteva fotografii nefericite. Seamănă cu tatăl lui.

— Iisuse.

— Ce se întâmplă, de fapt, cu Todd?

— Pare să fi cunoscut niște bărbați mai vârstnici – un unchi și un prieten al noii lui iubite. E o atmosferă ciudată în casa lor. În plus, au o companie numită Cutting & Sewing Ltd. E recent înființată, fără cifră de afaceri, fără conturi. Cred că trebuie să fie de fațadă. Destul de neobișnuit pentru doi tipi să înființeze o croitorie, nu-i așa?

— Așa e. Asta e… tot?

Jen oftează. Evident că nu, dar restul este incredibil. O lume subterană întunecată, care se termină cu o crimă pe care ea trebuie să o împiedice. Se îndepărtează de ușile de la terasă, îngrozită.

Și atunci are revelația. Așa dintr-odată. Știrile pe care le-a urmărit ieri, accidentul în trafic. Se întâmplă în seara asta, va fi la știrile de mâine. Poate folosi această informație. O poate folosi ca să convingă persoana în care are nevoie să aibă cel mai mult încredere. Dacă-l poate convinge pe Kelly, poate va întrerupe ciclul, va distruge bucla temporală și se va trezi în ziua de mâine.

— Ținem legătura, îi spune Paulinei. Nu-ți face griji! Probabil că nu e nimic, adaugă ea, întrebându-se de ce a avut întotdeauna nevoie să facă asta.

Să fie o persoană relaxată în fața celorlalți, să nu-i îngrijoreze, să fie *bună.*

— Sper, spune Pauline.

Kelly intră în bucătărie mult mai târziu, după ora zece seara.

— Ce? întreabă Kelly curios, observându-i expresia de pe chip. Ce s-a întâmplat?

— Vii undeva cu mine? întreabă ea.

— Acum? întreabă el.

O privește pentru o clipă.

— Ești în plin Dementopolis? vrea să știe el, cu un mic zâmbet crispat.

După ce s-au întâlnit prima dată, au călătorit prin Marea Britanie într-o mică rulotă, au trăit ani buni în mediul rural din Lancashire, doar ei trei într-

o casă albă cu un acoperiș din ardezie cenușie, în fundul unei văi care capta ceața în timpul iernii ca un calup de vată de zahăr. Casa preferată a lui Jen dintotdeauna. Kelly consacrase acest termen atunci, când Jen obișnuia să vină acasă și să împărtășească cu el întreaga zi de muncă. Niciodată nu avusese nevoie de nimeni altcineva.

— Totalmente, spune ea.

— Să pornim atunci. Putem merge pe jos.

Privirile li se întâlnesc și Jen se întreabă ce e pe cale să pună în mișcare, se întreabă dacă viitorul va fi altul acum. Se întreabă dacă împreună ar putea înrăutăți situația, dacă există un viitor alternativ care se desfășoară în timp ce ea stă aici nemișcată, în bucătăria ei, unde e ucis însuși Todd, în care fuge de justiție, în care atacă mai multe persoane.

Jen împinge ușa din față, deschizând-o. E entuziasmată la gândul că-l va convinge pe Kelly. Că-i va prezenta dovada tangibilă, reală.

Aerul nopții e rece și umed, la fel cum a fost în prima noapte. Miroase a mucegai de toamnă.

— Am să-ți spun ceva și știu cum vei reacționa pentru că ți-am mai spus deja acest lucru, spune ea.

Mâna lui Kelly e caldă într-a ei. Drumul e alunecos de la ploaie. Jen se simte mai bine dând această explicație.

— E vorba despre muncă?

Kelly e obișnuit ca Jen să discute cu el despre muncă, să-i prezinte teorii, deși în principal el ascultă. Chiar săptămâna trecută îl întrebase despre domnul Mahoney, care voia să-i dea fostei lui soții pensie întreagă doar pentru a evita bătălia din instanță. Kelly dăduse din umeri și spusese că evitarea durerii era de neprețuit pentru unii oameni.

— Nu.

Și acolo, în întuneric îi spune totul în detaliu. Încă o dată. Îi spune despre prima dată și despre ziua de dinainte și despre ziua de dinaintea celei de dinainte și apoi ziua de dinaintea acesteia din urmă. El ascultă, cu ochii la ea, la fel cum a făcut întotdeauna.

După ce a terminat de vorbit, pentru câteva clipe, el rămâne tăcut. Nu face decât să se sprijine de semnul rutier din apropierea locului unde va avea loc accidentul, părând să fie pierdut în gânduri. În cele din urmă, pare să fi ajuns la o concluzie și spune:

— Ai crede asta dacă ai fi în locul meu?

— Nu.
Kelly izbucnește într-un râs puternic.
— Așa e.
— Promit, spune ea, pe toate lucrurile în care credem, pe întreaga noastră poveste de viață că îți spun adevărul. Todd ucide pe cineva sâmbăta aceasta după miezul nopții. Iar eu mă întorc în timp ca să-l opresc.
Kelly rămâne tăcut pentru câteva minute. Începe din nou o ploaie măruntă. Își dă la o parte părul de pe frunte pentru că se udă.
— De ce suntem aici?
— Ca să îți dovedesc. În curând, o mașină va veni pe aici, spune ea, gesticulând spre strada întunecată, tăcută. Șoferul va pierde controlul și se va răsturna pe o parte. A fost la știri noaptea trecută. Ziua mea de mâine. Proprietarul scapă neatins. Este un Audi negru. Se va răsturna acolo. Nu se va apropia de noi.
Kelly își freacă falca cu o mână.
— Bine, spune el din nou indiferent, confuz.
Împreună se sprijină de semnul rutier, unul lângă altul.
Tocmai când îi trece prin minte că mașina nu va mai veni, aceasta sosește. Jen o aude prima. Vuietul de la distanță al unei mașini care se deplasează cu viteză.
— Iat-o
Kelly o privește pe Jen. Ploaia e mai puternică. Apa începe să picure din părul lui.
Și apoi ia colțul. Un Audi negru, rapid, scăpat de sub control. Șoferul categoric neglijent, beat, ambele. Motorul sună ca un foc de armă când trece pe lângă ei. Kelly privește mașina, cu ochii fixați pe ea. Expresia de pe fața lui – enigmatică.
Își pune gluga cu o singură mână, protejându-se de aversă, tocmai când mașina se răstoarnă. Un sunet metalic de derapaj și de sfărâmare. Se aude claxonul.
Apoi nimic. O clipă de tăcere în timp ce mașina fumegă, apoi iese proprietarul, cu ochii cât cepele. Are poate 50 de ani, o pornește spre ei traversând strada.
— Ai noroc că ai scăpat din asta, spune Jen.
Ochii lui Kelly s-au întors la ea. Neîncredere, dar și o senzație de panică ciudată par să radieze din direcția lui.

— Știu, îi spune bărbatul lui Jen și își pipăie picioarele de parcă nu-i vine să creadă că este într-adevăr sănătos.

Kelly dă din cap.

— Nu înțeleg asta.

— Un vecin e pe cale să iasă, ca să ajute, comentează

Jen.

Kelly așteaptă, nu spune nimic, cu un picior pe baza semnului rutier, cu brațele încrucișate. Undeva se trântește o ușă.

— Am chemat o ambulanță, se aude o voce la câteva case mai jos.

— Mă crezi acum? îl întreabă pe Kelly.

— Nu mă pot gândi la o altă explicație, spune el după câteva secunde. Dar asta este… asta este *o nebunie.*

— Știu. Desigur că știu asta.

Se pune în fața lui, astfel încât el să o poată privi drept în ochi.

— Dar promit. Promit, promit, *promit* că e adevărat.

Kelly face un gest în josul străzii și încep să meargă, dar nu spre casă. Se plimbă la întâmplare, împreună, prin ploaie. Lui Jen i se pare că s-ar putea să o creadă. Cu adevărat. Și sigur nu va avea asta niciun efect? Dacă celălalt părinte al lui Todd crede asta. Poate că și Kelly se va trezi împreună cu ea în ziua de ieri pentru el. E un pariu riscant, dar trebuie să-l încerce.

— E o nebunie absolută, spune el.

Ochii lui privesc luminile de deasupra capului lor în timp ce se mișcă.

— Nu aveai cum să știi de acea mașină. Așa este?

Jen vede cum se luptă să înțeleagă.

— Nu. Vreau să spun, literalmente, nu.

— Nu-mi pot da seama cum…

Respirația lui umezește aerul din față.

— Pur și simplu nu…

— Știu.

O iau la stânga, apoi se plimbă în lungul unei alei, trecând de magazinul lor favorit cu mâncare indiană care poate fi luată la pachet, după care încep o buclă lentă spre casă.

În cele din urmă, îi ia mâna într-a lui.

— Dacă e adevărat, trebuie să fie oribil, spune el.

Acel *dacă.* Jen îl iubește. E un pas mic, o concesie mică din partea soțului făcută soției.

— Este oribil, spune ea apăsat.

Când se gândește la ultimele câteva zile de panică și alienare, ochii i se umezesc și o lacrimă se prelinge pe obrazul ei. Privește la picioarele lor în timp ce umblă pe străzi în sincronizare perfectă. Kelly trebuie că o privea pentru că se oprește și-i șterge lacrima cu policarul.

— Voi încerca, îi spune el simplu, cu blândețe. Voi încerca să te cred.

•

Când intră, Kelly trage un taburet la masa la care servesc micul-dejun, se așază pe el cu genunchii îndepărtați, cu coatele pe blat, cu ochii la ea și sprâncenele ridicate.

— Ai vreo teorie? Despre acest Joseph? întreabă Kelly.

Henric al VIII-lea sare pe masa din mijlocul bucătăriei și Jen îl ia în brațe, cu blana lui moale, trupul gras și docil, și-și pune mâinile în jurul lui, ca și cum ar apuca un bol. E atât de fericită că e aici. Împreună cu Kelly, împărțind același loc din Univers, încrezându-se în el.

— Nu chiar. Dar noaptea în care Todd îl înjunghie. Parcă atunci când îl vede pe acest Joseph, pur și simplu se sperie. Și o face.

— Deci îi e fiică de el.

— Da! Exact asta este, spune Jen și își privește soțul. Deci mă crezi?

— Poate că îți fac pe plac, spune el fără vlagă, dar ea nu gândește așa.

— Uite, mi-am luat aceste notițe, spune ea, sărind în sus și apucând blocnotesul.

Kelly i se alătură pe canapeaua din bucătărie.

— Sunt… vreau să spun că sunt destul de puține.

Kelly privește pagina, după care râde, un sunet slab care iese când expiră.

— Oh, draga mea, oh, draga mea. Acestea sunt *foarte* puține.

— Oprește-te, pentru că în ritmul ăsta nu-ți voi spune numerele de la loterie, spune Jen.

Și e atât de plăcut, atât de plăcut să râzi pe tema asta. E atât de plăcut să revină la dinamica lor firească.

— Oh, da, în regulă. Uite. Să scriem toate motivele posibile pe care le-ar putea avea ca să facă acest lucru. Chiar și pe cele mai nebunești.

— Autoapărare, pierderea controlului, conspirație/ asociere, spune Jen. Faptul că lucrează ca, habar n-am, asasin plătit.

— Nu suntem în filmele cu James Bond.

— În regulă, taie varianta asta.

Kelly râde în timp ce barează cu o linie asasin *plătit.*

— Extratereștri?

— Oprește-te, spune Jen printre râsete.

În timpul nopții fac din ce în ce mai multe liste. Toți prietenii lui, toate cunoștințele lui cu care ar putea vorbi ea.

Pe canapeaua luminată slab, trupul lui Jen se îndoaie. Se sprijină de Kelly, al cărui braț se strecoară imediat în jurul ei.

— Când vei… nu știu. Pleca?

— Când dorm.

— Atunci hai să rămânem treji.

— Am încercat.

Ea stă acolo, ascultându-i respirația lentă. El o poate simți și pe a ei încetinindu-se. Dar astăzi e fericită să plece. E bucuroasă că a avut ziua de azi împreună cu el.

— Ce ai face tu? întreabă ea, întorcându-se să-l privească.

Kelly strânge din buze, o expresie pe care Jen nu i-o poate citi.

— Ești sigură că vrei să știi asta?

— Sigur că vreau, spune ea, deși, doar pentru o secundă, se întreabă dacă vrea cu adevărat să afle.

Kelly poate avea un simț al umorului întunecat, dar – uneori numai – sinele său interior părea la fel. Dacă Jen ar fi nevoită să-l descrie, ar zice că ea se așteaptă la tot ce este mai bun de la oameni, în timp ce Kelly se așteaptă la tot ce este mai rău.

— L-aș ucide, spune el încet.

— Pe Joseph? întreabă Jen uimită.

— Da.

Kelly își desprinde ochii de orice ar fi privit înainte și-i întâlnește privirea.

— Da, l-aș ucide pe acest Joseph, dacă aș putea scăpa neprins.

— Astfel încât Todd să nu-l mai poată ucide, spune ea aproape șoptit.

— Exact.

Pe Jen o trece un fior, acest gând incisiv a înghețat-o total, această duritate pe care o dezvăluie uneori soțul ei.

— Dar ai fi în stare?

Kelly dă din umeri, privind afară grădina întunecată. Jen își poate da

seama că nu intenționează să răspundă la această întrebare.

— Deci mâine, murmură el, trăgând-o din nou aproape de el, lipită de trupul lui. Va fi ieri pentru tine și mâine pentru mine?

— Așa e, spune ea tristă, dar gândindu-se în sine ei că poate nu va fi, că poate spunându-i, a schimbat cumva soarta.

Kelly e tăcut; adoarme. Jen clipește din ce în ce mai lung.

Sunt aici în noaptea aceasta, împreună, chiar dacă e posibil să se despartă din nou mâine, ca doi pasageri aflați în trenuri care merg în direcții opuse.

Ziua minus patru, ora 9.00

Patru zile în urmă.

Și, mai rău, blocnotesul e gol.

Jen scoate un strigăt de frustrare în bucătărie. Desigur că e frustrată. Desigur că e, la naiba. Pentru că încă nu a scris în el. Pentru că ea e în trecut.

Kelly intră în bucătărie, mușcând dintr-un măr.

— Doamne, spune el, tresărind, sunt stricate. Uite, încearcă. Parcă ai mânca o lămâie!

I-l întinde, cu mâna în față, ochii fericiți, pleoapele încrețite.

— Îți amintești plimbarea noastră de aseară? îl întreabă ea disperată.

— Ce? întreabă el cu gura plină. Poftim?

Evident că nu-și amintește. Nu a realizat nimic spunându-i. Cu numai douăsprezece ore în urmă au stat aici împreună și au făcut un plan. Accidentul de mașină, convingerea de pe chipul lui când s-a întors spre ea. Totul a trecut, expediat nu în trecut, ci în viitor.

— Las-o baltă!

— Ești OK? Arăți ca naiba, spune el.

— Ah, căsnicia. Atât de romantică.

Dar, în sinea ei, Jen e pe gânduri. Dacă blocnotesul e gol, atunci desigur că nici apelurile telefonice, nici e-mailurile nu i-au fost trimise încă lui Andy Vettese. Verifică e-mailurile trimise: nimic. Bineînțeles! Nu e de mirare că nu a răspuns. E foarte greu să te obișnuiești să trăiești o viață care se derulează înapoi. Chiar dacă crede că o înțelege, nu este adevărat. O surprinde.

Trebuie să plece, să se îndepărteze de acest Kelly care nu știe nimic despre ziua de mâine și despre ziua de poimâine și tot ce urmează. Jen trebuie să scape de blocnotesuri care dispar și de cuțite aflate în rucsacuri și de locul crimei care stă tăcut în așteptare.

Trebuie să meargă la muncă. Înapoi la Rakesh, dar și la Andy Vettese.

•

Ora zece dimineața. O cafea neagră dulce, biroul ei și Rakesh. Au stat aici de o mie de ori pe parcursul anilor, adesea trece devreme pe la biroul ei

și se plânge că nu vrea să se apuce de treabă. Asta a fost fundația pe care li s-a bazat prietenia: tendința de a fi plângăcioși.

— Poți lua legătura cu Andy pentru mine? îl întreabă Jen pe Rakesh.

Tocmai i-a spus lui Rakesh încă o dată ce i se întâmplă. Jen i-a explicat rapid totul, părând neautentică și ipocrită. I-a povestit de atâtea ori, încât tragedia celor întâmplate a obosit-o, e ca un om care a văzut atâta moarte și distrugere, încât a devenit imun.

Totuși, Rakesh pare să creadă că Jen chiar este convinsă că i se întâmplă asta, la fel cum a făcut data trecută. Pasiv, serios, poate în sinea lui diagnosticând-o cu ceva, dar fără să spună cu ce.

— Nu pot să dau de el și am nevoie, spune Jen sinceră, dar grăbită.

Trebuie să vorbească cu Andy *astăzi:* e tot ce are.

Rakesh își unește degetele, ca de obicei.

— Sunt sigur că nu ți-am vorbit despre Andy, spune el cu un mic zâmbet.

— O vei face, în câteva zile.

— Înțeleg, spune Rakesh, privind-o în față, cu ochii lui căprui ațintiți asupra alor ei.

Astăzi poartă o vestă din flanel bordo și ține în mâini o cafea. Conturul dreptunghiular al pachetului de țigări e vizibil în buzunarul pantalonilor lui. Unele lucruri nu se schimbă.

Jen nu se poate abține să-i întoarcă zâmbetul.

— Te rog să îl suni. Este în apropiere, nu-i așa? La John Moores? Pot merge la biroul său – orice.

— Ce dai?

Rakesh se sprijină de cadrul ușii.

— Oh, negociem?

— Întotdeauna.

— O să-ți fac graficul de costuri pentru Blakemore.

— Doamne, de acord, spune el imediat. Ești atât de ușor de convins. Aș fi făcut-o pentru un cartof.

— Iar eu ți-aș lua țigările ca să te lași de fumat.

Arată spre țigările din buzunarul lui. El clipește, după care le scoate.

— Uau. OK. înțeleg, spune el și se retrage la loc pe coridor. Îl voi suna acum.

Rakesh ridică o mână, un gest de despărțire.

— Te țin la curent.

— Mulțumesc, mulțumesc, spune Jen, deși nu crede că el o mai poate auzi.

Își sprijină coatele pe biroul la care a muncit în ultimele două decenii, simțindu-se momentan eliberată după ce a delegat un expert.

Lumina soarelui îi încălzește spatele. Uitase această mică vrajă a căldurii. Câteva zile din octombrie care au părut pentru o clipă exact ca zilele de vară.

Andy spune că va ajunge în centrul orașului Liverpool în două ore. Jen, ca o tocilară, se ocupă de graficul de costuri pentru Rakesh.

Jen și Andy stabilesc să se întâlnească la o cafenea care-i place lui Jen. Nu e pretențioasă, e ieftină, cafeaua e bună și tare. Lui Jen i se pare romantic aerul ei retro: ceaiul care costă câțiva bănuți, nu câteva lire, sandvișurile cu șuncă din meniu, băncuțele din vinil.

În timp ce se îndreaptă spre cafenea, strecurându-se printre cumpărători și trecând de falși artiști ambulanți, i se adună în minte felurile în care a greșit în creșterea lui Todd. Hrănindu-l mai mult ca să doarmă mai mult, faptul că îl lăsa să își termine biberonul în timp ce se uita plictisit la televizor ziua, fără să aibă contact vizual cu cineva. Momentul acela în care strigase la el de frustrare că nu dormea după-amiaza. Rapiditatea cu care s-a întors la muncă după naștere pentru că tatăl ei o presa; faptul că l-a înscris pe Todd la creșă pe când era atât de mic, prea mic. Atunci a plantat ea oare semințele acestea în mintea lui? A fost o mamă rea sau doar un simplu om? Jen nu știe.

Andy e deja acolo, la o masă acoperită cu plastic dur: Jen îl recunoaște imediat din fotografia de pe Linkedin. Cam de vârsta lui Rakesh, părul grizonant în dezordine. Un tricou pe care scrie *Franny and Zooey.* J.D. Salinger, nu-i așa?

— Mulțumesc că ai venit să ne vedem, spune Jen rapid, luând loc pe scaunul din fața lui.

Andy a comandat deja două cafele negre. O cană de lapte în miniatură e așezată pe masă, cană pe care o invită din gesturi să o folosească. Niciunul dintre ei nu o face însă.

— Cu plăcere, spune Andy, deși nu pare.

Din voce, pare istovit, așa cum devine ea când e forțată să dea sfaturi juridice gratuite la petreceri. E destul de echitabil.

— Trebuie să fie, vreau să spun că e cam neortodox, spune ea, adăugând zahăr în cafeaua ei.

— Știi tu, spune el, lăsându-se pe spate cu o mică ridicare din umeri.

Are o urmă de accent american.

— Da.

Își împletește degetele și-și odihnește fața pe ele, privind-o pur și simplu.

— Dar Rakesh e un prieten bun.

— Ei bine, nu te voi reține mult, spune ea, deși nu o spune serios.

De fapt, ar vrea ca el să stea cu ea toată ziua: la modul ideal, până ieri.

Andy ridică sprâncenele, fără spună ceva. Soarbe din cafea, după care pune paharul la loc pe masă, privind-o cu ochi căprui și calmi. Se mișcă fără să scoată vreun cuvânt, genul de gest pe care îl faci când lași pe cineva să intre pe ușă.

— Continuă, spune el vioi.

Jen începe să vorbească. Îi spune tot. Fiecare detaliu. Vorbește repede, gesticulând, oferind un număr infernal de detalii. Fiecare mic amănunt. Dovleci, soți dezbrăcați, Cutting & Sewing Ltd, cuțitul, cum a încercat să stea trează, accidentul de mașină, Clio. Totul.

O chelneriță le umple paharele cu cafea în tăcere, dintr-o cafetieră aburindă, și Andy îi mulțumește, dar numai din ochi și cu un zâmbet larg. Nu o întrerupe pe Jen nici măcar o dată.

— Cred că asta e tot, spune ea, când a terminat.

Aburul dansează în jurul lămpilor fluorescente de deasupra capetelor lor. Cafeneaua e aproape goală în această zi, oricare ar fi ea, la mijlocul dimineții, la mijlocul săptămânii. Jen e dintr-odată atât de obosită, temporar altcineva fiind la conducere, încât crede că ar putea dormi chiar aici pe masă. Se întreabă ce s-ar întâmpla dacă ar face-o.

— Nu trebuie să te întreb dacă crezi că îmi spui adevărul, spune Andy după ceea ce pare un moment de gândire.

Oarecum pasiv-agresivul *dacă crezi* o zguduie pe Jen. Jargonul medicilor, al adversarilor în justiție, al rudelor pasiv-agresive, al îndrumătorilor care te ajută să ții dieta Slimming World…

— Cred, spune ea. Dacă mai contează.

Își freacă ochii timp de un minut, încercând să se gândească. „Haide", își spune ea. „Ești o femeie isteață. Nu e chiar atât de greu. E timpul pe

care-l știi, doar că se derulează invers.”

— Vei câștiga un premiu în două zile, spune ea, gândindu-se la știrea pe care a citit-o despre el atunci când nu i-a răspuns. Pentru lucrarea ta despre găurile negre.

Atunci când își deschide ochii, observă că Andy a rămas blocat, cu cafeaua la jumătatea drumului spre gură, paharul reciclabil devenit elipsoidul din cauza strânsorii. Are gura deschisă, se privesc ochi în ochi.

— Premiul Penny Jameson?

— Cred că da? Am văzut în timp ce te căutam pe Google.

— Câștig?

Jen simte o scânteie meschină, triumfătoare în sinea ei. Iată.

— Da.

— Premiul acela are o clauză de confidențialitate. Știu că sunt nominalizat. Dar nimeni altcineva nu știe. Nu este…

Își scoate telefonul și tastează în tăcere pentru o secundă, apoi îl pune la loc, cu fața în jos, pe masă.

— Acea informație nu e de domeniu public.

— Ei bine, mă bucur.

— În regulă atunci, Jen, spune el. Mi-ai atras atenția.

— Bine.

— Cât de interesant!

Andy își mușcă buza de jos. Bate darabana cu degetele pe spatele telefonului său.

— Deci: e posibil din punct de vedere științific? îl întreabă ea.

Andy își întinde mâinile, după care le pune din nou în jurul paharului.

— Nu știm, spune el. Știința este într-o măsură mult mai mare artă decât ai crede. Ceea ce spui încalcă legea relativității generale a lui Einstein, dar cine poate spune că teorema lui ar trebui să ne controleze viețile? Nu s-a dovedit științific că e imposibil să călătorești în timp, spune el. Dacă poți depăși viteza luminii…

— Da, da, o forță gravitațională de o mie de ori mai mare decât greutatea corpului meu, așa este?

— Exact.

— Dar nu am simțit nimic de felul acesta. Pot să te întreb… crezi că, în paralel, am mers și înainte în timp? Așa că, undeva, trăiesc viața în care Todd a fost arestat?

— Crezi că e posibil să existe mai multe versiuni ale tale?
— Cred că da.
— Stai puțin.
Scoate cuțitul din vasul cu tacâmuri de lângă ei.
— Îl poți folosi?
— Să-l folosesc?
— O tăietură minusculă.
Lasă restul să se subînțeleagă.
Jen înghite.
— Înțeleg. OK.
Ia cuțitul și face, sincer, cea mai jalnică tăietură ușoară în lateralul degetului ei. Aproape o zgârietură.
— Mai adânc, spune el.
Jen înfige mai mult cuțitul în rană. Apare un strop de sânge.
— OK, spune ea, acoperind-o cu un șervețel. E în regulă?
Privește în jos la rana de un centimetru lungime.
— Dacă nu mai ai această tăietură și mâine… aș spune că te trezești în pielea ta de ieri zi de zi. Treci de la ziua de luni la duminică și apoi sâmbătă.
— În loc să călătoresc în timp?
— Corect. Spune-mi.
Se așază mai în față pe scaun și continuă:
— Ai simțit vreun fel de… senzație de comprimare când s-a întâmplat asta? Sau ai avut doar senzație de déjà vu?
— Doar déjà vu.
— Ce ciudat! Panica pe care ai simțit-o pentru fiul tău… crezi că a produs senzația?
— Nu știu, spune Jen încetișor, aproape sieși. E o nebunie. E atât de nebunesc. Nu înțeleg ce se întâmplă, încă nu te-am sunat. O voi face mai târziu în cursul săptămânii. Îți voi lăsa o grămadă de mesaje.
— Mi se pare, spune Andy, terminându-și cafeaua, că, de fapt, înțelegi deja regulile Universului în care ai pătruns fără voia ta.
— Nu prea mi se pare, spune ea și el îi zâmbește din nou.
— Teoretic, e posibil ca tu să fi creat cumva o forță atât de mare, încât ești captivă într-un fel de buclă temporală închisă.
— Teoretic posibil. Corect. Atunci, cum ies de aici?

— Lăsând deoparte fizica, răspunsul evident ar fi că vei ajunge la originea crimei, nu-i așa? Te vei întoarce până la motivul care l-a făcut pe Todd să comită crima?

— Și apoi ce se va mai întâmpla? Dacă ar fi să ghicești?

Jen își ridică mâinile într-un gest pașnic.

— Fără miză. Doar o presupunere. Ce crezi că s-ar putea întâmpla?

Andy își mușcă buza de jos, cu ochii spre masă, după care o privește.

— Vei împiedica producerea crimei.

— Doamne, sper să fie așa, spune Jen cu ochii umezi.

— Pot pune o întrebare care poate părea hazlie? întreabă Andy.

Aerul pare să se umple de tăcere în jurul lor în timp ce privirea lui Andy o întâlnește pe a ei.

— De ce crezi fu că ți se întâmplă asta ție?

Jen ezită, e pe cale să spună – într-adevăr, hazliu – că nu știe: de aceea l-a forțat să se întâlnească cu ea. Dar ceva o oprește.

Jen se gândește la bucle temporale, la efectul de fluture, la schimbarea unui lucru mic.

— Mă întreb dacă nu cumva eu, și doar eu, știu ceva ce poate împiedica crima, spune Jen. Undeva adânc în subconștientul meu.

— Cunoașterea, spune Andy, dând din cap. Asta nu e călătorie în timp, sau fizică, sau matematică. E doar faptul că ai cunoașterea și iubirea necesare pentru a opri o crimă?

Jen se gândește la cuțitul pe care l-a găsit în rucsacul lui Todd și la strada Eshe North.

— În fiecare zi pe care am retrăit-o până acum am aflat câte ceva, făcând un lucru altfel decât l-am făcut prima dată… urmărind pe cineva sau fiind martoră la ceva la care nu fusesem data trecută. Chiar și faptul că am acordat mai multă atenție lucrurilor mici.

Andy se joacă cu paharul gol de pe masă, întorcându-l cu gura în jos, continuând să se gândească, cu ochii spre ferestrele din spatele lui Jen.

— Ei bine, atunci e corect să spunem că fiecare zi în care ajungi are într-un fel legătură cu crima?

— Poate. Da.

— Deci, pe măsură ce te întorci în timp, e posibil să sari o zi. Poate vei sări o săptămână.

— Poate. Înseamnă că ar trebui să caut indicii în fiecare zi?

— Da, poate, spune el simplu.

— Speram că îmi vei… înțelegi tu. Îmi vei da o mână de ajutor. Ca să ies din asta. Nu știu, două bucăți de dinamită și un cod, sau ceva.

— Dinamită, spune Andy râzând.

Se ridică în picioare și se întinde să dea mâna cu ea. Ochii lui se închid în acest timp, doar pentru o secundă. E real. Mâna lui e reală. *Ea* e reală.

— Pe data viitoare, spune ea, deschizând ochii.

— Pe data viitoare, spune Andy.

Jen pleacă din cafenea după el, profund, profund îngândurată în legătură cu semnificația tuturor acestor întâmplări. Îl sună pe Todd, dorind să știe unde se află. Dorind să știe dacă face ceva ce ratase ea prima dată când trăise această zi, simțind o dorință reînnoită de a reuși să schimbe lucrurile, de a-l salva.

— Totul în regulă? răspunde Todd.

E liniște în fundal.

Jen, prinsă într-un vârtej de vânt în Liverpool, se întoarce cu spatele la rafală.

— Mă întrebam doar unde ești, îi spune ea.

— Online, spune el, iar Jen nu-și poate opri un zâmbet.

E tipic Todd, dragul de el.

— Online, în casa noastră? întreabă ea.

— Am o oră liberă. Deci sunt la noi acasă, pe VPN-ul nostru, în patul meu din Crosby, Merseyside, Marea Britanie, spune el, simțindu-se râsul din vocea lui.

Jen privește cerul și se gândește: „Ei bine, vom vedea”. Ar putea ajunge în luna august înainte de noiembrie. Dar va ajunge la sursa problemei, oricând se va întâmpla asta.

Luna e pe cer, o lună timpurie de prânz, atârnând deasupra lor, a amândurora, în orice versiune a sinelui ar fi. Ea, cea din trecut. Și Todd, trecând prin orice schimbări care-l fac să ucidă pe cineva peste patru zile.

— Voi ajunge în curând acasă, spune ea.

— Unde *te* afli?

— În Univers, spune ea, iar el râde, un sunet atât de perfect în ochii ei, ca o muzică.

Jen s-a întors pe strada Eshe North, sperând să o găsească pe Clio. Presupune că fata nu locuiește cu unchiul ei, dar probabil că el îi poate da

adresa ei.

Jen crede că, de fapt, cheia se află la Clio. Todd a întâlnit-o cu două luni în urmă, din câte știe Jen, dar poți adăuga încă cel puțin câteva săptămâni de secretomanie adolescentină. Nu poate fi o coincidență faptul că atunci a început totul, pe lângă prietenia lui cu Connor. *Totul* fiind o schimbare amorfă, greu de descris. Posomoreala, secretomania, acea paloare ciudată pe care o are Todd uneori.

Deci iat-o bătând la ușă. Aproape imediat, o siluetă feminină apare dincolo de sticla matisată. Inima lui Jen începe să bată mai puternic în piept.

Ușa se deschide și Jen nu se poate abține să se minuneze de frumusețea lui Clio. Bretonul tuns șic pe frunte, ochii ei apropiați. Părul este încâlcit, în dezordine, dar ei îi stă bine, față de imaginea de dementă pe care ar avea-o Jen dacă ar încerca aceeași coafură.

— Bună, spune Jen.

Clio privește peste umăr; o mișcare rapidă, automată, dar Jen o sesizează și se întreabă ce ar putea însemna.

— Mama lui Todd, spune Jen, dându-și seama după o secundă de ezitare că, deși Jen a întâlnit-o pe Clio, Clio nu a întâlnit-o pe Jen.

— Oh, spune Clio, trăsăturile ei deosebite estompându-se din cauza surprizei.

— Mă întrebam doar… spune Jen.

Privește pe hol. Clio a făcut un mic pas înapoi. Nu ca să o lase pe Jen să intre, ci ca și când ar fi pe cale să închidă ușa. Jen se gândește la expresia deschisă, curioasă de pe chipul ei acea primă dată când o văzuse, la capătul aceluiași hol, îmbrăcată cu jeanșii rupți. Fața lui Clio de acum, când Todd nu este aici, e cu totul alta.

— Mă întrebam dacă putem discuta puțin, spune ea și gesticulează spre Clio. Nu are nicio legătură cu… de fapt nu are nicio legătură cu tine. Îmi placi, sunt de acord cu relația voastră. Pot intra… doar pentru o secundă? Aici locuiești? bolborosește ea.

— Uite… nu pot… spune Clio.

Jen se uită împrejur pe hol. Haina lui Clio atârnă aruncată pe ușa de la dulapul pe care l-a închis Ezra. Peste haină e o poșetă Chanel – Jen crede că e autentică. Valorează cel puțin cinci mii de lire, nu-i așa? Cum de își poate permite așa ceva? Doar dacă nu e falsă…

— Nu e nimic rău, spune Jen, cu ochii în continuare pe geantă.

Sprâncenele lui Clio se unesc. Gura începe să i se chircească într-o scuză delicată.

— Chiar… spune ea, frământându-și mâinile, apoi mai face un pas înapoi. Îmi pare foarte, foarte rău. Chiar… chiar nu pot…

— Ce nu poți? întreabă Jen, absolut uimită.

— Nu pot vorbi cu tine despre asta.

— Despre ce să vorbești? întreabă Jen, amintindu-și dintr-odată că dragul ei Kelly avea impresia că s-au despărțit. Doar nu v-ați despărțit?

O umbră pare să treacă peste chipul lui Clio, iar Jen nu-și poate da seama ce este. Un fel de înțelegere, dar Jen nu e la curent cu toate acestea.

— Te rog, explică-mi, adaugă ea disperată.

— Ne-am despărțit, dar apoi ne-am împăcat ieri, este… complicat.

— În ce sens?

Clio se retrage din fața lui Jen, înconjurându-și cu brațele abdomenul, încolăcindu-le în jurul trupului ei, ca un om fragil sau bolnav.

— Îmi pare rău, spune ea, abia auzit, făcând încă un pas înapoi. Ne vedem în curând, OK?

Clio închide ușa, lăsând-o pe Jen acolo, singură.

Ușa se încuie cu un declic delicat și prin sticla matisată Jen o urmărește pe Clio retrăgându-se.

Se întoarce să plece. În timp ce face acest lucru, o mașină de poliție patrulează prin zonă. Foarte, foarte lent. Viteza mică o face pe Jen să ridice privirea spre ea. Ferestrele sunt ridicate, șoferul privește înainte, pasagerul – despre care Jen e sigură că este frumosul ofițer de poliție care-l arestează pe Todd – o privește drept în față. În timp ce Jen se îndreaptă spre mașina ei, învinsă de reacția lui Clio, uimită de misterul cu care se confruntă, mașina de poliție se întoarce, luând-o în celălalt sens.

În timp ce demarează, Jen se gândește la ce a spus Andy. Despre subconștientul ei, despre ceea ce știe ea, despre lucruri pe care e posibil să le fi văzut și trecut cu vederea ca neimportante și despre motivul pentru care se află aici. În timp ce pornește, se gândește că nu mai e altceva de făcut. Trebuie să-și întrebe fiul.

•

— E ceva ce aș vrea să discut cu tine, spune Jen lejer, îndreptându-se spre magazinul din colț împreună cu Todd.

El va cumpăra un Snickers. Data trecută, ea a cumpărat o sticlă de vin,

dar în seara asta nu are starea necesară pentru așa ceva. Fac adeseori acest drum. Todd, datorită apetitului său insațiabil de adolescent și, ei bine, Jen din același motiv.

În magazinul din colț va fi cineva care va purta o pălărie de fetru, iar această pălărie este atuul lui Jen.

Un lucru impredictibil, simpatic, adevărat. E bucuroasă că și-a amintit. Poate folosi acest amănunt pentru a-l convinge pe Todd și apoi, dacă nu altceva, să afle ce ar face *el* în această situație. Fiul ei genial.

— Dă-i drumul, spune Todd relaxat.

O iau pe o stradă lăturalnică. În aerul nopții se simte mirosul cinelor altor oameni, lucru care îi provoacă lui Jen o nostalgie puternică, făcând-o să-și amintească de vacanțele cu părinții ei în campinguri când era mică. Nu va uita niciodată luminile portocalii îndepărtate ale celorlalte rulote parcate, clinchetul tacâmurilor, norii de fum ai grătarelor. Doamne, cât de dor îi este de tatăl ei! Și de mama ei, i se pare, deși abia își amintește de ea.

— Ce ai face dacă ai putea călători în timp? Ai merge înainte sau înapoi? întreabă Jen, iar el o privește surprins.

— De ce? vrea să știe el.

Ca de obicei, înainte ca ea să răspundă, o face el:

— Aș merge înapoi, spune el, respirația lui descriind inele de aburi în aerul nopții.

— De ce?

— Ca să-i spun eului meu din trecut niște chestii.

Todd zâmbește, un zâmbet aparte, îndreptat spre pavaj. Jen râde ușor. Insondabilii copii ai Generației Z.

— Atunci, spune el, mi-aș trimite doar e-mailuri. De la eul meu trecut către eul meu viitor. Programate să fie trimise la un anumit moment. Poți face asta pe unele site-uri.

— Să-ți trimiți e-mailuri?

— Da. Știi tu. Afli ale cui titluri și acțiuni vor crește ca valoare. Apoi te întorci în timp, dai un e-mail programat, de la mine către mine spunând: în septembrie 2006, sau oricând, cumpără acțiuni la Apple.

„Mi-aș trimite e-mail mie însumi."

Ei bine, e ceva ce merită încercat. Un e-mail, trimis, programat pentru a fi primit la ora unu în dimineața zilei în care se întâmplă nenorocirea, pe 29 spre 30. Îl va scrie astfel încât să conțină instrucțiuni pentru ea. Iese din

casă, împiedică o crimă. Cu siguranță, dacă ar fi avertizată din timp, l-ar putea opri fizic pe Todd să comită crima?

— Ești atât de inteligent.

— Oh, mulțumesc.

— Poate că te miri de ce te întreb, spune ea.

— Nu tocmai, rostește el vesel.

Începe să-i explice călătoria înapoi în timp, omițând deocamdată crima.

Îl privește în tot timpul în care se plimbă și vorbesc. Dacă ar trebui să anticipeze răspunsul lui, ar spune că Todd nu va avea nevoie de muncă de convingere. Jen îl cunoaște. Jen îl *cunoaște.* El – încă un puști în multe privințe – crede necondiționat în bucle temporale, în călătoria în timp, în știință și filosofie și în *fascinanta matematică* și lucrurile excepționale care se întâmplă în viața lui, pe care, în mintea lui tânără, o crede în continuare extraordinară.

Todd nu spune nimic timp de câteva secunde, privindu-și adidașii în timp ce se plimbă prin frig, cu fețele crispate. Ridică o sprânceană spre ea.

— Vorbești serios? întreabă el.

— Absolut. Total.

— Ai văzut viitorul?

— L-am văzut.

— În regulă, mamă. Deci ce se va întâmpla? întreabă el jovial, iar ea e convinsă că Todd crede că ea glumește. Meteoriți, următoarea pandemie, ce?

Jen nu spune nimic, gândindu-se cât de sinceră să fie.

Se uită la ea și-i surprinde expresia.

— Doar nu vorbești serios.

— Nu, zău, chiar vorbesc serios. Vei cumpăra un Snickers. Acolo va fi cineva în magazinul de la colț care va purta o pălărie de fetru.

— …OK, spune el și dă din cap, doar o dată. O buclă temporală. O pălărie de fetru. S-a făcut.

Jen îi zâmbește, fără să fie surprinsă că a izolat elementul din viitor pe care el nu îl poate controla, și care aparține altcuiva: pălăria.

Exact asta credea Jen că va face. Este un om mult mai ușor de convins decât Kelly.

— Știi de ce? întreabă el.

— Ceva se va întâmpla peste patru zile. Cred că trebuie să împiedic acest

lucru.

— Ce? întreabă el din nou.

— Eu, eu… nu e bine, Todd. Peste patru zile vei ucide pe cineva, spune ea.

De această dată, parcă ar fi aprins un rug. O mică scânteie și apoi o vâlvătaie. Capul lui Todd se ridică brusc ca să o privească. Jen se încinge de parcă ar sta lângă acest foc. Dacă este ea cea care *provoacă* omorul, prin faptul că-i spune? Categoric, cunoașterea faptului că e în stare să ucidă poate afecta o persoană, nu?

Nu. A decis să facă asta și trebuie să meargă până la capăt. El, fiul ei, e în stare să suporte. Îi plac faptele concrete. Îi place ca oamenii să fie sinceri cu el.

Todd tace mai bine de un minut.

— Pe cine? spune el, aceeași întrebare pe care a pus-o dată trecută.

— Era un străin pentru mine. Tu păreai să-l cunoști.

Todd nu reacționează. Ajung la magazinul iluminat, situat lângă un fast-food chinezesc, și se opresc în fața lui. În cele din urmă, privirile li se întâlnesc. E surprinsă să vadă că are ochii umezi. Acoperiți de cea mai insesizabilă urmă de umezeală. E posibil să nu fie nimic. S-ar putea să fie doar luminile magazinelor, aerul rece.

— Ei bine, nu aș ucide niciodată pe nimeni, spune el, fără să o privească în ochi.

Jen își desface brațele larg.

— Dar o faci. Se numește Joseph Jones.

Și ea are ochii umezi acum. Todd trece cu privirea peste chipul ei, ține un deget în sus și intră în magazin. Are dreptate, desigur, că nu ar ucide pe cineva, decât dacă nu are de ales. Ea îl *cunoaște:* ar încerca să aplaneze situația, ar mărturisi. Ar face o întreagă listă lungă de lucruri înainte să ucidă. Aceasta este probabil cea mai utilă informație pe care a obținut-o.

După câteva secunde, Todd a ieșit din magazin și limbajul trupului i s-a schimbat complet. Este o schimbare infinitezimală. Ca și când cineva ar fi apăsat momentan butonul de pauză al mișcărilor lui, după care l-a repornit. Doar o bâlbâială.

— Pălăria, spune el.

O tresărire.

— Prezentă și corectă, adaugă el.

— Deci mă crezi acum?
— Ai văzut pălăria de fetru din josul străzii, presupun.
— Nu am văzut-o, Todd, știi că nu am văzut-o.
— Nu aș ucide niciodată pe cineva. Niciodată, niciodată, niciodată.

Ochii lui privesc în sus spre cer, iar Jen e sigură – pe cât de sigură poate fi – că vede dezamăgire, dar și înțelegere în trăsăturile lui. Ca un om căruia i s-a spus ceva. Ca un om căruia i s-ar fi spus finalul când este abia la început. Jen e surprinsă de reacția lui. Nu călătoria în timp a depășit-o, ci faptul că e părinte.

Se întoarce cu spatele la ea. Jen îl cunoaște. Todd s-a închis de îndată ce i-a spus detaliile.

— De ce te-ai despărțit de Clio?
— Nu e treaba ta. Oricum, suntem din nou împreună acum.

Jen oftează. Se întorc spre casă într-o tăcere împietrită.

Kelly deschide ușa chiar înainte ca Jen să apuce să scoată cheia. Todd trece pe lângă el fără să-i vorbească, apoi urcă la etaj. Interesant e că nu-i spune lui Kelly ceea ce tocmai i-a spus Jen. În mod normal, e sigură că ar fi râs împreună de ea.

Kelly prepară o plăcintă. Când Jen se așază la masa pentru micul-dejun din bucătărie, el toarnă compoziția în vasul tapetat și deschide cuptorul. Căldura și aburul din cuptor tremură atât de violent, încât Kelly pare să dispară din ochii ei.

În acea noapte, Jen caută pe Google cum poate să trimită un e-mail programat, iar apoi, plină de speranță, îl trimite în eter. În timp ce adoarme se roagă să funcționeze. Se roagă ca ea de undeva din viitor să împiedice crima și să iasă din bucla temporală.

Ziua minus opt, ora 8.00

E-mailul nu a funcționat. Tăietura pe care a făcut-o cu cuțitul a dispărut.

Și, pentru prima dată, Jen a sărit mai multe zile. S-a întors cu peste patru zile în urmă. Este data de 21. Stă trează în pat și se gândește la Andy. Se pare că a avut dreptate.

Sau poate că procesul se accelerează și, în curând, se va întoarce în timp dintr-odată cu ani întregi, iar apoi efectiv va înceta să mai existe.

„Nu. Nu gândi astfel. Concentrează-te asupra lui Todd."

— Unde mergi? strigă după el.

Îl aude urcând scările până la etajul cel mai de sus, unde se află dormitorul ei și al lui Kelly, iar apoi apare cu un zâmbet larg pe față. Pare plin de LOL-uri, după cum ar spune el.

— Tata mă ia să alergăm, spune el. Roagă-te pentru mine!

— Ești în gândurile mele, zice Jen în timp ce-i aude plecând.

E bucuroasă să-l vadă astfel. Îmbujorat și fericit.

În câteva minute, încă în cămașă de noapte, Jen s-a întors în camera lui Todd. Caută din nou în sertarele biroului lui, în cele din noptiere, sub salteaua. Sub pat.

În timp ce caută, își recită ce știe.

— Todd o întâlnește pe Clio la sfârșitul verii. Kelly a spus în zilele de dinaintea crimei: „Încă se mai vede cu Clio? Credeam că a spus că nu."

Todd a confirmat cu câteva zile în urmă că s-au despărțit și s-au împăcat ulterior.

Farfurii, cești, multe, multe chestii pentru școală tipărite de pe internet. În spatele șifonierului, o bucată de hârtie despre astrofizică.

— Lui Clio îi e frică să vorbească cu mine, adaugă ea, gândindu-se că trebuie să fie important.

— În plus, ciudat era că mașina de poliție patrula pe acolo.

În cele din urmă, după douăzeci de minute, găsește ceva mult mai tangibil decât să-și asculte propriile aiureli.

E deasupra șifonierului, chiar în spate, dar neacoperit de praf, deci nu se află de mult acolo.

Este un mic pachețel gri alungit, legat cu un elastic. Jen coboară de pe

scaunul pe care se urcase și-l ține în palmă. Droguri, asta crede ea că ar putea fi. Mâinile îi tremură în timp ce desface elasticul, apoi desface ambalajul protector.

Nu sunt droguri.

Pachetul conține trei obiecte.

Un ecuson de polițist din Merseyside. Nu tot, ci doar bucata de piele cu emblema comitatului Merseyside. Pe el e brodat un număr și un nume: Ryan Hiles, 2648.

Jen îl pipăie. E rece în mâinile ei. Îl ridică în lumină. Cum ajunge un adolescent să aibă un ecuson de polițist? Nu-și urmărește acest gând pe drumul pe care înclină să o apuce, deși e evident că nu e un lucru bun.

Lângă el, atent împăturit în două, e un afiș în format A4, cu colțurile îndoite, reprezentând fotografia unui bebeluș de circa patru luni. Deasupra lui sau a ei e scris cuvântul *DISPĂRUT* cu litere majuscule, roșii. În colț are o urmă de piuneză.

Jen clipește șocată. Dispărut. Copii dispăruți? Ecusoane de poliție? În ce lume întunecată a plonjat Todd?

Ultimul articol pare să fie un telefon cu cartelă. E închis. Degetele lui Jen tremură în timp ce apasă butonul *on* și-l vede prinzând viață, cu ecranul de un verde-neon. Nu are parolă. Este un telefon în stil banană, model vechi, nu un smartphone. Era clar că nu ar fi trebuit descoperit vreodată. Citește numele persoanelor de contact. Sunt trei: Joseph Jones, Ezra Michaels și cineva pe nume Nicola Williams.

Deschide fereastra de mesaje, ciulind urechea să vadă dacă îi aude pe Todd și Kelly.

Orele la care se întâlnește cu Joseph și Ezra. 11 p.m. cu unul, 9 a.m. cu altul.

Dar, cu Nicola, e altceva:

Telefon cu cartelă 15/10: Mă bucur că vorbim. Ne vedem pe 16?

Nicola W 15/10: Pot fi acolo.

Telefon cu cartelă 15/10: Bucuroasă să mă ajuți mâine?

Nicola W15/10: Bucuroasă să te ajut.

Telefon cu cartelă 17/10: Sună-mă.

Nicola W17/10: PS. E stabilit, dar ne vedem diseară.

Nicola W17/10: Mă bucur că ne vedem. Mă bucur să o fac, dar trebuie să muncești pentru asta. Dat fiind ce s-a întâmplat.

Telefon cu cartelă 17/10: Dap. Înțeles.

Nicola W17/10: întoarce-te acolo.

Telefon cu cartelă 17/10: Cu copil sau fără.

Nicola W18/10: Toate la timpul lor. Când avem destule, putem acționa.

Jen se uită fix la ele. O mină de aur. Mesaje reale, datate și în care se pune ceva la cale. Jen trebuie să-și dea seama ce. Trebuie să poată să-și urmărească fiul zilele acestea, să intre și ea în desfășurarea evenimentelor.

Întoarce restul obiectelor pe toate fețele, dar nu găsește nimic.

Se așază la loc pe scaunul de la biroul lui Todd. Catastrofele se îngrămădesc în mintea lui Jen. Polițiști morți. Copii morți. Răpiri. Răscumpărări. Să fie Todd vreun fel de soldat, un minion trimis să facă o ofertă în numele unei bande?

Se urcă pe scaun și pune pachetul la loc, exact unde era, după care se așază în dormitorul răvășit al fiului ei. Îi tremură genunchii. Îi privește tremurând ușor, gândindu-se că e doar vina ei. Trebuie să fie.

Nicola Williams. De ce îi este cunoscut numele?

Îi caută pe Joseph, Clio, Ezra și Nicola pe Facebook. Toți sunt acolo cu excepția lui Nicola și toți trei sunt prieteni între ei. Profilul lui Joseph e nou, dar arată ca al unui om obișnuit. Interes pentru curse de cai și păreri despre Brexit. Profilul lui Ezra e mai elaborat, include fotografii din urmă cu zece ani, dar în rest e inaccesibil celor care nu sunt prieteni cu el.

Face ordine, apoi aranjează patul lui Todd, mâna ei netezindu-i perna, dar dă de un cocoloș, e ceva sub ea. Nu a căutat niciodată acolo. A căutat doar sub saltea, ca în filme, întinde mâna spre gâlmă, sperând să găsească informații, dar găsește jucăria Science Bear. Ursulețul pe care-l are Todd de când avea doi ani, cel care ține un arzător Bunsen albastru pufos și un tub

de testare. Probabil că doarme în continuare cu el. I se rupe inima pentru Todd, aici în dormitorul lui, gândindu-se la acea noapte în care a avut un norovirus și în care i-a șters buzele cu bucata de flanel moale, dar și la cealaltă noapte, în care are loc crima. Fiul ei, pe jumătate copil, pe jumătate bărbat.

•

Holul secției de poliție din Crosby arată la fel ca în acea primă noapte, plictisitor, mirosind a mâncare de la cantină și cafea. Jen sosește la șase, căutându-l pe Ryan Hiles. Acesta i se pare ei a fi următorul pas logic. Todd și Kelly cred că Jen e la supermarket.

I se spune să aștepte, iar ea se așază pe unul dintre scaunele de metal, uitându-se la ușa albă aflată la stânga biroului de la recepție. La capătul unui coridor lung din spatele ei, poate vedea un ofițer de poliție suplu, înalt, mișcându-se de colo-colo în timp ce vorbește la telefon, râzând dintr-un motiv oarecare, luând-o încet când pe aici, când pe acolo.

Recepționera e blondă. Are buzele crăpate, iar conturul lor pare estompat și inflamat, ca la oamenii care au obiceiul să-și umezească buzele.

Ușile automate se deschid, dar nu intră nimeni.

Recepționera ignoră ușile. Tastează rapid, fără să-și dezlipească ochii de pe ecran.

Afară e crepuscul; pentru toți ceilalți pare o zi obișnuită de octombrie la ora șase. Fumul de lemn proaspăt intră odată cu briza, la fiecare deschidere și închidere a ușilor, din nou pentru nimeni. Jen își adună mâinile în poală și se gândește la viața normală. Continuitatea succesiunii zilelor. Privește ușile care se deschid larg, se opresc pentru o clipă și se închid la loc, și încearcă să nu se întrebe dacă Todd continuă să trăiască undeva în viitor fără ea. Se confruntă cu viața în închisoare. Nici măcar cel mai bun avocat nu ar putea să-l scoată de acolo.

— Îmi puteți spune numele dumneavoastră? întreabă recepționera, care pare mulțumită să poarte această conversație pe hol.

— Alison, spune Jen, care nu e încă pregătită să-și dezvăluie identitatea fără să știe unde se află Ryan Hiles și de ce are Todd ecusonul lui.

Ultimul lucru pe care vrea să-l facă e să agraveze lucrurile pentru Todd mai târziu, în viitor.

— Alison Bland, inventează ea.

— OK. Și care este…

— Caut un ofițer de poliție. Am numele lui și numărul de ecuson.

— Ce treabă aveți cu el?

Recepționera formează un număr pe telefonul de pe birou.

Jen nu spune că are ecusonul, nu vrea să furnizeze dovezi, să se facă legătura între amprentele lui Todd și vreun lucru odios. *Alt* lucru odios.

— Vreau doar să vorbesc cu el.

— Îmi pare rău, nu putem permite ca persoane civile să intre pur și simplu aici dându-și numele ca să vorbească cu polițiști, spune recepționera.

— Nu este… nu este ceva rău. Vreau doar să discut cu el.

— Nu putem face asta. Vreți să raportați un delict?

— Adică… spune Jen.

E pe cale să spună *nu,* dar apoi ezită. Poate că poliția o poate ajuta. Doar pentru că o crimă nu a avut loc încă, asta nu înseamnă că nu a fost comisă nicio infracțiune. Cuțitul… cumpărarea unui cuțit e o infracțiune. Este un risc, poate că nu l-a cumpărat încă, dar e pregătită să și-l asume. Dacă Todd e investigat pentru un lucru mai neînsemnat, poate că asta ar împiedica delictul mai grav?

Lui Jen îi vine dintr-odată o idee. Tot ce îi trebuie este o schimbare. Să doboare o piesă dintr-un întreg șir. Să țină în picioare un domino care altfel ar cădea. Iar apoi, poate că se va trezi și va fi mâine.

— Da, îi spune ea recepționerei evident surprinse. Da, aș vrea să raportez un delict.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, Jen se află într-o sală de ședințe împreună cu un ofițer de poliție. E tânăr, are ochii de un albastru pal, ca un lup. De fiecare dată când îi întâlnește pe ai ei, Jen e izbită de aspectul lor neobișnuit, un contur albastru-închis, interiorul albastru-deschis, pupilele mici. Ceva la această culoare îi face să pară goi. E proaspăt bărbierit, uniforma lui e puțin cam mare pentru el.

— În regulă, relatați-mi, spune el.

Au două pahare de plastic albe cu apă în fața lor. Încăperea miroase a toner pentru xerox și a cafea stătută. Decorul pare foarte banal pentru reacția pe care spera să o producă Jen.

— Voi lua notițe, adaugă el.

Nu-și dorește asta. Un tânăr ofițer care ia meticulos notițe și nu va răspunde la întrebări. Jen își dorește un individualist. Un polițai care iese

din tipare, care are o soție surdă și o problemă cu alcoolul: un om care o poate ajuta.

— Sunt foarte sigură că fiul meu e implicat în ceva, spune ea simplu.

Nu menționează nimic despre aliasul pe care l-a oferit, sperând că el nu o va întreba de asta, și trece direct la esența problemei:

— Se numește Todd Brotherhood.

Și atunci se întâmplă. El recunoaște ceva: Jen este sigură de asta. E o umbră care trece peste trăsăturile lui ca o fantomă.

— Ce vă face să spuneți că e implicat în ceva?

Îi povestește ofițerului despre croitorie, despre întâlnirea dintre fiul ei și Joseph Jones și despre cuțit. Jen speră ca, dacă Todd s-a înarmat deja, ei să găsească arma, să-l aresteze și să împiedice producerea crimei.

Stiloul ofițerului de poliție se oprește, doar puțin, la menționarea cuțitului. Ochii lui ca de gheață o săgetează, culoarea unui foc de aragaz dat la minimum, apoi coboară din nou. Jen poate simți schimbarea în aer, chiar și aici. Jen a declanșat reacția negativă. Efectul de fluture a fost pus în mișcare.

— OK… unde e cuțitul? De unde știți că l-a cumpărat?

— Nu sunt sigură acum, dar m-am uitat cândva în ghiozdan, spune ea, omițând faptul că asta s-a întâmplat în viitor.

— A plecat vreodată de acasă cu el?

— Presupun că da.

— În regulă, atunci… spune ofițerul, înclinând stiloul. În regulă. Se pare că ar trebui să vorbim cu fiul dumneavoastră.

— Astăzi? întreabă Jen.

Polițistul termină de scris și o privește. Aruncă o privire spre ceasul de perete.

— Îl vom interoga pe Todd.

Tremură, acolo în camera caldă de interogatoriu a poliției. Dacă vor fi consecințe nedorite ale acțiunii întreprinse de ea acum? Poate că Joseph Jones *ar trebui* să moară, dacă are vreo legătură cu ceva groaznic, și ea trebuie doar să-l ajute pe Todd să scape. De unde să știe ea care dintre situații este cea reală?

— OK, bine, pot merge și îl pot aduce pe Todd la dumneavoastră, spune ea, mirându-se cât de ieftin a scăpat.

Cât de ciudat trebuie să sune! Chiar și acum, în acest haos, Jen continuă

să se îngrijoreze că va fi condamnată de alții că nu a fost un părinte bun.

— Adresa dumneavoastră e suficientă, doamnă, spune ofițerul.

Polițistul se ridică și întinde palma deschisă spre ușă. Semn clar că întrevederea s-a terminat. „Arestează-l, te rog doar să-l arestezi ca să nu mai poată face nimic”, se gândește Jen.

— Nu puteți face nimic astăzi? încearcă ea din nou.

Dacă are măcar o șansă de a împiedica o crimă, atunci Todd trebuie să fie arestat în noaptea aceasta, înainte să adoarmă. Mâine nu există, în niciun caz nu pentru ea.

Polițistul face o pauză, uitându-se la picioarele lui, cu palma în continuare întinsă.

— Voi încerca tot ce pot. Știți, de obicei, tinerii poartă la ei cuțite din cauza găștilor.

— Știu, șoptește Jen.

— Vom vorbi cu fiul dumneavoastră, dar, ca să scoți copiii din astfel de situații, trebuie să afli motivul acestui gest.

Apoi pleacă și, în timp ce trece de ușile de sticlă cu caroiaj fin, pășește afară și simte mirosul. Nu se aștepta la așa ceva: mirosul primei ploi după o perioadă îndelungată de vreme uscată. Mirosul ploii pe pavaj. Vara se întoarce. Acel miros, acel miros intangibil, de gazon cosit, hasmațuchi, pământ cald și compact, îi amintește în permanență de casa pe care o avuseseră în vale, micul bungalow alb. Cât de fericiți fuseseră acolo, departe de oraș! Înainte.

Pe drumul spre casă se gândește la Ryan Hiles și la copilul dispărut. Încă poate vedea în fața ochilor afișul. E ceva ce recunoaște la acel copil. Simte instinctiv că îi este familiar, ca și când ar fi o rudă îndepărtată, cineva pe care-l cunoaște acum ca adult… cineva pe care l-a întâlnit poate – dar nu se poate concentra. Jen nu s-a priceput niciodată la copii.

A rămas însărcinată cu Todd din greșeală, la numai opt luni după ce l-a cunoscut pe Kelly. A fost un șoc, dar el obișnuia să glumească spunând că în acel an făcuseră sex cât pentru un deceniu, ceea ce era adevărat. Mica rulotă și hainele împrăștiate pe jos sunt singurele amintiri ale ei din acea perioadă. Șoldurile lui atingându-le pe ale ei, cum i-a spus el ironic într-o noapte că oricine le poate vedea rulota clătinându-se. Faptul că lui Jen nu-i păsa.

Nu aveau nici măcar 25 de ani. Lua anticoncepționale și de cele mai

multe ori foloseau prezervative. Ceva legat de imposibilitatea de a rămâne însărcinată a făcut-o să păstreze copilul. Asta și o singură propoziție spusă de Kelly:

— Sper că acest copilul are ochii tăi.

Imediat, la fel ca alte milioane de femei înaintea ei, Jen s-a gândit: „Dar eu sper că-i are pe ai tăi.” Spermatozoidul întâlnise ovulul, gândurile lor s-au întâlnit și ele și atunci s-a simțit imediat pregătită. Ca și cum s-ar fi maturizat în intervalul celor două minute ale testului de sarcină, privind spre o viitoare generație, și nu spre sine.

Dar nu fusese pregătită, nicidecum.

Nimeni nu o avertizase în legătură cu accidentul de mașină care era travaliul. La un moment dat, fusese sigură că va muri și acea convingere nu a părăsit-o niciodată, nici după ce s-a întremat după naștere. Nu îi venea să creadă că femeile trec prin așa ceva. Că aleg să o facă în mod repetat. Nu îi venea să creadă că există asemenea dureri.

Își începuse viața de mamă cu durere, dar și cu teamă: de felul în care o vor judeca asistentele, medicii și celelalte mame.

Todd nu fusese ceea ce s-ar numi un *copil dificil.* Dormise întotdeauna bine. Dar chiar și un copil liniștit e dificil, iar Jen, care era oricum înclinată spre auto-învinovățire, a fost împinsă în ceva ce, în alte circumstanțe, ar fi fost descrisă ca o tortură. Și totuși, era tabu să descrii astfel această perioadă. Privise spre Todd într-o noapte și se gândise: „De unde știu dacă te iubesc?”

Jen poate că își dădea seama că era predispusă la *a-și dori totul.* O femeie cu o slujbă care-ți lua cât îi puteai oferi. Faptul că reprimase amintirea tatălui. Vulnerabilă la judecățile celorlalți oameni, capacitatea ei de a citi foarte multe din puținele lucruri pe care le spun oamenii. Acea permanentă inadecvare pe care o simțea și care o făcea să accepte să participe la întâlnirile banale de socializare și să preia mai multe cazuri decât putea rezolva în mod realist a dus la nefericire în viața ei de părinte.

Ar fi vrut să doarmă în aceeași încăpere cu Todd, ca el să-i audă respirația, ar fi vrut să-l alăpteze, ar fi vrut, ar fi vrut, ar fi vrut să fie o mamă perfectă și poate că asta ar fi compensat pentru ceea ce ar fi trebuit să simtă, dar nu simțea.

Încercase să-i spună toate acestea unei asistente, care se simțise însă inconfortabil și o întrebase dacă nu cumva voia să se omoare.

— Nu, spusese Jen ironic.

Nu dorise să se sinucidă. Își dorise viața înapoi. Condusese până la serviciu ca să-și vadă tatăl și se învârtise prin birou ca un zombi. În hol, tatăl ei o îmbrățișase foarte strâns, dar nu spusese nimic. Nu fusese capabil să spună nimic: nici că făcea o treabă bună, nici să o întrebe dacă are nevoie de ajutor. Un bărbat tipic pentru generația lui, dar, chiar și așa, reacția lui o duruse.

La fel ca toate dezastrele, senzația s-a atenuat și dragostea a înflorit, mare și frumoasă, când Todd a început să facă lucruri: să stea în picioare, să vorbească, să se mânjească tot cu biscuiți umpluți cu ciocolată. Și, până nu demult, când prietenii lui intraseră în depresia adolescentină, el nu o făcuse. Era încă plin de jocuri de cuvinte, râsete, povești, doar pentru ea. La început, iubirea pe care o simțise pentru el fusese eclipsată de dificultatea perioadei de după naștere, dar Jen uitase de naștere. Asta era tot. O explicație cât se poate de simplă.

Se temuse însă să mai aibă alți copii. Privește drumul care se dezvăluie în fața ei acum și are impresia că bebelușul de pe afiș e o fetiță. Simte un mic regret în stomac că nu a mai făcut un copil. Un frate pentru Todd, cineva în care să se poată încrede, cineva care l-ar putea ajuta acum mai mult decât poate ea.

Jen nu poate permite să aibă loc, nu poate lăsa să se desfășoare crima. Nu-l poate lăsa să piardă totul. Copilul ei mititel, care, fără să știe, își văzuse mama plângând atât de adesea. Din acest motiv, Jen nu poate suporta ideea ca acesta să fie sfârșitul lui. Nu poate suporta ca Todd să fie rău. Fie ca el, fie ca el, fie ca el – și ea – să fie buni.

Ziua minus opt, ora 19.30

— Ești gata? o întreabă Kelly când Jen sosește acasă.

Stă în bucătărie, cu un zâmbet pe față, în adidași și cu hanorac. Nu observă ochii înnegurați ai lui Jen.

— Pentru…

— Ședința cu părinții? spune el, cu o voce întrebătoare.

Henric al VIII-lea se încolăcește printre picioarele lui Kelly.

Ședința cu părinții.

Poate că asta este. Poate că de aceea s-a întors cu mai multe zile în urmă. Cum a spus Andy. Aceasta trebuie să fie o oportunitate de un fel sau altul. Își amintește că era îngrozită de acest eveniment, dar, în seara aceasta, ideea o însuflețește. „Să aibă loc, să observ totul, să mă lămuresc și să *se termine odată.*

— Sigur, spune ea radioasă. Da, uitasem.

— Aș vrea eu, spune el. Hai să nu mergem.

Și Kelly urăște acest gen de lucruri, deși din motive diferite de ale ei, deoarece au legătură cu *sistemul.* Ultima dată, făcuse un selfie cu el în mașină și voise să posteze fotografia pe Facebook, dar el o oprise.

Acum, ține ușa deschisă pentru ea.

— Cum a fost la birou?

Jen se uită în jos la jeanșii și la tricoul ei.

— Mda, am avut o întâlnire cu un vechi client, al doilea divorț, spune repede în timp ce se îndepărtează, ca și când slujba ei ar avea un caracter repetitiv.

Lui Kelly nu pare să-i pese atât de mult încât să pună și alte întrebări.

•

În holul școlii sunt instalate mese la distanțe egale între ele, de parcă ar fi în armată. La fiecare dintre ele e așezat câte un profesor, având fiecare în față câte două scaune. Jen se gândește la Todd care e singur acasă, se joacă pe Xbox, așteptând fără să știe să fie arestat pentru posesia unui cuțit pe care e posibil să nu-l aibă.

Prima dată când a trăit această seară, toate părerile profesorilor despre fiul ei au fost la superlativ, spre ușurarea ei. Domnul Adams, profesorul de

fizică, l-a descris pe Todd ca pe *o bucurie.* Jen fusese distrasă de munca ei, își amintește ea, gândindu-se ce să facă în legătură cu divorțul Ginei și cum să o convingă să-i permită viitorului ei fost soț să-și vadă copiii, dar acel cuvânt – bucurie – a pus în umbră afacerile și a zâmbit în timp ce Kelly a spus ironic:

— La fel ca părinții lui.

Jen stă acum așezată față în față cu același bărbat. Holul e luminat puternic, podelele strălucesc.

Jen și Kelly l-au dat la această școală pe Todd, pentru o *bună pregătire cuprinzătoare.* Nu au dorit ca Todd să meargă la o școală particulară, să devină parte din instituție. Au ales-o pe aceasta. Liceul Burleigh, un loc plin de profesori binevoitori, dar cu săli de clasă îngrozitoare, învechite și cu băi grotești. Uneori, astăzi îndeosebi, Jen își dorește să fi ales un alt loc, unde la ședința cu părinții se oferă cafea Nespresso și scaunele sunt confortabile. Dar, așa cum a spus Kelly odată: „Nu va avea nicio șansă mai târziu în viață dacă își petrece anii de formare într-un cor, cântând împreună cu o grămadă de tâmpiți."

— Da, isteț, implicat, spune domnul Adams.

Atenția lui Jen este ferm concentrată asupra lui.

Este genul de om serviabil, cu urechi mari, părul alb, față blândă. E răcit, emană un miros dulceag distinct; parfum de ulei Olbas pe o mănușă. A ratat acest amănunt data trecută. Nu *contează,* dar tot l-a ratat. Și ce altceva?

— E ceva ce ar trebui să știm?

Domnul Adams privește în sus, surprins.

— De exemplu?

— Petrece mai mult timp cu cineva anume în ultima vreme, lucrează mai puțin, face ceva neobișnuit?

— Poate că îi lipsește uneori bunul-simț în laborator.

Kelly, soțul ei introvertit, râde încetișor în barbă, acesta fiind singurul sunet pe care l-a scos de când au sosit aici. Întinde mâna spre mâna lui Jen, jucându-se cu verigheta ei. După această sesiune cu domnul Adams, el va merge la masa la care se servește ceai și cafea, va aduce două ceaiuri pentru amândoi, dar va vărsa unul. Se gândește la absurditatea acestei informații.

— Oh, dar așa se întâmplă cu cele mai strălucite minți, spune domnul Adams. Sincer, e o bucurie.

Inima lui Jen e pentru a doua oară plină de raze de soare. Niciodată nu te saturi să auzi că ai copii buni. În special în acest moment.

Își împing scaunele înapoi și se îndreaptă spre masa pusă pe capriori, din spate. Jen se gândește dacă să-i ia lui Kelly ceaiul din mână înainte să-l scape. Îi urmărește mâinile.

— Aceste întâlniri sunt absolut inutile, îi spune el lui Jen în barbă în timp ce înmoaie pungulețele de ceai. Atât de distopic. Ca și cum ai fi într-un sistem de evaluare nebunesc.

— Știu, spune Jen, dându-i laptele. Onorata instanță.

Kelly îi aruncă un fel de zâmbet forțat. *Cât mai e până putem pleca?*

— Cât mai e până putem pleca?

— Încă puțin, îi promite. Sincer, crezi că e un copil bun? întreabă ea.

— Poftim?

— Crezi că am trecut de perioada periculoasă? Știi, adolescenții care o iau razna.

— Todd nu a luat-o razna? întreabă o voce peste umărul lui Jen.

Se întoarce și iat-o pe Pauline, într-o rochie de culoare purpuriu aprins și un nor de parfum.

— Cine știe? răspunde Jen cu un suspin.

Uitase această interacțiune. Uitase cu totul că s-au întâlnit acolo.

Kelly pleacă în direcția băii. Pauline ridică din sprâncene.

— Mă întreb dacă soțul tău mă urăște, spune ea. Dispare de fiecare dată când ne întâlnim.

— El îi urăște pe toți.

Pauline râde.

— Deci cum e Todd?

— Nu știu, îi spune lui Pauline. Cred că ne îndreptăm spre un fel de… un fel de rebeliune.

— Profesorul lui Connor tocmai a spus că fiul meu nu vine niciodată cu tema făcută, spune Pauline.

— Niciodată? întreabă Jen, gândindu-se: „Să fie asta relevant?

Această mică informație, atât de mică, încât se vede că Pauline a uitat să i-o transmită cu câteva zile mai târziu, atunci când o întreabă Jen.

— Cine știe? Băieții în perioada adolescenței. Își au propriile legi, spune Pauline. Theo este singurul cu un dosar nepătat. Corect – s-a sunat pentru ora de geografie. Rugile au fost ascultate.

Jen îi atinge umărul la plecare. Kelly se întoarce și reia prepararea ceaiului. Când să i-l dea lui Jen, paharul ajunge direct pe podea într-o erupție de lichid bej, pungușă de ceai și tot restul. Jen privește fix, bolborosind ceva.

Apoi îl văd pe domnul Sampson, fostul îndrumător al lui Todd. Nu pare cu mult mai vârstnic decât Todd. Părul întunecat, pieptănat pe o parte, și un fel de expresie serviabilă pe față.

— Nu-i nimic, spune el rapid și vioi, în timp ce Jen soarbe din ceai.

Se gândește dintr-odată cu groază la ceea ce va spune domnul Sampson în viitor. În ziua de după crimă, în a doua zi de după. Ziua plus unu. Ziua plus doi. Fiecare replică o reacție ponderată și opusă față de cea din Ziua minus unu. Ziua minus doi. „Băiat bun, niciodată nu am știut că are această pornire în el”, va spune cu tristețe. Jen își dă seama de pe acum de asta. „Trebuie să fi fost nefericit dintr-un motiv oarecare.”

— Nu ați observat nimic? îl întreabă Jen pe domnul Sampson acum.

— Poate că este puțin mai retras?

— Este? Nu e… nu e implicat în ceva, nu-i așa? întreabă ea. Orice, nu știu… Uneori mă întreb dacă nu a luat-o puțin razna.

Kelly se întoarce spre ea surprins, dar Jen nu se concentrează asupra lui. Domnul Sampson ezită, doar puțin.

— Nu, spune el, dar răspunsul conține niște invizibile puncte de suspensie care rămân în aer după ce a terminat de vorbit.

Soarbe dintr-o cafea. Tresare în timp ce înghite.

— Nu, spune din nou, mai ferm de această dată, dar nu o privește pe Jen în ochi.

Ryan

Este a cincea zi de lucru pentru Ryan, e vineri și cu cinci minute în urmă totul s-a schimbat. A ajuns la secție și omul lui, acest *Leo,* i-a spus că astăzi nu va răspunde la apeluri. L-a condus pe Ryan în sala mare de ședințe din fundul secției, mai degrabă o cameră de consiliu, și Ryan a privit curios în timp ce încuia ușa după ei.

Leo se apropie probabil de 50 de ani, e suplu, dar dolofan la față, cu chelie. Vorbește cu o concizie blazată, lăsând mereu impresia că nu discută cu idioții. Asemănător cu Bradford, dar nu în ceea ce privește comportamentul față de Ryan. În orice caz, nu încă. Spre deosebire de Bradford, a cărui reputație de junior înrăit îi e cunoscută acum lui Ryan, Leo e considerat în general un geniu nebun. Mult mai rău, în multe privințe, dar și mult mai interesant.

Lor tocmai li s-a alăturat Jamie, care are poate 30 de ani. Acești bărbați nu doar că sunt în haine civile, ci poartă haine sport: Jamie e în pantaloni de jogging, un tricou pătat și o șapcă de baseball neagră. Leo pare că e pe cale să meargă să antreneze o echipă de fotbal.

Ryan se simte foarte aiurea în acest moment, stând față în față cu acești oameni, având între ei o masă gigantică.

— Îmi pare rău… Ce s-a întâmplat…? începe să întrebe.

— Ajungem și la asta, spune Leo.

Are un accent londonez, un inel cu sigiliul pe degetul mic al mâinii stângi, cu care bate în masa de lemn.

— De unde ziceai că ești, Ryan?

— Manchester… răspunde Ryan, întrebându-se dacă nu cumva e pe cale să fie dat afară. Pot să întreb doar…

Lângă el, Jamie își scoate șapca și-și trece mâna prin păr. Cu un gest cât se poate de deliberat, îi pare lui Ryan, pune șapca pe masă, deasupra aparatului de înregistrare. Ochii lui Ryan urmăresc mișcarea.

— E destul de plictisitor să răspunzi la apelurile primite la 999, nu-i așa? întreabă Leo.

— Categoric.

— Uite! Vrei să faci ceva mai interesant? O putem numi cercetare.

— Cercetare?

— Avem nevoie de informații despre o bandă de crimă organizată care operează în jurul orașului Liverpool.

Ziua minus nouă, ora 15.00

Pare logic pentru Jen faptul că asta este ziua minus nouă.

A venit la școală. E aici, în ziua de dinaintea ședinței cu părinții, ca să vadă dacă poate afla, în particular, vreun indiciu legat de ezitarea domnului Sampson din seara trecută. Oamenii sunt întotdeauna mai deschiși la confesiuni în particular.

— Dacă îmi amintesc bine, Todd a menționat o ceartă, îi spune lui Jen.

Domnul Sampson predă geografie. În spatele lui e un perete care pare a fi un tribut adus acelor forme de relief ale Pământului pe care le iubește cel mai mult; Deșertul Alb din Egipt, Peștera Cristalelor din Mexic. Se reazemă de birou, cu fața la Jen.

— Când? Și cu cine? întreabă Jen.

Privește în jurul ei prin clasa în care intră Todd în fiecare dimineață, dar pe care nu a mai văzut-o până acum, nu a avut niciodată timp să o vadă, din cauza serviciului ei. Mochete verzi cu pete. Pupitre albe la care stau câte doi elevi. Scaune de plastic albastre. A aflat că i-a murit mama pe când se afla într-o clasă la fel ca aceasta. Fusese chemată de director. Nu se mai întorsese la școală multe zile după aceea. Tatăl ei abia vorbise despre asta. „Nu pot schimba ceea ce s-a întâmplat”, spusese cândva. Reținut, uneori nefericit, un avocat cât se poate de obișnuit. Jen fusese foarte hotărâtă să fie un altfel de părinte. Deschisă, sinceră, umană, dar probabil că o dăduse în bară la fel de mult ca el. Nu asta spune Larkin[{6}]?

Telefonul sună în poșeta de pe scaun. Ochii lui Sampson se îndreaptă spre ea. Jen se uită la ecranul telefonului.

— E de la muncă, spune ea, respingând apelul.

Telefonul sună imediat din nou.

— Răspundeți, spune el, fluturând din mână.

Jen răspunde fără tragere de inimă. Nu pentru asta a venit aici.

— Am pe cineva aici care vrea să stea de vorbă cu tine, spune secretara lui Jen, Shaz.

Domnul Sampson își face de lucru la birou.

— Mă voi întoarce târziu, spune Jen.

— E Gina. Ce să-i spun?

Jen clipește. Gina. Clienta care nu vrea ca soțul ei să-și vadă copiii. Jen își amintește ceva, un mic detaliu din viața Ginei.

— Of, trage ea de timp, încercând să se gândească.

Asta este: ultima dată când Jen o văzuse pe Gina, aceasta se întorsese spre Jen, în pragul biroului, și îi spusese: „Ar fi trebuit să-mi dau seama dinainte. În fond, cu asta îmi câștig existența. Detectiv particular. Pentru păcatele mele". Jen dăduse din cap încet, afirmativ.

Nu poate fi o coincidență faptul că Jen s-a trezit în această zi, ziua în care Gina e la ea la birou. Poate că ideea nu era să-l vadă pe domnul Sampson.

— Voi veni, spune ea. Spune-i să aștepte.

Închide și se întoarce spre domnul Sampson.

— Îmi cer scuze, îmi cer scuze, spune ea grăbită. Când a fost această ceartă?

— Poate acum o săptămână? A spus că a avut o ceartă în familie. Asta e tot…

— Cu cine?

— Nu a spus. Vorbea cu cineva, am auzit din întâmplare.

— Cu cine vorbea?

— Cu Connor.

Aceleași nume. Aceleași nume se repetă la nesfârșit. Connor, Ezra, Clio, chiar și Joseph.

— A spus și ceva despre un bebeluș.

— Ce?

— Nu sunt sigur… mi-am amintit dintr-odată. Ceva despre un bebeluș.

— Corect. Ar fi fost bine să știu până acum, spune Jen și aceasta este una dintre primele dăți în care a spus exact ceea ce crede cuiva care nu-i este rudă apropiată sau coleg.

Cât de eliberată se simte. Următorul lucru pe care îl va face va fi să le spună clienților ei să se ducă dracului.

— Corect… spune domnul Sampson cu stângăcie.

Jen privește afară pe fereastră. E ceață, dar vremea e încă blândă. Vara pare să mai rămână puțin. Privește ceața joasă mișcându-se ca o maree, înainte și înapoi, deasupra terenurilor dejoacă.

Ridică din umeri într-un gest prietenos, dar neajutorat, fără să spună un cuvânt, genul de tăcere împietrită pe care ar transmite-o Kelly. Este atât de

terapeutic să nu trebuiască să facă față consecințelor acțiunilor ei. Această întâlnire e ieșită din context, ca un vis, ca o conversație cu un om beat care nu-și va aminti de ea.

— Îl voi întreba mâine, spune domnul Sampson și Jen speră că poate asta va ajuta, cumva, în viitor.

Ceața se transformă în burniță și apoi în ploaie în timp ce Jen se îndreaptă spre mașină. Îl caută distrată din priviri pe Todd și-l identifică imediat. În timp ce privește, sosește și Connor. A întârziat. Stă acolo cu o mână pe portieră, privind, sperând să vadă ceva.

Dar nu se întâmplă nimic. Connor își încuie mașina și fumează o țigară în drum spre clădire. Tatuajul lui e ascuns astăzi sub un pulover cu guler rotund. La ușă, Connor se întoarce spre Jen și ridică mâna în semn de salut. Jen îi face și ea cu mâna, dar e surprinsă: nu își dăduse seama că o văzuse.

•

Ecusonul de poliție, afișul cu acel copil dispărut și telefonul nu se aflau pe dulapul lui Todd când Jen a ajuns acasă. Le-a căutat și le-a căutat, dar dispăruseră. A presupus mai întâi că încă nu le obținuse, dar SMS-urile de pe telefon datează din 15 octombrie. Cu toate acestea, sunt de negăsit și, prin urmare, nu are nimic să-i arate Ginei, la întâlnirea unde a întârziat deja peste o oră.

Gina stă pe scaunul din colțul biroului lui Jen, purtând un trend bej și având o expresie amuțită.

— Îmi pare foarte rău, îmi pare foarte rău, spune Jen. Am o dramă în familie.

Pune jos umbrela, lăsând stropii de apă să cadă pe covor.

— E în regulă, nu-ți face griji! spune Gina cordial.

Jen avea grijă să nu se împrietenească cu clienții, dar, în aceste ultime câteva săptămâni, o făcuse cu Gina. Ajunseseră chiar să-și trimită SMS-uri. Nu contează, Jen este în fond proprietara afacerii, dar se întreabă acum dacă nu cumva toate se întâmplă dintr-un anume motiv.

Încearcă să-și amintească ce a spus la această întâlnire data trecută.

— Pot să întreb, spune ea, scoțându-și haina și pornind computerul, încercând să intre în pielea consilierului profesionist, ce plan ai dacă reușești să-l împiedici pe fostul tău soț să-și vadă copiii?

— S-ar întoarce la mine, nu-i așa? întreabă Gina. Ca să-și poată vedea copiii.

Jen își mușcă buza.

— Dar, Gina. Lucrurile nu merg așa.

Gina se uită prin biroul lui Jen cu teamă în priviri.

— Știu că sunt nebună, spune ea și își coboară capul. M-ai ajutat să văd asta.

Fără să vrea, Jen se simte sufocată. Doamne, se regăsește în toate acestea acum. Această disperare, această negare. Acest impuls de a exercita cumva un fel de control nebunesc.

— De aceea am venit, spune Jen apăsat. Dar, știi. E mai bine să depășești momentul, nu-i așa? Să mergi înainte.

— Doamne, iar mă apucă teama, spune Gina, ducându-și mâinile la ochi.

— Motivul pentru care fac asta pe gratis, spune Jen cu blândețe, este de fapt pentru că nu intenționez să o fac.

— În regulă, spune Gina.

Ea își încrucișează și descrucișează picioarele pe scaun. Hainele de pe ea sunt șifonate.

— Știu. Știu. Mi-am dat seama când eram – își șterge ochii –, când discutam despre porcăria aia de *Insula iubirii.* Mă gândeam, fetele acelea nu ar implora niciodată. Cât de trist e să iei lecții de la un nenorocit de show de televiziune?

— Afli foarte multe de acolo, spune Jen sec.

Gina privește în jos, în poală.

— Vreau doar să… nu știu. Am nevoie doar de puțin timp. OK?

— OK, bine, spune Jen. Bine.

A mers mai bine decât data trecută.

— Vrei să-mi abați gândurile de la problemele mele cu drama ta de familie? întreabă Gina obosită.

— Poate? răspunde Jen cu un zâmbet nesigur.

Privește spre Gina în timp ce se îndreaptă în scaun.

— Dă-i drumul, spune Gina.

Jen ezită. Nu e nici etic și poate fi periculos. Și totuși… atât de util. Și iat-o aici, în această zi, la această întâlnire. Sigur, sigur, există un motiv.

A decis deja să o întrebe pe Gina despre afiș, ecuson și SMS-urile de pe telefonul cu cartelă. *Cu sau fără să menționeze copilul.* Dar nu este ciudat? Nu ar trebui să știe ce meserie are Gina, nu i-a spus încă, dar trece rapid

peste acest amănunt, iar Gina nu pare să observe.

Jen îi explică faptul că Todd se comportă ciudat de la o vreme încoace și că apoi a găsit pachețelul care conținea ecusonul de polițist și afișul.

— Și nu le ai la tine acum? întreabă Gina.

Ochii ei, dintr-odată atenți, sunt fixați asupra lui

— Nu. Îmi pare rău. Fiul meu le avea, dar nu le mai are, spune Jen și își linge buzele. Sunt foarte sigură că e implicat într-o chestie periculoasă. Am nevoie de cineva care să afle despre ce e vorba.

Gina îi întâlnește privirea și clipește doar o dată. Telefonul ei mobil începe să sune, dar ea îl ignoră.

— În regulă. Eu.

— Da.

— Deci, ca să fie clar, vrei să aflu tot ce pot despre ofițerul de poliție Ryan și despre copilul dispărut? Și Nicola Williams?

— Exact, spune Jen, minunându-se de limbajul trupului Ginei, care se schimbă dintr-odată.

Cât de diferiți suntem la muncă față de ceea ce este în sufletul nostru!

— Contează pe mine, spune ea, și lui Jen îi vine să o sărute.

În sfârșit. Are în sfârșit parte de puțin ajutor. Ochii Ginei îi întâlnesc pe ai lui Jen.

— Și, mulțumesc. Pentru… știi tu. Pentru *Insula iubirii.*

— Nicio problemă, spune Jen, cu ochii umezi.

— Ai nevoie de informații cât mai repede?

— La modul ideal astăzi, spune Jen. E în regulă? Plătesc oricât ai nevoie ca să le am în seara asta.

Gina flutură din mână.

— Cum spuneai… pro *bono?*

— Corect, spune Jen. Da, *pro bono.* Pentru binele public.

În fond, nu asta înseamnă să împiedici o crimă?

•

Jen rămâne la birou, folosind diversele instrumente aflate la dispoziția ei pentru a face rost de informații.

Trimite un e-mail bibliotecarei firmei, cerându-i să găsească detalii despre toți copiii dispăruți recent din Liverpool. Aceasta îi trimite ca răspuns câteva articole: bătălii în instanță, oameni care au mințit spunând că le-au fost răpiți copiii, o femeie al cărei copil a fost răpit din fața unui

supermarket, după care a reapărut la un cabinet medical.

Jen le parcurge metodic pe toate. Nicio știre nu pare să menționeze nimic despre un copil dispărut. Cu toate acestea, recunoaște copilul din fotografie, i se pare familiar. Trebuie să fie vorba despre instinct matern.

Apoi o caută pe Nicola Williams, dar numele este atât de comun, încât nu are cum să continue. Ar fi trebuit să ia numărul de telefon. Să-l memoreze.

Nicola. Nicola Williams.

Stai. În prima noapte. La secția de poliție. Parcă a auzit numele de Nicola Williams la secția de poliție în noaptea arestării lui Todd? Numele persoanei care fusese înjunghiată cu două nopți în urmă?

Jen își coboară capul în palme pe birou. Așa a fost? E sigură că așa a fost, dar nu poate merge înainte… doar înapoi. Și nu are rost să-i caute numele pe Google: crima nu a avut loc încă.

Să zicem că Nicola *a fost* cea rănită… gândul îi dă fiori lui Jen. Unde era Todd? Ce a făcut în Ziua minus doi? Are legătură cu asta? Nu-și poate aminti. Totul e în ceață.

Jen nu știe. Pur și simplu nu *știe.*

Pleacă de la birou și conduce fără țintă. Ploaia s-a întețit. Nu vrea să se ducă acasă. Nu vrea să se întoarcă la locul crimei, nu vrea să stea în casă înainte să rezolve totul. Conduce lent spre coastă. Știe că e o nebunie să meargă la plajă când plouă, dar, în fond, Jen se simte puțin nebună. Vrea să stea acolo și să simtă ploaia, fiecare picătură rece de apă pe pielea ei. Vrea să-și reamintească că e încă acolo, încă în viață, dar nu în felul în care este obișnuită.

Parchează sus la plaja din Crosby. E pustie. Ploaia șerpuiește în jos pe cărarea care duce spre mare, în mai multe șiroaie, adânci de câțiva centimetri deja. Părul i se lipește de scalp în câteva secunde. Simte miros de saramură rece. Vântul îi biciuiește fața cu fire de nisip.

Trece de un om fără adăpost, așezat lângă parcometru. E ud până la piele și Jen se simte atât de vinovată, încât îi dă o bancnotă udă, de cinci lire.

Pe plajă e expoziția sculptorului Antony Gormley, intitulată *Un alt loc.* Zeci de statui de bronz îndreptate spre mare. Jen se apropie de ele, zgomotul ploii torențiale din jurul ei auzindu-se puternic ca un tren. E singurul om de pe plajă.

Picioarele i se afundă în nisipul deschis la culoare, care se compactează

ca zăpada.

Stă lângă una dintre siluetele de metal, umăr la umăr, și privește orizontul încețoșat și ploios, petrecând timp cu o statuie în locul unui om adevărat. Doar dacă. Dacă ar putea rezolva asta împreună cu cineva. I-ar fi mult mai simplu să găsească o soluție, e sigură de asta, dacă nu ar fi mereu singură. Trupul statuii e înghețat când îl atinge cu palma, iar gura ei nu rostește un cuvânt. Împreună, privesc fiecare figurină de metal în parte, fiecare la un alt moment, *într-un alt loc,* singură, căutând răspunsuri în mare.

•

Târziu în acea seară, Jen se îndreaptă din nou spre strada Eshe North, sperând să observe ceva. Lucrurile rele, infracțiunile se petrec doar noaptea, deci Jen poate foarte bine sta și ține sub observație casa.

Gina nu i-a dat încă niciun semn.

La ora zece și un sfert, Ezra părăsește casa și intră în mașina lui, purtând un fel de uniformă: pantaloni de culoare verde-închis, jachetă verde, vestă de mare vizibilitate.

Jen îl urmărește, rămânând cu mult în spate, cu farurile aprinse, părând un șofer obișnuit, doar o coincidență. Ei conduc așa o vreme, pe o șosea, traversând mai multe intersecții.

Îl urmărește până în portul Birkenhead. El coboară din mașină și ia un clipboard de la un alt bărbat de acolo, cu o mână punându-și la gât o legitimație și cu cealaltă bâjbâind după o țigară. Adoptă o poziție de parcă ar verifica mașinile de acolo și rămâne nemișcat, fără să facă altceva decât să fumeze.

Umerii lui Jen coboară de dezamăgire. Deci Ezra nu face decât să lucreze aici.

Lasă motorul să meargă în ralanti, urmărind cu privirea un automobil Tesla apărând. În port e vânt, frunzele sunt măturate de briză. E și aglomerat, mai multe mașini venind și plecând, dar Tesla face altceva; dă flash-uri, după care dispare lent în josul unei străzi laterale. Ezra o urmează pe jos. Ea bagă mașina în viteză și este exact în spatele lor. Parchează într-un loc oarecare, sperând să dea impresia unui rezident, după care stinge farurile.

Un băiat – aproximativ de vârsta lui Todd, dar mai scund și blond – iese din Tesla având sub braț un pachet alungit. Ezra îl salută, dă mâna cu el și,

împreună, se ghemuiesc în fața mașinii Tesla. Jen are nevoie de câteva minute ca să-și dea seama ce fac: schimbă plăcuțele de înmatriculare de la Tesla și pun unele noi.

Puștiul pleacă, iar Ezra duce Tesla înapoi, trecând de barieră și o parchează pentru a fi încărcată pe un vapor.

Deci Ezra este un lucrător în port care se ocupă cu încărcarea și descărcarea mărfurilor. Ia mașini furate, le schimbă plăcuțele și le transportă undeva ca să fie vândute, fără îndoială pe bani care-i sunt dați la negru. Presupune că băiatul blond este un fel de soldat, căruia i se plătește un salariu de mizerie ca să fure mașinile de pe aleile de acces ale oamenilor, cu promisiunea de a fi avansat în cadrul bandei. Dacă și Todd lucrează pentru Ezra și Joseph? Ceva, cumva, nu merge cum trebuie și Joseph ajunge să moară. Jen nu vrea să creadă acest lucru, dar nu înseamnă că nu este adevărat.

Așteaptă un minut înainte să plece. Jen trece de băiatul care merge pe marginea drumului. Îl privește atent. Privirea lui este îndreptată înainte. Nu poate avea mai mult de 16 ani, un adolescent, un copil, îmbujorat, fără să își dea seama de răul pe care i-l produce mamei lui care-l așteaptă la o fereastră acasă.

•

E aproape miezul nopții și Gina a trimis fotografii cu doisprezece copii dați dispăruți în Anglia în ultimul an. Niciunul dintre ei nu e din apropiere de Merseyside. Și niciunul nu arată ca bebelușul din afiș. Unii au părul de culoare mai deschisă, alții au ochii mai mari, deși e greu să spui cu siguranță că sunt diferiți. Jen conștientizează dintr-odată gândul cumplit că e posibil ca bebelușul să nu fi dispărut încă.

Derulează mesajele primite de la Gina. Le-a ratat pe toate pe când era în port și atenția îi fusese distrasă.

Nimic despre Nicola. Numele e prea banal.

Am însă ceva despre Ryan – e mort.

Panica îi străbate corpul ca și când ar fi fost înmuiată în ulei fierbinte. O sună imediat pe Gina, dar aceasta nu răspunde. O sună din nou, și din nou, și din nou. Dar Gina nu mai răspunde astăzi; a plecat. Va trebui să o ia de la

început mâine, mâine, mâine, ieri.

Ziua minus doisprezece, ora 8.00

E cu douăsprezece zile în urmă și Jen deschide ochii exact în clipa în care Nicola Williams i-a trimis SMS lui Todd pe telefonul cu cartelă, spunând: *E stabilit, ne vedem diseară.* De aceea Jen este hotărâtă să-l urmărească pe Todd astăzi, să nu-l scape din ochi. Naiba să-i ia pe detectivii particulari. Trebuie să existe o cale mai bună. Jen nu o poate lua de la capăt cu Gina astăzi. E prea descurajant să piardă totul când doarme.

Îl urmărește pe Todd la școală și intenționează să aștepte afară, toată ziua, în parcare. Atât timp cât trebuie. Nu are nimic mai bun de făcut. Singura cerință a zilei de azi e ca Todd să aibă zero șanse să o întâlnească singur pe Nicola.

Trimite câteva e-mailuri legate de serviciu în timp ce așteaptă, cu ochii pe mașina lui Todd și pe porțile școlii. Jen cercetează subiectul copiilor dispăruți la nivel local și intră mai adânc în registrele succesorale, căutându-l pe Ryan, dar nu descoperă nimic.

Începe să plouă în jurul orei unsprezece, stropi mari care aterizează ca niște monede căzătoare și care se spulberă pe parbrizul ei. Privește afară în timp ce parcarea devine un râu mișcător, care tremură. A uitat cum e. Mijlocul lui octombrie a fost anormal de umed.

Jen privește în sus la ploaia care-i lovește parbrizul, gândindu-se la vreme, la fiul ei și la efectul de undă care se poate propaga de la un singur strop de ploaie.

Se gândește care sunt implicațiile schimbărilor pe care le face astăzi. Și-ar dori să le înțeleagă.

Probabil că le poate înțelege. Doar că asta va necesita mai întâi o explicație obositoare.

Sună la biroul lui Andy și e surprinsă când acesta răspunde imediat.

— Nu vei mai ști cine sunt, începe ea ezitant.

— Nu, evident că nu, spune el, impasibil.

Îi explică situația în care se află cât mai succint posibil, în timp ce, la celălalt capăt al firului, domnește o tăcere plină de nedumerire și critică.

— Și cam asta e tot, termină ea.

O bătaie de inimă, apoi el spune:

— OK. Primesc asemenea apeluri din când în când, deci nu pot spune că sunt surprins.

— Nu. Farse, de obicei, nu-i așa? întreabă Jen.

Și ea a văzut câteva la viața ei. A citit o altă postare pe Reddit în această dimineață, a cuiva care pretindea că a călătorit în timp din 2031 până în 2022. Nu l-a crezut, deși trăiește ea însăși așa ceva de destul de multă vreme. Acest tip nici măcar nu o putea dovedi. Să presupunem că e un război nuclear în 2031, oricum nimeni nu-l poate contrazice.

— Da, exact. E greu să știi pe cine să crezi, nu-i așa? întreabă el.

Jen nu poate suporta asta; nu poate suporta ca cineva – nici măcar acest străin practic – să o creadă nebună sau neajutorată sau o prefăcută, un om care-i sună pe profesori și le spune gogoși.

— Da. Uite, mai târziu în octombrie vei fi nominalizat pentru un premiu pe care-l vei câștiga, spune ea. Premiul Penny Jameson. Asta nu mă va ajuta prea mult astăzi, știu, dar, ei bine. Poftim. Vei câștiga.

— Pe acel premiu este…

— Are o clauză de confidențialitate. Știu.

— Nu știam că sunt nominalizat. Dar știu că sunt și eu printre candidați. Dar tu nu ar trebui să știi.

— Da, spune Jen. E tot ce am, dovada mea.

— Îmi place dovada ta, spune el concis. Sunt fericit să o accept.

Concizia oamenilor de știință.

— Am căutat informații despre acel premiu pe Google. Nu găsești nimic online, spune el.

— Asta vei spune data viitoare.

O altă clipă de tăcere, în timp ce Andy pare să cântărească lucrurile.

— Unde? Ne vom întâlni?

Tonul lui e cu mult mai cald.

— Într-o cafenea din centrul orașului Liverpool. Eu îți propun. Tu vei purta un tricou pe care scrie *Franny and Zooey.*

— Tricoul meu J.D. Salinger, spune el surprins.

— Spune-mi, ești în fața ferestrei biroului meu?

— Nu, spune Jen râzând.

— Atunci trebuie să fie enervant. Să fii nevoită să treci prin aceste… ah… aceste întrebări de verificare de fiecare dată cu mine.

— Da, așa este, spune Jen sincer.

— Cum te pot ajuta?

— Când ne vom întâlni peste o săptămână în Liverpool, vorbești despre puterea subconștientului asupra mea în anumite zile.

— Da, spune Andy.

Jen este surprinsă, acolo în mica ei mașină aflată în ploaie, că nu expertiza lui contează, ci doar faptul că o persoană empatică o ascultă în mod activ la celălalt capăt al firului. Un loc sigur unde să-și aducă gândurile la lumină: nu de asta au nevoie toți, de fapt? Gina, chiar și Todd?

— Ei bine, așa se întâmplă, cu siguranță. Acum sar mai multe zile dintr-odată. Și cred că cele în care mă trezesc sunt – cumva – importante.

— Ei bine, da. Mă bucur că îți dai seama de asta, în intervalul de timp pe care-l ai la dispoziție, spune el.

Jen aude un foșnet, o mână mângâind o barbă.

— Deci… mai ai întrebări?

— Da. Voiam să te întreb… Să presupunem că în câteva zile, câteva săptămâni rezolv problema.

— Da.

— Vreau doar să știu, cu adevărat, măsura în care lucrurile pe care le-am făcut deja se vor „păstra”, ca să spun așa? Cum ar fi faptul că i-am spus lui Todd într-una din aceste zile că va ucide pe cineva în viitor. Dar acum sunt înainte să fi avut loc conversația. Deci s-a păstrat?

Andy face o pauză, iar Jen se bucură de asta. Are nevoie de cineva care să se gândească la lucruri. Cineva care nu vorbește pentru a umple tăcerile, pentru a face simple presupuneri. În cele din urmă, Andy vorbește:

— E efectul de fluture, nu-i așa? Să spunem că vei câștiga la loterie în ziua minus zece și continui să te întorci în timp în ziua minus unsprezece, ziua minus doisprezece și așa mai departe. Dacă, la un moment dat, rezolvi crima și te trezești în ziua zero, ești în continuare persoana care a câștigat la loterie în ziua minus zece?

— Exact, asta vreau să știu.

— Nu cred. Nu cred că lucrurile pe care le faci acum se vor păstra. Cred că vei reîncepe să mergi înainte din ziua în care rezolvi situația și că doar schimbările din ziua aceea se vor păstra. Ele vor șterge restul. Asta e senzația pe care o am.

Pic, pic, pic se aud stropii de ploaie. Jen îi privește aterizând și împrăștiindu-se, formând pârâiașe. Deschide o fereastră și întinde brațul

afară, simțind-o, ploaia adevărată, aceeași ploaie pe care a mai simțit-o înainte pe pielea ei.

— Și… să presupunem că nu o rezolv.

— Cred că totul se va limpezi. Ai încredere, Jen. Există o ordine a lucrurilor, pe care uneori nici măcar nu o știm.

Acest bărbat, acest bărbat amabil, inteligent, de la capătul firului, devine un guru pentru Jen. Un bătrân profesor înțelept, un Gandalf[7], un Dumbledore[8].

— Dar ce se întâmplă dacă… mă întorc cu patruzeci de ani în urmă, spre uitare și apoi asta este? întreabă ea.

Aceasta este probabil acum cea mai mare teamă a ei. Jen înghite în timp ce are acest gând oribil, catastrofic. O, ce bine ar fi să ai un creier care nu se tortureaază singur!

— Ei bine, asta facem cu toții, doar că în cealaltă direcție, spune el, răspuns care nu îi potolește deloc temerile lui Jen.

— Te superi dacă îți spun totul acum? Doar ca să… văd dacă poți depista ceva? îl întreabă ea.

— Dă-i drumul! Am chiar și un stilou și hârtie. Și voi fi încoronat în curând drept una dintre cele mai strălucite minți din domeniul fizicii din Marea Britanic, dacă premoniția ta este corectă.

— O, este, spune ea. În regulă, deci.

Și îi spune. Îi spune despre afișul cu copilul dispărut, polițistul mort și despre telefonul cu cartelă și SMS-urile adresate Nicolei Williams. Îi spune despre lucrătorul din port și că suspectează că e vorba de crimă organizată. Îi spune și despre faptul că probabil Nicola Williams a fost și ea înjunghiată. Îi spune fiecare dată și oră pe care le cunoaște. În timp ce vorbește, aude sunetul unui stilou căruia îi este scos capacul. Probabil un stilou cu peniță – se aude un clic puternic, distinctiv.

— Și asta e tot, spune ea, fără răsuflare, după ce a divulgat tot.

— Deci, punând toate acestea în ordine cronologică… spune el.

— OK, da. Todd o întâlnește pe Clio în august. Unchiul ei conduce un fel de… nu știu. Rețea criminală.

— OK, deci apoi… în octombrie.

Îl aude răsfoind hârtiile.

— Spui că Todd pare să ceară cuiva pe nume Nicola Williams ajutor. Poate pune la cale să se întâlnească cu ea și apoi ea este rănită?

— Da. Și în acest moment, pe 17 octombrie, probabil copilul e deja dispărut și polițistul e deja mort și îi e luat ecusonul.

Jen se lasă pe spate. Ceea ce era un ocean în furtună a devenit acum atât de limpede, încât poate vedea stratul solid de rocă de sub apă.

— Asta este.

— În regulă, atunci. Se pare că Nicola e piesa lipsă. Despre ea știi cele mai puține lucruri. Și e o persoană care pare că are legătură directă cu Todd și a fost și înjunghiată cu două nopți înainte de crimă.

— OK. Da. Trebuie să o găsesc pe Nicola, e de acord Jen.

La ora trei și treizeci, Jen îl urmărește pe Todd până acasă și ajunge la ușă cu două minute după el.

Se întoarce spre ea, cu fața poate cam palidă, dar altfel părând destul de vesel, și spune:

— Știai că un purice poate accelera mai rapid ca o rachetă?

— Sunt bine, mersi, am avut zi scurtă, spune ea sarcastic.

— Ei bine, mamă, atunci uită-te la asta.

Își pune rucsacul jos și începe să caute prin el cu o expresie senină, luminoasă pe față. Nici urmă de crimă organizată, sau bande, sau violență, polițiști morți sau altceva.

— Uite.

Îi întinde un eseu cu nota A*, degetele lui abia atingându-le pe ale ei, ușoare ca o pană.

Jen se uită în jos la un eseu de biologie. Își amintește vag de acesta. Data trecută, seara, ea emisese un superficial *bravo*. Pentru Todd, nota A* e regula, nu excepția. De această dată, ea citește eseul pe îndelete.

— E uimitor, spune ea după câteva minute.

Todd clipește surprins, și acea clipire îi rupe inima. Jen s-a străduit atât de mult, dar uite ce surprins este.

— Cât de mult ți-a luat? întreabă ea.

— Oh, știi tu, nu mult.

— Ei bine, eu nu aș fi putut să-l fac. Nici măcar nu știu ce este fotosinteza.

— Da, spune el și râde ușor. E vorba despre plante, mamă.

Se concentrează pe propriul lui eseu, citindu-l de-a-ndoaselea, cu un zâmbet schițat, întipărit pe trăsăturile lui. E atât de încrezător! A făcut bine cel puțin un lucru. Jen nădăjduia ca Todd să nu stea niciodată noaptea treaz

și să se îndoiască de faptul că e un bun părinte, de intelectul și de șinele său.

— Cei vei face diseară ca să serbezi? întreabă ea.

Todd se uită la ea.

— Absolut nimic?

— Nu ai planuri? întreabă ea din nou.

— Sunt în fața vreunei instanțe de judecată? răspunde Todd, ținând mâinile ridicate.

— Nu te întâlnești cu nimeni? Clio? Connor?

— Oh, curiozitatea prinde glas, nu-i așa? Mă întrebam când vei deveni curioasă în legătură cu Clio.

— Consideră că de astăzi, spune Jen obosită.

Todd se întoarce cu spatele la ea, îndreptându-se spre bucătărie.

— Nuuu.

— Nuuu?

— Nu sunt sigur că e de cursă lungă.

— Ce? Era… era adevărata ta iubită.

— Nu mai este.

Fălcile lui Todd sunt încleștate când spune asta, privind fix în jos la telefonul lui.

Kelly intră în bucătărie. Îl urmărește cu privirea pe Todd. Pare să fie profund îngândurat, deși nu spune prea multe.

— Am o treabă de făcut, spune el și îmbracă haina.

— Sigur, spune Jen nelămurită. Ce s-a întâmplat cu Clio?

— E interzisă, spune Todd hotărât.

Kelly zăngănește niște sticle în bufet, după care înjură.

— Sunt sticlele mele de Cola, îi spune Todd.

— Ei bine, pe mai târziu, atunci, spune Kelly. O să-mi iau singur o Cola.

— *Adieu*[9], îi spune Todd lui Kelly, oarecum tăios.

— Cred că îmi voi sărbători eseul contopindu-mi creierul cu Xbox, îi spune lui Jen.

Apucă o portocală din bolul cu fructe și i-o aruncă lui Jen, râzând atât de puternic, încât în inima ei râsul se aude ca o tobă. „Te iubesc, te iubesc, te iubesc”, se gândește în timp ce o prinde.

— Asta face fotosinteză chiar acum? întreabă ea, ținând portocala sus.

— Nu folosi cuvinte pe care nu le înțelegi, răspunde Todd, venind spre

ea să-i ciufulească părul.

„Orice ai fi făcut, niciodată nu voi înceta să te iubesc”, se gândește Jen.

Todd nu iese din casă toată seara. Jen îl verifică la miezul nopții, și doarme. Rămâne trează până la ora patru, doar ca să se asigure că Todd e în regulă, după care merge la culcare și ea. Este imposibil să se fi întâlnit astăzi cu Nicola Williams. Nici vorbă.

Ryan

Cea mai bună parte din pregătirea recreativă a lui Ryan din Manchester fusese aluzia la ceea ce urma să vină în această carieră interesantă, lungă și variată pe care o avea în față. Negocieri pentru eliberarea ostaticilor, pregătirea pentru prevenirea atacurilor teroriste, munca sub acoperire… existau atâtea căi să te dezvolți ca ofițer de poliție. Participaseră la o conferință ținută de un ofițer care instruia oameni în conformitate cu legislația folosirii rezonabile a forței, iar el stătuse acolo, în primul rând al aulei în care a avut loc discursul. Ofițerul spusese una dintre cele mai interesante propoziții pe care le auzise vreodată Ryan în viața lui: „Polițiștii, când vine vorba despre asta, pot fi împărțiți foarte clar în două categorii: cei care pot ucide când trebuie să o facă și cei care nu pot."

Lui Ryan i se zburlise părul de pe brațe. Din ce categorie făcea el parte? Putea să o facă, să apese pe trăgaci, dacă situația dicta acest lucru?

Și astfel, astăzi, gândindu-se la acea conferință interesantă, e de două ori dezamăgitor să i se spună de către Jamie că nu doar că i se ia responsabilitatea de a mai răspunde la apeluri ca să facă cercetare, ci și că nu există birouri libere pentru el: au pus o masă pentru el în cămăruța omului de serviciu, n-o să se supere pentru asta? Ryan e fericit să muncească într-o cămăruță, da, dar ce să facă acolo?

Privește în jurul lui. Îngheață acolo. Nu e căldură și afară e frig. Podea cu linoleum gri. Rânduri de rafturi, un birou mutat înăuntru temporar, cu suporturi pentru scrisori pe el. Un panou de plută și o găleată cu mop sunt sprijinite de perete. Asta e tot. Ca să fim sinceri, au îndepărtat restul chestiilor pentru curățenie.

Leo sosește în cămăruță și pare jenat.

— Doamne, cât de mică e încăperea asta! Nu e liberă nicio celulă? întreabă el.

Apucă neglijent o foaie de hârtie aflată pe suportul pentru scrisori. E liniată și o întoarce pe dos.

— În regulă. Închide ușa aceea, îi spune lui Jamie, care se îndepărtează de ea.

În sfârșit, Ryan va primi o explicație.

— Deci… începe Ryan să spună.

— Asta e ceea ce știm, îl întrerupe Leo, în felul lui caracteristic. Există două tipuri de operațiuni de crimă organizată care se desfășoară în această zonă, înțelegi? Ele se suprapun, dar, prin comparație, una e să furi mașini și alta să faci trafic cu droguri grele. Banii de la ambele sunt apoi direcționați.

Face un punct cu un pix pe hârtie, apoi trasează o săgeată în sus.

— Avem numele obținute prin supraveghere a trei furnizori pe care nu i-am arestat încă. Dar îi căutăm pe importatori, care sunt cu o treaptă deasupra lor.

Ryan dă din cap nerăbdător.

— Da, înțeleg toate acestea.

— În regulă, așa, apoi, continuă Leo. Banda are două brațe – droguri și furturi. Drogurile intră, dar aceiași muncitori din port închid ochii la ceea ce iese din port, adică celălalt braț: mașinile furate. Alte persoane, credem noi – desenează un pătrat departe de săgeți –, fură mașini. Le iau în timpul nopții, le aduc în port, iar apoi au dispărut în Orientul Mijlociu, înainte ca proprietarii să se trezească din somn. Apoi spală banii. Cele două operațiuni nu se intersectează niciodată.

— Evident, spune Ryan.

— Este… evident?

— Fratele meu…

— Da, fratele, spune Leo. Spune-ne mai multe despre fratele tău.

Leo stă așezat în fața lui, ochii scăpărându-i în mod ciudat.

— L-am declarat la resurse umane și la verificare, spune Ryan, intrând în panică.

Leo face un gest de nerăbdare.

— Știu. Am trecut de asta. Nu sunt bănuitor. Este *util* pentru noi – fratele tău. Cine ar putea descurca mai bine ițele unei bande decât cineva care a văzut felul în care operează acești oameni?

— Înțeleg… spune Ryan încet.

— Deci și operațiunile lui erau separate?

— Da, întotdeauna. Adică nu ai folosi niciodată o mașină furată ca să importi droguri. Ai fi prins imediat.

— Corect, spune Leo. Corect. Ne poți spune mai multe despre el? Era mult mai mare decât tine, nu-i așa? Ați avut același tată?

Întrebare după întrebare după întrebare.

— Nu te supăra pe Leo, spune Jamie sec. Are o minte de obsedat când se pornește.

— Răspunde, te rog, spune Leo.

— Da, zice Ryan. OK, ei bine… puțin mai mare decât mine, da. S-a amestecat în niște chestii. Nu știu, eram destul de… eram destul de furioși, cred. A avut întotdeauna, amândoi am avut întotdeauna ambiție. Dar a lui l-a dus pe cărări greșite. Avea nevoie de bani și a început să vândă droguri.

— Ce droguri? Ca să putem vorbi… înțelegi tu. Despre aptitudini.

— Ei bine, el doar… ăăă… a progresat într-un mod absolut banal. A fumat, apoi a trecut la cocaină și apoi la heroină.

— Aducea heroină acasă?

Leo îl privește pe Ryan intens.

— Uneori.

— L-ai văzut?

— Păi, da, spune Ryan, clipind.

— Dacă am avea heroină acum, cum ai deschide-o?

— Ca pe o pocnitoare, spune Ryan, fără ca măcar să se gândească.

— Exact! exclamă Leo.

Lovește cu palma în masă. Leo îl sperie pe Ryan. Ar putea fi într-adevăr un fel de geniu nebun. Sau poate că e nebun de-a binelea.

— L-am ajutat mult. Îți invadează viața, heroina, nu-i așa? Eram și eu curios. În cele din urmă, râde Ryan disperat, l-am ajutat la diluarea ei.

— Bine. E bine de știut.

Ryan nu spune nimic, fiind mai confuz ca niciodată până acum.

Leo se uită la Jamie, după care vorbește.

— Vom avea o treabă pentru tine, după ce termini cercetarea, spune Leo.

Își ridică ceașca cu ceai și o termină cu trei înghițituri zgomotoase. O pune pe masă.

— Dacă ești interesat.

— Foarte, spune Ryan, privindu-l direct pe Leo.

— Avem nevoie de cineva inteligent. Știi de ce? Această bandă include probabil și un tocilar. Ai înțeles? Cineva care face chestii pentru ei. Un fel de soldat.

— OK.

— Prin urmare, avem nevoie de propriul nostru tocilar, spune Leo, întinzând mâna ca să-l atingă ușor pe umăr pe Ryan, ca să analizeze acea

informație. În plus, avem nevoie de un tocilar care știe cum funcționează tot rahatul ăsta. Îi cunoaștem pe trei dintre dealeri, dar pe niciunul dintre hoții de mașini. Avem nevoie de numele și fețele lor, dar vrem să știm și cum se împacă între ei. Un mare și vechi arbore genealogic al crimei. Ești pregătit pentru asta?

Arată spre panoul din plută și adaugă:

— Deci misiunea ta e să te uiți în fiecare minut la camerele de supraveghere și să vezi cine aduce mașinile. OK?

— În regulă, da, spune Ryan.

Devine conștient de faptul că inima îi bate mai repede. Un bubuit puternic, clar, entuziasmat în pieptul lui.

— Apoi, când știm cine sunt și le cunoaștem mișcările, îi vom prinde în flagrant. Știi tu, cât mai aproape posibil de a le întinde o cursă, dar rămânând în limitele legalității, spune el calm.

Până și în brațele și în picioarele lui Ryan se simte entuziasmul, de parcă s-ar putea ridica dintr-odată și ar putea face sărituri în stea. În sfârșit, face și el ceva care să conteze dracului. Ceva la care e posibil să fie bun. Ceva cu care poate schimba lumea.

Leo apucă panoul din plută și îl pune pe birou. Lui Ryan îi place dramatismul lui. Felul în care a fost tăiat și șlefuit. A ajuns în sfârșit acasă. Leo fixează bucata de hârtie pe panou și scrie un nume pe ea.

— Acest individ lucrează în port. Și este corupt, închide ochii și permite trecerea mașinilor furate. L-am surprins în colțul unei înregistrări a camerei de supraveghere. Nu l-am săltat încă pentru că vrem să vedem ce fel de rotiță este el în cadrul întregului mecanism. Ai înțeles?

Ryan se uită la hârtia prinsă bine acolo: Ezra Michaels.

— Vezi cine-i aduce lui Ezra mașinile. OK? spune

— Și apoi… spune Ryan, ridicându-și ochii spre Leo plin de speranță. După ce aflăm ceva mai mult despre ei… vreau să spun, gesticulează spre hainele dezordonate ale lui Leo, apoi spre pălăria lui Jamie… Am intrat în departamentul vostru, nu-i așa? Sub acoperire?

— Da, spune Leo simplu, comunicând ceva ce rămăsese până acum nerostit. Sub acoperire.

Ziua minus treisprezece, ora 19.00

O mașină a poliției l-a urmărit pe Todd până acasă astăzi. Jen e sigură de asta. Se gândește la mașina de poliție care a trecut de două ori pe lângă casa lui Clio.

Acum e seară, iar Todd și Kelly stau față în față. Lampa de la masa pentru micul-dejun e aprinsă; dincolo de uși, cerul e ca un vas de cositor încins.

Copacii de afară sunt înfrunziți. Ceea ce cu doar câteva zile în urmă era un strat gros în curtea lor interioară este acum o aglomerare de stegulețe roșii, înapoi pe locurile lor din copaci.

— Bună seara, șefa, i se adresează Todd lui Jen. Vorbim despre pisica lui Schrödinger.

Jen a petrecut dimineața la muncă, pretinzând că totul e în regulă. A avut o primă întâlnire cu o nouă clientă despre care știe că îi va spune după câteva întâlniri că, de fapt, nu vrea să-și părăsească soțul. Jen a luat mult mai puține notițe de astă dată.

Todd servește mâncare chinezească la pachet, ca un american adevărat, exceptând faptul că nu e un recipient kitsch de carton cu bețișoare în el, ci un vas Tupperware de plastic. Binecuvântată fie-i inima!

Kelly o privește cu ochii măriți pe Jen, dincolo de masa pentru micul-dejun.

— Nu e adevărat, spune râzând. *Tu vorbeai. Eu* mâneam aripioare.

— Nu cred că tata e cel mai bun public al tău, spune Jen și aude scurta expirație perfectă și puțin amuzată care e râsul soțului ei.

— Ce s-a întâmplat cu proiectul despre Venus și Marte? întreabă Kelly.

Todd își scoate telefonul din buzunar și i-l dă lui Kelly. Prima dată când a trăit această zi, Jen era la lucru. Nu știa nimic despre acest proiect.

Kelly citește de pe telefonul lui Todd câteva secunde, după care spune;

— Ah – un A! A de la al astrofizicii copil-minune.

— A de la Alexander Kuzemsky[10], spune Todd.

— Poți vorbi englezește? întreabă Jen.

— E un mare fizician. Am avut această temă, spune Todd și îi dă telefonul lui Jen.

— Bravo! spune ea sincer.

Începe să citească tema cu interes, în parte întrebându-se dacă ar putea conține elemente științifice care ar putea-o ajuta, dar Todd îi ia telefonul.

— Serios, nu-ți face griji în privința asta!

— Sunt interesată!

— De obicei nu ești niciodată, ripostează Todd.

Sentimentul de vinovăție o lovește ca o piatră în stomac. Vina maternă, acest lucru pe care a încercat să-l combată în cea mai mare parte a vieții ei, dar care întotdeauna, întotdeauna, rămâne acolo. *De obicei nu ești niciodată.*

— Ești bine? întreabă Kelly cu un râset. Arăți ca moartea în vacanță.

Todd pufnește în mâncarea lui, în timp ce Jen mănâncă ce mai rămăsese pe farfuria ei.

Kelly pleacă de lângă masă pentru că a început să-i sune telefonul. Jen privește fix pe culoar, gândindu-se la Todd.

— Ce vrei să spui? îl întreabă ea.

— Vreau să spun că de obicei nu dai atenție treburilor mele.

— Treburile tale? întreabă Jen, simțind dintr-odată că lumea s-a oprit în loc.

Todd nu spune nimic, întinzând mâna spre o chiftea de pui și mâncând-o pe toată odată.

— Crezi că nu te ascult? întreabă ea.

Un fel de conștientizare confuză se așterne deasupra ei, ca și cum ar fi acoperită de un nor: nu-l poate vedea când e în el, dar îl poate simți.

Todd pare să se gândească în mod activ la răspunsul ei, privindu-și farfuria, cu sprâncenele încruntate.

— Poate, spune în cele din urmă.

Continuă să o privească. Ochii lui Kelly. Dar tot restul e al ei. Părul întunecat și rebel, tenul alb. Apetitul insuportabil de mare. Ea l-a făcut pe el. Și, uită-te: după părerea lui, ea nu-l ascultă. O spune de parcă ar fi un lucru banal.

— Nu e interesant pentru tine, adaugă el.

— Oh, șoptește ea.

— Mă interesează fizica, spune el. Deci nu e de râs faptul că mă interesează Alexander Kuzemsky. De fapt, chiar mă interesează.

Jen are senzația stranie că e într-o ceartă în care nu are dreptate. Că

greșește total. Mintea ei lucrează intens. Nu e vorba despre planete. E vorba despre relația lor.

Todd, cu datele lui științifice amuzante și cu capul în nori. Jen, cu incapacitatea ei ironică de a înțelege ce spune el. Așa i s-a părut ei întotdeauna că sunt. Ei și lui Kelly nu le-a venit să creadă că au făcut un copil atât de cerebral, inteligent în cu totul alt sens decât ei, amândoi extrem de practici, iar Todd atât de… nu. Dar el nu e *ceva făcut.* Nu e un obiect. Iată-l, chiar în fața ei, spunându-i cine este el. A permis ca propria ei nesiguranță legată de inteligența ei să transforme intelectualismul lui Todd într-un lucru la care să se râdă. *Despre* care să se râdă.

— Dumnezeule!

Jen își îngroapă fața în palme.

— În regulă. Înțeleg. Îmi pare rău. Nu e vorba că… îmi pare rău, termină ea într-un mod jalnic.

— OK, spune el.

— Tot ceea ce faci mă interesează, spune ea, lacrimile izbucnindu-i cu acel gen de fatalism necugetat al cuiva care nu va mai fi aici mâine; o proclamație pe patul de moarte, un apel dintr-un avion deturnat.

O femeie care poate vorbi, și vorbi, și vorbi cu fiul ei, dar asta nu contează pentru că nu va dura.

— Nu am iubit niciodată pe nimeni la fel de mult ca pe tine. Și nici nu o voi face vreodată de acum încolo, spune ea simplu, cu ochii înlăcrimați. Am greșit dacă nu ți-am arătat asta. Pentru că e atât de adevărat… e cel mai adevărat lucru.

El clipește. Expresia de pe fața lui se transformă în tristețe, ca atunci când o piatră cade într-un iaz.

— Mulțumesc, spune el. Doar că… știi tu.

— Știu, rostește Jen. Știu.

— Mulțumesc, zice el din nou.

— Cu plăcere, spune ea moale, tocmai când Kelly intră cu pași mari.

— Am mâncat toate chiftelele, pentru că aceasta care este ultima e tot a mea, spune Todd cu un zâmbet.

Gluma e un paravan, o armură care împiedică restul familiei să fie martor la acest moment intim, dar Jen râde și ea oricum, deși îi vine să plângă.

— Era un client, spune Kelly fără să fie nevoie.

Jen privește din nou spre Todd. Bagă în gură ultima chiftea de pui și îi zâmbește din ochi. Ea întinde mâna să-i ciufulească părul, gest în care el se abandonează, ca un animal neglijat.

Todd aruncă vasul Tupperware direct în coșul de gunoi, lucru de care ea s-ar plânge de obicei, dar astăzi decide să nu o facă.

— Unde ieși diseară? îl întreabă ea.

— La snooker, răspunde el și mimează un sărut în semn că totul e perfect.

Jen dă rapid din cap aprobator.

— Ei bine, distracție plăcută! spune ea, apoi adaugă: Și eu ies în oraș. Să beau ceva cu Pauline.

— Într-adevăr? întreabă Kelly surprins.

— Da, ți-am spus.

Minciună.

— Unde? îl întreabă pe Todd, sperând să pară doar curioasă.

— La Crosby.

Jen îi zâmbește. Pentru că, realitatea e că, oriunde ar merge, va fi și ea acolo.

•

Intrarea în barul sportiv Crosby este o mică ușă neagră anonimă de pe strada principală. Un neon retro deasupra ușii. Deasupra lui, steagul Angliei. Este o clădire din anii 1920, cu ferestre cu menouri, din cărămidă roșie și cu trei coșuri de-a lungul acoperișului.

Jen se oprește într-o parcare din spate, comună pentru două restaurante, barul sportiv și un hotel Travelodge. Când iese din mașină simte mirosul de carne la grătar, evacuat în aerul de toamnă de o gură de aerisire de pe undeva. Dumnezeule, a mâncat mâncare chinezească, dar tot ar mai putea înghiți foarte bine un burger.

Încearcă ușa din spate a barului, chiar dacă pare a fi ieșirea de incendiu. E blocată, încuiată. Merge în față, uitându-se prin sticlă, cu mâinile de o parte și de alta a capului. Afară e întuneric. Nu poate vedea nimic. Ar putea rămâne aici, crede ea, geamul răcorindu-i fruntea. E foarte obosită. E atât de al naibii de obosită. Ce-ar fi să stea aici și să înceteze să mai existe? Să devină parte din clubul de snooker, un ornament. Nu o ființă vie, torturată, care respiră.

O lumină clipește în interior, de culoare roșie, slabă, iluminând ce se

află exact în fața ei: trepte vopsite în negru. Șubrede, pătate, vechi și, mai important, goale.

Deschide ușa împingând-o și urcă pe cât posibil fără să facă vreun zgomot. Acestea duc la un palier gol, cu două uși închise de fiecare parte a acestuia. Locul perfect unde să te așezi și să tragi cu urechea. Locul perfect unde să-ți asumi un risc.

Își ține respirația. După câteva secunde, Jen aude clicul mingilor. Zgomotul înăbușit produs de capătul unui toc pe podea.

O fereastră Art Deco pe toată lungimea se află în spatele ei, lăsând să intre luminile felinarelor. Podeaua e vopsită cu negru, scânduri de lemn vechi și șubrede, care scârțâie la fiecare mișcare a ei.

— Data viitoare, cu siguranță, spune Todd.

Un clic. Trebuie să-și fi lovit mingea. Jen se apleacă spre balamaua ușii și privește prin spațiul dintre toc și ușă, sperând că nimeni nu o va observa acolo, în întuneric.

— Poate putem pleca pe undeva vara viitoare, spune

Categoric este Clio, vocea ei visătoare.

Todd se mișcă înainte și înapoi, intrând și ieșind din raza ei vizuală. Își ține tacul de snooker ca un profesionist, la fel ca vrăjitorul din jocul lui preferat pe computer, lăsându-și greutatea pe el și ținând cealaltă mână în șold. Lui Jen i se învârte inima în piept în timp ce se uită la el, fiul ei. Todd joacă teatru. Este sigură de asta.

Părul lui e aranjat, adidașii lui de un alb strălucitor pășind lent în jurul mesei de snooker, intrând și ieșind din raza ei vizuală. Bravează de nu se poate.

— Dacă sunteți în continuare împreună, spune o voce masculină.

Jen e foarte sigură că e a lui Joseph, deși nu-l poate vedea.

— Categoric vom fi, spune Todd.

Se simte din vocea lui că e nervos. Jen simte în vocea lui enervarea, doar ea o poate detecta, ca tremurul unei clape de pian eliberate.

— Bună lovitură, spune o altă voce, poate a lui Ezra.

— Sper că nu întrerup.

De această dată e o voce de femeie. Jen se mută ca să o poată vedea. O femeie a intrat printr-o ușă întunecată de la celălalt capăt al sălii de snooker. E aproximativ de vârsta lui Jen, poate ceva mai bătrână. Are părul grizonant, adunat la spate într-o coadă de cal aranjată. Ținuta ei e lejeră,

pantaloni de jogging și un tricou. Intră cu un pas alert, plină de vervă, ca o atletă.

— Nicola, spune Joseph. Ce surpriză plăcută!

Nicola. Jen abia reușește să-și țină răsuflarea.

— De mult nu ne-am mai văzut.

— Într-adevăr.

Joseph intră în raza ei vizuală, sprijinindu-se în tac. Nicola îl urmează.

— El este Todd, iar ea e Clio. Pe Ezra îl știi. Nicola lucra pentru noi.

— Nicola Williams, neschimbată, spune Ezra.

Jen se încruntă, stând acolo pe trepte, ascultând acest teatru. Todd îi este *prezentat* Nicolei. Dar Todd i-a trimis deja mesaje Nicolei. Nu-i așa? Parcurge datele mesajelor din telefon. Ba da, i-a trimis. *A făcut-o.* I-a trimis SMS-uri pe data de 15, spunând: *Mi-a făcut plăcere să vorbim.* Astăzi este 16. Pe 17 însă se întâlnește cu ea. Nu-i așa?

Jen își schimbă poziția cât mai silențios posibil, mijindu-și ochii, uitându-se dincolo de verdele aprins al mesei de snooker. Pe canapeaua de pluș roșu lipită de peretele din spate e Clio. Picioare arămii, breton scurt, tot tacâmul. Jen clipește, privește doar, așteptând să se încheie conversația de complezență.

— E loc pentru una mică? întreabă Nicola.

Apucă tacul din mâna lui Todd, care se așază. Pare o ieșire cât se poate de obișnuită. Iubita lui Todd, familia ei. Dar apariția Nicolei a declanșat ceva, poate pentru că Jen știe că Todd minte, poate că nu. A stârnit un curent subacvatic sinistru, ca un rechin în apă.

Jen își schimbă din nou locul, ca să se uite la Todd care stă pe bancă lângă Clio. Nu e la fel de apropiat de ea cum era noaptea trecută. Cu toate acestea, este cu ea. Deci ce va fi, o va termina cu ea în seara asta?

Muzica izbucnește de nicăieri. Un rap însoțit de basul care le acoperă vocile. Jen se străduiește și vede că vine de la un tonomat pe care nu l-a observat, roșu cu aspect retro, cu lumini albe înconjurându-i afișajul.

Rămâne pe loc pe toată durata cântecului, sperând să se oprească, dar începe altul. Todd vorbește cu Joseph, iar Clio se ridică și li se alătură, împreună cu Nicola, dar Jen nu poate auzi nimic. Poate vedea doar scena derulându-se. Ceva ce pare o conversație obișnuită, dar Todd nu se simte confortabil, e convinsă de asta. Își poate da seama privindu-l din cap până în picioare, din felul în care se plimbă în jurul mesei, ca un leu în mișcare.

Dintr-odată, Jen își dă seama că muzica nu este întâmplătoare. Are ca scop să împiedice pe oricine altcineva să le audă discuția. Oricine ar trage cu urechea – cum ar fi ea și alții, crede Jen, amintindu-și de poliția care patrula.

După o oră, Joseph își pune o haină. Todd degajează masa, introducând bilele fără efort. În timp ce Joseph și Nicola pleacă, Jen se strecoară prin ușa din stânga ei, despre care descoperă că duce spre toalete. Stă acolo singură într-o baie decorată în stil retro, ascultând sunete de pași.

Baia are tapet vintage, cu scoici roz, a cărei textură s-a scămoșat cu trecerea timpului. Două cutii de lemn cu articole de toaletă se află între cele două chiuvete, de asemenea roz, și o oglindă aurie de mari dimensiuni atârnă pe perete.

Se sprijină de chiuvetă și se gândește la ceea ce știe: Todd o întâlnește pe Clio în august.

Sunt în continuare împreună, dar mâine, înainte de prânz, el o va părăsi. Apoi însă, cu cinci zile înainte de crimă, se vor împăca.

Ieri i-a cerut Nicolei să-l ajute cu ceva.

Astăzi, Nicola apare la clubul de snooker. El pretinde că nu o cunoaște. Categoric, Nicola îl cunoaște pe unchiul lui Clio, a *lucrat pentru el.*

În câteva zile, un puști blond fură o mașină pentru Ezra. Membrii familiei lui Clio sunt categoric infractori. Geanta Chanel. Și, în alte câteva zile, Nicola e înjunghiată. Iar apoi Todd devine un criminal.

Jen privește fix afară, trecând în revistă această succesiune de evenimente. Fereastra e deschisă, lăsând să intre un flux constant de aer rece nocturn. Așteaptă cel puțin zece minute înainte să se gândească să plece, după care aude o voce șoptită, râsete, afară. Fără să se gândească, se cațără pe blatul pe care se sprijină cele două chiuvete – genunchii o dor la contactul cu suprafața dură – și privește afară prin crăpătura ferestrei. E Todd. E la telefon. A ajuns la mașina lui, parcată afară în spate. Își sprijină coatele pe plafon – e atât de înalt – în timp ce discută însuflețit.

Jen se străduiește să prindă cuvintele. E liniște afară. Ar trebui să poată auzi. Întinde mâna în lateral ca să stingă lumina, ca să poată sta așezată acolo, încă o dată nevăzută, la o altă fereastră.

— Era cât pe ce să te sun pe telefonul secret. Încerc să o rup treptat cu Clio, spune el. Nu te teme. Munca ta murdară e în siguranță și nu voi dezvălui nimic.

Tonul lui e acid, ca o lămâie.

O pauză. Jen încetează să mai respire.

— Da, vreau să spun, cine știe, adaugă el.

Jen habar nu are cu cine vorbește Todd, nu-și poate da seama. Nu este un partener. Nu este un egal.

Todd râde din nou, un fel de râs dur, amar și sardonic.

— *Nu.* Exact asta încercam să spun. Suntem la capătul drumului, nu-i așa?

Își lasă capul pe spate, privind spre înaltul cerului. A apărut luna, o hologramă palidă pe cer. Temperatura scade. Lui Jen îi e frig, îngenuncheată acolo lângă chiuvetă, ascultându-și fiul, care pare să creadă că au ajuns *la capătul drumului.* Ce înseamnă această expresie ciudată folosită de adulți? Acesta este motivul pentru care, peste mai puțin de două săptămâni, va ucide?

Todd coboară privirea, de parcă ar urmări o minge căzând încet, iar apoi privește exact spre fereastra la care se află ea. Jen nu-și poate întoarce privirea în altă parte pentru că ochii li se întâlnesc, dar el privește rapid în altă parte. Nu se poate să o fi văzut. Sticla e înghețată, lumina e stinsă.

— Da, OK, spune Todd.

O altă pauză.

— Întreab-o pe Nicola. Ne vedem acasă, spune Todd la telefon.

Lumea pare să se oprească în loc, doar pentru o secundă. Ne vedem acasă. Ne vedem acasă. Ne vedem acasă.

Nu poate fi decât o singură persoană: soțul ei.

Ziua minus treisprezece, ora 20.40

Todd intră în mașina lui, pornește motorul și demarează, lăsând-o pe Jen singură în baia întunecată, cu genunchii uzi de la apa care băltește într-o parte.

Ne vedem acasă.

Persoana de la celălalt capăt al firului este Kelly.

Întreab-o pe Nicola.

Kelly o cunoaște pe Nicola. Nu Todd. Todd nu mințea când i-a fost prezentat acesteia.

Era cât pe ce să te sun pe telefonul secret.

Lui Kelly îi aparține telefonul cu cartelă. Lui Kelly i-a trimis Nicola SMS-uri.

•

— Adineauri vorbeai la telefon cu Todd, spune Jen în secunda în care intră vijelios pe ușa din față.

Todd nu a ajuns încă acasă. Poate s-a întâlnit din nou cu Clio. Și Jen nu mai poate aștepta. Ce mai contează? Nu există mâine. Trebuie să-l întrebe acum.

Kelly poartă niște jeanși decolorați și un tricou alb. E așezat pe canapeaua lor de catifea. O așezaseră în dreptul ferestrei care dă spre golf, din camera de zi. Se potrivește perfect, nu are în jurul ei nici măcar un centimetru de spațiu. Râseseră atât de mult când încercau să o potrivească pe locul ei. Kelly sugerase că ar trebui să folosească lubrifiant și Jen nu se mai putuse opri din chicotit.

Își aruncă geanta pe podeaua de lemn. Casa e tăcută, lămpile aruncă o lumină slabă.

Aparent, Kelly are nevoie de un moment ca să se gândească. Acele trei secunde îi rup inima lui Jen.

— Știu că e implicat în ceva dubios, și tu la fel, spune ea.

Evident, Kelly decide să nege tot.

— Are probleme cu femeile.

Ochii lui Kelly nu se schimbă deloc în timp ce rostește aceste cuvinte, aceste minciuni.

— Jen? spune el și se întinde spre ea.

— Te-am auzit, zice ea.

— Am discutat despre Clio.

— Cine e Nicola?

— Ce? Nu știu nicio Nicola.

— Kelly, spune ea, cuvântul explodând de pe buzele ei. Știu că îi cunoști. Cine este Joseph Jones?

— Habar nu am, spune rapid Kelly, fără să piardă o secundă.

Enigmaticul ei soț își face de lucru, ridicându-se și aprinzând lampa din tavan. Misterios sau mincinos?

— Îmi pare rău, nu știu ce vrei să zici, spune el, întorcându-se spre ea.

În timp ce face asta, Jen vede picătura de sudoare în linia părului său care reflectă lumina preț de o secundă.

— Știu că minți, îi spune lui Kelly, care este întors cu spatele la ea și dă din nou să se retragă.

Acum își pune pantofii, o haină.

— Nu vom discuta despre acest subiect, zice el.

Kelly deschide ușa din față și iese din casă, tocul acesteia vibrând când o trântește după el.

Ryan

Ryan e în elementul lui. În sfârșit, Ryan se pricepe la ceva.

Are în fața lui, exact la fel ca în filme, un panou de plută mai mare, pe care l-a comandat de la Aprovizionare, cu trei zile în urmă. Are 1,2 în lungime pe 1,8 în înălțime (nu are încă autoritatea să îl instaleze). E sprijinit de perete și Ryan e așezat, picior peste picior, în fața lui.

Strânge de două luni informațiile rezultate din supraveghere. A început rulând o înregistrare TV în cămăruța lui. Ore în șir, prin fața ochilor încețoșați, i-au trecut imaginile de la camerele de supraveghere din port. Înregistrare după înregistrare, seri și weekenduri. A urmărit atent, notându-i pe toți cei care veneau de mai multe ori, toți cei care vorbeau cu Ezra sau care dispăreau împreună cu el. Ryan făcea însemnări pe bilețele adezive și apoi le fixa cu piuneze pe panou.

La sfârșitul lunii, avea o listă cu vizitatorii regulați.

— Poți verifica dacă vreuna dintre fețele acestea este deja în sistem? a întrebat el un analist aflat în trecere într-o vineri seara.

I-a arătat fețele cărora le făcuse un stop-cadru pe care îl tipărise.

— Imediat, a spus scurt analistul.

Și acum i-a prins: soldații lui.

Echipa sub acoperire i-a oferit și numele furnizorilor de droguri. Un ofițer sub acoperire s-a infiltrat în bandă. A intrat, prefăcându-se a fi cumpărător. Costumat murdar, după indicațiile lui Leo, a cerut heroină. Tranzacția a avut loc, sub atenta supraveghere a echipei lui Leo, iar el a raportat apoi numele dealerului, nume care ajunge acum pe panoul lui Ryan.

A mai făcut-o de alte cinci ori. Alte cinci achiziții de probă. Apoi ofițerul a spus că se mutase, că știa câțiva oameni care ar cumpăra, că dorea să încerce să distribuie un lot. Dealerul l-a prezentat furnizorului, al cărui nume a ajuns, de asemenea, pe panoul lui Ryan.

— Ryan, spune Leo, intrând cu pași mari în cămăruța lui. Ești un geniu cu patalama.

Aceasta este cea mai bună slujbă pe care a avut-o Ryan vreodată. Cea mai amuzantă. Cea mai aducătoare de satisfacții. Și cea mai autonomă. Simte o undă de fericire străbătându-l, pentru el și pentru panoul lui de

plută.

— Acesta e doar începutul, îi spune lui Leo. E doar o piesă din puzzle. Tipul de la vârf desfășoară circa zece operațiuni diferite.

Se uită împreună în tăcere la panoul de plută.

Leo nu spune nimic preț de un minut, poate mai mult. Unul dintre ceilalți ofițeri trece pe lângă cămăruță.

— Ai o secundă? îl întreabă pe Leo, băgând capul pe ușă.

— Nu, latră Leo, închizând ușa.

Viața e bună când ești în lumina lui Leo, groaznică atunci când ești în umbra lui, la fel ca în cazul atâtor persoane aflate la conducere.

— În misiunea noastră anterioară, spune Leo gânditor, ca și când acest schimb de cuvinte nu ar fi avut loc, tipul de la vârf era foarte modest. Cât se poate de normal. Pur și simplu normal. Trecea neobservat. Știi, nu avea o slujbă cu adevărat, era liber profesionist. Nu producea venituri care să atragă atenția. Nu călătorea.

— Pare imposibil, spune Ryan.

— Corect, dar, în orice caz, te rog, uită-te la asta, spune el. Am creat o *legendă.*

Leo se așază cu un scârțâit pe scaun în timp ce Ryan desprinde pozele cu diverși soldați de pe panou și le mută în cealaltă parte.

— Poate ar trebui să-ți facem rost de un birou mai bun, spune el râzând.

— Ar fi drăguț…

— OK, deci, legende. Ești pregătit pentru o lecție?

— Pregătit.

— Când un ofițer intră sub acoperire, intră în pielea unei persoane pe care noi am creat-o deja, cu mult timp în urmă, corect?

— OK.

— Deci, dacă cineva cumpără heroină, infractorii suspectează *întotdeauna* că e vorba despre AD. Cei de la Antidrog. Deci creăm dinainte o legendă. Omul locuiește undeva, conduce o mașină, lucrează undeva, face asta și aia. Avem o *istorie,* corect? Fabricăm câte ceva oriunde putem – online, oriunde. Apoi pătrunde în organizație. La o treabă de acest fel lucrăm și acum.

Își freacă obrajii, apoi soarbe din ceaiul lui Ryan, fapt care îl jignește pe acesta, dar nu spune nimic. Leo face asemenea lucruri când se gândește. Și Leo e strălucit când gândește, deci toți îi acceptă bizareriile.

— Leo, spune Jamie, deschizând ușa.

Pare secătuit, cu părul măciucă în cap.

— Avem o problemă.

— Ce? întreabă Leo, jucându-se cu una dintre piunezele lui Ryan, pe care o înfige la loc în panou. Puteți să nu mă mai întrerup…

— Noaptea trecută doi dintre soldați au furat o mașină de la una dintre moșiile elegante din Wallasey, spune Jamie. Ne-a venit un raport.

— OK…

— Există zvonuri că au crezut că e una dintre casele neocupate, dar nu era…

Ryan întoarce capul ca să se uite la Jamie.

— Era un copil pe bancheta din spate a mașinii. L-au luat. Mașina se îndreaptă spre port, cu copilul pe bancheta din spate.

Ziua minus douăzeci și doi, ora 18.30

Jen este în sanctuarul ei, biroul. Voia să fie aici, la muncă, în această atmosferă calmă, în acest mediu organizat, pe care-l controlează deplin sau cel puțin poate pretinde acest lucru. Știe că e implicat Kelly și asta îi tot trece prin minte. Se simte ca pe o barcă, terenul de sub picioare e nesigur și alunecos. Kelly. Kelly al ei. Bărbatul căruia îi poate spune totul. Dar, evident, acest lucru nu e reciproc. Cum s-a putut preface că rezolvă asta împreună cu ea în noaptea în care a crezut-o?

Strada de jos e punctată cu oameni care fac cumpărături, se bucură de ultimele zile calde ale verii, începutul de octombrie arată altfel decât sfârșitul acestuia. Afară e o lumină ca de turtă dulce. Frunze de culoarea mierii. Ultima suflare a verii. Deschide fereastra. Cea mai slabă undă de răcoare străbate aerul: ca un singur strop de vopsea în apă, care se va răspândi în curând.

Oftează și o pornește în jos pe coridor. A renovat sediul după ce a murit tatăl ei, primăvara trecută. Cel care fusese odinioară biroul lui, cu plăcuța pe care scria *Partener executiv,* cum a vrut el, devenise acum chicineta, o decizie luată de ea ca să nu fie nevoită să se uite la vechea lui ușă sau, mai rău, să lucreze ea în fostul lui birou.

Tatăl ei fusese un avocat bun. Incisiv, prevăzător, capabil să accepte și să înfrunte veștile proaste fără să se amăgească. Așa l-ar descrie ea, privind retrospectiv cu durere. Pe de altă parte, era și un om stoic. Odată, la sfârșitul unei săptămâni de muncă, aflase că dormise acolo două nopți ca să termine treaba, deși nu spusese niciodată.

Acum, este mult mai în urmă decât anticipase. Jen crede că cea mai mare teamă a ei este aceea că va trece de momentul care a determinat crima. Și-ar dori să-și întrebe tatăl ce să facă. Kenneth Charles Eagles. Era cunoscut drept KC. Dacă Jen și Kelly ar fi avut o fiică, ar fi numit-o Kacie. KC. Lui i-ar fi plăcut asta.

Murise singur în urmă cu optsprezece luni. Un anevrism, care s-a produs la un moment dat seara. Stătea în fotoliu lui, cu o pungă de alune și o sticlă de bere băută pe jumătate alături. În primele zile, Jen fusese nevoită să-și alunge din minte gândurile legate de ultimele lui clipe, ca și cum ar fi

încercat să cârmească o corabie care preferă să meargă într-o singură direcție. Acum e capabilă să privească încăperea, să stea aici pe locul în care a stat odinioară el. Astăzi însă, mai mult ca oricând, îi e dor de el. El nu ar fi agreat teoriile călătoriei în timp – crede că i-ar fi fost prea frică să-i spună, temându-se de judecata lui –, dar tot îi lipsește așa cum le lipsesc copiilor întotdeauna părinții care-i duc de mânuță, felul în care îi feresc de problemele lor, chiar dacă numai temporar.

Face o ceașcă de ceai, după care iese din chicinetă. Rakesh trece pe lângă biroul ei împreună cu o altă avocată, Sara.

— Soțul ne-a rugat să-i înjumătățim bugetul pentru întreținere, ținând cont de faptul că ea poartă mereu doar pantaloni de trening. A eliminat orice indemnizație pentru îmbrăcăminte. Plus coafor și sutiene. L-a adnotat astfel încât să scrie acolo că poartă lenjerie veche, gri, spune Sara.

Râsul neîncrezător al lui Rakesh se aude ca un clopot de biserică.

Jen zâmbește vag. S-a simțit mereu acasă aici împreună cu obsedații de muncă și amatorii de umor macabru.

Trimite câteva e-mailuri, transmițând fericită informații, oferind sfaturi. Lucruri pe care le-ar putea face cu ochii închiși, lucrurile pe care le-a făcut de două decenii încoace.

Unul dintre viitorii foști soți ai uneia dintre clientele lui Jen trimite prin curier peste douăzeci și cinci de cutii cu date din conturile sale la ora șapte seara. Jen le primește de la un șofer extenuat de la DPD, bronzat cu urma de la tricou. Data trecută, rămăsese la serviciu ca să le parcurgă, indexându-le conținutul și stivuind cutiile într-o manieră ordonată în biroul ei. Rakesh băgase capul pe ușă și o întrebase dacă nu cumva construiește un fort.

Trece acum prin fața biroului, exact la aceeași oră. Astăzi însă, nedorind să sorteze cutii, dar nici să meargă acasă, îl întreabă dacă are chef să bea ceva.

— Desigur, spune el, mestecând gumă. Ce sunt toate acestea? Construiești un fort?

Jen zâmbește în sinea ei. Devine din ce în ce mai greu să-și amintească fiecare zi, cu cât se întoarce mai mult în timp. Într-un mod ciudat, e drăguț să audă adeverindu-i-se previziunile.

— Asta voi face luni, spune ea. Dezvăluire din tabăra adversă. Conturile soțului.

— Ce naiba face? Lucrează pentru Banca Angliei?

— Tactica clasică, spune Jen, împingând o cutie ca să își facă drum până la el. Trimite atât de multe cutii, sperând că nimeni nu va citi vreodată atâtea acte.

— Mă voi asigura că nu vei fi îngropată de vie luni sub ele. Am nevoie de o perfuzie cu vin, spune Rakesh, luându-i haina.

— O zi proastă?

— I-am trimis o cerere de divorț clientei mele astăzi. Să o semneze, nimic mai mult. Lângă numărul patru, la comportamente absurde a scris – cu stiloul – *de asemenea, se masturba tot timpul în șosete.* De parcă asta era o adăugire care trebuia făcută urgent. Acum trebuie să i-o retrimit. Nu putem depune așa ceva în instanță.

— O plângere corectă, spune Jen. Drăguț detaliul despre șosete.

— Nu tu ești cea care trebuie să-l vadă la proces.

— Să nu mergi după el la baie.

Când pleacă împreună, cu hainele puse pe braț în toamna acum foarte, foarte timpurie, Jen simte că e atât de bine să te întorci la lucru, unde oamenii petrec unele dintre cele mai intime ore ale vieții lor. A lucrat cu Rakesh timp de peste un deceniu. Știe că mănâncă de cele mai multe ori cartofi la prânz și e acaparat de site-ul *Daily Mail* în timpul pauzei de la ora trei. Știe că rostește în barbă un *Du-te dracului* ori de câte ori sună telefonul și că o dată a transpirat atât de mult prin pantaloni în timpul unei audieri deosebit de complicate, încât povestea că a lăsat o urmă pe scaun.

Și la fel de plăcut este să lase deoparte ruinele vieții ei de familie în seara asta. Să lase deoparte misterul și să se bucure, fără să se simtă vinovată, de un pahar împreună cu vechiul ei prieten, să discute despre clienții lor care se războiesc pe tema: cine s-a culcat primul cu altcineva, să bea două pahare, ba nu, trei, să fumeze țigări afară pe terasă și să râdă despre asta. Este atât de plăcut să te prefaci.

Jen a băut prea mult vin ca să mai conducă și de aceea merge acasă pe jos. E doar puțin după ora nouă seara. Se plimbă de-a lungul trotuarului, privind spre casa ei luminată, aflată exact în față, și gândindu-se la soțul căruia i-a spus că lucrează până târziu.

Jen e avocat de divorțuri, se gândește ea cu tristețe, și totuși nu și-a dat seama de trădarea din propria ei familie. Nu s-a așteptat la asta. Sub nicio formă.

Încearcă să reordoneze evenimentele, știind ce știe acum. Vinul a ajutat-

o să-și lase mintea să zburde liberă. O simte elastică și liberă în aerul rece de seară. Dintr-odată se simte tolerantă și deschisă, nu nevrotică și închisă.

Telefonul cu cartelă îi aparține lui Kelly. Deci afișul cu copilul care lipsește și ecusonul polițistului trebuie să-i aparțină de asemenea. Dar de ce erau în camera lui Todd?

Aude voci în timp ce se apropie de casă. Vin de afară, de undeva din spațiul deschis. Sunt prea puternice ca să vină din interior. Se oprește lângă mașina lui Kelly. Aceasta degajă puțină căldură. Jen pune o mână pe capotă: tocmai a fost condusă.

Vocile aparțin soțului și fiului ei, subiectul gândurilor sale, și ei zbiară unul la altul.

Sunt în grădina din spate. Jen se grăbește cât mai silențios posibil spre poartă. Se oprește acolo, cu un deget pe zăvorul negru și rece, devenind dintr-odată cât se poate de trează.

— De ce mi-ai spus asta? întreabă Todd.

Jen e tulburată să-i audă vocea înecată în lacrimi de teamă.

— Pentru că trebuie să îți cer ceva, spune Kelly. În regulă? Nu ți-aș fi spus altfel.

— Ce?

— Trebuie să te desparți de Clio.

— Ce?

— Trebuie, spune Kelly. Îi pot cere ajutorul Nicolei, dar nu poți continua să te vezi cu Clio. Date fiind toate acestea.

Stomacul lui Jen se întoarce pe dos. Dintr-odată îi vine rău, iar asta nu are nicio legătură cu băutura.

— Asta va ridica și mai multe bănuieli, spune Todd. Ca să nu mai spun că îmi va rupe *nenorocita* de inimă.

Jen simte că genunchii îi vor ceda. Durerea, durerea, durerea din vocea puiului ei.

— Îmi pare rău! spune Kelly. Îmi pare rău, îmi pare rău! Îmi pare rău! De câte ori să o mai spun?

— Acesta este cel mai de rahat lucru care mi s-a întâmplat vreodată, spune Todd.

Doar că nu o spune; e un țipăt. Un țipăt de agonie.

Se aude un bubuit, poate un pumn care lovește într-o masă.

— Am încercat! spuse Kelly.

Vocea lui e răgușită, sfâșiată de emoție. Jen l-a auzit astfel doar de câteva ori în viață. O dată la secția de poliție, după arestarea lui Todd. Nu e de mirare. Încearcă să se abțină. Și se vede clar că nu reușește.

— Am încercat atât de tare. Joseph fie știe, fie e pe cale să afle, Todd, și trebuie să ne îndepărtăm de el. Fără ca el să știe de ce.

— Victimele colaterale nu mai contează, nu-i așa? spune Todd. *Eu.*

Jen se gândește la faptul că fata nu a vrut să discute cu ea despre despărțirea lor și se întreabă dacă, cumva, Todd i-a spus lui Clio ceva despre această conversație. Ceva ce nu ar fi trebuit să-i spună.

— Corect, spune Kelly blând, și Jen vrea să plece de lângă poarta rece și să meargă ca să își scuture soțul.

„S-a exprimat retoric”, ar spune ea. „Todd nu-ți spunea că asta e la latitudinea ta, idiotule.”

— Nu există niciun indiciu că el ar ști, spune Todd.

— În secunda în care va ști, va veni aici și va…

— Asta e ipotetic. Nu-mi vine să cred că m-ai implicat în asta. Minciuni? Copii răpiți?

Tot corpul lui Jen rămâne împietrit și i se face pielea de găină. Copilul.

— Fie asta, fie ceva mult, mult mai rău, spune Kelly, cu o notă sumbră în voce.

— O, da, păstrează secretul cu orice preț. Pune-ne pe mine și pe prima mea dragoste în pericol! urlă Todd.

Ușa din spate se trântește. Se aud pași pe scările din interior.

Jen stă la poartă, încercând să respire.

Este inutil să-i întrebe. Evident, vor minți. Și tot evident, e un secret la baza relației lor, pe care îl vor păstra cu orice preț. Vor face orice, numai să nu-i spună lui Jen.

În aerul rece al nopții, cu trei săptămâni înainte ca fiul ei să devină un ucigaș, Jen își aude soțul începând să plângă în grădina lor, suspinele lui devenind din ce în ce mai tăcute, ca ale unui animal rănit, care moare încetul cu încetul.

Ziua minus patruzeci și șapte, ora 8.30

Multe se pot întâmpla în trei săptămâni. Este cel mai mare salt în urmă de până acum.

Este ora opt treizeci dimineața, Ziua minus patruzeci și șapte. Cu aproape șapte săptămâni în urmă în total.

Jen se oprește în fața ferestrei panoramice în timp ce coboară scara. Strada arată cu totul altfel. Culoarea maro-sepia a verii târzii, ierburile uscate de la lipsa ploilor. Briza pe care o simte pe brațele ei e caldă. Se întreabă cum ar interpreta Andy asta.

A mers la culcare noaptea trecută odată cu Kelly. El s-a descurcat de minune, comportându-se normal. Jen nu ar fi știut nimic din ceea ce s-a întâmplat dacă nu ar fi tras cu urechea la conversație.

Stătuse întins în patul lor, cu mâinile sub cap, coatele în exterior. Caricatura unui soț relaxat.

— A fost bine la muncă? o întrebase el.

— O grămadă de documente. Ce ai mai făcut tu?

— Oh, știi tu, răspunsese el. Duș, cină, chestii strălucitoare.

Își amintește această replică de data trecută. Crezuse că soțul ei era pur și simplu sarcastic, dar, dincolo de spusele lui din noaptea trecută, vibra un fel de furie. Un bărbat care pierduse controlul asupra unei situații.

Mersese să se culce lângă el, soțul ei cel trădător, pentru că Jen nu știa ce altceva să facă. O luase în brațe ca întotdeauna, cu trupul cald lângă al ei. După ce Kelly adormise, ea îi privise pielea de pe brațe. A lui, la fel ca a ei, nu părea deloc diferită, dar el era din altă plămadă decât crezuse ea inițial.

Și acum e cu patruzeci și șapte de zile în urmă. Se simte din nou complet înstrăinată, la fel ca în primele câteva zile. Are ojă roz pe unghiile de la picioare, pe care-și amintește că a aplicat-o pe la jumătatea lui august, ca să o poarte în ultimele zile calde, în care mai putea purta sandale.

E mijlocul lui septembrie. Și ce a aflat până acum? Kelly crede că Joseph va afla ceva, așa că i-a cerut lui Todd să nu se mai întâlnească cu Clio. El renunță la ea, dar apoi reia relația. Kelly îi cere Nicolei Williams ajutorul. Nicola este rănită și apoi Joseph apare și Todd îl ucide.

Jen știe mai multe decât la început, dar, în multe privințe, i se pare că

știe mai puțin – totul e atât de confuz. Cineva sună la ușa din față, întrerupându-i gândurile.

Verifică din nou data. Corect, e prima zi de școală, prima zi a lui Todd din anul al treisprezecelea de școlarizare. Încearcă să treacă din nou la acțiune.

— Cine e? strigă ea.

— Clio! răspunde Todd.

Jen se retrage de la fereastră, în dormitorul ei. S-a întâmplat oare acest lucru data trecută? Opt treizeci… era deja plecată la ora asta. Îmbrăcată, încălțată, o zi de lucru tipică, cu un latte în mână, cu divorțurile pregătite. Dar aici, în centrul vieții de familie, zace secretul. *Dacă află, va veni aici.* Asta spusese Kelly.

— Deschid eu! strigă Jen.

Chiar dacă e într-o pereche de pantaloni scurți pentru gravide, vechi și scămoșați – fir-ar să fie, nu putea purta ceva mai drăguț în pat în septembrie? – și un tricou prin care-i poți vedea categoric sânii, ea va deschide ușa. Își pune un halat și coboară scara, câte două trepte odată.

— Bună, spune Clio.

Și iat-o. Femeia de care s-a îndrăgostit fiul ei, de care se desparte, cu care se împacă. Cea pe care tatăl lui îl forțează să o părăsească. Femeia care se află categoric în centrul acestor evenimente.

Jen nu știe ce să întrebe mai întâi.

— Jen, nu e așa? spune Clio.

Întinde într-un mod fermecător mâna ca să o strângă pe a lui Jen. Are degetele lungi și bronzate de soarele verii, strânsoarea slabă, pielea uscată, dar moale, încă precum a unui copil. Altfel, arată exact ca în octombrie. Bretonul, ochii imenși, albul acestora strălucind de sănătate.

— Da, mă bucur să te cunosc, spune Jen.

— Eu încep abia mâine, dar am spus că merg cu Todd, explică Clio.

— E suficient, spune Todd.

E cu rucsacul pe umeri, ca atunci când avea cinci, opt, doisprezece ani. Și el e bronzat. Arată mult mai sănătos decât în octombrie. Mai puțin împovărat. Jen nu-și poate desprinde ochii de la el, gândindu-se la lacrimile lui din noaptea trecută, la furia lui. O ceartă explozivă și acum asta: un uriaș salt înapoi. Ce înseamnă asta?

Kelly iese din bucătărie, dar se oprește când o vede pe Jen.

— Nu mergi la serviciu? o întreabă el. Nu am vrut să te trezesc…

— Cred că sunt bolnavă, spune ea spontan. Mi-am oprit alarma. Parcă aș avea lame de ras în gât.

— Chiulește. Trimite-i pe avocați la plimbare, spune Kelly.

— O uimitoare lipsă de etică a muncii din partea tatălui meu de colo, comentează Todd.

Kelly își întoarce privirea spre Todd.

— Muncește suficient și într-o zi vei putea chiuli și tu, spune el.

Nu această frază o face pe Jen să-și dorească să se oprească pentru a se bucura de acest moment. Este schimbul de priviri dintre Kelly și Todd. Afecțiune pură. Nu se ascunde niciun resentiment dedesubt. Amândoi au priviri luminoase.

Când îi văzuse ultima dată interacționând așa? Nu-și poate aminti.

Todd întinde mâna să-i facă vânt, în glumă. Privirea lui Jen se oprește asupra lor.

În întreaga ei carieră a căutat întotdeauna atât absența lucrurilor, cât și prezența lor. Dovezile sunt adesea în ceea ce nu spun oamenii. În ceea ce omit. Omul care jonglează cu conturile, încercând să îngroape profitul personal uriaș în douăzeci și cinci de cutii de acte pe care le pune la dispoziție, sperând că avocații nu se vor deranja să le parcurgă.

A ratat însă ce se întâmpla între timp acasă. Această persiflare plăcută. Un indiciu în sine.

De aceea trăiește această zi, crede ea. Ca să observe deosebirea. Cearta pe care a ascultat-o pe furiș la poartă a schimbat ceva între ei, a produs o fractură. Și iat-o aici, înaintea acesteia. Nu arată lucrurile cu totul altfel?

— În orice caz, mă bucur că te-am cunoscut, îi spune Clio lui Jen în timp ce Todd o grăbește să iasă. Mă bucur să te revăd, adaugă ea, privind spre Kelly.

Acesta este propoziția care-i distrage lui Jen atenția de la Clio, îndreptându-i-o spre Kelly.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai soțului ei în timp ce Todd închide ușa în urma lui. Nu îi aude mașina: probabil merg pe jos împreună prin soare.

— Mă bucur să te *revăd?* îl întreabă ea.

— Hîî?

El îi întoarce spatele și se îndreaptă spre bucătărie, încearcă să-l ajungă din urmă. E îndreptățită. E cât se poate de îndreptățită, își spune ea, să-l

întrebe de ce i-ar zice Clio asta. Dar de ce simte nevoia să gândească astfel? Jen se oprește. Pentru că soțul ei poate fi evaziv, vine răspunsul de undeva din adâncul ei.

— Ai mai întâlnit-o pe Clio înainte?

— Da, a venit la prânz cu Todd într-o zi.

— Serios?

— Doar pentru circa cinci minute. Cred că am interogat-o, spune el cu un zâmbet fermecător.

Jen nu-și poate da seama dacă e doar viteză de reacție.

— Nu mi-ai spus niciodată. Nu mi-ai spus niciodată că ai întâlnit-o.

Kelly dă laconic din umeri.

— Nu m-am gândit că e important.

— Dar știai că ar fi destul de important pentru mine, spune ea.

Jen nu-și înfruntă niciodată soțul astfel. A vrut mereu să fie… nu știe. O persoană comodă pentru ceilalți. Alături de care este ușor de trăit.

— Știi că mă întrebam cum e ea.

Aproape adaugă că știe că el îl cunoaște pe prietenul unchiului ei. Că mai târziu îi va cere lui Todd să nu se mai vadă cu ea, dar se oprește. Kelly nu va face decât să mintă.

— E drăguță, spune el.

Cu cât îl forțează mai mult, cu atât mai mult se eschivează. Nu a mai observat înainte aceste eschive rapide ale lui. Obiceiul de a răspunde la o altă întrebare. De a răspunde la prima întrebare. Kelly intră în bucătărie și desface o doză de Cola. Pocnetul inelului sună ca o împușcătură, făcând-o să sară în picioare.

Jen se gândește ce să facă, apoi se îmbracă și încălță tenișii.

— Merg să iau ceva pentru gâtul meu, anunță ea.

— Merg eu să-ți aduc! spune Kelly, grijuliu ca întotdeauna. Sau, așteaptă, nu avem chestia aceea care…

— E în regulă, spune ea, trântind ușa din față în urma ei, înainte ca el să poată obiecta.

Conduce până la școală, după care așteaptă pe o stradă laterală, urmărind apariția lui Todd și Clio. Se ivesc după numai cinci minute, ca în *Truman Show,* ținându-se de mână, membrele lor lungi atrăgând soarele. Clio poartă o salopetă de stambă kaki, care ar face-o pe Jen să arate ca un gardian de închisoare gras. Todd e în blugi slim, fără șosete, adidași și un

tricou alb. Arată ca dintr-o reclamă la vitamine sau ceva.

Jen se va oferi să o ducă pe Clio acasă și se va preface că nu e nebună pentru că i-a urmărit până acolo.

Așteaptă până ce Clio îl conduce pe Todd în școală. Dar mai întâi, desigur, se sărută. Nu ar trebui să se uite la ei – o ciudată într-o mașină –, dar nu se poate abține.

Trupurile lor se lipesc unul de altul, de la picioare până la buze, ca și cum cineva le-ar fi unit. Îi privește pentru o secundă, gândindu-se la Kelly. Încă se mai sărută și ei așa, uneori. Se pricepe la asta. Să păstreze magia dintre ei, să-i mențină interesul viu. Dar, cu toate acestea, nu e același lucru.

Când în cele din urmă se despart, Todd îndepărtându-se cu un zâmbet, Jen iese de pe strada laterală și oprește în dreptul lui Clio.

— Eram în trecere, spune ea. Vrei să te duc cu mașina?

Confuzia străbate trăsăturile lui Clio.

— Nu ești pe drumul spre serviciu? întreabă ea.

Are un picior pe trotuar și unul clătinându-se deasupra bordurii în timp ce o privește indecisă pe Jen. Doamne, Jen se simte ca un fel de răufăcător pentru că o ia cu mașina pe iubita fiului ei, dar… cinci minute cu ea în mașină, unde o poate întreba orice. E prea ispititor ca să rateze ocazia.

— Nu, nu. Am venit să las ceva pentru Todd. Mă îndreptam spre casă acum.

— Bine, sigur, spune Clio veselă.

Jen se bucură să observe că fata este o persoană conciliantă, la fel ca ea. Clio ar putea impune cu ușurință o limită, dar nu o face. În schimb, se urcă lângă Jen. Miroase a pastă de dinți – probabil a lui Todd, se gândește Jen răutăcioasă – și a deodorant. Un miros plăcut. Și-a suflecat pantalonii de la salopetă, dezvăluindu-și gleznele fine, bronzate, suple. Jen le privește, simțind un val de nostalgie pentru *vremurile de-atunci,* oricare ar fi fost acelea; niște vremuri neștiute. Când mergea prin puburi, când se săruta cu băieții, când era suplă (niciodată). Când avea tot viitorul înainte.

— Încotro? întreabă Jen.

Nu oferă explicații suplimentare pentru prezența ei la poarta școlii. Într-un fel, Jen se inspiră de la soțul ei, care a fost un mincinos atât de bun, încât secretele lui au fost ascunse la vedere. Nu au existat prea multe explicații, de fapt niciun fel de detalii. Doar o absolută lipsă de detalii. Cel mai bun

mincinos. Cel mai inteligent.

— Pe strada Appleby, spune Clio.

O stradă din spatele străzii Eshe North. Lucrurile se leagă.

— Oh, deci nu locuiești pe Eshe? întreabă Jen voioasă, în timp ce semnalizează și bagă în marșarier.

— Nu, nu, spune Clio, dar pare surprinsă că Jen îi știe adresa.

Așa este: Jen nu a fost niciodată acolo. Se presupunea că nu a fost niciodată acolo.

— Doar eu și mama, la Appleby.

Clio nu oferă amănunte, la fel ca data trecută.

Jen o privește rapid când oprește la un sens giratoriu. Ochii lor se întâlnesc pentru o secundă.

Clio își desprinde privirea de a ei, scoate telefonul din buzunarul de la jeanși, ridicându-și șoldurile pentru a-l face să alunece.

— Kelly crede probabil că locuiesc pe strada Eshe, spune Clio cu un surâs.

Jen încearcă să nu reacționeze.

— De ce?

— Sunt mereu acolo, nu-i așa? răspunde ea, apoi face o pauză. Iar Kelly, Ezra și Joseph se cunosc de multă vreme, nu?

— Așa este, așa este, da, spune Jen. Scuză-mă, deci… Kelly ți-a făcut cunoștință cu Todd?

— Da, exact, spune ea. Ei bine, când am venit cu Joe ca să las ceva pentru Kelly, Todd a răspuns la ușă… și atunci… nu ți-a povestit niciodată?

— Știi, Kelly are atâția prieteni, spune Jen – o propoziție care este exact opusul adevărului –, încât pur și simplu am uitat.

Clio întoarce privirea la stânga și se uită pe geamul pasagerului, fără să înțeleagă importanța informației pe care a împărtășit-o.

Stupefiată, Jen petrece restul călătoriei în tăcere. O lasă pe Clio la casa mamei ei, care iese în stradă și-i face cu mâna lui Jen. Nu seamănă deloc cu Clio. Clio seamănă probabil cu tatăl ei, la fel ca Todd.

•

Două ore mai târziu, Jen face yoga pentru prima dată în viața ei în mașina lui Kelly, un fel grotesc de poziție a câinelui cu aplecare în față, cu capul pe sub scaune și posteriorul pe undeva spre ferestrele vecinului.

Jen trebuie să găsească din nou telefonul cu cartelă, cel despre care crede acum că-i aparține lui Kelly. Vrea să-l folosească pentru a o suna pe Nicola.

Așa că asta face în timp ce el a ieșit la alergat.

Dar în mașina lui nu e nimic. Câteva pahare vechi de cafea, o bucșă, o sticlă de Sprite nedesfăcută. Într-un fel amuzant, e bucuroasă că nu a ascuns aici telefonul, sub scaune sau alături de roata de rezervă din portbagaj. Kelly nu e atras niciodată de clișee și ei îi place asta, faptul că nu se comportă la fel ca orice bărbat necinstit dinaintea lui. De parcă ar continua să-l cunoască, dincolo de această mizerie.

Jen clatină din cap și intră în casă, unde își continuă căutarea. În truse de scule, în dulapul de la hotă, în hainele vechi. Pretutindeni.

El se întoarce mai târziu și ea se oprește dintr-odată, încercând să strângă o parte din dezordinea pe care a făcut-o. În timp ce Kelly face duș, pune mâna pe telefonul pe care îl folosește zilnic și pornește aplicația Find My iPhone ca să-l urmărească. Va trebui să fac asta în fiecare dimineață, pentru că ea se întoarce în timp, dar fie și așa. Va face orice e nevoie.

•

Este opt fără cinci seara. Kelly și Jen nu au mâncat încă. Jen își așteaptă momentul, așteptă să-l confrunte pe Kelly în legătură cu… ei bine, cu totul, de fapt. Jen nu face altceva decât să se gândească cu ce să înceapă.

Todd e la etaj, se joacă pe Xbox-ul lui. Jen poate auzi sunetele care răzbat de la joc, ca niște tunete și fulgere deasupra lor.

— Nu ți se pare că se cam izolează? întreabă Jen.

Stă pe unul dintre scaunele de bar în timp ce Kelly își sprijină coatele pe masa din bucătărie, privind-o.

— Nu, în niciun caz, spune el. Eram la fel la vârsta lui.

— Jucai jocuri pe computer?

— Ei bine, știi tu. Nu-mi place să-ți dezvălui, dar este pe site-uri porno.

Kelly ridică mâinile, cu palmele spre Jen. Atât de simplu. Cum de este atât de ușor de interacționat cu el? Au aceleași gusturi în materie de umor pe care le-au avut dintotdeauna. În cafenea, la prima lor întâlnire, Kelly fusese foarte tăcut, foarte controlat, dar, spre sfârșitul serii, au râs până când au ajuns împreună în pat.

— Ce, în timp ce războiul se dezlănțuie în *Call of Duty*?

— Desigur. Căștile pentru pornografie. *Call of Duty* pornit ca să distragă atenția.

Kelly se ridică și se întoarce spre dulapuri, deschizându-le și închizându-le apatic.

— Nu avem nimic de mâncare.

— Tocmai mi-a pierit apetitul.

— Oh, oprește-te! E cât se poate de *natural,* Jennifer.

— Ce, să privești femei cu sâni falși prefăcându-se că au orgasme?

— Pentru mine a fost o școală bună.

Kelly se întoarce și ridică o sprânceană spre ea și, în pofida, în pofida, în pofida tuturor lucrurilor, Jen simte cum i se încălzește pântecul. Acea privire scurtă și întunecată, adresată exclusiv ei. A fost un soț bun, sau cel puțin așa crezuse Jen. Nu tocmai ambițios, uneori cam neîmplinit, dar interesant, sofisticat, sexy. Nu asta și-a dorit Jen întotdeauna?

— Aș putea merge să iau un curry, adaugă el, evident gândindu-se la mâncare în timp ce ea deconstruiește în minte căsnicia lor.

Jen aude un telefon vibrând. E genul de zgomot pe care în mod normal l-ar ignora. Este atât de omniprezent în casa lor. Kelly își pune în mod inconștient mâna pe buzunarul din față al pantalonilor, dar, când se întoarce, ea vede că iPhone-ul lui e în buzunarul din spate. Jen îl privește atent. Două telefoane. Ambele la el. Nu ar fi observat asta niciodată. De ce ar fi făcut-o? Telefonul cu cartelă e mic, ca o pietricică. Kelly poartă jeanși largi, cu talie joasă, așa i-a avut întotdeauna.

Jen își trage capul înapoi, măsurându-l din priviri.

— Sigur, spune ea.

Restaurantul cu mâncare indiană se află la trei străzi mai sus de a lor. Le place foarte mult, chiar dacă e scump (poate tocmai de aceea). Este construit integral din șipci de lemn, ca o construcție din Center Parcs[11], și e luminat frumos. Jen și Kelly spun că nu pot mânca niciodată acolo pentru că ospătarii i-au văzut foarte des luând mâncare la pachet îmbrăcați în halat (pijama).

— Mă duc, spune el.

Da, așa s-a întâmplat, nu-i așa? A ieșit din casă, s-a întors cărând pungi cu miros plăcut de mâncare indiană. Se întorsese mai târziu decât se așteptase? Jen nu prea crede. Dumnezeule, nu totul e un nenorocit de indiciu, nu-i așa?

— Vin și eu.

— Nooo. Merg eu. Tu relaxează-te. Uită-te la niște filme porno, spune el

peste umăr, când pleacă.

Îl poate auzi râzând în timp ce deschide ușa din față. Ca și când nimic nu ar fi în neregulă.

•

Fie dă un telefon, fie se întâlnește cu cineva. Asta concluzionează Jen. Așa că, imediat după ce pleacă, ea se îndreaptă spre fereastra panoramică pentru a-l urmări. Jen lasă lumina stinsă. Stă acolo, invizibilă, privindu-l mergând.

Câteva case mai jos, îl așteaptă cineva. Kelly ridică o mână în semn de salut. Jen își schimbă poziția ca să-i poată vedea în continuare pe amândoi, apropiindu-se atât de mult de fereastră, încât respirația ei o aburește. Jen mijește ochii, încercând să își dea seama cine este celălalt.

Soarele a apus nu demult. Jen e mult mai aproape de vară decât era ieri. Cerul e încă argintiu în spatele caselor negre, întunecate. Le face să fie mai luminoase. Jen îl vede pe Kelly apucându-l pe bărbat de umăr. Genul de gest pe care l-ar face un profesor. Un mentor, un terapeut.

Sau un foarte vechi prieten.

Într-un ecou aproape perfect al nopții în care au început toate acestea, se întorc și Jen vede că persoana salutată de Kelly e Joseph.

Merg câțiva metri pe drum, după care Joseph spune ceva. Se opresc și o geantă mică și maro, aproximativ de dimensiunea palmei lui Kelly, trece de la Joseph la Kelly. Nu o deschide și nici nu se uită la conținutul acesteia. O pune în buzunarul jeanșilor lui, îi atinge din nou umărul lui Joseph, apoi ridică o mână în timp ce acesta pleacă. Joseph face cale-ntoarsă, trece de casa lor. Jen se trage într-o parte, ca să rămână nevăzută. Ochii lui Joseph se ridică spre ferestre în timp ce trece prin fața casei.

Todd iese din camera lui tocmai când Jen se gândește la cele văzute: deci toată acea discuție despre mâncare constituia bazele puse atent, ca de un arhitect. Kelly aștepta să-i sune telefonul, să-i semnaleze sosirea lui Joseph. Ce sinistru e să-ți trăiești viața derulată invers! Să vezi lucrurile pe care nu le-ai observat la vremea lor. Să-ți dai seama de oribila importanță a evenimentelor care s-au desfășurat în jurul tău. Să descoperi minciuni spuse de soțul tău. Jen ar fi spus întotdeauna că Kelly era cel mai vertical om posibil. Dar nu așa par toți cei care mint cu talent?

— E vreun pericol să avem mâncare prin casă sau trebuie să sun la asistența socială? întreabă Todd, venind în spatele ei.

— Știi cine este? îl întreabă Jen, arătând în jos spre stradă.

Sigur este mai bine să procedeze așa decât să-l întrebe pe Kelly. Todd e mai puțin legat de Joseph decât credea ea la început și mai sunt aproape două luni până îl va ucide. Și astfel poate nu va minți.

Todd privește pieziș.

— Aia e mașina prietenului unchiului lui Clio.

— De unde îl cunoaște tatăl tău? Tocmai au stat de vorbă.

Todd se retrage de lângă ea, aproape cu un pas. Jen îl privește fix. Ceva important s-a întâmplat în mintea lui, dar Jen habar nu are ce.

— Se cunosc? întreabă Jen din nou.

Privesc amândoi în josul străzii. Devine din ce în ce mai întuneric. Soțul ei tocmai a făcut un fel de tranzacție acolo, cu atâta nerușinare. Jen își poate da seama de importanța acesteia, dar și a cerții pe care o vor avea Kelly și Todd. Informațiile se acumulează în mintea ei. Poate că se întrevede și o finalizare.

— Trebuie să știu, îi spune ea lui Todd.

— Uite, eu… nu vreau să creez probleme în căsnicie.

— Todd, nu ești într-un sitcom, rostește scurt Jen.

— Uimitor e că știu asta. Da, tata îi cunoaște pe unchiul lui Clio și pe prietenul acestuia. Mi-a cerut să nu-ți spun.

Todd își târșâie picioarele goale pe mochetă.

— Ce? De ce?

— Spune că sunt prietenii lui vechi și că tu îi considerai enervanți. Și nu ți-ar plăcea faptul că a luat din nou legătura cu ei.

— Ți-a cerut să mă minți?

— Nu ți se par enervanți?

— Habar nu am cine sunt.

Jen e absolut confuză. În câteva săptămâni, Kelly îi va spune lui Todd că nu se mai poate vedea cu Clio, nu se mai poate apropia de niciunul dintre ei. Și totuși, iată. Lucruri trecute din mână în mână sub luminile stradale; afaceri aranjate intenționat prin telefoane cu cartelă.

Kelly are ceva de împărțit cu Joseph. Clio și Todd s-au îndrăgostit și lucrurile s-au complicat. Și Kelly… Kelly a crezut că lucrurile s-ar putea stinge de la sine, că le-ar putea ține secrete suficient de mult și, când a devenit clar că nu poate, i-a spus lui Todd să pună capăt relației. Și de ce.

De ce este piesa lipsă. Și Jen e foarte sigură că astăzi Todd nu știe de ce.

Doar Kelly știe.

Todd ridică mâinile în aer.

— Nu știu mai mult de atât.

— Joseph este genul de persoană care creează probleme? întreabă Jen curioasă, în timp ce în mintea ei se nasc o puzderie de întrebări.

— Ar putea fi un traficant. Nu știu. Pare a fi un escroc.

— Cum așa?

Colțurile gurii lui Todd coboară.

— Nu știu. Nu lucrează, dar are bani. Chiar că nu știu.

— Clio știe mai mult?

— Nu.

— Îl voi întreba pe tatăl tău.

Jen apucă o jachetă, își bagă picioarele într-o pereche de adidași și iese în ultima răsuflare a verii în noaptea blândă și mieroasă. Se bucură că e departe de Todd. Evident știe deja prea multe.

Gonește pe stradă spre restaurantul indian, simțindu-se vinovată că l-a interogat pe Todd, pentru cazul în care el se îngrijorează, simțindu-se complice la ceva care ar putea-o răni în vreun fel. E doar un copil inocent. Bineînțeles că ar minți ca să-și păstreze strălucitoarea iubită.

Pașii lui Jen răsună de parcă pe jumătate ar merge, pe jumătate ar alerga pe străzi. Aerul e înecăcios, iar apusul este monocrom, colorat în gri de stratul de nori. Frunzele de septembrie a căzut pe stradă. Maro, cu trei foi, ca în desenul unui copil. Din ce în ce mai multe se vor strânge și vor cădea, iar ea nu le va vedea pe niciuna dintre ele.

Jen ia colțul, intrând pe strada unde se află restaurantul indian și se oprește când îl vede pe Kelly. E cu spatele la ea, se sprijină de un indicator rutier. Are picioarele încrucișate în fața lui. Vorbește la telefon. Telefonul cu cartelă pe care l-a descoperit în camera lui Todd în octombrie. Își dă seama acum că asta a fost după cearta lor, și atunci… de ce a ajuns telefonul în camera lui Todd? Oare Todd îl luase de la Kelly?

— Am făcut-o, spune el. Prin urmare, va trebui să intri și tu în joc.

Jen așteaptă acolo, fără să spună ceva. Face câțiva pași înapoi în tăcere, ascunsă după un colț, reușind încă să audă.

— Ți-o voi aduce. E o cheie de rezervă, este pe bulevardul Mandolin, nu departe. Trebuie să plec acum. Trebuie să păstrez aparențele acasă.

A doua propoziție o ucide pe Jen mai mult decât prima.

Stă acolo și privește cu gura căscată, cu mâinile lipite de un perete, în timp ce lumea ei pare că se învârte nebunește în jurul ei. E pe cale să-l atace, să-l încolțească, să strige, moment în care Kelly spune:

— Mulțumesc. Mulțumesc, Nic.

În timp ce soțul mincinos al lui Jen își face apariția ținând în mâini mâncarea la pachet, ea se adună. Trebuie să se gândească. Vrea să fie sigură că obține cât mai multe informații posibil, în loc să-l confrunte.

Pașii lui încetinesc când o vede.

— Hei?

Zâmbetul lui e calm, dar prudent. Nu e prost. Își dă seama că Jen știe ceva.

— Ce se întâmplă?

O înțelege imediat pe Jen și știe ce prefigurează acele întrebări.

— Acel apel telefonic? Nic? Nu… spune el, bănuind la ce se referă ea. Doar nu crezi…

— Arată-mi buzunarele!

Kelly privește o dată în lungul străzii, înapoi spre magazinul indian. Apoi la picioarele lui. Își mușcă buza, apoi lasă jos pachetul cu mâncare și face ce i-a cerut ea. Jen se apropie de el.

Două telefoane și pachetul maro, conținând cheia, se rostogolesc în mâinile ei.

Jen nu spune nimic, așteptând pur și simplu o explicație.

— Eu… acesta este telefonul clientei mele, Nicola. Și mașina ei.

— Nu mai minți! strigă Jen.

Cuvintele ei răsună pe toată strada, repetându-se deformat. Lui Kelly îi cade fața din cauza șocului.

— Mă minți, spune ea cu un oftat pe care nu și-l poate reține.

Deși nu asta îi era intenția, a intrat în pielea casnicei, lucru pe care voia să-l evite. Nu se poate abține să fie cuprinsă de emoție în prezența lui.

El își trece mâna prin păr, după care se întoarce pe loc. E furios.

— Telefoane cu cartelă și tranzacții ilegale, Kelly.

Nu spune nimic, doar își mușcă buza și o privește.

— În regulă, recunosc. Pachetul. Nu e pentru mașina unui client.

— Dar al cui este, atunci?

Tace din nou. Kelly face adesea pauze lungi, alegând să nu spună nimic când alți oameni ar vorbi. Altcineva vorbește întotdeauna primul. Dar de

această dată și Jen rămâne în așteptare, pur și simplu uitându-se la el pe strada tăcută și întunecată.

Ochii lui îi cercetează chipul. Încearcă să-și dea seama ce știe. Încearcă să afle cum să-și joace mâna.

— Mașina e furată, dar nu e ceea ce crezi, spune el în cele din urmă.

— Atunci ce e?

— Nu pot să spun.

— De ce?

Tace din nou, privindu-și picioarele, în mod evident gândindu-se.

— Ce? Spune-mi sau… avem probleme, Kelly, zice ea cu o mână ridicată în aer. Nu glumesc.

— Știu foarte bine că nu glumești, spune el crispat. Și nici eu.

— Spune-mi ce naiba se întâmplă sau plec.

— Eu…

Se plimbă din nou – un alt cerc inutil care nu folosește decât la descărcarea nervilor.

— Jen, eu…

Obrajii i se îmbujorează. Se pare că va reuși să-l facă să vorbească, Jen își dă seama de asta. Poate că soțul ei e un om calm, dar până și el are o limită. Asta judecând numai după reacția lui în secția de poliție în noaptea în care a început totul.

— Spune-mi doar la cine trebuie să ajungă cheia. Spune-mi doar cine este tipul cu care tocmai te-ai întâlnit.

— Este… Ți-aș spune dacă aș putea.

— Nu vrei să-mi spui în ce ești implicat. Nu e simplu? La naiba, refuzi să faci vreun comentariu, Kell.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Nu pot să stau și să văd cum se întâmplă rahaturi ilegale pe lângă casa mea.

— Știu, știu.

— Copii dispăruți. Mașini furate.

— Copii dispăruți? spune el.

Ochii lui scapără, apoi îi întâlnesc pe ai ei, expresia de pe fața lui trece de la iritare la panică.

— Copilul dispărut.

El face o pauză, respirând adânc, după care se uită la ea.

— Dacă îți spun ceva, vei avea încredere în mine? Jen își întinde larg brațele, chiar acolo, în stradă.

— Bineînțeles.

Kelly se apropie de ea, apucând-o cu tărie de umeri.

— Nu căuta să afli mai multe despre acel copil.

Nimic nu ar fi putut să o șocheze pe Jen mai mult decât această propoziție.

— Poftim?

— Orice ai descoperit. Oprește-te!

— Cine este Joseph Jones?

— *Nu* mai cerceta nimic nici despre Joseph Jones, spune el, tonul lui fiind la fel de brutal și de tăios ca al unui șarpe.

Stau acolo în tăcere pentru câteva secunde, Jen aflându-se încă în brațele lui.

— Kelly, eu… îmi ceri să…

— Doar… oprește-te! Orice ai face. Oprește-te!

Jen urăște tonul acesta al lui. Provoacă o emoție străveche în ea. Trupul ei vrea să fugă, ea vrea să scape: frica.

— De ce? întreabă ea abia șoptit.

Fitilul lui Kelly a ajuns la capăt.

— Ești în pericol, Jen, spune el.

Se îndepărtează de el, șocată. Un fior îi cuprinde umerii. Jen începe să tremure, se simte atât de singură, în cine se poate încrede?

Kelly o privește. Dincolo de tristețe, este sigură că poate desluși în trăsăturile lui o emoție pe care nu a mai văzut-o înainte la el, pe care nu e în stare să o citească.

Jen îi zice să nu vină cu ea acasă dacă nu îi mai spune și altceva, însă el nu o face. Kelly pleacă. Nu știe unde se duce, aproape că nu îi pasă. Punga cu mâncare rămâne acolo, lateralele maro ale pungii umflându-se ușor în vânt. O ridică și o duce acasă, pentru Todd. Dintr-odată, lui Jen i-a pierit pofta de mâncare.

Ryan

Ryan așteaptă înaintea ședinței informative urgente, condusă de sergent Joanne Zamo.

Leo, Jamie și Ryan stau înșiruiți, sprijiniți de peretele din spate al sălii de ședințe.

— Ca să știi, spune Jamie chiar înainte ca Zamo să înceapă să vorbească. GCO înseamnă Grup de Crimă Organizată.

— Mulțumesc, spune Ryan. Știam asta.

— În regulă, spune Zamo.

E îmbrăcată într-un costum bărbătesc, cu pantofi negri fără toc, ținând o cafea în mână. Și-a lăsat greutatea pe un picior și e clar că se gândește, uitându-se fix la podea, dar probabil fără să vadă ceva, cu sprâncenele coborâte.

— Cei de la supraveghere ne furnizează niște date chiar acum. Toată lumea e pregătită?

Sala de ședință explodează de adrenalină, nu ca de obicei. Un polițist al cărui nume Ryan nu-l cunoaște ridică o tablă, fixând diverse elemente pe ea. Alți doi sunt la telefon, discutând pe un ton din ce în ce mai ridicat.

— OK, spune Zamo. Cei de la supraveghere ne-au spus că GCO viza o casă goală. Apoi au văzut un BMW în ralanti pe aleea casei de vizavi, cu cheia în contact și motorul pornit. Așa că l-au luat.

Își strânge buzele și îi apar gropițe de ambele părți ale gurii.

— Ceea ce hoții nu știau este că aparținea unei proaspete mămici care intenționa să facă o tură cu mașina noaptea, ca să-și adoarmă micuța. A asigurat-o în scaunul mașinii, apoi a lăsat-o acolo pentru câteva secunde, timp în care a fugit să-și ia telefonul…

Ceva se strânge în pieptul lui Ryan. Își poate da seama de ceea ce va urma.

Panica. Teroarea. Femeia văzând mașina cum începe să se miște. Goana afară după ea. Apelul la 999…

— Iar acum au trecut cinci ore de-atunci. Mașina nu a mai fost văzută, dar supraveghem portul, direcție spre care se îndrepta mașina.

Ryan se gândește la bebeluș, înconjurat de infractori. Sau și-l

imaginează pe un vapor, în apele internaționale, pe bancheta din spate a unei mașini, singur.

— Cei de la supraveghere caută mașina în sistemul de recunoaștere automată a plăcuțelor de înmatriculare (RAPI), dar bănuim că i-au fost schimbate plăcuțele. Am dispus percheziții pe toate feriboturile. Trebuie să o găsim pe micuța Eve.

Leo îi aruncă lui Ryan o privire pe care acesta nu o poate desluși.

E treaba lui, acum, crede Ryan, să meargă și să ia numele de pe panoul lui din plută. Apoi, ei vor trimite mai mulți ofițeri de supraveghere ca să-i urmărească pe toți, să vadă dacă pot găsi mașina și fetița.

Ryan privește afișul cu copilul dispărut, prins cu piuneze de panou. Întinde un deget ca să-l atingă. Simte hârtia moale și subțire.

Copilul e frumos. Ryan și-a dorit întotdeauna copii. Doi, un băiat și o fată. Știe că e demodat, dar așa a simțit dintotdeauna. Doi copii și o femeie care să-l facă să râdă. Să-și reclădească familia, din resturile copilăriei lui. Dacă cei rămași în urmă nu sunt la înălțime, creează oameni noi, pentru viitor.

Fetița răpită are patru luni. Are cei mai frumoși ochi, ca un mic leu sentimental. Și e treaba lui să o găsească.

— În regulă, Ryan, spune Leo o oră mai târziu, în timp ce își soarbe cafeaua. Îmi pare rău pentru întârziere. Am primit autorizații pentru mai mulți agenți sub acoperire.

Ryan își dorește teribil acea băutură. E foarte obosit. Își face griji că începe să prefere cafeaua de la secție, că ar putea începe să bea din pahare de plastic și acasă.

— Unde vor duce copilul? îl întreabă Leo pe Ryan. După părerea ta.

— În locul în care le e cel mai simplu să-l ducă. Nu-i va interesa ce se întâmplă cu el. Cu copilul.

— Corect… deci, în port?

— Vor îndeplini ordinele, oricare ar fi acestea. Asta e prioritatea lor. L-ar putea arunca pe copil undeva pe drum. Nu o vor lua pe drumuri principale sau pe autostrăzi, și asta din cauza RAPI. O vor lua pe drumuri de țară. Cel puțin așa ar proceda fratele meu, spune Ryan și simte că astfel îl trădează.

Fratele lui mai mare. Întotdeauna îl protejase, într-o oarecare măsură, pe Ryan, și uită-te acum.

— „Federalii sunt mereu pe fază”, spunea el întotdeauna.

— Ești o comoară, spune Leo. Din cauza chestiei cu fratele tău. Știi?

Ryan dă din umeri jenat.

— Eu…

— Nu trebuie să fii modest, spune Leo și se ridică din scaun. Ce voiam să spun este că știi toate chestiile acestea *și* totuși ești aici. Ai crescut acolo – își întinde mâna stângă departe de corp – și ai ajuns aici.

— Mulțumesc, spune Ryan apăsat. Vreau să spun că… în unele privințe, Kelly m-a învățat o mulțime de lucruri. Bănuiesc că așa fac cei mai buni infractori.

Ziua minus șaizeci, ora 8.00

— Neața, frumoaso! spune Kelly.

Intră în dormitor, purtând doar boxeri. Jen tresare.

Ar putea să strige. La sfârșitul ultimei zile pe care a petrecut-o cu acest bărbat, l-a lăsat pe stradă. Un scandal domestic. La un colț de stradă sinistru, întunecat, cu trădări și infracțiuni. Aici, cu alte treisprezece zile în urmă, o salută somnoros, cu o expresie prietenoasă pe față ca soarele de august de afară.

— Neața, murmură ea, pentru că nu știe ce altceva să spună.

Mașini furate, copii furați, polițiști morți, nu-l cerceta pe Joseph Jones, nu încerca să găsești copilul. Strigătele îndurerate ale fiului ei în curtea lor din spate.

Și acum asta. Kelly, aici, cu pieptul gol, rânjind în fața ei.

Nu-i scapă nimic, se oprește din îmbrăcat, cu jeanșii la jumătatea coapselor.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu, nimic. Trebuie să plec devreme. Astăzi e rotația stagiarilor, spune ea, lucru de care nici măcar nu era conștientă înainte să-l rostească.

Puterea subconștientului. A știut imediat, după douăzeci de ani de avocatură, în secunda în care a văzut data, că era ziua în care avea loc rotația stagiarilor.

Deci ce altceva mai știe?

Todd intră și el în camera lor, și… Dumnezeule. Lucrurile mici pe care nu le observi în timp ce trăiești cu cineva aflat în creștere. E cu câțiva centimetri mai scund decât în octombrie. Și nu are pieptul la fel de lat. Alege o sticluță de parfum din sertarul comodei lui Jen și-l adulmecă. Kelly îmbracă un tricou.

— Arăți ca o nebună, îi spune Todd, fără patimă, lui Jen. Bieții tăi stagiari!

Jen îi face semn să o șteargă, dar nu o gândește serios. Ar putea sta aici cu el la nesfârșit. Și, îi e rușine să recunoască, împreună cu soțul ei. Ar putea opri totul. Todd adulmecând parfumul. Kelly cu capul răsărind din tricoul său. Să se plimbe în jurul lor ca pe lângă niște statui. Să-i iubească,

doar să-i iubească și să nu avanseze niciodată spre întunericul și minciunile care-i așteaptă, rămânând aici într-o binecuvântată ignoranță.

Kelly face duș, Jen îi verifică iPhone-ul și pornește din nou cu nonșalanță aplicația de localizare, în timp ce își mănâncă micul-dejun.

•

Uneori, unii avocați au în cursul carierei lor momente de geniu. De cele mai multe ori, practicarea avocaturii e banală: completat formulare, stabilirea bugetelor de cheltuieli, încercarea de a scoate pe toată lumea din diferite situații, cu cât mai puține daune posibil, dar uneori există și momente cu adevărat de excepție și Jen îl are pe al ei astăzi. Faptul că e momentul rotației stagiarilor se dovedește *a fi* important. Deoarece aici, în biroul lui Jen, e o proaspătă stagiară, care nu știe cum îl cheamă pe soțul ei.

Și, pe Find My iPhone, Kelly nu apare că deblochează un coș de fum în apropiere, ci este la hotelul Grosvenor din centrul orașului Liverpool.

Jen a încercat să-l spioneze chiar ea. Dar acum poate să trimită o stagiară în locul ei.

Cea repartizată lui Jen se numește Natalia. Este o avocată în formare tipică: organizată, excesiv de veselă, îngrijită atât în munca ei, cât și ca aspect. Are părul prins la spate atât de perfect într-un elastic, încât Jen se oprește pentru o secundă, în biroul ei inundat de soare, ca să o admire. Ca o coadă de cal.

Jen știe că viața Nataliei va suferi o implozie la începutul lui octombrie. Va ajunge acasă și va descoperi că iubitul ei și-a făcut bagajele și a plecat. Nu va lua legătura cu ea, practic o va ignora. Îi va spune lui Jen acest lucru după mai multe zile de lacrimi și de lipsă de productivitate.

— Am o sarcină pentru tine, spune Jen.

Probabil că tonul ei este prea familiar. Dar a lucrat cu Natalia deja timp de opt săptămâni, au împărțit o pizza cu pepperoni de la Domino se în timp ce Natalia plângea și spunea că-l urăște pe Simon. Iar dacă tonul ei o surprinde pe Natalia, ascunde totuși bine acest lucru.

Jen afișează pe ecranul computerului o fotografie a soțului ei. Are surprinzător de puține.

— În regulă, îți cer un lucru oarecum neortodox, spune ea.

— Perfect. Voi face orice, spune Natalia veselă.

— Acest bărbat este la hotelul Grosvenor, chiar în acest moment, spune ea, arătând spre ecranul ei. Probabil cu cineva. Trebuie să știm despre ce

discută.

Natalia clipește. Până și pleoapele ei sunt perfecte. Jen știe că e ciudat să observe un astfel de lucru, însă sunt. Fine și fardate cu o culoare ceva mai deschisă decât pielea ei, suficient cât să o facă să pară vigilentă și vioaie.

— Uau, OK. Deci un fel de urmărire a unui soț care înșală? vrea să știe Natalia.

— Sigur, spune Jen calmă. Da. Apoi blufează și mai mult: Instanța va fi mult mai favorabilă soției dacă putem dovedi adulterul.

Acest lucru este foarte corect din punct de vedere legal, deși de obicei Jen nu ar merge până într-acolo.

— Extraordinar.

Natalia ia un blocnotes și un stilou și dă să plece.

— Dacă îți e greu să-l găsești, sună-mă, spune Jen.

•

Câtă vreme Natalia e plecată, Jen se străduiește să lucreze la ceva ce i se pare că nu contează cu adevărat. Completează și arhivează foi inutile de pontaj în timp ce așteaptă.

Natalia se întoarce la ora unu, la peste două ore după ce a trimis-o Jen. Ține în mână un blocnotes albastru și un stilou Eagles cu sigla concepută de tatăl lui Jen cu ani în urmă. Părul îi este în continuare absolut, complet impecabil.

— Am cumpărat o Cola, sper că este în regulă, spune Natalia.

Jen simte o săgeată de vinovăție. Dumnezeule, e o sarcină sordidă pe care să o dai unei stagiare în prima ei zi și nici măcar nu a pus-o la curent cu politica de cheltuieli.

— Of, Doamne, bineînțeles, spune Jen.

Ia o bancnotă de zece lire din geanta ei și i-o dă Nataliei.

— Nu ar trebui să adaug asta în… sistem?

— Eu sunt sistemul, spune Jen cu hotărâre. Nu-ți face griji!

— În regulă, spune Natalia.

Jen se simte dintr-odată ca un fel de psihopată, care trimite o stagiară nouă să-i spioneze soțul.

Genul de comportament disperat al unui om dezechilibrat, al cuiva care face abuz de putere. Alungă gândul acesta. E pentru un scop nobil.

— OK, continuă Natalia. El, Kelly, s-a întâlnit cu o femeie. O numește

Nic. Totuși, nu cred că au o aventură.

Nicola Williams. Iar, și iar, și iar. Chiar dacă Jen știe cum arată, nu o poate găsi online.

— Nu?

— Nu părea. Era o întâlnire de afaceri.

Jen înghite în sec.

— Bine, spune ea. Dă-i drumul!

— Păreau să reînceapă un fel de aranjament? E greu de spus ce anume. Posibil să lucreze pentru cineva numit Joe, nu știu. Kelly nu vrea să o facă. Nic vrea ca el să o facă, ea pare să… creadă că el îi datorează ceva. Părea o chestie delicată. Nu știu…

— OK. Și Joe nu era acolo?

— Nu. Tot spuneau că e la mititica. Dar nu am înțeles prea bine ce e cu mititica asta?

Natalia se oprește din vorbit, răsfoind pagină după pagină de notițe imaculate, cu stiloul deasupra blocnotesului. Măi să fie, se gândește Jen, Natalia a fost la Universitatea Oxford, iar înainte de asta, a studiat la Colegiul Mariborough. Și totuși. *La mititica.* Nu știe ce înseamnă asta. Copiii aceștia. Copiii aceștia naivi.

— Cred că asta e tot. S-a discutat mult despre ceea ce vor face pentru Joe, dar nu s-a menționat nimic precis, încheie Natalia.

La mititica.

Jen ridică un deget în aer și caută pe Google *Joseph Jones închisoare.* Informațiile despre el au fost acolo tot timpul, ascunse printre rezultatele irelevante ale căutării. Fusese eliberat cu o săptămână în urmă de la HMP Altcourse și fusese condamnat în urmă cu douăzeci de ani într-unul dintre cele mai mari procese de acest gen.

Deținere de droguri de mare risc cu intenția de a trafica, complicitate la jaf, complicitate la fabricarea de bancnote false. Articolul 18 vătămare corporală gravă cu intenție. Delictele continuau la nesfârșit. Droguri, spălare de bani, jaf, furt de automobile, spargere de locuințe, violență. La fel de multe pe câți stropi de ceață erau afară când l-a ucis Todd. Jen le citește pe toate în timp ce Natalia stă acolo în tăcere. Încetul cu încetul devine imună la ele, la ce ar putea însemna toate acestea pentru soțul și pentru fiul ei.

— Mulțumesc, îi spune șoptit Nataliei după o secundă. Ai făcut o treabă

extraordinară.

— Păcat că nu înșală, spune Natalia. Dacă asta ar fi ajutat. De fapt, a menționat cât de mult își iubește soția.

Jen se îndepărtează de computerul ei și de Natalia, privind afară pe fereastră, în josul străzii, cu ochii umezi.

— Așa a spus? întreabă în șoaptă.

— Da. A spus doar că își iubește soția. Nu prea era contextul potrivit printre toate chestiile acestea legate de Joe.

Jen dă din cap, întorcându-se din nou spre Natalia, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă i-ar oferi un strop de înțelepciune acum, știind prea bine cu ce se va confrunta în viitor Natalia.

Dar e mai rău să cunoști viitorul decât să nu-l știi. Nu-i așa?

Ziua minus șaizeci și cinci, ora 17.05

Jen găsea mângâiere în mersul la serviciu în zilele de lucru. În îndeplinirea, treptată, a oricăror sarcini care o așteptau în ziua respectivă. În septembrie, făcea investigații financiare înaintea unui proces împreună cu Natalia. Și în august redactase un raport pe tema protecției copilului – ceva puțin în afara competențelor sale, dar plăcut totuși, deși dispare mai mult cu fiecare zi care trece. Are o stagiară pe nume Chance, care pleacă din septembrie la o companie rivală, lucru pe care Jen face tot ce poate ca să-l uite.

La ora cinci și cinci, telefonul de pe birou sună.

— Sunt eu, spune Valerie, recepționera lor. E cineva la recepție. Știu, știu, știu că ești hărțuită.

Jen clipește.

— Sunt?

Nu se simte nici pe departe hărțuită.

Raportul privind protecția copilului este pe jumătate scris și o ceașcă de ceai fierbinte se află pe biroul ei. Abia așteaptă să meargă acasă și să-l vadă pe Todd, care a copt prăjituri, trimițându-i fotografii cu fiecare tip în parte. Își amintește că sunt delicioase, așa că e teribil de entuziasmată. Un mic refugiu în viața ei dată peste cap, întoarsă pe dos.

— Rakesh spunea că ai fost ocupată cu raportul privind protecția copilului ieri și astăzi, știu…

— Da, spune Jen cu voce obosită.

Își amintește. Raportul privind protecția copilului i-a luat o perioadă jenant de lungă. Săptămâni. Clientul a bătut-o de două ori la cap, a doua oară întrebând-o dacă o simplă notă îi depășește puterile. Era atât de greu în meseria ei de jurist să-și rezerve timpul necesar ca să realizeze lucrări voluminoase. Apeluri telefonice, e-mailuri, programări neașteptate și îngrozitoare din calendarul Outlook. În cele din urmă, solicitase să nu fie deranjată la telefon pentru a duce la bun sfârșit acest material. Ba chiar își încuiase ușa biroului! Dumnezeule, ce figuri!

— Cine? întreabă Jen. Cine e la recepție?

— Spune că se numește domnul Jones?

Lui Jen i se usucă gura. Își umezește buzele cu limba. Uite! Uite ce a ratat!

Este 25 august. Și Joseph Jones e liber, căutând-o pe *ea.*

•

Joseph se întoarce pe culoarul cu mochetă de culoare deschisă când o vede. În spatele recepției scrie EAGLES cu litere majuscule. Becurile, cu senzor de mișcare, s-au stins cu excepția unuia care-l iluminează exact pe el.

— Îl caut pe Kelly, spune el.

Jen face o pauză, pașii ei încetinind în timp ce traversează holul spre el.

— Kelly Brotherhood? întreabă ea.

Ceva pare să se frângă în trăsăturile lui când îi întâlnește privirea, dar Jen nu-și dă seama ce. E mai bătrân decât i se păruse prima dată, în acea primă noapte și în noaptea în care îl văzuse pe strada Eshe North. Probabil are peste cincizeci de ani. Are tatuaje pe articulațiile pumnului. Ochii aspri. Limbajul trupului este al unei pisici care se pregătește să atace. Se mișcă repede și grațios.

— Da, spune el și ține ambele mâini ridicate. Era un vechi prieten al meu.

Informația este ca o senzație fizică ce îi străbate torsul lui Jen. Joseph a fost condamnat la douăzeci de ani. Deci trebuie să-l fi cunoscut pe Kelly *înainte.*

— Ce fel de prieten? nu se poate abține să întrebe

Dar în sinea ei se gândește că și Joseph o cunoaște. A știut să vină la cabinetul de avocatură ca să-l caute pe Kelly.

Joseph îi răspunde atât de repede cu un zâmbet, încât e imposibil să fie sincer.

— Unul important.

— Te surprinde faptul că trebuie să-l cauți aici? întreabă ea.

— Am fost plecat. Nu contează. Doream să reîncep ceva.

Bărbatul se întoarce cu spatele la ea. Poartă un tricou alb, al cărui material e subțire și ieftin, iar dedesubt Jen poate desluși un tatuaj care se întinde pe toată lățimea spatelui său: niște aripi de înger de-a lungul omoplaților să-i.

— Să reîncepi ce? întreabă ea, dar el o ignoră, părăsind holul și ușa închizându-se în urma lui.

Jen își sprijină mâinile pe biroul de la recepție, încercând să respire, încercând să gândească.

Joseph a fost eliberat abia de câteva zile. Și iată, aproape imediat, a venit aici. E clar pentru Jen, în această zi specială din această a doua șansă la viață care i se dă, că eliberarea din detenție a lui Joseph Jones a declanșat ceva. Cândva, într-un viitor la care ea nu poate ajunge pe moment, oricât de mult s-ar strădui. Ceva ce-i implică aproape pe toți cei pe care-i cunoaște. Todd, Kelly și acum categoric și ea; altfel, de ce ar veni la Eagles? O distribuție îngrozitoare de personaje dramatice. O listă neagră de trădări.

Ziua minus o sută cinci, ora 8.55

O sâmbătă de la mijlocul lui iulie. E o vreme perfectă afară, cerul e atât de albastru, încât arată ca un balon pe cale să se spargă. E ora nouă fără cinci și Jen oprește în fața închisorii pentru bărbați HMP Altcourse.

Imediat ce Jen și-a dat seama ce dată era și că Joseph va fi încă la mititica, s-a scuzat față de Kelly și Todd, care se distrau de minune cu *Saturday Kitchen*[12] – le-a spus că va lua o gustare cu un client – și a plecat. Spre consternarea ei, nimeni nu a fost surprins. Jen și-a petrecut toată viața făcând lucruri pentru alții: întâlnindu-se cu clienți pretențioși când ar fi vrut să stea să urmărească lecțiile de înot ale lui Todd. Urmărind lecțiile de înot ale lui Todd când ar fi vrut să stea întinsă citind o carte. Elementul fundamental din viața ei de mămică – senzația de vină orice ar fi făcut.

Todd nu a întâlnit-o încă pe Clio, nici nu s-a împrietenit cu Connor. Așadar, erau doar elemente care-i distrăgeau atenția de la esență, acum că a trecut de ele?

HMP Altcourse arată ca o proprietate industrială, un oraș ciudat, închis în sine. Jen a fost aici o singură dată, ca parte a pregătirii ei. Dincolo de asta, nu a practicat niciodată dreptul penal. Tatăl ei a considerat ideea de apărare repetată a criminalilor atât de dezgustătoare, încât nu s-au ocupat niciodată de așa ceva. Lui Jen i se pare vag dezgustătoare și ideea de a face bani din divorțuri, dar asta este. Fiecare trebuie să-și achite cumva chiria și inimile frânte sunt mai frecvent întâlnite decât delictul.

Jen intră în holul închisorii, gândindu-se cât de neprevăzut este faptul că Joseph e înapoi la închisoare și că orele de vizită sunt limitate și strict structurate în zilele lucrătoare, dar nelimitate și informale la sfârșit de săptămână – orice vizitator neautorizat poate veni și cere să vadă orice deținut sâmbăta. Adică astăzi.

Parcă ar fi știut.

Afară plouă, e o ploaie de vară; în media a fost denumită Furtuna Richard. De fiecare dată când intră cineva la recepție, mirosul de iarbă udă pătrunde și el în clădire. Pantofii vizitatorilor lasă urme de apă pe podeaua pe care un om de serviciu obosit o șterge periodic cu mopul, apoi, cu o

mână în șold, punând pe podea din ce în ce mai multe triunghiuri care avertizează că podeaua este udă.

Recepția e modernă, ca într-un spital particular. Un birou lat domină spațiul. Un bărbat face click cu un mouse, preluând apelurile telefonice cu o voce moale.

În spatele recepției se află o tablă albă, pe care sunt scrise niște ore. Printr-o ușă pe care scrie CANTINĂ (SECURIZAT 2), Jen poate auzi o ceartă care devine mai aprinsă.

— Ai spus că pot comanda șuncă afumată, nu sare și oțet, spune un bărbat.

— Știu, dar Liam…

— A fost al naibii de clar! strigă bărbatul.

Jen tresare. Puterea unui pachet de chipsuri.

Pentru o secundă, doar o secundă, vrea să mărturisească tot, chiar aici în hol. Să strige și să urle. Să comită o infracțiune. Să se interneze pe *sine.* Să le spună că e o călătoare în timp și să fie sedată undeva, să i se pregătească masa, singurul lucru din viața ei pe care să-l poată controla să fie comandarea chipsurilor.

— Adresați solicitările aici, spune dintr-odată recepționerul.

Acesta stă în picioare și-i întinde un formular, pe care Jen îl completează.

— E bucuros să te vadă, spune recepționerul după două apeluri telefonice și alte câteva minute. Centrul pentru vizitatori este în direcția aceea, adaugă el și arată spre interior, dincolo de niște uși duble, în măruntaiele clădirii, înmânându-i lui Jen un permis temporar, fără elastic sau ac de siguranță.

Ea împinge panourile reci de metal ale ușii și intră într-un coridor unde sunt doi paznici. Miroase a dezinfectant și a sudoare. Podelele de vinil au margini de cauciuc. Mai multe uși au încuietori multiple.

E întâmpinată de un paznic cu un ecuson pe care scrie LLOYD. Cineva a scris cu pixul dedesubt *Grossman!* Paznicul cere să-i vadă poșeta, după care-i verifică interiorul, băgând o mână îndemânatică ca de doctor în ea, care efectuează un grotesc examen intern, după care o trece printr-un scanner de genul celor care se găsesc în aeroporturi. Îi face un gest, cerându-i să deschidă brațele și ulterior o percheziționează, evitând contactul vizual.

— Telefonul acolo, spune el.

Jen îl pune în șirul de fișete albastre indicat de el.

Trec prin alte uși duble pe care el le deschide cu un card de acces. Trec pe sub un radiator situat deasupra ușii, care-i încălzește pentru moment vârful capului și umerii, după care intră.

Centrul pentru vizitatori e o încăpere demodată, mare și pătrată, partea destinată publicului având o mochetă roșu cu albastru, cu scaune de plastic negre și mese mici. Peretele din spate este făcut numai din ferestre de la podea și până la tavan. Stropi de ploaie mari lovesc geamurile, precum și acoperișul de deasupra, răpăind pe lucarne. Încăperea este deja plină.

E mai complicat decât credea Jen că va fi să facă diferența între prizonieri și vizitatori. Arată ca oricare altă sală de ședințe aglomerată. Un cuplu stă așezat separat, dincolo de masă, fără ca mâinile să li se întâlnească în centrul ei. Neatingându-se, dar apropiindu-se cât de mult permit regulile. La o altă masă, o fetiță se întinde spre tatăl ei, îndoind mâna ca spre o stea îndepărtată care clipește, dar mama o oprește și i-o trage înapoi spre corp.

Jen se gândește la propriul ei tată. Și-a luat rămas-bun de la el la morgă. Ajunsese prea târziu. Imaginea tatălui ei stând acolo timp de șase ore, mort, singur, o bântuise. La morgă, căldura degajată de mâna ei o încălzise în cele din urmă pe a lui și își lipise fruntea de ea, prefăcându-se, dar fără niciun folos.

Jen îl recunoaște cu ușurință pe Joseph Jones. Stă așezat singur la o masă, exact în centrul încăperii. Urechile de elf, părul închis la culoare. Barbișonul. Pielea lui are într-adevăr paloarea deținutului, despre care a citit. Nu doar lipsa expunerii la soare; ci ceva mai mult. Genul de culoare pe care o capătă oamenii când au guturai, când nu au dormit, când sunt îndoliați.

A fost la casa acestui bărbat. L-a văzut murind. Și acum, iat-o aici, pe cale să afle cine e de fapt.

— Bună, spune ea cu voce tremurândă în timp ce se așază.

Toate infracțiunile comise de el. Jaf. Trafic de droguri. Lovire și alte violențe. Lui Jen încep să-i tremure brațele și picioarele.

Scaunul se clatină sub ea. E genul de scaun din plastic care se pliază, pentru a putea fi stivuit lângă un perete.

— Soția lui Kelly, spune el și își trage manșetele cu dungi ale

puloverului sport de culoare bleumarin peste mâini, ca să câștige timp.

Deci o cunoaște, deși nu s-au întâlnit încă.

Jen observă că are un dinte de aur, chiar în spate. Ochii lui îi întâlnesc pe ai ei.

— Jen, încheie el, limba zăbovind lângă dinții din față când rostește litera *N*.

A devenit complet rece și calmă. Teama uriașă de mister, de așteptare s-a topit. Agitația a dispărut și nu mai simte nimic. Încăperea devine tăcută în jurul lor, ca o fotografie ștearsă. Tăcută și blurată. Ceva e pe cale să se întâmple; Jen simte asta.

— Eu… spune ea.

— Jen, iubirea vieții lui Kelly.

Nu spune nimic, încercând să se adune, dar, în schimb, se gândește la cât de insolentă a fost. Căutând prin obiectele altora, urmărind oameni, ascunzându-se și trăgând cu urechea. Dar uite unde a dus-o asta. Aici, într-o închisoare, implicată în aceeași poveste cu infractori, mașini de poliție care patrulează, un copil dispărut. Pielea îi arde de teamă, de parcă ochii a o mie de tigri o privesc: ea e prada.

— De unde-l cunoști? întreabă Jen, înghițind în sec.

— Ne cunoaștem de multă vreme.

Joseph nu spune nimic în plus. Își încrucișează picioarele întinse, pe sub masă, ajungând cu tălpile sub scaunul ei. Gestul este în mod deliberat al unui stăpân. Jen vrea să se retragă, dar nu o face.

Afară, luminile se diminuează, norii sunt gri, ca și când cineva ar acționa un întrerupător. Joseph îi întâlnește privirea.

— Furtuna Richard, spune el. Va fi una puternică.

— Așa să fie? spune Jen cu voce slabă.

— Oh, da. Criminalilor de aici le place furtuna, zice el și face un gest expansiv în jurul lui. Îi entuziasmează teribil.

Cât de ciudat e că vrea să se deosebească de ceilalți deținuți, se surprinde Jen gândind, neputându-se abține să remarce.

— Spune-mi, cum de vă cunoașteți de multă vreme? insistă ea.

Joseph se apleacă peste masă spre ea.

— Știi, vei afla după ce ies de aici. Sper să o iau de la capăt, spune el, aceeași propoziție rostită în holul cabinetului de avocatură.

Apoi face un alt gest, făcându-și policarul de celelalte degete, semnul

banilor sau poate doar un tic nervos. Jen nu-și poate da seama, poate delicata mișcare a fost doar în mintea ei. A durat mai puțin de o secundă. Restul trupului îi este complet și ciudat de nemișcat.

— Când v-ați întâlnit?

— La această întrebare cred că trebuie să-ți răspundă Kelly, spune Joseph. Nu ești de acord?

Joseph își freacă unul dintre tatuajele de pe mână, fără să-și miște deloc capul, continuând să o privească. Vântul se întețește afară. O pungă de plastic e purtată de vânt ca un balon.

— Jen, spune Joseph, repetându-i numele, de parcă s-ar juca cu ea. Jen.

— Cee?

— Am o întrebare înainte să plec.

— OK?

— Și aceasta este, Jen… cum se poate să nu fi știut?

Joseph își lasă capul pe o parte, ca o pasăre. E nebun, se trezește Jen gândind. E absolut nebun, acest bărbat care știe cine este ea.

— Până și eu am crezut că știai.

Un fulger bifurcat luminează cerul afară – o strălucire de o fracțiune de secundă. Dacă clipești, l-ai ratat.

— Știi ceva?

Jen se tot uită la Joseph în timp ce încăperea pare să se micșoreze în jurul lor. În timp ce tunetul își flexează mușchii undeva sus pe cer, el se apleacă apropiindu-se de ea, îndemnând-o prin gesturi să facă la fel, cu mâna stângă întoarsă cu palma în sus pe masă ca un gândac cu picioarele în sus, atrăgând-o spre el prin mișcarea degetelor. Ea se apleacă fără tragere de inimă.

— Întreabă-mă ce am făcut împreună.

— Ce?

— Spargeri. Trafic. Loviri și ale violențe. Asta am făcut.

Lista acuzațiilor la adresa lui Joseph.

Jen clipește, trăgându-și capul înapoi.

— Dar tu ești aici, iar el nu e?

— Ah, croncăne Joseph. Bun-venit în gașcă!

Frica, revelația și oroarea se învârt în mintea lui Jen ca iureșul de afară. Asta trebuia să știe? Undeva în adâncul întunecos al minții ei?

Kelly.

Un familist.

Care nu are prea mulți prieteni.

Care ține totul doar pentru el.

Greu de descifrat.

Uneori întunecat.

Nu călătorește.

Nu-i plac petrecerile.

Nu suportă să fie salariat. Își trăiește viața trecând neobservat.

Întoarce spatele prietenilor ei la ședințele cu părinții.

Pare să aibă întotdeauna destui bani.

Acea latură întunecată. Acea latură întunecată pe care o are în el, acel umor astringent ca lămâia, care împiedică apropierea de el. Nu este aceasta cea mai veche poveste din istoria omenirii? Umor, tachinare, ca mecanisme de apărare.

Faptul că nu poți ajunge uneori cu el la un compromis, că nu vrea să discute. Nu vrea, nu vrea, nu vrea. Nu vrea să se mute înapoi la Liverpool. Nu vrea să lucreze pentru un angajator. Nu vrea să călătorească. Nu vrea să zboare cu avionul.

Colțurile gurii lui Joseph se lasă în jos.

— Uite, eu nu torn, spune el. Nu sunt sifonar. Întreabă-ți soțul.

Bărbatul se ridică, discuția s-a terminat. Jen, fără să-i pese cine se uită la ea, lasă lacrimile să-i năvălească în ochi în timp ce privește fix locul gol lăsat de el.

În timp ce stă așezată, încercând să se adune, simte o atingere ușoară, delicată pe umăr și tresare. Gura lui Joseph e chiar lângă urechea ei.

— Sunt sigur că vei afla restul detaliilor, murmură el, după care este escortat afară.

Jen începe să tremure de parcă ar simți un curent înghețat, dar nu este: e doar respirația lui pe care o poate simți în urechea ei, în mintea ei, în timp ce furtuna se dezlănțuie afară.

Ziua minus o sută patruzeci și patru, ora 18.30

— Oh, a fost o nebunie, îi spune Todd însuflețit lui Jen, cuvintele lui încălecându-se unele peste altele.

Jen stă în fotoliul ei preferat din bovindoul lor, gândindu-se că soțul ei are legături cu crima organizată.

— Nu ne-a picat distilarea fracționată. Am pregătit bine subiectul – credeam că va fi întrebarea principală, și, de fapt, nu ne-a dat nimic din acest subiect.

Todd se joacă cu zgarda lui Henric al VIII-lea, pisica stând întinsă și mulțumită în poala lui pe canapea.

— Nu merge niciodată așa cum te aștepți, știi?

Se foiește, neputând să stea locului, și pisica sare pe podea. Trei lumânări sunt aprinse de-a lungul pervazului ferestrei.

Jen dă din cap, zâmbindu-i fiului ei.

Primul lucru pe care l-a observat în dimineața aceasta a fost că telefonul ei era altfel. Mâna i s-a strâns greoi în jurul lui. Era mai grosolan, mai mare decât cel pe care l-a primit la începutul lui iulie. Rahat, rahat, rahat, s-a gândit ea. Știa că s-a întors și mai mult în timp înainte să verifice data.

Era iunie. Tufa de trandafiri din curtea din față a casei de vizavi era în plină floare când s-a uitat pe fereastra dormitorului ei, mănunchiuri groase de flori parfumate strânse laolaltă, pe cale să cadă. Cum putea să fie iunie? Unde aveau să se *termine* toate acestea? În neant? Cu o naștere, cu o moarte? Și – un gând și mai întunecat – e prea târziu ca Jen să-l ucidă cu mâna ei, cum sugerase Kelly, cu atâtea zile în urmă. Este închis.

Primul lucru la care s-a gândit Jen, îmbrăcându-se cu niște haine pe care le va arunca la gunoi peste câteva luni, era cine este Kelly pentru Joseph. Și cum ar fi funcționat treaba: Joseph iese din închisoare, vine la cabinetul de avocatură pentru a-l găsi pe *vechiul lui* prieten, Kelly, Todd se îndrăgostește de Clio, nu-i place ce află despre ceea ce fac Joseph și Kelly și-l ucide pe Joseph? Era plauzibil, dar improbabil, a concluzionat ea. Pare un motiv destul de slab pentru o crimă. Și lasă multe aspecte sub semnul întrebării: Ryan Hiles, copilul dispărut, Nicola Williams, conversațiile voalate dintre Kelly și Todd. Lucrul pe care-l știe Joseph despre Kelly.

Îl privește pe Todd acum, stând așezat la lumina lampadarului, având păr de pisică peste tot pe pantaloni.

— Ai trecut cu brio, spune ea apăsat.

— Ei bine, de fapt mi-a plăcut! Jed a spus că sunt nebun.

E amețit. De ușurare, din cauza endorfinelor eliberate după stres, și poate și din alt motiv. Ceva care lipsește în toamnă. O luminozitate.

— Vreau să spun, sunt vreun sadic?… Ce? întreabă el, oprindu-se și privind-o din cealaltă parte a încăperii.

— Nu ești un sadic, răspunde, dar până și ea poate simți tristețea impregnată în vocea ei.

Îi lipsește asta. Pura normalitate, nu zile fragmentate, retrăite. Nici măcar nu știe de ce s-a trezit azi, pe 7 iunie. Todd nu a întâlnit-o încă pe Clio. Joseph e la închisoare. Atunci ce este? Își sprijină fața în palmă.

— Mă întreb dacă voi primi un A, spune Todd gânditor. Poate măcar un B.

Va obține un A.

Nu demult, Todd venise acasă vorbind atât de însuflețit despre fabricarea *mingilor săltărețe din polimeri.*

— Să faci ce din polimeri? întrebase Kelly.

Todd ezitase, apoi scosese una din rucsacul lui.

— Ți-am adus una, spusese lejer, destul de conștient că fură de la școală.

Nu se supăraseră, li se păruse amuzant. Era extrem de interesat de chimie, așa că ce dacă nu ar fi trebuit să o ia? Poate că e genul de lucruri care-l vor face pe Todd să o ai razna. Jen nu s-a gândit niciodată prea mult la ce fel de părinte va fi, dar poate că era prea permisivă, favorizând glumele în detrimentul disciplinei. Amăgită de inteligența lui și făcută să creadă că nu se va răzvrăti niciodată. Dar toți copiii se răzvrătesc, chiar și ce buni: doar că ei se răzvrătesc altfel.

Jen se uită la frumosul ei fiu și se gândește la tot ce va rata viitorul Todd. Universitate, căsătorie, un program de absolvire împreună cu alte genii. Dar ce-l așteaptă în schimb? Arestul, un proces, închisoarea. Va fi eliberat când va avea 35 de ani. Faptul că va ști o viață întreagă că a ucis un om, indiferent de motivul nechibzuit al acestui gest.

— Comanzi tu sau eu? întreabă Todd, fluturând prin fața ochilor ei telefonul cu aplicația de la Domino’s deschisă.

Probabil au convenit să ia mâncare gata preparată.

— Da, hai să-l așteptăm pe tata.

Henric al VIII-lea sare în poala lui Jen. Și el este mai suplu, se gândește ea cu tristețe.

Todd face o figură exagerat de uimită, ca o dublă într-un desen animat.

— Oh-*chei,* spune el. Tata e plecat, dar sigur. Așteaptă-l, Jen.

— E plecat? întreabă ea brusc. Cu riscul să fiu acuzată că sunt bătrână, adaugă ea, afișând un rânjet, amintește-mi unde este?

— Sunt Rusaliile.

— Oh, spune Jen.

Își simte gura formând un *O* rotund, cu subînțeles. Kelly pleacă în fiecare weekend de Rusalii de-acasă, pentru a campa cu vechi prieteni de la școală. Un aranjament stabilit de multă vreme. Ea nu i-a întâlnit niciodată, lucru care a nedumerit-o, dar pe care Kelly l-a explicat cu ușurință: „Oh, nu sunt din zonă, îi văd un singur weekend pe an. Sincer, te-ar plictisi de moarte.

— Pizza pentru doi, atunci, îi spune ea lui Todd, dar, de fapt, se gândește: acesta e motivul. De aceea m-am trezit astăzi. Dintre toate zilele care au fost mai înainte.

Slavă Cerului! Slavă Cerului că în dimineața asta a pornit aplicația Find My iPhone pe telefonul lui Kelly, la fel cum face în fiecare dimineață acum. Când a verificat mai devreme, era în Liverpool, dar va verifica din nou.

— Să mă gândesc, spune Jen, scoțându-și telefonul, aparent cu scopul de a comanda o pizza, dar, de fapt, verificând aplicația Find My iPhone.

Kelly pleacă în camping în Lake District. Pe lacul Windermere. Același loc în fiecare an.

Dar, iată. Aici e punctul albastru care-l reprezintă pe el. Nici gând să fie în Lake District. Ci într-o casă din Salford.

Jen se uită din nou la fiul ei care-și privește absorbit telefonul, cu o expresie de concentrare pe față.

— Todd, spune ea, cu voce lingușitoare.

Copilul ei, după examen, abia așteptând să mănânce pizza cu mama lui; Todd merită mai mult. Privește în sus spre ea surprins.

— Cât de rău ar fi dacă ar trebui să merg până la birou? Foarte repede, putem mânca pizza după aceea.

Todd ridică din sprâncene surprins, dar apoi își flutură mână.

— Bine, e în regulă, spune el. Nu te îngrijora! Mă voi imersa în H_2O.

Activitate cunoscută simplilor muritor sub denumirea de baie.

Jen râde încetișor în barbă, după care se freacă la ochii în timp ce el se ridică și părăsește livingul. Oare asta ar trebui să facă acum? Să-l neglijeze și mai mult pe Todd, nu mai puțin, pornind în căutarea răspunsurilor? Dar trebuie să știe sigur.

Decide să ia un taxi ca să poată sosi incognito.

— Nu va dura mult, îi strigă lui Todd.

Aude sunetul apei care curge, nu și răspunsul lui. Jen ezită la baza scărilor, sfâșiată, sfâșiată între îndatoriri. Dar tot ce face e pentru el, decide ea în timp ce aplicația Uber vibrează, anunțând-o că mașina se află la un minut distanță. Totul are ca scop să-l salveze pe el, copilul ei minunat.

— A mea să aibă extra șuncă, strigă Todd.

— Sigur că da.

Jen așteaptă afară în stradă taxiul.

Vara e în toi. Mușcate, sângele voinicului, trandafiri în curțile vecinilor ei. Miroase ca într-o parfumerie. Aerul e plăcut. Plouă ușor, o burniță caldă, dar lui Jen nu-i pasă. E umed, ca într-o saună.

Întinde mâna pentru a smulge o petală de bujor chiar la colțul aleii ei, în singurul petic de pământ pe care își permit să se deranjeze să-l întrețină. Cândva albă, este acum de un maro-închis la margini, ca un ziar vechi, dar are încă un miros delicios și înțepător de vanilie.

Jen privește în sus spre casa lor adormită, se vede o lumină aprinsă în fereastra opacă a băii, iar ea se gândește la fiul ei și la pizza acestuia. Va înțelege într-o zi.

Când mașina de la Uber oprește, Jen se gândește dintr-odată la cât de mult se încredea în soțul ei. Avea atât de multă încredere în el… Kelly mergea să campeze cu oameni pe care ea nu-i întâlnise niciodată. Jen nu s-a gândit niciodată, nu s-a gândit niciodată.

Trage de clanța rece de plastic de la portiera mașinii Uber și e salutată de Eri, un bărbat de vârstă mijlocie, cu barbă, care poartă o șapcă de baseball. Mașina miroase a odorizant, de o dulceață artificială, și a gumă de mestecat.

Îi întinde un teanc de bancnote de douăzeci pe care le-a scos din sertarul de urgență din bucătărie, cu hârtia la fel de moale și de uscată ca petalele de bujor.

— Urmăresc pe cineva, spune ea.

— Oh.

Eri cântărește din priviri bancnotele, după care le ia.

— Voi plăti tot ce datorez și prin aplicație. Trebuie să nu pierdem asta din ochi, spune și îi arată telefonul. Dacă punctul albastru se mișcă, s-ar putea să fim nevoiți să… schimbăm și noi direcția.

— Am înțeles, în regulă, spune el. Ca în filme, adaugă el, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei în oglinda retrovizoare.

— Mmm.

Jen stă pe bancheta din spate, sprijinindu-și capul de fereastra rece, urmărind goana de pe strada ei. O femeie într-un taxi negru urmărindu-și soțul. Cea mai veche poveste din lume, cu ceva în plus.

— Ca în filme, repetă ea.

•

Te așteaptă Call of Duty, îi trimite Todd un SMS lui Jen.

Dumnezeule, nu e deloc amuzant, se gândește Jen, luminile din Merseyside gonind pe lângă ei ca niște stele colorate risipite, cum poți uita etape întregi din viață? Etapa PS_5, *Call of Duty.* Două controlere pe care trebuiau tot timpul să le pună la încărcat – cât de mult se jucaseră. Fuseseră atât de dependenți de acest jos… Când nu-l jucau, își strigau unul altuia de după colțul casei diverse replici. „Aici Black Ops”, obișnuia să-i spună Todd, intrând în bucătărie, ținând o stație de emisie-recepție imaginară în mână.

Jen se întreabă acum, în timp ce gonesc pe autostradă și indicatoarele luminate cu albastru trecând pe deasupra capetelor lor de parcă ar zbura, dacă nu cumva a fost iresponsabilă să-și lase fiul să joace acel joc, ignorând avertismentele legate de pericolul jocurilor video violente. Nu avea cum să li se întâmple lor, se gândise ea. Fusese prea permisivă. Trebuia să fie. Crescută de un avocat, Jen voia să-și învețe copilul să se relaxeze și să se distreze – mersese oare prea departe?

Punctul care arată poziția lui Kelly se află la capătul unei șosele, la mică distanță de nodul rutier din Salford. Eri conduce ascultător, fără să spună ceva.

În timp ce Jen se întreabă dacă ceea ce face e o idee bună, el spune:

— Nu pari prea fericită.

— Nu. Nu sunt.

Eri oprește complet radioul. Aerul e cald, mașina un cocon aprins.

— Îți urmărești soțul?
— De unde știi?
Eri îi întâlnește privirea în oglindă, după care se servește cu o a doua lamă de Wrigley s. Îi întinde și ei una, dar ea refuză.
— De obicei așa se întâmplă, spune el.
Colțurile gurii lui Jen coboară, apelând la Al Cincilea Amendament. De obicei, ar face conversație, ar încerca să-i arate șoferului de taxi că nu o deranjează faptul că e prea băgăreț, dar astăzi nu.
Ajung la un sens giratoriu și o iau pe a doua ieșire, apoi intră în zona rurală. Șoseaua nu e luminată, nici măcar asfaltată. Doar noroi. Perii de pe brațele lui Jen se ridică în timp ce o parcurg. Mirosurile care sunt vara la țară pătrund prin instalația de climatizare a mașinii. Baloturi de fân. Ploaia pe pavajul încins după o perioadă îndelungată de secetă.
— Poate ar trebui să capăt un rol în filme, spune Eri vesel. Urmărirea soților.
— Poate.
Se îndreaptă spre ceea ce pare a fi o alee de acces privată, o linie nemarcată de grosimea firului de păr pe Google Maps.
— Trebuie să mergem până sus? întreabă Eri și își scoate șapca de baseball.
Părul lui a fost probabil des cândva, dar se rărise, șuvițele fine cârlionțându-i-se și acum ca părul unui copil după baie.
Eri oprește mașina când Jen nu răspunde. Sunt la aproximativ o sută de metri de punctul care-l reprezintă pe Kelly. Jen ar trebui să iasă, dar ezită. Dorind să se bucure de ultimele clipe până ce… până ceva.
Cu farurile mașinii stinse, ochii lui Jen se obișnuiesc cu aleea crepusculară. Aceasta o ia spre stânga, apoi spre dreapta. În preajma solstițiului de vară, cerul este ca o scoică luminoasă. Arborii sunt plini de frunze, debordanți, coroana unuia întâlnind-o pe a altuia.
Farurile mătură cerul ca niște raze laser.
— Conduce, spune Eri.
Dă repede în marșarier și iese pe drumul principal. Jen își privește telefonul în timp ce punctul albastru începe să se miște.
Kelly trece de ei și de la distanță nu pare să-i fi observat.
— Îl urmărim? întreabă Eri.
— Nu. Hai să… vreau să văd unde a fost, ce se află la capătul acestei

alei.

Eri parcurge drumul până sus fără un cuvânt. Aceasta șerpuiește într-o parte și în alta, ascunzând ce se află la capătul ei. Jen se așteaptă să vadă o locație unde se organizează nunți, un castel, un conac, dar, în schimb, devine vizibilă, clădire după clădire, o zonă rezidențială cu case mici și șubrede. Șapte case presărate în jurul unui drum pietruit. Eri oprește mașina. Casele sunt vechi. Ferestrele sunt luminate la patru dintre ele; celelalte sunt în întuneric.

Una e mai prost îngrijită decât celelalte. Unele țigle lipsesc. Ușa din față din lemn, demodată, pare jerpelită, aproape putrezită. Un bovindou la primul etaj este bătut în scânduri pe care scrie *QAnon* cu spray roz. Eri stă în tăcere în timp ce Jen se uită în sus la ea. Asta e casa. E sigură de asta. Este singura în fața căreia nu se află nicio mașină.

— Habar nu am ce e asta, spune ea.

— Arată suspect.

Mintea lui Jen se învârte cu viteză mare. Un loc de negociere. O ascunzătoare. Un loc unde să diluezi droguri. Un loc unde să ucizi oameni. Un loc unde să păstrezi copii dispăruți, polițiști morți… ar putea fi orice. Dar nimic bun.

— Zicea că pleacă cu cortul… îi șoptește lui Eri.

— Poate că așa este. Pare destul de în aer liber, adaugă el cu un râs.

— …în Lake District.

— Oh.

— Vreți să așteptați aici? întreabă ea, trăgând de clanța portierei și deschizând-o. Trebuie să merg să arunc o privire.

— Bineînțeles, spune el, dar expresia de pe fața lui devine mai prudentă.

Prietenul ei efemer, șoferul de la Uber, persoana căreia i s-a confesat cel mai mult. Se uită înapoi spre el, în timp ce se îndepărtează de mașină. E luminat de becurile din interiorul mașinii, un glob de zăpadă în întuneric.

Jen pășește atent pe pietrișul gri. Aerul de afară e un aer de vacanță. Mirosurile verii, sunetul greierilor.

Și, dintr-odată, ar vrea să fie înapoi acolo, pe palierul cu dovleacul, privindu-l pe Todd ucigând un om. Pur și simplu, ar lăsa lucrurile să se întâmple. Ar accepta. Și-ar executa pedeapsa. Ar putea avea o viață după aceea. Pentru prima dată, Jen vrea să acopere la loc această rană pe care a descoperit-o. Să nu-i mai descopere adâncimile. Să treacă mai departe.

Înaintează prin întuneric până sus la casă și încearcă ușa din față, dar e încuiată. E ceva mai îndepărtată de celelalte case. Niciuna dintre ele nu are delimitări, nu există garduri, nici curți în față sau în spate. Vecinul și-a tuns peluza până la un punct oarecare. După aceea, începe sălbăticia acestei grădini – urzici, bălării, doi lupini roz gigantici care se înclină și se apleacă în vânt.

Jen deschide fanta pentru scrisori. Îi amintește de cea pe care o aveau pe când era mică. E rigidă și rece la pipăit, iar ea se gândește la tatăl ei, și la ziua în care a murit, și la faptul că nu a ajuns la el la timp.

Prin fanta pentru scrisori poate vedea un hol de modă veche. Dale de piatră inegale. Jen presupune că Kelly a ridicat corespondența de pe podea și a stivuit-o pe masa din hol.

Pe plăcuța din lateralul ușii scrie *Sandalwood.* Pe următoarea cabană scrie *Bay.* Este o casă mică, cu două camere. Jen o înconjoară o dată în sensul acelor de ceasornic. În spate sunt două uși glisante de modă veche, sticla fiind acoperită cu un puf de mușchi.

O masă de sufragerie din lemn de culoare închisă se află într-o cameră acoperită cu mochetă, ca într-o casă de păpuși. Niciun scaun. O chicinetă goală la stânga, nimic pe suprafețele de lucru, nici măcar un ibric. Își apasă mâinile pe frunte ca să se sprijine de ușile care dau spre terasă, uitându-se înăuntru. Are degetele verzi când se îndepărtează de ușă. E neîngrijită, dar nu în paragină, poate golită recent.

Jen se învârte în jurul fațadei. Ferestrele spre camera de zi sunt cu menouri, fiecare pătrat fiind un cerc deformat de sticlă suflată. Camera de zi e bine păstrată, ca un muzeu sau un decor. În centru se află un ansamblu roz din trei piese, ale cărui brațe sunt acoperite de ceea ce odinioară fuseseră macrameuri albe. O telecomandă se află pe o măsuță de cafea goală, amplasată oarecum în diagonală. O bibliotecă completă, în care nu poate distinge niciun titlu. Două pahare de șampanie prăfuite deasupra. E cât pe ce să nu se mai uite când observă ceva chiar în centrul câmpului ei vizual: spatele distinctiv din catifea neagă al unei rame foto duble, chiar acolo pe pervazul ferestrei acoperite de muște moarte care stau pe spate. Sticla deformată o făcuse aproape să piardă din vedere acest amănunt. Jen se lipește de geam ca să vadă mai de-aproape.

Aerul pare să se limpezească și să se așeze în timp ce privirea i se focalizează asupra ei, moleculele universului așezându-se în jur. Ce face

Jen nu e o vânătoare absurdă. Nu e o nebunie.

Iată dovada.

E o fotografie a lui Kelly – e clar că este Kelly –, acel zâmbet schițat, prudent. E mult mai tânăr, are poate 20 de ani și stă lângă altcineva. Un bărbat ras în cap. Se îmbrățișează. Rama e plină de praf, iar ea se află la treizeci de centimetri distanță de ea, dar poate să vadă că cei doi din fotografie seamănă. Ochii lor. Și mai e ceva intangibil. Felul în care se păstrează în familie uneori asemănări care nu sunt evidente. Structura osoasă, forma frunților lor, felul în care stau: potențialul care pare să se ascundă în ei, ca alergătorii de pe blocstarturi.

Deci cine e el? Acest străin care arată ca soțul ei? Kelly spune că nu are rude în viață: un alt lucru pe care ea l-a crezut întotdeauna. Se gândește la asta în timp ce privește figurile din fotografie. Una e să minți în legătură cu o cunoștință care a făcut închisoare. Dar e cu totul altceva să minți în legătură cu un membru al familiei din care provii.

Și de ce ar avea soțul ei o fotografie a lui în această casă dacă acesta este locul desfășurării unor activități suspecte? Nu ar face-o. Categoric nu ar face-o. Nu e prost.

Se întoarce la mașina Uber. Are ochii lui Kelly. Are ochii lui Todd. Doar la asta continuă să se gândească. Trei perechi de ochi de culoare albastru-deschis. Soțul ei, fiul ei și altcineva. Cineva pe care nu-l cunoaște, pe care nu-l va putea găsi. Chiar dacă pătrunde prin efracție și ia fotografia cu ea, mâine nu o va mai avea.

Eri joacă un joc pe telefonul lui, ținându-l orizontal, apăsând anumite locuri de pe ecran în timp ce o muzică se aude încet.

— Îmi pare rău, spune el, după care blochează ecranul.

Jen urcă în față, lângă el.

— Ce… rostește el cu tonul vocii cuiva care simte că trebuie să întrebe.

— Nu știu. E gol.

Jen deschide aplicația și se uită din nou la fund My iPhone. Kelly pare să se îndrepte spre Lake District acum, unde spunea întotdeauna că merge. Dar, trecând prin acest loc, pe la această casă abandonată.

— A cui este?

— Ia stai puțin, spune Jen. Pentru trei lire poți afla de la Cartea Funciară cine deține orice proprietate.

Descarcă titlul de proprietate și derulează până jos. Proprietar este

Ducatul de Lancaster. Adică Coroana. Proprietățile nerevendicate revin Coroanei. E primul lucru pe care-l învață orice avocat specializat în proprietăți. Jen ține telefonul pornit în poală și privește fix casa.

— Te superi dacă fumez? întreabă Eri în timp ce deschide fereastra.

— Nu, deloc!

Bărbatul aprinde bricheta, două scântei și mașina e luminată pentru o fracțiune de secundă. Eri fumează, iar ea se gândește. Țigara lui miroase a trecut: serile de vară în exteriorul cramelor, statul în stațiile de tren, docurile în timpul nopții.

— Ar trebui să mergem, spune Jen.

— Îl vei confrunta? întreabă Eri, pomeții ieșindu-i în afară în timp ce trage din țigară.

— Nu. Nu va face decât să mintă.

Înaintează în tăcere, Jen gândindu-se la cei doi bărbați din fotografie. Soțul ei și altcineva. Cineva care arată ca el. Ce înseamnă toate acestea?

Când ajunge acasă, sunt două cutii de pizza pe tejghea. Una goală și una plină. Todd a mâncat-o pe a lui fără ea. Trebuie să o fi comandat el însuși.

Ryan

Ryan face flotări pe podeaua murdară a unei camere de zi. Ghemotoace mici de puf și mizerie i se lipesc de palme. Se antrenează din două motive: unu, nu mai poate merge la sală, și doi, pentru că nu-și poate și nu-și poate și nu-și poate scoate din minte copilul dispărut.

Lăsând sala la o parte, Ryan abia poate să facă lucrurile pe care le făcea de obicei. Nu poate merge acasă ca să-și vadă familia. Nu poate ieși cu prietenii. Nici măcar nu se poate întoarce la vechea lui *reședință*...

Lucrurile s-au derulat atât de repede.

S-a mutat aici noaptea trecută, într-o cameră din Wallasey. Trebuie să trăiască aici, să mănânce aici, să doarmă aici. Sunt două încăperi: o baie și tot restul e un spațiu deschis. Destul de modest, într-adevăr, se gândește el. O canapea care se desface, transformându-se într-un pat. Un rând de dulapuri de bucătărie de-a lungul peretelui din spate. Un televizor, un telefon fix. Ce i-ar mai trebui? Nu-i pasă. E captivant. Și, mai important, e temporar.

A sosit aici la ora unu dimineața, noaptea trecută, s-a asigurat că nu e urmărit, s-a stabilit în locuință folosind cheia care i-a fost dată de la secție. Când și-a aruncat rucsacul de pe umăr pe mocheta sumbră, a expirat adânc și s-a gândit: *sunt aici.*

Leo a spus-o în cele din urmă deunăzi.

— Vrem să intri sub acoperire în acest grup, Ry, acum, a spus Leo. Astăzi.

L-a privit în ochi, fără să întoarcă privirea nici măcar o milisecundă, fără să clipească, nimic.

— Povestea pe care am inventat-o este… ei bine. Ești tu.

— Corect, a spus Ryan, înghițind în sec.

Totul a devenit clar. Pur și simplu. Panoul din plută. Panoul din plută era o cale de a pătrunde. Toate întrebările legate de trecutul lui, fratele lui, ce știa…

A încercat să-și spună că el își dorea asta. Dorea o carieră interesantă. Dar, uau, să lucreze sub acoperire? Să spioneze o *bandă?* Dintr-odată a vrut să afle rata mortalității în rândul polițiștilor care lucrează sub acoperire.

Șansele. Șansele lui.

— Știi, nu vorbești ca un ofițer de poliție, a spus Leo.

Și apoi i-a explicat:

— Asta ne-am dorit.

— Înțeleg, a spus Ryan, fără să știe dacă să râdă sau să plângă.

Iisuse, deci fusese un candidat la munca sub acoperire pentru că nu părea câtuși de puțin polițist? A dat chix până și cu jargonul poliției. Ryan și-a mușcat buza. Un sentiment de ușoară tristețe l-a cuprins, ca și când ar fi înghițit o băutură fierbinte și întristătoare.

— Nu, vreau să spun că un ofițer de poliție ar spune: *Puteți să-mi procurați cocaină de calitate superioară?* Tu ai spune: *Ai ceva de tras pe nas, băiete?*

Ryan izbucnește într-un râs zgomotos.

— Înțelegi ce spun. Am exagerat pentru efect comic. Ești supertare la adunarea informațiilor. Acel panou din plută. Strălucită idee, spune Leo cu căldură.

— Mulțumesc.

Și acum, Ryan va fi prezentat GCO-ului de un coleg care e deja în bandă, omul lor din interior.

Îi sună telefonul.

— Totul pregătit? întreabă Leo.

— Da, cred că da.

Ryan privește afară la proprietatea înghețată. E sfârșitul iernii acum. Copacii au fost reduși la niște bețe. Cerul e sumbru, alb, lipsit de culoare. Parcă nici vremea nu are chef de nimic; nu tu soare, nu tu ploaie, nimic.

— Nu uita, trei sfaturi.

— Da?

Ryan se întoarce cu fața spre camera de zi.

— Unu: rămâi în pielea personajului absolut tot timpul, chiar dacă ți se pare că ai fost deconspirat. E mai bine ca oamenii să te suspecteze că ești polițist decât să le confirmi asta.

— Corect.

Ryan înghite în sec. E nervos. Măcar asta poate să recunoască. Poate că e bestial și toate cele, dar… ce se întâmplă dacă își dau seama? Dacă pregătesc marea capcană și el distruge operațiunea?

— Doi: la fiecare pas, infractorii suspectează brigăzile antidrog. Așa

trebuie să faci și tu. Trebuie să fii jignit de moarte dacă ești acuzat că ai fi din BA și trebuie să-i acuzi pe alții la rândul tău.

— Așa voi face. Mă descurc cu asta, spune Ryan sincer.

Îl trimit destul de sus în ierarhie, ca să încerce să se infiltreze printre oamenii care semnalează bandei că locuințele în care se vor da spargeri vor fi goale. Nu în cercul drogurilor, ci în cercul furturilor.

— Trei: să nu spui nimănui.

— Am notat. Vreau să spun că acesta ar trebui să fie numărul unu, de fapt, spune Ryan.

Leo râde sonor, ceea ce-l face pe Ryan să se umfle în pene și să fie fericit.

•

Ryan are în mâna lui telefonul, care conține un SMS pe care îl recitește la nesfârșit: Strada Cross nr. 2. E îmbrăcat în negru, după cum i s-a spus.

A primit mesajul exact când îi spusese omul lui Ryan din interior, Angela, că îl va primi. De la un număr inaccesibil. Și exact asta încercau să afle: cine face rost de adrese și cum?

Ryan nu a mai întâlnit-o până acum pe Angela, după cum este protocolul în cadrul poliției: nimeni nu se întâlnește cu ofițerii sub acoperire activi. Angela lucrează sub acoperire de patru luni ca să ajungă să-l cunoască pe conducătorul bandei care se ocupă de furturi, și până acum a făcut treabă bună. A furat patru mașini și a ajuns să-l cunoască pe Ezra în port. În tot acest timp, nu a pus niciodată piciorul în secție, pentru că era posibil să o vadă cineva.

Ryan a întâlnit-o pe Angela cu câteva nopți în urmă, întâlnire facilitată de la distanță de Leo. Au schimbat câteva cuvinte în fața unui magazin One Stop. Angela e organizată și serioasă, nu râde la glumele lui, de parcă ar deranja-o. Ieri, ea l-a prezentat bandei pe Ryan, drept „vărul” ei și „hoț cu experiență”, pentru a-și întări poziția, dar și pentru a încerca să-l facă pe Ryan să urce în ierarhie. Ca să ajungă să cunoască creierul din spatele operațiunilor, nu doar pe membri obișnuiți ai organizației.

Prima misiune a lui Ryan ca să-și dovedească valoarea este următoarea: să meargă la adresa scrisă aici pe telefon și să fure o mașină.

Foarte simplu… sau dificil.

Este după ora două noaptea. Luna e sus pe cer, o minge luminoasă aruncată pe cer, care rămâne acolo doar pentru o noapte înainte să alunece

din nou.

Casa din fața lui e adormită. Proprietarii sunt plecați în Lake District. E aprinsă doar lumina de pe hol; evident cu temporizator. Dacă asta nu era suficient de clar, gazonul e neatins: un indiciu clar că oamenii sunt în vacanță.

Ryan nu se gândește la furt. Îl execută pur și simplu. Fanta pentru scrisori e deschisă. Are noroc: lovitura asta va fi simplă, cheile sunt lăsate la îndemână. Scoate țărușul lung și negru, pescuiește cheile și le trage afară, după care le bagă în buzunar. Descuie mașina cu o mână înmănușată, se strecoară înăuntru și o bagă în marșarier fără să pornească motorul. Dacă poliția va găsi vreodată această mașină și cei de la criminalistică o vor verifica, atunci unitatea de agenți sub acoperire îl va deconspira, spunând că de fapt e el, Ryan. Unul dintre băieții buni; cu imunitate.

Pe un drum neluminat din apropiere, începe următoarea parte a misiunii. Mâinile îi tremură. Nu a montat niciodată plăcuțele la o mașină. Poliția a presupus că știe cum să o facă, dar a fost întotdeauna nepriceput la mecanică, bricolaj, orice asemenea lucruri. Nu-și poate da seama cum se îmbină piesele. Scapă două șuruburi mici, care se rostogolesc pe pavaj, fiind ușor de confundat cu asfaltul.

— Porcăria dracului, spune el, îngenunchind și încercând să le caute cu vârfurile degetelor.

Îi ia patruzeci de minute să monteze plăcuțele la mașină și se taie la mână, de-a latul palmei, cu marginea ascuțită a plăcuței de înmatriculare. Dar s-a făcut. S-a mai comis un delict.

Ryan conduce până în port, unde așteaptă, după cum a fost instruit, ca Ezra să se elibereze, după care să ajungă până la el, să iasă din mașină și să-i înmâneze cheile.

— Perfecțiune, spune Ezra.

Chiar acolo, în portul rece, Ryan își pierde cumpătul. *Închipuie-ți, închipuie-ți, închipuie-ți,* este tot ce poate gândi. *Închipuie-ți* cum ar fi ca Ezra să-și dea seama cine e. Poate că Ryan nu e în pericol să fie arestat, dar e categoric în pericol să fie ucis.

— Grozav, spune Ryan.

Îi tremură mâna atunci când o ridică pentru a-l bate pe Ezra pe umăr. Își disimulează emoția, lăsându-și falca să se clatine, un simptom comun al consumului de cocaină. Lasă-l pe Ezra să creadă că asta este, că e drogat, la

fel ca prietenii fratelui său.

Ryan privește dincolo de Ezra, la navele de marfă, la macaralele viu colorate pe cerul nopții.

Ezra îi întâlnește privirea. Ceva pare să se petreacă între ei, dar Ryan nu știe asta. Genunchii i se înmoaie și maschează acest tremur țopăind de pe un picior de celălalt.

— E pentru prima dată? întreabă Ezra prudent.

— Da. Prima dintre mai multe.

Ryan se lasă pe călcâie. Îl vor ucide. În ciuda protecției poliției, a refugiului spre care se va îndrepta dacă e descoperit: acești oameni îl vor ucide dacă vor descoperi cine este. „Nu te mai gândi la asta. Pur și simplu, nu te mai gândi."

— Am furat patruzeci săptămâna asta, spune Ezra.

— Patruzeci de mașini?

— Mhm.

Uau. Ryan expiră pe gură. Dimensiunea acestei operațiuni e mai mare decât și-au imaginat vreodată.

— Te-ai rănit la mână? întreabă Ezra.

— Da, nu-i mare lucru, spune Ryan. E de la plăcuța de înmatriculare.

— Am pățit la fel mai devreme bricolând! spune Ezra, arătându-i lui Ryan propria palmă.

— Ha, spune Ryan, în timp ce i se învârte capul.

— Ar trebui să pui Savlon pe aia, spune Ezra nepăsător, ca și cum ar fi doi copii, nu bărbați dintr-o bandă de crimă organizată.

Nenorocitul de Savlon.

Ziua minus cinci sute treizeci și unu, ora 8.40

E luna mai, dar luna mai a anului trecut. S-a întors cam mult în timp. Trebuie să discute cu Andy. Să-l întrebe ce să facă. Să oprească acest proces. Să-l încetinească.

Jen coboară scările și poate spune după lumina și zgomotul din casă – Kelly gătește, Todd pălăvrăgește – că este weekend. Se oprește pe penultima treaptă, ascultând glumele sprințare dintre soțul și fiul ei.

— Asta ar fi *neinteresat,* spune Todd. *Dezinteresat* înseamnă imparțial.

— Ei bine, mulțumesc, *OED*[13]*,* spune Kelly. De fapt, voiam să spun imparțial.

— Nu, nu e adevărat! spune Todd și amândoi izbucnesc în râs.

Jen intră în bucătărie.

— Bună dimineața, frumoaso! spune Kelly voios.

Întoarce o clătită. Scena pare atât de normală! Dar… fotografia. Are o rudă, acolo undeva, despre care nu i-a spus niciodată.

E dureros să-l privească, ca și cum ar privi o eclipsă. Jen își dă seama că se uită pieziș la el.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Privirea lui Jen se întoarce la Todd. E un copil, un puști, un adolescent. Picioare și mâini mari, urechi mari, dinți strâmbi care nu s-au așezat și îndreptat. Patru pete pe obraji. Nicio urmă de păr facial. E scund.

Se îndreaptă spre zona în care Kelly întoarce clătitele.

— Deci spuneai că ești *imparțial* față de jocul meu pe computer? îl întreabă Todd pe Kelly.

Părul negru al lui Kelly strălucește în lumina soarelui când acesta adaugă mai mult aluat de clătită într-o tigaie.

— Mda, asta voiam să spun.

— Îmi miroase a vrăjeală.

— Bine, bine, ridică Kelly mâinile. Mulțumesc pentru lecție. Voiam să spun *neinteresat.* Puturosule!

Todd chicotește, un chicotit pe un ton înalt, copilăros.

— Gândește-te, ai fi putut avea doi ca mine, dacă mai făceai unul. O belea dublă, spune Todd.

— Mda, zice Kelly, o expresie ciudată traversându-i trăsăturile pentru o secundă.

El și-a dorit întotdeauna încă un copil.

— Ești mai mult decât suficient, îi spune Jen lui Todd.

— Hei, suntem cu toții doar niște copii, spune Todd întinzând mâna spre o banană și descojind-o. Nu m-am gândit niciodată la asta până acum.

Jen îl privește pe Kelly cu atenție. Oare să fie vorba despre această conversație? Acesta este motivul pentru care este aici?

El nu spune nimic, făcându-și de lucru în bucătărie.

— Suntem, spune el nonșalant, după o secundă sau două.

Jen privește afară în grădină. Mai. Mai 2021. Nu-i vine să creadă. Razele soarelui de la primele ore ale dimineții coboară ca niște sulițe pornind din ceruri. Vechea lor magazie e încă acolo, cea pe care au avut-o înainte să o cumpere pe cea mică și albastră. Jen se întreabă dacă mai poate face cineva deosebirea între două luni mai doar în funcție de modul în care lumina atinge iarba.

— Așa e, trebuie să fac duș, spune ea.

Merge la ultimul etaj al casei, unde se așază exact în vârful patului lor dublu și folosește un telefon pe care-l avea de prea mult timp, ca să caute pe Google numărul de telefon al lui Andy și să-l formeze.

— Andy Vettese.

Jen parcurge grăbită pașii obișnuiți. Întâlnirile, conversațiile pe care le-au avut deja. Andy reacționează ca de obicei, cu tăcerea lui oarecum mizantropă, dar avidă, crede Jen. Îi spune despre premiul Penny Jameson din viitor. El spune că a fost nominalizat pentru acesta.

Andy pare să o creadă.

— În regulă, Jen. Dă-i drumul. Ce vrei să întrebi?

— Eu doar… m-am întors cu *optsprezece luni* în urmă, spune ea, încercând să-și concentreze atenția asupra a ceea ce avea de făcut în momentul respectiv.

— Au ceva în comun zilele în care te trezești?

— Uneori… Mereu aflu ceva nou. Dar…

Prinde telefonul între umăr și ureche și-și freacă gambele cu mâinile. Îi e groaznic de frig. Are aplicată pe unghii o ojă foarte veche, o nuanță de caisă care i-a plăcut la un moment dat, dar care acum nu-i mai place.

— Atât de multe lucruri ar fi trebuit să reușească să împiedice crima, dar

nu s-a întâmplat.
— Poate că nu e vorba despre împiedicarea ei.
— Adică?
— Spui că e rău, nu-i așa? Acest Joseph? Poate că nu e vorba să împiedici uciderea lui.
— Continuă.
— Ei bine, dacă o oprești se pare că ai o altă problemă.
— Cum așa?
— Poate că nu e vorba despre împiedicarea crimei, ci de înțelegerea ei. Ca să-l poți apăra pe Todd. Știi? Dacă știi *de ce,* atunci ai putea spune asta în instanță.
Lui Jen îi tremură urechile după ce el a terminat de vorbit. Probabil, probabil. E avocat, la urma urmei.
— Da. De exemplu, dacă a fost autoapărare sau a fost provocat.
— Exact.
Jen ar vrea să se întoarcă la ziua zero, doar o dată, să o mai vadă o dată, știind tot ceea ce știe acum.
— Nu știu dacă ți-am spus asta în viitor, dar le spun de fiecare dată doritorilor de călătorii în timp același lucru: dacă mă cauți în trecut, spune-mi că știi că prietenul meu imaginar de când mergeam la școală se numea George. Nimeni nu știe asta. Ei bine, în afară de călătorii cărora le-am spus. Până acum, nimeni nu a venit vreodată la mine.
— Îți voi spune eu, afirmă Jen, emoționată de această informație cu caracter personal. De acest indiciu, de această scurtătură, de această șmecherie.
Îi mulțumește și își ia rămas-bun.
— Oricând, spune el. Mai vorbim ieri.
Jen zâmbește palid, trist, închide și se gândește la ziua de azi. În fond, e tot ce are.
Astăzi. Mai 2021.
Mai 2021. Ceva se strecoară în conștiința ei, ca o ceață fină care se strânge la orizont.
Apare la fel cum apar uneori gândurile. Sosește pe neașteptate. Își verifică telefonul. Da. Are dreptate. Este 17 mai 2021.
Atunci se petrece.
Ca o lovitură pe neașteptate, atât de violentă încât o face să își piardă

echilibru pentru moment: astăzi e ziua în care a murit tatăl ei.

•

Jen se preface că rezistă imboldului de a o face. Nu călătorește în timp ca să-și vadă tatăl, ca să îndrepte una dintre greșelile majore ale vieții ei, își spune ea în timp ce-și îndreaptă părul. Nu face asta ca să-și ia rămas-bun de la el. E aici ca să-și salveze fiul.

Dar toată dimineața se gândește la acel rămas-bun de la morgă, doar ea și trupul lui mort, mâna lui rece și uscată într-a ei, sufletul lui în altă parte.

Îl privește pe Todd jucând *Crash Team Races Nitro-Fueled* – jocul lor *du jour*[14] în timp ce se foiește nebunește, încrucișându-și și descrucișându-și picioarele. În cele din urmă, Todd îi adresează un *Ce e?,* iar ea se îndepărtează, lăsându-l cu ale lui.

Caută informații despre Kelly pe aplicația Google de pe telefon, în timp ce stă în picioare pe hol. Nu găsește nimic, niciun fel de amprentă online. Îi tastează numele de familie pe un site de găsire a strămoșilor, dar căutarea întoarce sute de rezultate din întreaga Mare Britanie. Găsește o fotografie a lui Kelly și efectuează o căutare inversă, după fotografie, dar nu găsește nimic.

Urcă la etaj. Kelly își face socotelile.

— Microsoft îmi acordă sprijin, îi spune el.

O ceașcă de cafea pe un suport. Un zâmbet schițat pe fața lui. Când Jen se apropie, el întoarce puțin ecranul computerului, astfel încât ea să nu vadă ce e pe el. Jen observă gestul de data aceasta. Trebuie să îl fi ratat prima dată.

Poate că, ținute undeva, are alte venituri. Droguri, polițiști morți, crimă. Oare are mai mulți bani decât ar trebui să aibă un zugrav/decorator? Nu neapărat. Nu o grămadă, se gândește ea. Nu a observat niciodată nimic – și oare, dacă avea, nu ar fi observat? O amintire răsare de nicăieri. Kelly dând bani de pomană acum doi ani. O grămadă, mai multe sute de lire. El nu-i spusese și, când l-a întrebat, explicase gestul ca fiind unul de filantropie anonimă, datorat unei afaceri bune pe care o încheiase. Pe Jen o deranjase, în felul acela imperceptibil în care te deranjează faptul că te minte soțul, chiar dacă este vorba despre un lucru pozitiv. Minciuna nu fusese mai mare decât era, dar tot fusese o minciună.

— Hei, îți pun o întrebare ciudată, spune ea voioasă. Dar ai vreo rudă în viață? Știi, vreun văr, plecat odinioară…

Kelly se încruntă.

— Nu? Părinții erau doar niște copii, spune el rapid.

— Nici măcar o rudă foarte îndepărtată, poate dintr-o altă generație?

— …Nu. De ce?

— Mi-am dat seama că nu te-am întrebat niciodată despre familia ta extinsă. Am senzația asta ciudată că am văzut o fotografie veche cu tine. Erai cu un bărbat care avea ochii tăi. Era mai îndesat decât tine. Aceiași ochi. Păr mai deschis la culoare.

Kelly pare să reacționeze cu tot trupul la această întrebare, reacție pe care o maschează ridicându-se dintr-odată.

— Habar n-am, spune el. Nu cred, nici nu știu dacă am fotografii vechi. Mă știi. Sunt lipsit de sentimentalism.

Jen dă din cap, urmărindu-l și gândindu-se cât e de neadevărat ce spune. Nu e nici pe departe lipsit de sentimentalism.

— Trebuie că mi s-a părut, spune ea.

Sunt doar ochii. Probabil e doar un prieten în fotografie.

Jen întâlnește cele două irisuri albastre și se simte dintr-odată mai singură ca niciodată în întreaga ei viață. Ar trebui să aibă 43 de ani, dar azi are 42. Ar trebui să fie toamnă și e primăvară, cu optsprezece luni în urmă. Iar soțul ei nu este cine pretinde că este, indiferent de fusul orar în care se află ea.

Și tatăl ei e în viață.

Tatăl ei care o iubește necondiționat, chiar dacă o face în felul lui. La fel cum Jen simte că trebuie să-și analizeze capacitățile ei de a fi părinte pentru a-și salva fiul, vrea acum să se întoarcă spre persoana care a crescut-o.

— Merg să-l văd pe tata, spune ea.

Replica vine de nicăieri. Jen nu se poate abține. Are nevoie să-i simtă mâna caldă în a ei. Are nevoie să-l vadă așezând berea și alunele lângă care va muri. Nu va sta. Doar va… îi va spune doar că îl iubește. Și apoi va pleca.

— Oh, grozav, spune Kelly. Distracție plăcută! strigă el în timp ce ea gonește pe scări în jos. Salută-l din partea mea!

Kelly și tatăl ei au avut întotdeauna o relație cordială, dar niciodată apropiată. Jen crezuse că soțul ei ar putea să fie în căutarea unei figuri paterne și că îl va adopta pe al ei de bunăvoie, dar, de fapt, făcuse exact opusul, ținându-l mereu pe Ken la o oarecare distanță, la fel cum făcea cu

majoritatea oamenilor.

Își sună tatăl din mașină, o parte din creierul ei crezând în continuare că nu va răspunde.

Dar desigur că o face. Și asta îi dovedește lui Jen, mai presus de orice, că i se întâmplă într-adevăr toate acestea. Cu adevărat.

— O surpriză plăcută, îi spune tatăl ei.

Și iată-l, la capătul liniei. Trezit din morți. Vocea lui șic, rezervată, dar îndulcită de umor odată cu trecerea timpului. Jen se lasă dusă de val ca un animal captiv care simte o briză după mult timp, după atât de mult timp.

— Te deranjez? Mă gândisem să trec pe la tine, spune Jen, cu voce groasă.

— Sigur. Pun ceainicul pe foc.

Jen închide ochii la fraza pe care a auzit-o de o mie de ori, dar nu de optsprezece luni îndelungate încoace.

— OK, spune ea.

— Grozav.

Pare vesel. E singur, bătrân și muribund, chiar dacă el nu știe încă.

•

Tot ceea ce Jen știe îi spune că nu ar trebui să fie aici. Toate nenorocitele alea de filme ar confirma acest lucru. Ar trebui să schimbe doar lucrurile care ar împiedica crima, nu-i așa? Să nu devină prea dornică, atât de egoistă încât să încerce să schimbe și alte lucruri. Să se joace de-a Dumnezeu.

Dar nu se poate abține.

Locuiește într-o casă în stil victorian cu trei etaje, inclusiv mansarda transformată. Ferestre duble cu cercevea de ambele părți ale ușii din față, cu cadru din lemn închis la culoare. De modă veche, dar fermecătoare. La fel ca el.

Se uită la el cu uimire în timp ce el se dă înapoi, făcându-i loc să intre. Acel braț. Robust, cu sânge cald, de fapt prins de trupul viu al tatălui ei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, o expresie intrigată străbătându-i trăsăturile.

— Oh, nimic, spune ea, am… am o zi ciudată și asta e tot.

Tatăl ei rămăsese în căminul matrimonial după moartea mamei ei. Insistase, iar ea nu avusese pe nimeni care să o ajute să-l convingă. Viață de copil singur la părinți. Îi spusese că nu va fi nicio problemă cu scările, că va continua să curețe el jgheaburile. Și, într-un final, nici jgheaburile, nici

scările nu îl uciseseră.

— Cum așa?

— Nimic, spune Jen, dând din cap și urmându-l în jos pe holul care pare mai mic, cumva, acum că e adultă.

Jen e cuprinsă de un sentiment foarte diferit când vine aici. Un fel de nostalgie nedefinită, acoperită de un strat fin de praf, de parcă ar putea cuprinde trecutul dacă s-ar strădui suficient de mult. Și acum e aici, chiar aici, la începutul anului de dinaintea celui în care fiul ei devine un criminal, ziua în care moare tatăl ei, dar Jen nu simte că așa se va întâmpla.

— Ești sigură? o întreabă el.

O privire în urmă, în timp ce trec prin salonul obosit. Covoare de un verde-salvie, aspirate cu grijă, dar, cu toate acestea, gri-negre la margini. Nu a observat asta înainte. Probabil a moștenit disprețul față de menaj de la el.

Un covoraș rotund și gri, cu forme geometrice pe el. Obiectele decorative, pe care le avea de decenii, se află pe diverse rafturi din lemn închis la culoare, care ies în relief deasupra șemineelor și a radiatoarelor.

El aprinde lumina în bucătărie, deși e miezul zilei. Un tub de neon. Zumzăie în timp ce se aprinde.

— S-a rezolvat cu *Morris vs Morris?* întreabă el, ridicând sprâncenele.

Pronunță *și* în loc de *vs,* așa cum o fac toți avocații.

— Eu…

Ezită. Evident, nu-și mai amintește nimic.

— Jen! Ai spus că se va rezolva!

Își înclină capul, privind în sus spre el. Asta era. Uitase. Nu ducea durerea la uitarea tuturor motivelor de enervare din familie, până la urmă? Acest gen de schimb de replici ar fi agasat-o atunci, dar nu și astăzi. E pur și simplu bucuroasă că e aici, în arenă, nu alungată de moarte.

— Îmi pare rău, sunt obosită.

— Ai patru zile la dispoziție înainte să retragă oferta, spune el.

Dintr-odată, privind retrospectiv, își dă seama precis de unde se trag unele dintre nesiguranțele ei: de aici. La maturitate, ea s-a îndepărtat de oameni ca tatăl ei, s-a împrietenit cu genul de mizantropi precum Rakesh, Pauline. S-a căsătorit cu Kelly. Aceștia îi permit să fie ea însăși, adevărata Jen.

— Știu, va fi bine. Vom cădea la pace luni, spune ea.

— Ce părere are clientul despre ofertă?

— Oh, nu-mi aduc aminte.

Jen își flutură o mână, dorind să încheie conversația pe acest subiect. Nu fusese deloc idilic, nu-i așa, să lucreze împreună? Uneori era dificil, ca acum. Tatăl ei pus pe treabă, devotat, un obsedat de detalii. Jen, și ea pusă pe treabă, dar mai degrabă pentru a-i ajuta pe oameni decât din orice alt motiv.

Își amintește bine că odată participase împreună cu tatăl ei la o întâlnire importantă pentru soluționarea unei dispute, iar el se enervase când Jen nu avusese un formular sau altul. Îi trimisese în mod repetat lui Pauline un SMS, *Tata e un idiot,* Pauline răspunzându-i cu emoticoane. Aproape că îi vine să râdă, dar acum senzația e atât de dulce-amară. Ce copiii suntem în fața părinților noștri!

— Îmi pare rău, nu am dormit bine, spune ea, întâlnindu-i privirea. Luni voi fi mai bine. Promit.

— Arăți ca… nu știu. Ba da, arăți ca atunci când era Todd mititel și nu te odihneai deloc.

Jen zâmbește încurcată.

— Îmi amintesc acele zile.

— Ești atât de obosit când ai un bebeluș, încât poți dormi oriunde, spune el melancolic.

Pur și simplu, precum o prismă ținută în lumină, tatăl ei își dezvăluie o altă fațetă. Fusese întotdeauna un tip competitiv, sufocat de muncă, dar, în anii de dinaintea morții, se mai înmuiase, începuse să-și dea voie să simtă, să dezvăluie o versiune mai fluidă, mai moale a lui; a fost mai bun ca bunic decât a fost ca tată. Au petrecut atât de puțin timp împreună.

— Când te-am avut pe tine, mi s-a întâmplat odată să adorm la semafor.

— N-am știut niciodată, spune ea.

Jen simte o senzație ciudată pe spate, ca și cum ar fi deschisă o fereastră undeva și aerul rece ar pătrunde înăuntru. Ce face aici? Nu ar trebui să facă asta. Să descopere lucruri pe care nu le va putea uita niciodată.

— Nu ți-am spus niciodată, explică el. Nu vrei niciodată să simtă copilul tău că ar fi o povară.

Spune această a doua propoziție cu dificultate evidentă, mușcându-și buzele când o termină de rostit și privind spre ea. Stau în picioare în sufrageria lui, între camera de zi și bucătărie. Lumina de afară e frumoasă, iluminând o dungă de praf în fața ușilor care dau spre terasă.

— Nu, și eu fac la fel cu Todd.

— E greu când ai un copil. Nimeni nu-ți spune asta.

Tatăl ei ridică din umeri, părând mulțumit să petreacă ceea ce consideră o zi normală împreună cu fiica lui.

— Eram în mașină cu tine?

— Nu. Nu, spune el râzând. Eram pe drum spre serviciu. Dumnezeule, era… altceva, erau acele zile alături de un nou-născut. Uneori îmi doream să chem autoritățile și să spun: *Știți cât de greu este să ai un nou-născut*?

— Credeam că mama a făcut totul.

Colțurile gurii îi coboară și dă din cap.

— Mă tem că micuța Jen a luat în stăpânire casa cu țipetele ei.

Clipește în timp ce-l privește intrând în bucătărie, unde pune meticulos la fiert pe plită un ibric cu apă, așa cum a făcut întotdeauna. Plin până la refuz – la naiba cu planeta! —, îndepărtând capacul cu o mână tremurândă. Nu a mai văzut acel ibric de atâta vreme. Vânduseră casa cu un an în urmă. Jen nu păstrase mare lucru.

Bucătăria miroase a vechi. A tanin și mosc, un fel de miros de rulotă.

— Și de ce nu dormi? întreabă el.

— M-am certat cu Kelly, spune ea, ceea ce presupune că e adevărat.

Jen dă din mână în timp ce ochii i se înlăcrimează. Se gândește în continuare la semafor. Dumnezeule, ce lucruri facem pentru copiii noștri!

Tatăl ei nu spune nimic, nu face decât să o lase pe Jen să vorbească, stând în picioare pe dalele uzate. Îi întâlnește ochii, care sunt exact că ai ei. Todd nici măcar nu are acești ochi, acești ochi căprui. Todd îi are pe ai lui Kelly. Acesta e târgul pe care-l faci când ai copii cu cineva.

— Ce s-a întâmplat? întreabă tatăl ei.

Nu e o propoziție pe care ar fi rostit-o în urmă cu douăzeci de ani. Ibricul începe să fiarbă, clătinându-se încet pe plită. Tatăl ei continuă să o privească, ignorându-l, de parcă ar fi un tremur îndepărtat.

— Oh, doar obișnuitele certuri maritale, spune ea apăsat.

Ce altceva ar putea spune? Să-i spună toată povestea, cu detalii, de la ziua zero până aici, ziua minus cinci sute sau pe-acolo?

El se sprijină de blatul de vizavi de ea. E aceeași bucătărie dintotdeauna. Stilul anilor 1980, melamină de un alb murdar, mimând lemnul de stejar. E confortabilă, deși calitatea nu e una deosebită. Dulapuri cu pahare de cristal pe care el nu le mai folosește. O tavă de ceai din plastic cu motive florale,

pe care seară de seară va pune o mâncare gata preparată.

— Kelly m-a mințit, spune ea.

— În legătură cu ce?

— E implicat în ceva întunecat. Poate a fost dintotdeauna.

Tatăl ei așteaptă o clipă, apoi mai degrabă scoate un zgomot decât rostește un cuvânt.

— Huh.

Duce o mână la gură.

Petele de bătrânețe. Jen e ușurată să le vadă, să fie în continuare aici, în prezentul relativ.

— Ce fel de lucru?

— Nu știu. Se întâlnește cu un infractor, cred, spune ea.

Ochii tatălui ei se întunecă.

— Kelly e un om bun, spune el ferm.

— Știu. Dar tu niciodată… înțelegi?

— Ce?

— Nu simt că tu… că voi v-ați plăcut într-adevăr unul pe celălalt?

— E bun cu tine, spune tatăl ei, ocolindu-i întrebarea.

Jen râde tristă.

— Știu.

Se gândește din nou la casă și la fotografie.

Nu-și poate da seama și nici nu-și poate da seama cum să-și dea seama. E un mister total pentru ea.

— Ții minte ziua în care a venit pentru prima dată la firmă?

— Desigur, spune Jen imediat, dar asta e tot ce vrea să spună.

Martie le aparține ei și lui Kelly, chiar dacă amintirile s-au mai estompat acum. Înseamnă atât de mult pentru ei, încât Kelly și-a tatuat data pe piele câteva luni mai târziu. Nu îi spusese că-și va face tatuajul. Dispăruse în mijlocul zilei și se întorsese acasă fără să spună nimic. Abia când Jen îl dezbrăcase descoperise tatuajul; moștenirea lor comună.

— Îți amintești toată munca neplăcută de atunci? spune ea.

Fusese perioada de început a firmei, când tatăl ei o luase pe Jen ca stagiară – o rețetă a disfuncționalității, dacă a existat vreodată așa ceva. El își făcuse pregătirea la o companie Magic Circle din City, dar dorea să aibă propria firmă, așa că, plin de ambiție, s-a mutat cu locuința în Liverpool, visând la fuziuni și achiziții. După ce mama ei a murit de cancer în anii

1990, a înființat Eagles. De ce nu o numise Legal Eagles, Jen nu înțelesese niciodată.

La începuturi, luaseră orice caz se ivea, se întinseseră până la limitele expertizei lor pentru a evita întârzierea plății chiriei. Făceau procuri speciale în paralel cu tranzacții imobiliare și cu despăgubiri pentru vătămare corporală.

— Redactam codicile cu manualele sub birou, pe genunchi, spune el râzând.

Jen zâmbește trist.

— Îți amintești contractele de *timeshare*[15] pe care le-am făcut? adaugă ea, bucuroasă să-și amintească.

— Cum adică? spune tatăl ei, dar e ceva ciudat în legătură cu tonul lui. Ceva ascuns, de parcă i-ar urmări cineva.

— Da, îmi amintesc că făceam contracte și apoi trebuia să ținem evidența și să facem liste ca să știe fiecare când îi vine rândul?

— Așa făceam?

— Bineînțeles! spune Jen, pe moment confuză.

Tatăl ei are o capacitate fenomenală de a-și aminti evenimente din trecut. Trebuie să-l fi supraapreciat, memoria lui nefiind chiar atât de bună cum credea ea.

— Nu prea cred. Dar, în orice caz, nu au fost acelea zilele de glorie? spune el. Pizza la birou…

Jen dă din cap aprobator.

— Sigur că au fost, spune ea, deși e o minciună.

— Și apoi cumva totul a luat-o la vale, nu-i așa?

— Mda.

Își amintește primăvara în care l-a cunoscut pe Kelly. Firma începuse în cele din urmă să producă bani. Câteva procese câștigate pentru clienți mari. Au angajat o secretară și pe Patricia la contabilitate. Și acum uită-te la ea. O sută de angajați.

— Stai la cină? o întreabă el, turnând două cești de ceai.

Jen ezită, privindu-l. Este ora patru. Mai are de trăit între trei și nouă ore. Privirile li se întâlnesc.

Își ia ceașca aburindă din mâna lui fără niciun cuvânt și soarbe din ea, trăgând de timp. Știe că nu ar trebui să rămână. „Nu schimba alte lucruri. Ține-te de ceea ce ar trebui să faci. Nu juca la loterie. Nu-l ucide pe Hitler.

Nu te abate."

Dar gura se deschide să răspundă în locul ei.

— Mi-ar face mare plăcere, spune ea, atât de încet, încât speră ca Universul să nu audă dacă o spune cu jumătate de gură, doar lui, fără martori, aceasta fiind o discuție particulară între tată și fiică.

Vrea să nu mai fie singură, doar pentru o vreme, să înceteze să-și mai imagineze toate indiciile incomprehensibile, să înceteze să mai meargă doar înapoi, înapoi, înapoi, ci înainte, un joc cu șerpi și scări în care sunt doar șerpi.

— Ce avem la masă? adaugă ea.

Tatăl ei dă din umeri, e un gest de fericire.

— Orice, spune el. Prezența unei alte persoane nu face decât să facă viața să pară festivă, nu-i așa? Chiar dacă avem fasole pe pâine prăjită.

Jen știe exact ce vrea să spună.

•

E ora șapte și cinci. Jen și tatăl ei au pus în cuptor o plăcintă cu pește pe care o avea în congelator de „Dumnezeu știe când". Ar trebui să plece, ar trebui să plece, continuă să se gândească Jen, creierul ei rațional implorând-o cu un fel de raționament înspăimântat, dar picioarele ei – în papuci – sunt încrucișate la nivelul gleznei și el a pus *Super Sunday* și e atât de aproape de final, iar ea nu-l poate părăsi, nu poate, nu poate.

— Ar trebui să pun și o pâine cu usturoi la cuptor, spune tatăl ei. Zilele astea îmi vine să mănânc cât întreaga Anglie. Știi, mama ta ura usturoiul. Spunea că a mâncat prea mult în timpul sarcinii.

— Așa a făcut? întreabă Jen, ridicându-se. O pun eu în cuptor.

— Dumnezeule, urăsc *Super Sunday.* O emisiune neghioabă, spune el și începe să treacă de la un canal la altul.

— Hai să ne uităm la *Lege și ordine* și să criticăm procedura, propune Jen peste umăr.

— Așa mai vii de-acasă, spune tatăl ei, navigând la meniul Sky. Adu-mi și o bere, spune el. Și niște alune cât așteptăm să se facă mâncarea.

Perii de pe spatele lui Jen se ridică, unul câte unul, ca niște mici santinele.

— Sigur, spune ea.

Intră în tăcere în bucătărie și pune pâinea cu usturoi în cuptor. Lampa îi luminează picioarele în șosete.

Berea se răcește deja pe ușa frigiderului.

— Servește-te cu tot ce vrei, strigă el de dincolo.

Jen găsește alunele într-un dulap care pare să conțină aproape tot ce vrei – suc de portocale, două bucăți de avocado, stafide în ciocolată, pliculețe de ceai, biscuiți Mint Club – și i le aduce.

— Nu știam că mama a mâncat usturoi când era însărcinată.

— Oh, da, tone. Uneori chiar crud. Înfigea câțiva căței într-un pui fript și apoi îi mânca unul câte unul, spune tatăl ei.

Jen își poate doar imagina. O femeie pe care a pierdut-o prea devreme, mâncând căței de usturoi pe masa din bucătărie, cu degetele unsuroase, în timp ce Jen era în pântecul ei. Todd în al lui Jen. Potențialul Todd, în orice caz.

— Spunea că a exagerat. Mereu spuneam asta – ia berea și alunele cu o mână, printr-o mișcare abilă. Dumnezeule, e atât de sănătos! —, nu ar fi consumat mâncărurile ei preferate când era însărcinată dacă aveam altceva, ca să nu se îngrașe.

El se apleacă în față și aprinde focul. Nu fusese găsit cu focul aprins și cu o pâine cu usturoi și o plăcintă de pește în cuptor. Acestea sunt toate schimbări produse de Jen. Focul se aprinde cu ușurință, deplasându-se rapid de la stânga la dreapta, precum cuvintele care apar pe o pagină scrisă la mașină. Încăperea se umple imediat cu un miros ușor și cald de gaz.

Jen se așază lângă foc, pe un taburet brodat de mama ei, a cărui parte de sus a fost păstrată de tatăl ei. Nu și-a luat nici gustări, nici băutură pentru ea, doar îl privește. Așteptând.

Ce-i spui cuiva când știi că acestea vor fi ultimele cuvinte pe care i le vei adresa? Pur și simplu… nu o faci, nu pleci, nu-i așa? Pe Jen o cuprinde teama, la fel ca focul pe care tocmai l-a aprins tatăl ei, ca să-i fie ei cald. Jen nu avea de gând să plece niciodată. Cum ar putea să-l lase singur?

Și dacă asta ar putea împiedica totul? Cumva?

— Dar n-ați mai făcut un alt copil, îi spune ea tatălui ei, în loc să curme scurt conversația, în loc să plece, în loc să găsească un mod de a-și lua rămas-bun de la el, acum și pe vecie.

— Niciodată nu a fost momentul potrivit, iar apoi a fost prea târziu, spune el simplu.

Desface sticla de bere cu un fâsâit.

— Legea îți ia prea mult, nu-i așa? Îi dai o mână și… întotdeauna am

crezut că Kelly gândea bine când zicea să nu lași niciodată munca să te acapareze.

— Cine știe ce idei are Kelly, spune Jen apăsat, și tatăl ei pare jenat.

— Gândește bine, spune el blând.

Jen e cuprinsă de un sentiment ciudat și prevestitor. De parcă… de parcă, dacă ar ști că va muri, tatăl ei ar putea să-i spună ceva. O cheie. O piesă din puzzle. Câteva cuvinte înțelepte pe patul morții, pe care ea le-ar putea folosi. O latură a prismei aflate încă în întuneric.

Se lasă tăcerea, singurul zgomot fiind cel produs de gazul care arde, un fel de năvală, ca o ploaie undeva departe. Pompează o căldură atât de puternică, încât aerul de deasupra sclipește. Ar putea rămâne aici pentru totdeauna, în ciudata cameră de zi a tatălui ei, în timp ce se coace pâinea cu usturoi.

Și atunci se întâmplă. Jen o vede trecând peste tatăl ei ca un nor de furtună. Alunele și berea lângă el, așa cum au spus. Sudoarea e primul semn, o spuzeală lăptoasă pe fruntea lui, ca și când ar fi fost afară în burniță.

— Oh, vai! spune el, pufăind aer în obraji. Jen?

Jen se înfierbântă de panică. Nu credea că va fi așa. Credea că va fi brusc.

Duce o mână la stomac, tresărind, cu ochii la ea.

— Jen, nu mă simt bine, spune el.

Are o voce temătoare, ca a lui Todd când era mic și cădea, o privea mai întâi pe ea ca să vadă cum se simte; oglinda lui maternă. Și acum iat-o aici, la capătul vieții tatălui ei, cu rolurile inversate.

— Tati, zice ea, un cuvânt pe care nu îl mai rostise de decenii.

— Jen… sună la 999, te rog, spune el.

Ochii îi sunt căprui, la fel ca ai ei, implorând-o. Jen scoate telefonul. Nu încape îndoială. Nu încape nicio îndoială. Are doar iluzia că poate alege.

Ziua minus șapte sute optzeci și trei, ora 8.00

Jen e în septembrie, cu un an în urmă. Se adaptează, gândindu-se la noaptea trecută, la tatăl ei, la felul în care a privit-o pe patul de spital. Cald și viu. Și acum e din nou înainte de asta, iar el e din nou viu, dar nu pentru că l-a salvat ea. Se întreabă dacă, cumva, când va merge din nou înainte îl va fi salvat din nou și va fi acolo, în viitor, în viață.

O grămadă de cadouri ambalate în hârtie cu dungi albe și albastre sunt așezate în colțul dormitorului lor. Oh! Trebuie să fie ziua lui Todd, împlinește 16 ani. Ce s-ar putea ascunde în acea zi în care își serbează aniversarea care ar putea explica motivul pentru care comite o crimă? Se gândește la ceea ce a spus Andy, despre cum poate nu e vorba despre împiedicarea crimei, ci despre apărarea lui Todd după comiterea ei.

Se uită fix la grămada de cadouri, ambalate noaptea trecută undeva în trecut; într-o zi de ieri la care e posibil să nu mai ajungă niciodată. Cadourile sunt jocuri pentru PlayStation și un ceas Apple. Prea costisitoare, dar ea voise să cumpere ceasul pentru el, abia așteptând să-i vadă reacția. Vor ieși în oraș la cină, la Wagamama’s, nimic foarte special. E rece. Vremea s-a stricat devreme anul acela, toamna luând locul verii aproape peste noapte.

Începe să sorteze cadourile lui Todd, cu palmele și genunchii pe podea. Aceste două cadouri cu ambala, moale sunt șosete. Acest dreptunghi e ceasul de la Apple… le pune pe celelalte pe podeaua de lemn, privindu-le, intrigată. Acela mic și rotund pare un balsam de buze. Categoric nu e asta. Habar nu are ce este. Nu-și poate aminti.

Orice ar fi, speră că îi vor plăcea.

Stivuiește cadourile la loc și coboară scările pentru a bate la ușa lui Todd.

— Ăăă, intră?! spune el cu o voce încurcată.

Așa e. Desigur. Jen a început să bată la ușă abia de anul trecut. Anul viitor. Nu mai contează.

— La mulți ani! spune ea, apăsând clanța ușii cu stiva de cadouri.

— Așteaptă, așteaptă, așteaptă-mă! spune Kelly, grăbindu-se să urce scările cu două cafele și un dovleac pe o tavă. La fereastra panoramică,

dincolo de el, cerul este de un albastru de toamnă perfect. Ca și când nimic neplăcut nu s-a întâmplat niciodată și nici nu se va întâmpla vreodată.

Când intră în dormitorul lui Todd, el e îmbrăcat într-o pijama de culoare galben-pal, stă așezat în pat, cu părul încurcat ca al lui Kelly. Jen se-oprește în ușă, privindu-l. Are șaisprezece ani. Un puști, într-adevăr, nimic mai mult. Atât de absolut, absolut inocent, încât o doare inima să-l privească.

•

Deși e ziua lui, Todd trebuie să meargă la școală și, în timp ce se pregătește, Jen vede că astăzi are un proces; un eveniment rar în calendarul oricărui avocat de divorțuri este un proces în toată puterea cuvântului. Este *Addenbrokes vs Addenbrokes,* un caz care îi acaparase viața în ultimul an. Un cuplu căsătorit de peste patruzeci de ani, oameni care continuau să râdă unul la glumele celuilalt; dar soția nu putea trece peste infidelitatea din trecut a clientului lui Jen. Andrew regreta atât de mult, încât era dureros. Dacă ar fi fost el în locul lui Jen, ar fi fost primul și singurul lucru pe care l-ar fi schimbat în trecut.

Coboară scările – casa este goală din nou –, gândindu-se că nu poate participa la un proces. Nu va conta. Oricum nu se va trezi în ziua de mâine. Care sunt șansele?

Exact când se gândește la asta, îi sună telefonul. Andrew.

— Ești pe drum? o întreabă el.

Simte furnicături în piept. Conform teoriei lui Andy, nu e vorba despre faptul că trăiește fără consecințe, ci mai degrabă că nu poate vedea consecințele acțiunilor ei. Cel puțin, nu astăzi.

— Eu… începe ea să spună.

Nu suportă să-i facă asta.

— E, vreau să spun, e ziua procesului, nu? întreabă el.

Și nu e vorba că el ar putea renunța la ea ca avocat, cândva în viitor, dacă ratează ziua de astăzi. Nu e vorba că știe rezultatul – Andrew pierde. Ci de faptul că știe că are inima frântă și că pare atât de lipsit de energie și de trist, la fel ca toți clienții ei, la fel ca ea. Așa că Jen, la fel cum a mai făcut de o mie de ori cu o mie de alți clienți, îi spune că va ajunge acolo în zece minute.

•

Judecătoria din Liverpool are un aspect municipal, dar, cu toate acestea, este impunătoare. Jen vine arareori aici – la fel ca majoritatea avocaților,

încearcă să se ajungă devreme la o înțelegere și reușește acest lucru adesea înainte să intre în joc vehemența și cheltuielile de judecată. Dar Andrew și soția lui nu se vor opri aici. Principalul motiv de ceartă era în legătură cu un substanțial fond de pensii care urmează să ajungă la maturitate anul următor. Jen își amintește că a fost surprinsă că Andrew nu ar renunța la el, dar majoritatea oamenilor care au trădat sau au fost trădați nu sunt raționali. Este singura și cea mai importantă lecție pe care a învățat-o în cariera ei.

— Uite, îi spune lui Andrew, după ce a salutat avocatul pledant – slavă Cerului că desfășurarea audierii e prezidată de cineva care își poate aminti cazul. Vom pierde acest proces.

În mod normal, nu ar spune niciodată așa ceva. Atât de apăsat, atât de pesimist. Dar așa se va întâmpla: desigur, ea știe că așa va fi.

— Dacă aș fi judecătorul, aș decide în favoarea soției tale, îi spune ea.

— Oh, ei bine, grozav, mă bucur să aflu că ești de partea mea, spune Andrew acid.

Se apropie de 65 de ani, dar arată încă tânăr, joacă squash de trei ori pe săptămână, tenis în celelalte seri. Foarte probabil e singur, nu s-a mai întâlnit cu cealaltă femeie de când s-a întâmplat, după care i-a mărturisit totul soției lui. Uneori, Jen se întreabă, în cazul în care ea ar fi fost Dorothy, dacă l-ar fi iertat pe Andrew. Probabil că da, dar e simplu pentru Jen să spună asta după ce a asistat atât de intim la frângerea inimii clientului ei, la disfuncționalitatea lui, la felul în care a lăsat toate fotografiile cu Dorothy pretutindeni prin casă.

Îl conduce pe Andrew într-una dintre sălile de consiliu care flanchează coridorul până la sala de judecată. E plină de praf și e rece, de parcă nu a mai fost deschisă de cel puțin câteva săptămâni. Luminile zumzăie după ce le aprinde.

— Cred că ar trebui să oferi ceva la schimb, îi spune ea lui Andrew.

E nevoie de ceva muncă de convingere, dar, în cele din urmă, după argumentele insistente, calme ale lui Jen că va cheltui mai mult pe onorariul avocatului pledant decât încearcă să economisească, oferă șaptezeci și cinci la sută din fondul de pensii. Jen duce oferta în sala de ședințe unde se află soția lui. Crede că va fi destul.

Dorothy e cu avocații ei. Este o femeie minionă, care se ține bine și e frumos machiată, fizicul ei sugerând forță musculară, e genul de femeie de 65 de ani care străbate șaisprezece kilometri cu ocazia unei sărbători legale.

— Șaptezeci și cinci la sută din Aviva, îi spune Jen avocatului, un bărbat pe nume Jacob cu care a fost colegă la facultatea de drept.

Pe atunci, mânca zi de zi același fel de mâncare la prânz – nuggets de pui și cartofi prăjiți – și obținea un punctaj de 49% la examenul de dreptul familiei. Jen nu ar fi vrut să o reprezinte el și realizează faptul că în majoritatea profesiilor sunt probabil o groază de oameni de acest gen.

Jacob ridică din sprâncene privind spre Dorothy. Evident, au stabilit deja suma mai jos de care nu vor merge, deoarece Dorothy dă din cap aprobator, cu mâinile împreunate. Ea semnează acordul de consimțământ pe care Jen îl redactează cu atenție, simțindu-se chiar mulțumită de modul în care le-a făcut ziua mai ușoară tuturor. Când o aduce înapoi în sala lor de ședințe, înainte de ora zece dimineața, vede că, lângă semnătura ei, Dorothy a scris o scurtă notă. Andrew o privește, hârtia preluând tremurul mâinilor lui în timp ce o ține. Jen încearcă să dea impresia că nu o citește, dar o face. Scrie doar: *Îți mulțumesc, x.*

În timp ce se întoarce pe jos la birou, se întreabă dacă asta îi va ajuta în viitor cumva atât pe ea, cât și pe ei. Această mică, mică schimbare pe care a făcut-o. Probabil că nu – cum ar putea, dacă se va trezi a doua zi înainte să o facă?

Exact când ajunge la birou, primește un SMS de la Kelly. *Cum merge procesul? x*. Îl citește, dar nu răspunde. Urmează o fotografie. *Cafea pentru o persoană,* scrie sub poza cu o ceașcă de cafea luată de la Starbucks, pe care o ține în mână, cu tatuajul de pe încheietură la vedere. Dar, estompat în fundal, ea recunoaște un mic colț al casei, casa abandonată pe care a vizitat-o el de Rusalii. Este același pietriș de pe alee și aceeași zidărie. E din nou acolo, acum. Ce tupeu: crede că nu va observa; crede că nu a fost niciodată acolo.

Deci iat-o aici, E la birou când primește acest SMS, nu la tribunal. Trebuie să fie un motiv pentru care se întâmplă acest lucru.

În cele din urmă, se îndreaptă pur și simplu spre biroul lui Rakesh fără pantofi în picioare, doar în dres, așa cum a mai făcut-o de o sută de ori înainte. Pare mai tânăr, miroase în continuare a fum de țigară.

Îi recită adresa.

— Această casă. Sandalwood, a devenit *bona vacantia,* spune ea. Proprietate care a revenit Coroanei. E vreo cale să aflăm a cui a fost mai înainte?

— Ooh, *bona vacantia,* acum mă pui la încercare, spune el cu o urmă de zâmbet.

Are dinții mai albi.

— Cred că poți căuta preambulul titlului *bona vacantia* – stai puțin, spune Rakesh, dând click rapid cu mouse-ul.

Jen se bucură că e aici, cu el, în biroul lui din trecut. A fost întotdeauna mult mai bun decât ea la jurisprudență. Ar fi trebuit să-l întrebe de multă vreme.

— Se pare că încearcă să vadă cui să i-o transfere pentru că beneficiarul e mort, spune Rakesh. Hiles. H-I-L-E-S.

O explozie se produce în pieptul lui Jen. Hiles. Ryan Hiles. Trebuie să fie. Polițistul. Polițistul mort. Deja mort, încă de acum, cu atât de mult timp în urmă. Ce înseamnă asta? Se gândește intens care ar putea fi legătura dintre Todd, un polițist mort și uciderea lui Joseph Jones. Poate că Joseph l-a ucis pe polițist și Todd l-a răzbunat. Poate că aceasta este apărarea lui: căuta dreptatea. Totul îi pare o nebunie, până și lui Jen. S-a întors cu atât timp în urmă…

— Dar… am căutat recent și nu l-am putut găsi. Moartea lui nu e înregistrată în registrul general al nașterilor, căsătoriilor și deceselor.

Rakesh tastează rapid, ochii lui cercetând ecranul.

— Nu, nu e. Dar e categoric mort. Cadastrul insistă asupra certificatului de deces.

— Când a murit? întreabă ea, prin minte trecându-i diverse teorii nebunești.

— Nu spune. Certificatul de deces poate fi cumpărat cu trei lire – să-l cer? În ce dosar să-l stochez?

— Nu-ți bate capul, spune Jen, epuizată. Va dura prea mult.

— Durează două zile, atât.

— Sincer, nu-l cere.

Când iese din biroul lui Rakesh, trece pe lângă cel al tatălui ei. Vorbește la telefon, cu ușa întredeschisă. Bagă capul pe ușă, iar el ridică mâna, alungând-o. Poartă o cămașă albă și o vestă gri, nu pare un om care mai are doar șase luni de trăit. Data trecută când îl văzuse era la spital. Nu-și poate lua ochii de la el acum, sănătos și bronzat. Îl aude spunând la telefon:

— Îmi pare rău, înregistrările noastre contabile încep abia din 2005. Am avut o inundație.

Dumnezeule, așa este. Inundațiile din 2005. Jen fusese în concediu de maternitate, nici măcar nu se dusese acolo ca să-l ajute. Privirea i se încețoșează la acest gând. Degetele îi rămân pe cadrul ușii cu o secundă prea mult și el o alungă nerăbdător, gest atât de tipic pentru *el,* încât o face să izbucnească într-un râs dulce-amar.

•

Todd mănâncă păstăi de edamame cu usturoi și sare cu chili. Le desface abil, interiorul lor sărindu-i în gură, vorbind în timp ce mănâncă. Kelly stă întins pe scaun, ascultându-l.

— Treaba e că, spune Todd înghițind una dintre boabe. Trump nu e doar republican, e pur și simplu nebun.

Inima lui Jen e plină și ușoară – o vată de zahăr roz cuibărită în pieptul ei. Își privește fiul. Știe ce bărbat va deveni, cel puțin până la crimă, poate vedea germenii chiar aici. Va învăța mult mai mult despre politica americană în cei doi ani care urmează după această zi de naștere a lui, o va eclipsa total când vine vorba despre înțelegea acestui domeniu. Vor urmări împreună *The West Wing* anul viitor. El va opri filmul ca să-i explice lui Jen procesul electoral; ea îl va opri ca să-i explice intriga amoroasă. Uitase cu totul și de asta. Trecutul dispare la orizont precum ceața, dar iat-o aici, capabilă să-l retrăiască, să îl analizeze.

— Evident, va fi votat încă o dată, spune Todd, băgând în gură încă un bob. E vorba despre treaba asta cu știrile false, nu-i așa? Orice e negativ în legătură cu Trump este acum știre falsă. Genial, într-un fel.

Se întinde sub masă să-și aranjeze șireturile – cele de culoare vernil. Asta era în cutia mică circulară! Jen a fost la fel de surprinsă ca el.

— Nu e un geniu. E un porc, spune Kelly calm. Dar sunt de acord că va câștiga un al doilea mandat.

Jen își ascunde un zâmbet.

— Punem pariu pe o sută de lire sterline că nu mai câștigă? spune ea. Și că va câștiga, în schimb, Biden.

— *Biden?* Joe Biden? clipește Todd. Moșul?

— Mda. Pariu? spune Jen.

Todd râde. Părul îi cade pe față.

— Desigur, punem pariu, spune el.

— Bine, îi spune ea fiului ei. Ce dorință îți vei pune atunci când va fi adus tortul?

Își sprijină capul în mâini, uitându-se la ea pe deasupra degetelor. Își amintește cum obișnuia să îi taie unghiile când era copil. Todd se temea de unghiere. Și le tăia mai întâi pe ale ei, chiar dacă nu era nevoie, ca să-i arate că nu doare.

— Nu, fără tort sau vreun moment solemn, spune el, îmbujorându-se, dar e încântat.

Jen poate să-și dea seama și de asta, ca și când emoția lui este și a ei. Ei doi, mamă și fiu, sunt ca un fermoar, care se desface lent cu trecerea anilor. Și iată-i aici, mai apropiați decât în 2022.

— Doar dacă ne spui care este dorința ta, precizează ea.

— Nu poți spune nimănui ce-ți dorești de ziua ta, zice el automat.

Doamne, pielea lui. Nu are pic de păr pe față. Emoțiile lui clocotesc încă aproape de suprafață, acea îmbujorare, acea stânjeneală, rânjetul încântat, superstiția în legătură cu dorințele. Asta e înainte să fi învățat să le ascundă pe toate, să fie atât de bărbat.

— Ce? întreabă el curios, privind spre ea.

— Doar că pari atât de matur, spune ea, acesta fiind exact opusul sentimentului pe care-l are, de fapt.

Todd flutură din mână, dar pare extrem de încântat. Ochii lui Jen se umezesc.

— Oh, nu uzina de apă, spune el cu nonșalanță.

— E atât de ciudat aici, spune Kelly, eternul diplomat evaziv.

Jen îi privește ochii. Acel albastru intens. Sunt atât de deosebiți. Dar poate că persoana din fotografie… poate nu-i avea, nu la fel ca el. Poate că Jen greșește. Kelly se lasă pe spate și-și desface larg brațele.

— Parcă am fi… nu știu. Ca pe holul școlii. De ce suntem atât de aproape de toți ceilalți?

Felul principal le este adus. Pui Katsu cu curry pentru Jen, singurul lucru care-i place din meniu.

— Aș vrea să-mi poți spune dorința ta, îi spune ea lui Todd.

— Dacă-mi promiți că oricum se va îndeplini, spune Todd, înțepând o gălușcă cu un bețișor chinezesc.

A insistat să folosească bețișoare, își amintește acum. Prima dată când a trăit această zi, Jen râsese de el. Dar nu și astăzi, gândindu-se ce i-a spus despre știință cu o noapte în urmă la masa de seară. Lucrurile care contează pentru el.

— Promit, spune ea.

— Îmi doresc doar ca lucrurile să meargă bine, spune Todd simplu. Să trec GCSE[16]-ul. Să continui să lucrez din greu. Să devin cineva.

— Ce înseamnă asta? întreabă ea cu blândețe, menținând contactul vizual cu el sub lumina puternică a lămpii.

Pare palid. Aerul miroase a usturoi și Jen se gândește imediat la tatăl ei și la pâinea cu usturoi din cuptor.

Todd ridică din umeri, un copil scăldat în lumina interesului parental, mulțumită că a fost martora gândului, a visării, a dorinței lui.

— Chestii științifice, spune el. Ceva științific. Aș vrea să vin în ajutorul omenirii în viitor, știi? Aș dori să schimb lumea.

— Știu, spun Jen liniștită.

Cum ar fi putut vreodată să râdă de asta?

— Cred că e lăudabil, spune Kelly. Cu adevărat grozav.

— Nu încerc să fiu *grozav,* zice Todd.

— Am vrut să spun doar în sensul vechi al cuvântului.

— Desigur, fornăie Todd și Kelly râde încetișor.

Când ridică privirea, distras de ceva din spatele lor, expresia de pe chip i se schimbă radical.

— Oh, scuze, trebuie să răspund, spune Kelly sărind în picioare.

Duce telefonul la ureche și tricoul i se ridică, dezvelindu-i mijlocul subțire. Se îndreaptă spre celălalt capăt al restaurantului, unde ei nu-l pot auzi. Jen se uită fix la telefonul din mâna lui, la fața lui în timp ce vorbește la telefon. E sigură că nu a sunat telefonul, că nu i s-a luminat ecranul.

Se uită în spatele ei.

Nicola Williams e așezată la două rânduri de mese în spatele lor. Jen e sigură că este ea, chiar dacă arată cu totul altfel, cu părul desfăcut, cu un top fermecător, împarte un bol de tăieței cu un bărbat și râde.

Ceva fierbinte îi străbate fulgerător spatele lui Jen. Așa este. *Așa* este. Kelly a plecat. A plecat de la masa aniversară. Ceva urgent legat de muncă, spusese el. Privirea ei se oprește din nou asupra lui, în timp ce se apropie de masă după un apel telefonic care a durat doar zece secunde.

— Munca, spune el.

E cocoșat, nu se uită neapărat la ei. Și categoric nu se uită la Nicola.

— Îmi pare atât de rău, un client s-a întors mai devreme, vrea să discute o lucrare… te superi dacă eu…?

— Nu, nu, spune Todd, întotdeauna rezonabil, întotdeauna afabil, până ce ajunge să ucidă.

Flutură din mână, arătând dintr-odată din nou ca un bărbat, la granița dintre copilărie și maturitate.

— Sigur că nu. Du-te. Mănânc eu și porția ta.

— E ziua lui! se plânge Jen, trăgând de timp.

— Nu mă deranjează.

— Amintește-ți de mine când vei câștiga Premiul Nobel, îi spune Kelly lui Todd, făcându-le semn de la revedere amândurora.

Jen sare în picioare. Trebuie să facă ceva.

— Nicola, spune ea cu voce tare.

Nicola nu privește spre ea, nu face niciun gest, continuă să-l hrănească pe bărbat cu tăieței.

— Nicola? spune Jen din nou, îndreptându-se spre masa ei.

Kelly se oprește din mers și se întoarce încet pe loc, urmărind-o pe Jen.

Colțurile gurii Nicolei se lasă în jos de uimire și clatină din cap.

— Îl cunoști pe soțul meu? o întreabă Jen, arătând spre Kelly.

Ochii Nicolei și ai lui Kelly se întâlnesc, dar nu se întâmplă nimic. Niciun semn că s-ar recunoaște. Fie sunt mincinoși de clasă, fie nu s-au întâlnit încă, fie această femeie nu este Nicola. Jen se apropie de ea. Dumnezeule, nu e ea. A văzut-o doar prin ușa clubului de snooker. Și acum, uitându-se la această femeie, Jen e sigură că nu e ea. E mult mai îngrijită, are părul pieptănat altfel, machiajul și hainele sunt mult mai frumușele.

— Scuză-mă, scuză-mă. Credeam că ești o cunoștință, spune Jen rușinată.

Kelly se întoarce la masa lor.

— Ce se întâmplă? întreabă el cu voce joasă, cu palmele lipite de masă.

Se simte ceva din latura negativă a caracterului hotărât al lui. Kelly e cuprins de o furie amenințătoare.

— Îmi pare rău, am avut impresia că o cunoști, spune ea, deși nu i-a întâlnit niciodată pe prietenii lui Kelly.

— Nu, rostește el, așteptând ca ea să spună mai mult.

Pentru că nu o face, pleacă. Jen trebuie să fi greșit. La urma urmelor, probabil că nu Nicola a fost motivul plecării lui.

— Ești trist că a plecat? îl întreabă pe Todd.

Todd ridică din umeri, dar nu pare să vrea să schimbe repede subiectul. Jen crede că, pur și simplu, nu îl deranjează.

— E-n regulă, spune el.

— Bine.

— De obicei, tu pleci, adaugă el cu ușurință.

Capul lui Jen se ridică de mirare. Poate că nu e aici ca să observe comportamentul lui Kelly.

Îl privește atent pe Todd. El se uită fix la masă. Jen începe să se gândească la cele spuse de Andy despre subconștient. Despre faptul că indiciile nu sunt, pur și simplu, lucrul cel mai la vedere.

Conversația lor despre proiectul lui Todd la fizică îi revine în minte. Ce-i spusese oare? *De obicei nu acorzi atenție treburilor mele.* Jen se gândește la cutiile de pizza, una goală și una plină, din noaptea trecută. Că l-a părăsit. Că poate aceste lucruri sunt mai profunde decât crima organizată, decât soții mincinoși, decât crimele. Poate că Kelly e o diversiune. Este aici, de ziua lui Todd, după ce a fost atât de des absentă. Ce determină un om să comită o infracțiune? Ei bine, poate e felul în care s-a comportat ea ca mamă față de el. La urma urmelor, fiecare acțiune a unui copil reflectă absența mamei de lângă el, nu?

•

Jen și Todd au mai stat la masă două ore, cu siguranță enervând personalul care a continuat să-i întrebe dacă mai vor ceva. Afară, soarele apusese, iar cerul devenise mov-închis. Todd a mâncat două budinci, comandate una după alta.

— Când mai pot mânca cu excepția zilei de naștere? a spus el plin de speranță și Jen i-a permis.

— Ești în creștere, explică ea, alunecând pe neobservate înapoi în rolul mamei unui copil mai mic.

E ceva înnăscut, i s-a spus întotdeauna lui Jen. A fost dintotdeauna înăuntrul ei. Numai ea nu-și dăduse seama de asta niciodată. Îi luase atât de mult timp să se adapteze. Nașterea fusese așa o mizerie, anii de bebelușie atât de încărcați, atât de plini, încât lui Jen i s-a părut că e într-un vortex, mereu nevoită să facă ceva. Toate clișeele erau adevărate: ceștile de ceai nebăute lăsate prin toată casă, prietenii neglijați, cariera dată peste cap.

Jen le-a îngropat pe toate. Rușinea resimțită pentru că nu era îndrăgostită până peste cap de propriul ei copil, care a apărut în viața ei ca detonarea

unei grenade. A trăit cu ea, cu acea inadecvare, s-a obișnuit cu ea. Apoi însă, ani mai târziu, a simțit în continuare rușinea; dar și dragostea.

Jen își amintește cum îl aștepta pe Todd să iasă din micuța lui sală de clasă într-o zi pe când avea cinci sau șase ani, simțindu-se de parcă ar fi golit un pahar de șampanie. Amețită de entuziasmul simplului fapt… de a-l vedea pe el, pe micuțul ei.

Iubirea, adevărata iubire ar fi trebuit să eclipseze rușinea, dar, când ești părinte, ai înclinația să judeci atât de mult, încât asta nu s-a întâmplat niciodată. E atât de ușor să-ți fie rușine, la porțile școlii, la doctor, în nenorocita aia de rețea a mămicilor, Mumsnet. Nu poate să nu o simtă. Și nici nu ar trebui. *De obicei nu acorzi atenție treburilor mele.*

— O luăm din loc? întreabă el acum.

Todd îndreptă policarul spre ușă, făcându-i semn să plece.

— Îmi pare rău pentru tata, îi spune ea.

Încruntarea îi străbate fața ca un nor care trece prin fața soarelui.

— Nu, am zis că e în regulă, spune el, sincer nedumerit, dar fără să se ridice.

— Și îmi pare rău că nu am fost… știi tu. Mama visurilor tale.

— Oh, te rog, mamă!

Todd face o mișcare din mână, un gest de respingere. La 16 ani deja a învățat să disimuleze.

— Hai să spunem doar că… începe Jen, dar se oprește pentru că nu știe cum să se exprime.

— Poftim? spune Todd, expresia îmblânzindu-i-se, asperitatea atenuându-se.

— Am avut un vis… spune Jen.

Un vis e cea mai simplă cale prin acest hățiș.

— Despre viitor.

— Da, spune Todd, dar fără obișnuitul lui sarcasm.

Privește curios, poate preocupat. Se joacă cu furculița în budinca de ciocolată.

— Vrei un ceai?

— Sigur, spune el, ridicând din umeri.

Îl comandă unei chelnerițe iritate, care le aduce rapid ceaiul, cu pliculețele încă plutind în lichid. Todd o împinge pe a lui cu un bețișor de lemn.

— În vis, spune ea grijulie, ești mai mare și ne îndepărtaserăm unul de altul.

— Înțeleg, spune Todd, mâna lui târându-se peste masă spre a ei, așa cum obișnuia, da, da, da, așa, când mai era pe jumătate copil.

— Comiseseși o crimă, spune ea. Și asta m-a pus pe gânduri…

— Nu aș face niciodată una ca asta! exclamă el, trupul lui făcând o mișcare violentă în timp ce râde haotic în felul lui adolescentin.

— Știu. Dar lucrurile se pot schimba. Așa că m-a făcut să vreau să întreb… ai vrea să se schimbe ceva între noi?

— Nu?

Todd se schimonosește încă o dată, așa cum face de obicei. Prima dată când făcuse acea față fusese la vârsta de opt luni când mâncase o căpșună. Jen știuse, undeva în adâncul ei, că moștenise această grimasă de la ea. Nu își dăduse seama până nu îl văzuse pe el făcând-o. *Asta e fața mea!* s-a gândit ea uimită. O văzuse în fotografii candide uneori, dar a recunoscut-o cu adevărat abia când Todd a făcut aceeași strâmbătură; propria ei reflexie.

Luminile de deasupra capului, care aveau un fel de senzor, încep să se stingă, singura aprinsă rămânând cea de deasupra băncii lor, de parcă ar fi jucat într-o piesă. Doar ei doi, în subsolul unui centru comercial, ieșiți la cină de ziua lui. Acțiunile lui ulterioare trebuie să înceapă aici: cu ea, cu mama lui.

— Nu?

— Ești om.

O spune atât de simplu, încât ceva în adâncul lui Jen pare să se răstoarne, exact la fel cum obișnuia să simtă înainte de nașterea lui, copilul ei, ascuns în ea, rostogolindu-se ca un butoiaș, cald și fericit și în siguranță.

— Nu te-aș fi vrut altfel, mamă, spune el.

Todd pune mâinile pe masă, dând semnalul de plecare. Conversația s-a încheiat. Nu pentru că el vrea să încheie discuția, se gândește Jen privindu-l îndeaproape, ci pentru că nici nu crede că a avut loc vreo discuție importantă.

Cei doi se îndreaptă spre mașină și Jen e cât pe ce să-i spună, atunci. Că nu a fost un vis. Că e adevărat, că acesta e viitorul și că ea face tot ceea ce poate ca să-l salveze, pe el, puiul ei, de acea soartă cumplită, de acea crimă, de acel cuțit, de acel sânge, de acea acuzație de crimă. Însă el nu ar crede-o. Nimeni nu ar crede-o. E suficient să te uiți la el. Cu obrajii roșii în frig, o

urmă de ciocolată în jurul buzelor, la fel ca atunci când era mic și ea îl înțărca cu tot felul de bunătăți, dar în principal cu favoriții ei și ai lui: biscuiți umpluți cu cremă de ciocolată. Au mâncat atâția…

Aproape speră că se poate întoarce în vremurile de-atunci, chiar mai de demult. Poate că lucrurile nu sunt legate direct de Kelly, ci de felul în care reacționează Todd la orice ar fi făcut tatăl lui.

— E o nebunie că odinioară te puteam duce în brațe și acum, uită-te, spune ea, privind în sus spre el.

— Pun pariu că eu te-aș putea duce în brațe *pe tine* acum.

— Pun pariu că da.

Brațul lui încă îi înconjoară umerii lui Jen, al ei îi înconjoară mijlocul. În timp ce se îndreaptă spre mașină îi trece prin minte că asta ar putea fi ultima dată când se îmbrățișează. E foarte sigură că Todd va renunța la gest după vârsta aceasta. Devine prea detașat ca să-l mai facă. Prima dată când a mers cu el de ziua lui, aici, în seara aceasta, Jen nu știa. Nu știa că va fi pentru ultima oară.

•

Se aude o voce de la parter. Jen aproape a adormit, dar se pare că nu tocmai. Trece în tăcere pe lângă fereastra panoramică, coboară, coboară, coboară în casă. Kelly e în birou, la capătul holului, și Jen se oprește, ascultând.

Vorbește la telefon.

— Da, în regulă, spune el. Spune-i lui Joe că am sunat de îndată ce poți da de el, de dimineață, da?

Joe.

Dar nu poate fi închisoarea. Nu pare să vorbească cu o instituție. Și ar fi prea târziu pentru asta. Trebuie să fie o cunoștință comună.

— Da, exact, spune el. Nu aș vrea să creadă că nu îmi pasă.

O spune foarte grijuliu, bălmăjind cuvintele asemenea unui amator care pune mâna pe o chitară.

— Nu aș vrea să stric un parteneriat de afaceri de douăzeci de ani.

Jen se așază pe treapta de jos. Douăzeci de ani!

Aceste două cuvinte au o dublă semnificație. O trădare, dar și o profeție legată de cât de mult ar trebui să se întoarcă în trecut.

Ziua minus o mie nouăzeci și cinci, ora 6.55

Jen crede că are un iPhone XR. Îl simte în mână ca pe un mare bolovan paralelipipedic. Privește spre el șocată, acolo unde se află pe cuvertură. Îl schimbase, își amintește foarte clar, pentru că nu se mai conecta la bluetoothul mașinii și nu mai putea ține legătura cu clienții cei mai nevoiași, pe drumul de la serviciu spre casă.

Verifică data. Este 30 octombrie 2019. Într-o zi de miercuri. Cu trei ani în urmă. Aproape *exact* cu trei ani în urmă.

Jen își face o ceașcă de ceai la parter; casa e goală și tăcută. Todd nu s-a trezit încă. Kelly nu e aici, deși e atât de devreme.

Stejarul din spatele casei lor este în toată splendoarea lui autumnală. Trei ciuperci se ivesc la baza copacului. Jen deschide ușa. Pământul are acel miros umed-afumat, iarna ambalându-și încet motoarele.

Își soarbe ceaiul, stând cu picioarele goale și reci pe terasă, întrebându-se dacă va mai vedea vreodată luna noiembrie a anului 2022. Aburul se vălătucește în sus, întunecându-i vederea.

Jen e furioasă și preocupată obsesiv de ceea ce ar trebui să descopere acum despre soțul sau fiul ei.

Kelly a fost un tată adevărat. Kelly este natural în tot ceea ce face, niciodată nu e afectat de prea multe gânduri, de resentimente, de sentimente de vină. A iubit copilul pe care l-au făcut și asta a fost. Jen îi urmărise transformarea cu interes. „Zâmbetul acela face ca totul să merite”, spusese Kelly într-o dimineață la ora patru, când luna era pe cer și doar bufnițele și bebelușii lumii erau treji.

Dar cuvântul sacrificiu are un înțeles diferit pentru bărbați și femei. Ce anume să merite, mai exact? Trupul lui Kelly nu se modificase, sfârcurile nu îi crăpaseră pe mijloc ca niște vase sparte. Jen e de acord acum că *merită totul,* dar uneori se întreabă dacă vede totul astfel pentru că unele lucruri pe care le pierduse le-a recâștigat între timp. Somnul. Timpul.

În asta s-ar putea să zacă pierderea, crede ea, în cazul în care cumva a provocat o rană în sufletul lui Todd, lucru de care ea e sigură că s-a întâmplat. Nefiind niciodată un părinte încrezător, Jen e sigură, în adâncul sufletului ei, că trebuie să se fi întâmplat ceva. Poate în primii ani de viață

ai lui Todd. Pe când Todd avea patru ani, uitase cu totul să-l ia de la creșă, crezând că se ocupase Kelly de asta. Todd așteptase cu îngrijitoarea lui în afara unei creșe încuiate. Se înfioară când se gândește la asta acum, în timp ce stă aici în toamna jilavă. Este vorba despre acel gen de lucruri care l-ar face să creadă mult, mult mai târziu în viață că trebuie să rezolve situația, oricare ar fi ea, în care e amestecat tatăl lui? Poate că nu e vorba despre Kelly, ci despre reacția lui Todd la ceea ce s-a întâmplat.

— Sper că ești gata, strigă Todd de la etaj, cu voce nesigură, încă spartă. În sfârșit, a sosit momentul.

Teama se declanșează în stomacul lui Jen. Nu știe nici ce zi e azi și habar nu are la ce să se aștepte de la fiul ei. Va împlini cincisprezece ani. Iisuse Hristoase!

El coboară și în bucătăria lui Jen e un străin. O fantomă. Trecutul, povestea ei. Todd e un copil, abia dacă pare mai mare de la ani. S-a dezvoltat târziu. A uitat asta. Toată îngrijorarea ei în legătură cu dezvoltarea lui s-a spulberat în eter de îndată ce acest lucru s-a corectat de la sine. Când ești părinte, totul pare nesfârșit până ce încetează. S-a înălțat înainte să împlinească 16 ani, părea să se lungească în somn. Hormonii, durerile asociate creșterii, vocea care i s-a schimbat, brațele care au devenit fusiforme și s-au lungit înainte să se împlinească. Dar, iată-l, înainte să se petreacă toate acestea. Micuțul ei Todd.

— E astăzi, spune ea, mintea mergându-i în gol, ca o roată care se învârte.

Octombrie, octombrie, octombrie. Nu-i trece nimic prin minte. Nu e ziua lui. Nu e în niciun caz o dată importantă. Dar se pare că este. Pentru el.

— Atunci, îmbracă-te, spune el, apoi adaugă vasel: La fel voi face și eu.

Jen știe că nu poate întreba unde merg, nu-i poate destăinui că a uitat.

El se întoarce spre ea așa cum obișnuia să facă întotdeauna. În hol, Jen îi înconjoară umerii osoși cu brațul, speranța încălzindu-i coloana vertebrală ca și cum cineva ar fi aprins un chibrit pe ea. Asta este. Asta trebuie să fie. Este condusă spre ieșirile importante împreună cu fiul ei.

Faptul că a stat la Wagamama's împreună cu Todd în acea seară răcoroasă de toamnă, cu ocazia zilei lui de naștere, era ceea ce trebuia să facă. Oricât ai iubi un copil, tot nu e destul. Și astfel Jen obține cu adevărat ceea ce și-a dorit întotdeauna: o reparare a greșelilor făcute ca părinte.

— Ce crezi că ar trebui să port? îl întreabă ea, sperând să obțină indicii.

— Categoric ceva elegant, dar practic, spune Todd, ca un actor-copil.

Jen îl urmează pe scări în sus. Mersul lui e altfel, este galopul neregulat al copilului care nu se simte încă bine în propriu-i corp.

— Elegant-sport, în regulă, repetă ea ca un ecou.

Todd o urmează în dormitorul ei și se plimbă agale pentru a le folosi baia privată cu duș. Oh, da, exact, trecuse printr-o fază în care preferase acea baie, fără niciun motiv anume. Este vorba, pur și simplu, despre ritmul vieții de familie, la fel cum Henric al VIII-lea își găsește câte un loc favorit în care să doarmă, pe care-l schimbă la fiecare câteva luni. Lui Todd nu-i prea păsa de intimitate pe când avea 15 ani. A ajuns târziu la conștiința de sine specifică adolescentului. Își amintește că era deranjată de ușa deschisă a băii private, dar nu știa cum să pună problema. Într-un timp relativ scurt, la fel ca multe alte lucruri, se rezolvase și acesta de la sine și Todd începuse să folosească baia principală cu ușa ferm închisă.

— Folosesc acest prosop, strigă Todd.

— OK, îi răspunde Jen cu blândețe. Sigur.

Iese pe palier, sperând să-l găsească pe Kelly, dar nu e nici urmă de el prin preajmă. Mașina lui nu e pe alee. Adidașii lui au dispărut. E atât de devreme. E la muncă sau…? Plecase înainte să se trezească ea azi-dimineață și nu avusese ocazia să activeze aplicația de urmărire pe telefonul lui.

Degetele lui Jen mângâie vopseaua de pe pereții dormitorului ei. E încă de culoarea magnoliei, la fel cum fusese înainte să zugrăvească cu gri peste ea, apoi cumpărase covoare noi; trăiește renovarea în sens invers.

Nu găsește nimic în telefon care să marcheze această dată. Caută prin e-mailuri, dar nu găsește nici aici nimic. E pe cale să meargă să se uite pe frigider în căutare de bilete lipite cu magneți, exact când Todd începe să vorbească.

— Totuși, strigă el, cu vocea lui subțirică acoperind apa care curge la duș, NEC e uriaș, deci mai bine ți-ai lua adidași?

Corect. Târgul științific de la NEC. O zi reușită în oraș. Dulciuri pe autostradă, râsete, ciocolată caldă în drum spre casă. Pe Jen o plictisește știința, dar sperase că a ascuns bine acest lucru. Evident, se pare că nu.

— Chiar așa, era de așteptat, spune Todd, privind fără entuziasm o eprubetă fumegândă.

Picioare mari, păr mare, un zâmbet ascuns. Pretinde că nu se distrează,

dar trepidează.

— Ce se așteptau de la CO_2 solid?

— Ei bine, mie mi se pare magic, spune Jen.

Todd ridică din umeri. Cei doi traversează sala cu mochetă albastră, trecând de la un stand la altul. E aglomerat, tavanul înalt nu atenuează cu nimic claustrofobia, căldura artificială, dihotomia oamenilor care doresc să fie neapărat acolo, în mod inevitabil, alături de cei care nu-și doresc acest lucru, dar care vor să-i răsfețe pe cei din prima categorie, pe care-i iubesc.

Pe Jen o dor șalele la fel ca prima dată când a trăit această zi. Dorise să meargă la cumpărături, la cafenea, se uitase mai mult la telefon decât la exponatele științifice și la fiul ei. Astăzi anume nu s-a uitat la nimic altceva decât la ceea ce-l interesa pe el.

— Acela arată bine, spune Todd acum, arătând cu degetul.

Un mic cort a fost montat pe marginea sălii de expoziție. Un bărbat cu aspect oficial, îmbrăcat într-o jachetă reflectorizantă, se ocupă de el. Prin mulțimea de oameni care înaintează încet, oprindu-se să se joace cu toate aceste lucruri, cumpărând cutii de Cola de la diferite standuri, Jen poate vedea numele expoziției: ȘTIINȚA LUMII CARE NE ÎNCONJOARĂ.

Todd merge înaintea ei, iar ea îl urmează. Se îndreptă spre o expoziție spațială, iar Jen spre o secțiune numită LUCRURI CU CARE SĂ TE JOCI.

— E ceva ce v-a captat interesul? întreabă o femeie cu un tricou albastru din spatele unei tejghele albe și lucioase.

Diverse gadgeturi științifice sunt împrăștiate pe masa din fața ei. Ceva ce pare a fi un glob de cristal și se numește radiometru. Leagănul lui Newton. Un ceas gigantic care are înscrise toate fusurile orare ale lumii.

Lui Jen îi e cald, venele de la mâini i s-au umflat. Sunt prea mulți oameni acolo, în acest spațiu complet alb. Se simte ca Mike Teavee[17]. Se uită împrejur după Todd. Are în continuare casca pe cap și umerii i se cutremură de râs. Are o traistă aruncată pe umăr, cu diverse broșuri și gratuități în ea. În curând va lua niște bomboane cu mentă gratuite. Le vor mânca luni în șir după aceea.

— Nu, mulțumesc, îi răspunde femeii, îndepărtându-se de ciudatele jucării științifice.

Se învârte lent în cerc, privind expozițiile.

Sigur, sigur, sigur ar trebui să afle ceva de aici.

Și atunci îl vede. La un stand aglomerat, numit LOCUL NEPOTRIVIT,

MOMENTUL NEPOTRIVIT. Andy. E Andy, un Andy mai tânăr, mai suplu și – foarte interesant – mai zâmbitor. Înmânează bucăți de hârtie.

— E un fragment din studiul meu asupra memoriei, îi spune el unei femei care este acolo cu băieții ei gemeni.

Jen ia o hârtie de la el. Când li se întâlnesc privirile, nu se întâmplă nimic. Nici măcar o scânteie. Bineînțeles că nu se întâmplă nimic.

— Memorie? întreabă ea.

— Da, mai precis stocarea amintirilor. Cum, în cazul persoanelor cu memorie foarte bună, acest depozit e foarte organizat.

— Studiați memoria subconștientă? întreabă ea.

Habar nu are că așa începuse el. Nu îi spusese niciodată. Jen nu îl întrebase niciodată.

— Sau – arată spre semn – timpul?

— Sunt unul și același lucru, nu-i așa? răspunde el cu un mic zâmbet. Trecutul e amintire, nu-i așa?

Dintr-odată, singură în mulțime, aici în trecut, Jen simte că se apropie de final. Simte, instinctiv, că aceasta e ultima dată când îl va vedea pe Andy. Trecutul oribil se năpustește spre ea.

Jen ia unul dintre chestionarele lui, după care își sprijină coatele pe tejgheaua din fața lui Andy.

— Ne-am întâlnit, spune ea.

Confuzia pâlpâie pe trăsăturile lui.

— Pardon, eu…?

— Ne-am întâlnit în viitor, spune ea.

Dar apoi, de fapt, se gândește că este puțin probabil să fie adevărat. În ziua în care Jen va desluși totul, oricând va fi asta, Andy pare să creadă că lucrurile se vor derula începând de acolo, ștergând totul, ștergând toate aceste lucruri din trecut, care au fost, de fapt, doar o cercetare a trecutului, nu-i așa? Deci e mai adevărat să spună că nu s-au întâlnit niciodată. Ce amuzant! Adevărurile lor sunt aceleași, aici la NEC, cu ani în urmă.

Întinde o mână în față pentru a-l placa.

— Îți adresez de fiecare dată aceleași întrebări, dar sper uneori că răspunsurile tale vor fi altele.

El o privește, apoi îi ia bucata de hârtie din mână. Continuă să o privească. Barba lui e mai întunecată și mai deasă. E mai suplu. Nu are verighetă. Jen se gândește la toate lucrurile pe care i le-ar putea spune;

puținele detalii pe care le cunoaște despre viața lui din viitor. Poate că nu ar ajunge să studieze buclele temporale. Poate că i-ar schimba viitorul complet, deși Jen nu reușește să păstreze în timp lucrurile deja schimbate.

Și atunci, Jen își joacă atuul.

— Mi-ai spus, în viitor… să-ți spun că prietenul tău imaginar se numea George.

Înainte să termine de vorbit, el o întrerupe cu o respirație adâncă.

— George, spune el, cu vocea plină de mirare. Asta le spun…

— Celor care călătoresc în timp. Știu, șoptește ea, pe când părul i se ridică pe brațe.

Magie. Asta e magie.

— Cum te pot ajuta?

Jen îi povestește din nou. Nu mai știe de câte ori i-a spus povestea ei. Andy ascultă atent, cu fața mai puțin încruntată decât înainte și cu o mină mai puțin morocănoasă.

— Uneori, spune el cu blândețe, după ce Jen a terminat, emoțiile pe care le simțim trăind ceva pentru prima dată ne împiedică să vedem imaginea de ansamblu, nu-i așa?

Își freacă barba, apoi continuă:

— Dacă aș putea să mă întorc în timp – lucrurile din viața mea la care pur și simplu aș asista, la care aș fi într-adevăr martor, dacă aș ști cum se vor termina…

Jen îl privește fix pe Andy, această versiune mai tânără, mai puțin obosită, mai sentimentală a lui.

— Poate că asta e… spune ea.

Vigilența. Faptul că este martora, oarecum de la distanță, a întregii ei vieți și a tuturor detaliilor acesteia.

Și poate că asta e tot ceea ce trebuie să știe.

— Trebuie totuși să întreb, spune el, cum ai putut crea suficientă forță ca să intri într-o buclă temporală? Ar trebui să fie…

— Știu, zice ea rapid. Un fel de putere supraomenească. Asta rămâne un mister.

Jen ridică o mână spre el, apoi se întoarce la fiul ei și la drumul pe care se află împreună. Aici, departe în trecut, Jen se simte aproape pregătită.

Todd își scoate căștile și îi face semn să vină, oferindu-i o bomboană cu mentă.

— $C_{10}H_{20}O$, spune el, ronțăind una. Formula chimică a mentolului.

— De unde știi asta? întreabă ea.

Dumnezeule, cât de mult îl iubește! Jen își pune un braț în jurul umerilor lui, iar el o privește surprins. Oh, ce bine ar fi să rămână aici, în copilăria lui, împreună, fără nimic altceva!

— Pur și simplu. Vreau să spun că diferă doar cu două molecule de oxigen de acidul caprinic, spune el vesel, ca și când asta ar fi o explicație.

Aceasta este exact genul de frază la care Jen ar fi râs… Mulțumesc pentru explicație, ar fi spus ea. *Ar fi* spus. Dar nu astăzi. Persiflarea poate ascunde cele mai mari păcate. Unii oameni râd pentru a-și ascunde rușinea, râd în loc să spună *mă simt jenat și mic*. Dintr-odată se gândește la Kelly. Umorul superficial care a existat mereu între ei. Dar când i-a spus vreodată Kelly ce simte? Dacă-l va privi cu imparțialitate, ce ar putea să observe?

În orice caz, chiar dacă această înțelegere a firii lui Todd, această compasiune, nu oprește crima, Jen se bucură oricum că a reușit măcar atât. Se bucură că fiul ei a fost deschis cu ea în acea noapte în bucătărie, atunci când i-a spus că-l interesează fizica.

— Ce crezi despre călătoria în timp? îl întreabă ea.

— Foarte posibil, răspunde el.

— Da?

— Se spune că timpul e liniar doar datorită cauzei și efectului.

— Va trebui să cobori un nivel sau două…

— Un fel al nostru de a gândi, ei bine… spune el și se uită la fața ei.

Todd ridică sprâncenele la vederea unui stand de gogoși. Ea dă din cap și se așază la coadă acolo.

— Nu contează, spune el.

— Nu, spune.

— Ți se va părea plicticos. Îmi pot da seama. Privirea ta rătăcește în altă parte.

— Nu e adevărat, spune ea în grabă. Nu mă plictisești niciodată. Explici atât de bine lucrurile.

Todd se însuflețește.

— Bine, atunci. Timpul este doar o modalitate prin care gândim că suntem agenți liberi. Că acțiunile noastre au cauză și efect. Asta este ceea ce ne face să gândim că timpul curge într-o direcție, ca un râu.

— Dar nu e așa?

Todd ridică din umeri, privind-o.

— Nimeni nu știe, spune el, și lui Jen îi pare dintr-odată rău pentru Jen din trecut și îi pare și mai rău pentru Todd din trecut. Că a simțit – că a decis – că această relație cu fiul ei, această relație intelectuală nu îi era accesibilă. După cum merg lucrurile, știe acum mai multe despre timpul neliniar decât oricine.

— Cum ar fi paradoxul retrospectivei, continuă el, după ce a cumpărat gogoșile. Toți cred că știau ce se va întâmpla. Au spus: *Am știut de la început!* dar, de fapt, ar spune asta indiferent de rezultat. Deoarece creierele noastre sunt atât de pricepute la a lua în calcul toate posibilitățile. Am știut ori de câte ori urma să ni se întâmple *orice.*

Jen se gândește la asta. Încearcă să treacă prin filtrul gândirii. Todd ar fi capabil să rezolve propria lui crimă în fix cinci secunde. E atât de inteligent! Și iată-l aici, încă un copil, cu mintea nepătată de convenții. E persoana perfectă cu care să poarte această discuție, dintre toți care există în lumea aceasta. Care sunt șansele să se întâmple asta?

Decide, în cele din urmă, să spună doar atât:

— Ești atât de inteligent. Toddy.

Trec pe lângă un stand medical, teste de diabet, ECG-uri, un stand despre importanța scanării aortice abdominale.

— Vrei să-ți scanezi aorta? glumește el, dar Jen știe că el a auzit-o, știe că Todd a asimilat complimentul.

Suficient de sigur pe el, adaugă:

— Când voi descoperi vreun nou compus chimic, vei spune: *Am știut de la bun început!*

— Probabil, spune Jen și râde.

Todd deschide pachetul cu gogoșile.

— Vrei una întreagă sau o mușcătură? întreabă el.

Și, dintr-un motiv oarecare, Jen își amintește exact, exact acest moment. Îl refuzase. Era la regim. Exact. Și, Dumnezeule, poartă pantaloni mărimea 40. *Nu* ca în 2022.

— O mușcătură, te rog, spune ea, stând pe un coridor aglomerat la NEC, împreună cu fiul ei, care-i întinde o bucată, pudrată cu zahăr.

Oamenii trec pe lângă ei, contrariați, dar lor nu le pasă. Ea mușcă bucata de la capătul degetului lui, ca un animal, iar el râde, cu sprâncenele ridicate, un zâmbet larg, suspendat în timp, într-o stare de grație, sub privirea ei.

Ryan

Ryan îi livrează lui Ezra cea de-a treia mașină în tot atâtea săptămâni. Este toiul nopții, între orele trei și patru. Este extenuat. Nu a putut să se întindă o clipă, așa că abia dacă a dormit. Brațele și picioarele îi sunt grele și îi e frig, îi tremură tot corpul.

— Mulțumesc foarte mult, îi spune Ezra.

Tocmai când e pe cale să plece, sosește colega lui, Angela.

— Ah, ha, spune Ezra.

Angela îi zâmbește lui Ryan. E un zâmbet atent. Care denotă *familiaritate, dar fără prea multă apropiere.* Poartă pantaloni de trening, e nemachiată, părul îi e prins într-o coadă de cal și i se văd rădăcinile grizonante.

— Am un Merc pentru tine, îi spune ea lui Ezra. Puțin complicat, deoarece cheia nu era chiar la îndemână, așa că a trebuit să intru. Am spart mica fereastră de deasupra toaletei cu ciocanul.

Ezra își mângâie barba și spune:

— Bine, bine. Dar proprietarii erau plecați, da?

Verifică acest amănunt ca un manager de birou prietenos, nu ca un infractor, după care bifează tacticos mașina pe clipboardul său.

— Are plăcuțe?

— Da, spune Angela. Fără alarmă.

Este o noapte rece. E martie, dar este încă ger, aerul e rece ca gheața. Ryan își simte ochii nisipoși. Încet-încet, își dă seama că munca sub acoperire este – la fel ca majoritatea slujbelor – uneori plictisitoare, alteori enervantă și foarte obositoare.

— Da, uimitor cât de multă lume nu pornește alarma când pleacă în vacanță, spune Ezra.

Tonul lui coboară la sfârșitul propoziției, e misterios, oarecum ironic. De parcă ar spune o glumă pe care o înțelege doar el.

Angela nu este idioată, așa că schimbă tactica, deși Ryan vrea să-l preseze, să-i adreseze pur și simplu întrebarea: „Deci de unde știi că sunt plecați?

— În orice caz, ar trebui să fie una bună, spune ea. E destul de nouă.

— Celor din Orientul Mijlociu le plac Merc-urile, spune Ezra.

Nu e foarte comunicativ. Ryan recunoaște acest gen de om. Kelly era la fel. Nu-și dezvăluia cărțile. Explicațiile sale erau destul de credibile ca să nu suscite alte întrebări, dar nu dezvăluia nimic mai mult decât strictul necesar. Nici măcar nu-ți dădeai seama că a scăpat de fiecare dată fără să ofere răspunsuri, de obicei râzând, după care te gândeai: *Stai puțin.* Poți învăța o grămadă de la el.

— Ați primit SMS-urile pentru mâine? Întreabă Ezra.

Acesta e un alt aspect al muncii sub acoperire: linia dintre muncă și distracție devine foarte neclară. Ryan nu ar trebui să fie în tură mâine, dar, în realitate, ce poate să spună: „Îmi pare rău, dar mâine nu lucrez?

— Da.

— Sunteți copii buni, voi doi, spune Ezra.

Și Ryan se gândește cât e de amuzant că, dincolo de toate acestea, afirmația e absolut adevărată, doar că nu tocmai în sensul în care crede Ezra.

— Îmi place ce fac, spune Ryan. Banii cei mai ușor câștigați vreodată. Imaginează-ți cum ar fi să ai o nenorocită de slujbă normală, la care să dai jumătate din ce câștigi pe taxe?

Ezra scoate un zgomot, ceva între grohăit și râs.

— Da, vii la oră fixă, pleci la oră fixă. Asigurare socială. Și nu ai a doua casă în Marbella, spune el.

Marbella. Încă o informație. Pot încerca să urmărească banii cu care a cumpărat respectiva proprietate.

— Exact.

— Acești cretini bogați oricum nu au nevoie de a doua mașină, adaugă Ezra.

Ryan scurmă pământul cu piciorul. A învățat, în perioada cât a fost la poliție, despre puterea tăcerii și face uz de ea acum pentru prima dată. Își poate da seama că Ezra e pe cale să spună ceva important.

— Dar a fost așa un circ nenorocit cu copilul.

Fața lui Ryan e lipsită de orice expresie, deși nerăbdarea a început să-i pună stăpânire pe trup.

— Și cu asta ai dreptate, spune Angela delicat. Erau mere stricate, nu-i așa?

— Ha. Mere, spune Ezra. Vorbești ciudat uneori, chiar așa.

Ryan tresare, Ezra abia dacă-și dă seama, speră el.

— Doi nenorociți de păgâni, spune Ezra.

Păgâni. Termen folosit de bande pentru membrii lipsiți de loialitate. Toate sunt informații care-l pot duce pe Ryan sus, la marele șef. Și, mai important – pentru Ryan, în orice caz –, la copil. Dacă ar putea să pună mâna pe copil și să lase banda să scape, ar face-o. Nu mai poate dormi gândindu-se la fetiță. Singură și speriată. În custodia Dumnezeu știe cui. Ducând dorul mamei sale. Nu poate, nu poate să se gândească la asta.

O pornesc spre mașini pentru ca Ezra să le poată recepționa. Curtea din față e plină de sticlă spartă și chiștoace. Ryan se gândește aiurea încă o dată la riscul pe care și-l asumă. La ideea că a consimțit să se expună acestui pericol. Dintr-odată se întreabă, și gândul îi vine de nicăieri, oare care este mortalitatea în rândul ofițerilor de poliție care lucrează sub acoperire, cât de frecvent sunt lichidați? Cât de frecvent depășesc linia în căutare de informații?

— Totuși, cum de n-au văzut copilul? întreabă el.

Angela își scarpină nasul, un semn dinainte convenit ca să-l domolească, dar Ryan o ignoră.

— Niște nenorociți de păcălici, nu-i așa? spune Ezra, devenind mai vioi. Cred că nu le-a păsat.

Își ridică mâinile și adaugă:

— Nici mie nu mi-a păsat de niciun nenorocit de copil. Dar îmi pasă de javrele de la Unitatea pentru Crime Majore, care sunt călare pe noi.

Se pare că pe Angela o mănâncă rău nasul, dar Ryan continuă să pună întrebări. Nu se poate opri.

— Atunci, copilul a ajuns pur și simplu pe vas, în cele din urmă?

Au ajuns la mașini și Ezra își sprijină o mână pe capotă. Întoarce capul ca să-l privească mai bine pe Ryan, o întoarcere lentă, animalică. În cele din urmă, privirile li se întâlnesc, iar Ryan vede răceala și se gândește că a sfeclit-o.

Dar nu e așa.

— Glumești? spune Ezra. Bineînțeles că nu i-am lăsat să ducă copilul pe vapor.

Ryan face o pauză, ținându-și respirația. Se clatină pe marginea prăpastie! Tocmai când e pe cale să întrebe, Angela întinde mâna. Nu ai fi știut ce vrea să spună decât dacă ai fi *știut.*

— Da, vreau să spun că te-ai gândit bine, spune Ryan.

De această dată, instinctele lui sunt în acord cu Angela. Dar uite unde l-a dus insistența lui. Îi poate comunica omului său de legătură, care poate transmite mai departe poliției judiciare, că bebelușul este în țară. Nu a fost trimis în Orientul Mijlociu. Slavă Cerului!

Evident, a fost decizia corectă să se oprească, deoarece Ezra spune:

— Merg să-l văd pe șefu' mâine-seară.

— Creierul din spatele afacerii, spune Ryan.

Până și vorbele încep să-i sune altfel. Accentul galez pe care l-a moștenit de la tatăl lui se estompează treptat. Cât de ușor ar fi să te pierzi pentru totdeauna în această viață. Să trăiești, literalmente, atât de mult timp sub o altă identitate, încât ai putea deveni într-adevăr acel om.

Ezra face semn spre Ryan. E atât de frig, încât îi tremură falca în aerul uscat în care zăpada e precum creta uscată.

— Ar trebui să vii.

Privește spre Angela, după care îi folosește aliasul pe care-l are sub acoperire:

— Și tu, Nicola.

Ziua minus o mie șase sute șaptezeci și doi, ora 21.25

Todd are 13 ani.

E un băiat de 13 ani cu înălțimea de un metru și treizeci și cinci de centimetri. Miroase a biscuiți și a aer liber. În acest moment se află pe bancheta din spate a vechii lor mașini, pe care o vor schimba cu un model mai bun în câțiva ani, lovind scaunul lui Jen, așa cum făcea mai demult și o enerva, iar acum îi cam lipsește.

Este 1 aprilie. De îndată ce Jen s-a trezit în această dimineață, cu soarele ca o băltoacă galbenă topită pe podeaua holului lor, și-a amintit de această zi, de acest weekend. Este duminica de Paște.

Sunt pe drumul de întoarcere de la un bâlci, urmat de cină. Lucruri simple, activități în familie. Jen a uitat de ea pentru o parte a zilei, râzând la glumele fiului și la observațiile spirituale ale soțului.

A fost un sfârșit de săptămână perfect, atunci când l-a trăit pentru prima dată. Vremea îl făcuse să fie așa. Îl petrecuse aproape integral în aer liber, cu prietenii, la grătar, o mică petrecere cu cercul lor de apropiați. Și, duminică, exact în timpul acestei călătorii cu mașina, Jen își amintește perfect cum Kelly o privise și spusese: *Și mai avem și o întreagă zi liberă înainte mâine.*

Se întreabă curioasă de ce-și amintește atât de bine tocmai acea propoziție. Presupune că unele zile sunt mai frumoase decât altele, mai memorabile. Alte zile, chiar și unele extraordinare, cum ar fi cea a căsătoriei lor, se pierd în trecut.

Și acum iată-i din nou aici. Jen își amintește că petrecuse parte din această călătorie cu mașina făcându-și griji că își supărase tatăl joi seara, la birou, în legătură cu o audiere preliminară pentru un caz. Își dorește să poată întinde un braț înapoi în trecut și să o scuture pe vechea Jen. Viața e atât de scurtă. Trece pe lângă tine. Va muri într-o zi, și-ar spune sieși, dar nu poate. Jen *este* astăzi acea Jen.

În mașină este întuneric și e liniște, radioul se aude în surdină, radiatorul încălzește puternic, exact așa cum îi place. Își simte pielea întinsă. Uitase că, prima dată când trăise această zi, se arseseră la soare amândoi, și acum au făcut exact aceeași greșeală. Înșelătorul soare britanic

de primăvară, aerul rece și soarele moale.

Soarele a apus cu cinci minute în urmă. Cerul din spatele autostrăzii este roz ca apa de trandafiri.

Au discutat despre Brexit.

— Acum nu mai pot decât să meargă înainte cu el, adaugă Todd, un punct de vedere pe care-l va retracta mai târziu.

Ar fi trebuit să se gândească mai bine la asta, va spune el, când cozile se vor lungi în porturi.

A fost cea mai drăguță zi la soare și Jen nu-și poate da seama de ce se află aici. În celelalte zile a putut descoperi măcar ceva, un mic indiciu deconcertant, ceva de schimbat. Un pic de mister. Dar această zi s-a derulat exact la fel ca atunci.

Fir-ar! Își sprijină tâmpla de geamul din dreptul pasagerului și închide ochii. Kelly conduce. În 2022, conduce mult mai puțin. Uitase că pe vremuri el conducea aproape întotdeauna. Mâna lui stângă se odihnește lejer pe genunchiul ei.

Pur și simplu, va savura restul zilei. Poate că, dacă încetează să mai încerce să învețe din fiecare zi, se va întâmpla ceva.

— Pot rămâne treaz când ajungem acasă? întreabă Todd din spate.

Jen deschide ochii și se uită la ceas. Abia e trecut de șapte și jumătate. Habar nu are la ce oră mergea la culcare Todd când avea 13 ani. Nu mai știe, iar situația se schimbase odată cu trecerea spre maturitate. Se uită la Kelly, ridicând sprâncenele.

El ridică din umeri.

— Da, de ce nu? spune el.

— Putem juca *Tomb Raider?*

— Desigur.

Todd râde – un oftat de fericire. Kelly o privește pe Jen.

— Ești exact ca Lara Croft, îi spune ea cu voce joasă.

— Oh, da, știi cât de mult ador sânii computerizați.

— Ce? strigă Todd din spate.

Kelly îi aruncă lui Jen un zâmbet.

— Am spus că mai avem și o întreagă zi liberă la dispoziție mâine.

Jen îi zâmbește la rândul ei, în întunericul din mașină, exact când el o ia pe drumul alunecos.

— Câtă dreptate ai, spune ea moale, sperând că el își poate da seama de

nostalgia și de durerea din vocea ei.

Și mai e ceva. Aceste glume între ei… poate sunt mai mult decât ceea ce se pretind a fi. Poate că așa se ferește Kelly cumva de problemele mai grave. Jen crede uneori că e atât de ocupat să râdă, încât niciodată nu face altceva. Cum ar fi să arate ce simte. Care este piatra de temelie a acestei veselii? Familia lor a fost mereu atât de plină de farmec, exact ceea ce și-a dorit după copilăria plină de reprimări. Dar nu este oare umorul tot un alt fel de reprimare?

În oglinda retrovizoare apar niște faruri, un halo albastru. Ochii lui Kelly le săgetează și se luminează, privirea lui albastră devenind bleumarin doar pentru o secundă. Asta este… Jen își amintește ceva. Dar ce? E vorba despre vreun accident sau… nu, nu… sunt trași pe dreapta. Asta este. Nu vor exista niciun fel de urmări neplăcute, Jen știe asta; de aceea se pierduse în trecut cu atâta ușurință. Își amintește cât de speriată a fost atunci. Și acum, uită-te: este exact așa cum a spus Andy. Poate să observe ce se întâmplă.

Privirea i se mută pe vitezometru, dar Kelly merge cel mult cu cincizeci de kilometri la oră pe o șosea alunecoasă. Niciodată nu accelerează. Niciodată nu plătește impozite. Niciodată nu călătorește. Niciodată nu merge la petreceri. Niciodată nu ajunge să cunoască pe cineva. Stă tăcut la cinele festive.

— Este po-po! spune Todd, râzând pe scaunul din spate, atât de inocent încă.

Jen are o senzație inconfortabilă la nivelul spatelui, de parcă o privire ostilă ar fi îndreptată asupra lor. Se întoarce să-l privească pe Todd, care va fi arestat peste patru ani și jumătate pentru crimă și căruia pare să nu-i pese, are privirea obosită, îmbătrânită, dezorientată atunci când îi pun cătușele. Întinde mâna să-l strângă de genunchiul care îi încape perfect în palmă.

Poliția stinge farurile, apoi le reaprinde. Jen privește în oglindă. Un ofițer de pe locul șoferului, cu vestă neagră, le face semne foarte clare să oprească la marginea drumului.

— Să tragi pe stânga, înțeleg eu? îi spune ea lui Kelly.

Mașina poliției semnalizează. Luminile albastre se întâlnesc cu cele portocalii.

— Da, vor să ne oprim, spune Kelly, dar vocea lui…

Privirea lui Jen se îndreaptă spre a lui. Are maxilarul încleștat. Ochii în

oglindă. Și-a retras mâna de pe genunchiul ei. Tonul lui este unul furios. Nu din cauza unei amenzi pentru depășirea vitezei sau așa ceva, ci din altă cauză. Ceva mai grav. Nu ar fi observat asta niciodată prima dată: îi era teamă și ei. Dar acum, fiind calmă, observă. Acea furie care pare uneori să mocnească în spatele umorului caustic al soțului ei.

Kelly trage de volan în partea de sus a șoselei. Virează stânga, spre zona de servicii, și oprește mașina la marginea ei, cu două roți în interior, două roți în exterior, într-un unghi oarecum ostil, ca un adolescent care nu vrea să coopereze.

Un ofițer apare pe partea șoferului. Are capul absolut rotund, chel, strălucind sub luminile puternice ale benzinăriei. E ceva plăcut în simetria acestuia, ca o minge de fotbal. Are un lanț în jurul gâtului, unul mare și gros, cum ar purta un câine de luptă.

— În regulă, spune el, atunci când Kelly coboară geamul.

Aerul de primăvară pătrunde în mașină.

— Facem niște testări aleatorii cu etilotestul cu ocazia acestei sărbători legale. Bucuros să participați?

Are un zâmbet plin de speranță pe față, dar nu e o întrebare.

Ochii lui Kelly se îndreaptă spre tabloul de bord, spre parbriz și apoi spre polițist. Jen îi urmărește fiecare mișcare.

— Sigur, spune el, ieșind din mașină.

În timp ce face asta, Jen îl vede scoțându-și portofelul din buzunarul din spate al jeanșilor și scăpându-l. O mișcare cât se poate de fluidă. Acesta cade și ajunge pe furiș pe scaun, ca un gândac, neobservat de altcineva în întunericul din mașină. Nimeni altcineva cu excepția ei.

— Deci mă puneți să suflu? întreabă Kelly cu nerăbdare, după părerea lui Jen.

Polițistul îi face favoarea, iar Kelly suflă în etilotest, stând acolo la marginea drumului, cu mâinile în șolduri, în timp ce mașinile gonesc pe lângă ei. Nu bea niciodată când conduce, nici măcar o bere. De aceea Jen nu își făcuse griji. De aceea Jen nu își amintea. Dar uite: este aici. Trebuie să fie un motiv pentru asta. Încă o dată, totul indică spre soțul ei.

— De ce ar testa la întâmplare oamenii cu etilotestul? întreabă Todd.

— Oh, pentru că unor idioți le place să bea cu ocazia sărbătorilor legale și apoi să conducă.

Kelly intră la loc în mașină și ridică geamul. Probabil s-a așezat pe

portofel. Nu poate fi confortabil, dar fața lui nu trădează nimic. Absolut nimic.

Îi aruncă lui Jen o privire rapidă, ușoară.

— Iisuse, nu știe că nu e de la LAPD[18]?! spune el.

— Nu te-a speriat puțin faptul că te-a tras pe stânga? întreabă ea. Aș fi întotdeauna îngrozită că am greșit cu ceva.

— Absolut deloc, spune Kelly cu blândețe.

Jen își mușcă buza acolo pe scaunul din față, un spectator al propriei căsnicii. Când îi *spusese* ultima dată Kelly că îl deranjase ceva? Făcuse asta vreodată? Dintr-odată i se face cald în mașină. Ce-l ține pe acest om treaz nopțile? Ce-l face să fie furios? Ce va regreta pe patul de moarte? Dintr-odată descoperă, stând pe scaunul pasagerului de lângă acest bărbat pe care a jurat să-l iubească pentru totdeauna, că nu poate răspunde la niciuna dintre aceste întrebări.

•

Jen stă în pijama, cu picioarele încrucișate, pe canapeaua de catifea. E aprinsă o lampă veche, de care vor scăpa în câțiva ani. În seara aceasta, Jen se bucură să fie înapoi aici, în trecut, în mediul confortabil despre care nu-și dăduse seama că-i lipsește.

Portofelul lui Kelly e în mâna ei. E din piele maro, uzat la margini, ca un roman cu colțurile paginilor îndoite. El are cardul lor bancar comun. Așa este – nu are carduri de credit, nici carduri de debit proprii. Are trei lire în monede, cheia dulăpiorului de la sală și permisul auto.

Jen le privește fix, întinse în poala ei. Nu e nimic neobișnuit la ele. E ceea ce s-ar aștepta să găsească. Ce articol ilegal ar putea ține cineva în portofel, în fond?

Se uită atent la permisul lui. Holograma… Jen nu e sigură. Se ridică dintr-un salt de pe canapea ca să ia propriul ei permis, punându-le alături. Sunt hologramele la fel? Le ține în lumină. Nu. Nu sunt identice, nu. Permisul lui e… cumva, mai plat.

Jen caută pe telefon *permise auto contrafăcute.*

„Cea mai bună metodă ca să-ți dai seama”, scrie într-un articol, „este să te uiți la hologramă. Nu poate fi reprodusă perfect”. Alături sunt două fotografii: una cu un permis adevărat și alta cu unul fals.

Holograma falsă arată exact ca aceea de pe permisul lui Kelly.

Nu mai poate suporta asta. Să descopere, și să descopere, și să

descopere lucruri pe care ar vrea să le uite. Stinge lampa, și stă, pur și simplu, acolo în întunericul din camera de zi, în confortul vechii ei canapele, cu permisul falsificat al soțului ei în mână.

Ziua minus cinci mii patru sute douăzeci și șase, ora 7.00

Jen e într-un alt pat. Știe asta în același mod în care știe că e aproximativ ora șapte dimineața, în același mod în care știe când cineva discuta despre ea chiar înainte ca ea să intre într-o încăpere sau că o mașină e pe cale să-i iasă în față. Microemoții se numesc acestea, parcă? Abilitățile pe care oamenii le au de a detecta schimbările subtile. Este ceva ce nu poate fi explicat. Pur și simplu știi. Todd l-ar numi paradoxul retrospectivei, bănuiește ea.

Lumina arată altfel. Acesta e primul indiciu. Nu sunt trase obloanele la bovindou. În schimb, încăperea e scăldată într-o lumină gri, filtrată neclar prin perdele.

Trebuie să fie iarnă. Un radiator e pornit în apropiere; poate simți mirosul de metal încins al acestuia și căldura artificială amestecându-se cu răcoarea din aerul de deasupra patului.

Salteaua pare alta. Veche și cu cocoloașe, de pe vremea când aveau mai puțini bani. Ciudat cum te obișnuiești să ai bani. Pare simplu. Uiți cum e să trăiești când nu îi ai, să dormi pe saltele proaste și să economisești pentru mâncare gata preparată.

E singură. Stă întinsă acolo în lumina gri, clipind și expirând lung, temându-se să deschidă ochii.

Se pipăie pe sub cuvertură. Mda. Oase ale șoldurilor proeminente. E *mult* mai tânără.

Corect. Își face curaj, după care se ridică din pat. Covorul. Știe instantaneu. Covorul o face să-și aducă aminte imediat. Se află în casa ei preferară. Micuța casă situată singură în vale. Situația îi dă fiori. Singură cu un bărbat a cărei identitate e falsă.

Jen se întinde și caută un telefon mobil și e bucuroasă măcar că o așteaptă unul aici. Respiră, după care verifică data. E cu 15 ani în urmă. Este 2007. 21 decembrie. Jen simte că i se face rău. E o nebunie. E o nebunie absolută și totală. Are un copil de trei ani. Are 28 de ani. A făcut un pas gigantic înapoi, de la 13 la *trei* ani?

Dintr-odată e foarte supărată că i s-a întâmplat asta ei. Pornește spre fereastră, vrând să o deschidă și să strige în aerul de țară, să facă ceva, orice

și, oh! Iat-o. Priveliștea ei preferată! Încă în etapa lor nomadă, departe de lume, împreună cu Kelly, înainte ca Todd să trebuiască să fie înscris la o școală. În micuța lor casă din vale, o casă ca un hotel din jocul Monopoly, unde nu întâlneau pe nimeni.

Nu cumva asta este? Poate că această viață a fost dăunătoare pentru el. Prea izolată. Jen își odihnește capul pe fereastră în loc să urle. De unde mama naibii să fi știut? Nu există niciun nenorocit de indiciu pentru așa ceva. Respirația ei furioasă aburește geamul. Dă-mi un semn, se gândește ea, uitându-se spre abur. Acesta dispare, iar ea privește afară. Frumusețea peisajului dezgolit, maro-sepia în pustietatea iernii. Dealurile par bătrâne, erodate de vreme. Regiunea rurală sălbatică autentică, neîngrijită, ierburile lungi, blonde, ca acelea de pe plajă. Îi plăcuse aici și acum s-a întors.

Pune un halat pe ea, peste o pereche de pijamale ecosez, de care nu-și mai amintește. Îi poate auzi pe Todd și Kelly în camera de zi. Sporovăiesc cu voce tare. Încă nu e pregătită să coboare și să-i vadă.

Trupul ei își amintește planul de ansamblu al bungalow-ului. O ia spre dreapta, intră în baie, înainte să treacă să îi vadă. Are nevoie să se vadă mai întâi pe sine. Să știe la ce să se aștepte.

Se uită la tubul miniatural de neon de deasupra oglinzii. Întinde mâna în mod instinctiv ca să tragă tare de el. Știe că va rezista, că e țeapăn, că mai târziu se va rupe de tot. Cu un *ping,* îi trece prin minte.

Este Jen din fotografii. Este Jen din ziua nunții ei. Jen privise adesea în urmă la *această* Jen, se gândise melancolică la faptul că nu știuse cât de extraordinar arăta. E concentrată asupra nasului proeminent, a părului rebel, dar uite: piele strălucitoare, curată. Pomeți. Tinerețe. Așa ceva nu se poate falsifica. Nu există niciun rid pe fața ei când e în repaos. Își atinge pielea cu o mână și o simte precum aluatul de pâine, elastică și plină de colagen, nu e hârtia creponată care o așteaptă la 40 de ani.

Jen se întoarce spre ușă. Încă îi poate auzi. Știe că îi va găsi în camera de zi, în penumbra de decembrie.

— Jen? strigă Kelly.

— Da, spune ea și vocea ei e mai ascuțită și mai cristalină decât în 2022.

— Te vrea! strigă Kelly, pe un ton nerăbdător, pe care ea și-l amintește bine.

Erau prea absorbiți de asta, de cerințele rolului de părinte al unui copil

mic. Jen cea de acum abia își mai poate aminti de ce era atât de dificil, nu-și mai amintește detaliile exacte. Doar că era. Doar că mușchii gambelor o dureau în pat noaptea. Doar dovada care a rămas: pâine prăjită în prăjitorul de pâine, nemâncată, uitată în haosul din casă. Hainele spălate întinse la uscat la miezul nopții, mirosind a umezeală de la statul prea mult în mașina de spălat. Improvizații ciudate care făceau viața mai ușoară: odată au pus un țarc în jurul televizorului pentru a-l împiedica pe Todd să-l oprească în permanență… lucruri pe care le considerau oarecum nebunești, dar pe care le făceau oricum. Lucruri pe care le făceau doar ca să se descurce.

— Sunt aici, spune ea, stingând lumina în baie și pășind pe hol.

Iată-i. Ochii lui Jen îl caută pe Todd, pe Todd cel din amintirile ei. Fiul ei, de trei anișori, care are înălțimea de abia patruzeci și cinci de centimetri, fața lui Jen, ochii lui Kelly, mâini mici și plinuțe, întinse spre ea.

— Todd țâncul[19], spune ea, porecla rostogolindu-se ușor pe limba ei, te-ai trezit!

— E treaz de la cinci, spune Kelly, dându-și părul înapoi de pe frunte.

Ridică din sprâncene spre ea. Este șocată cât de mult s-a schimbat acum. E șocată și de alte lucruri. Fața îi e copilărească. Este surprinsă să descopere că i se pare mai puțin atrăgător la 20 de ani decât la 40. Era și mai gras atunci. Mâncau multă mâncare gătită și nu făceau sport. Orice timp liber dedicat lor era câștigat cu greu și era atât de prețios, încât îl petreceau într-o tăcere binecuvântată, așezați.

— Du-te înapoi la culcare, dacă vrei, îi sugerează ea.

Merge pe hol, apropiindu-se de ușă. Frigul se strecoară de undeva de dedesubt, un contracurent înghețat. Vrea să vadă mai bine priveliștea. Mâinile – atât de tinere, atât de netede – își amintesc de pocnetul de la deschiderea yalei și de apăsarea simultană a mânerului, o deschide și, ah! își regăsește valea.

— E ziua ta de odihnă, spune Kelly din spatele ei, în mod automat.

Da, așa este. Își luau cu religiozitate câte o zi de odihnă, pe rând.

— E în regulă, spune ea dând din mână, cu toată preocuparea cuiva care e aici doar pentru astăzi; o doică, o bonă, cineva care poate da copilul înapoi.

Afară e ger. Au o ghirlandă pe ușă pe care o atinge distrată. Cizme de cauciuc afară, trepte de piatră. Sticle de lapte – aveau un lăptar de modă veche. Și, apoi, valea. Două dealuri care se întâlnesc într-un X. Acoperite

de un strat înghețat, ca zahărul pudră. Miroase delicios aici. A fum și pin și ger, mentol, de parcă aerul în sine ar fi fost curățat.

Mulțumită, închide ușa la loc și se întoarce spre Todd care se îndreaptă spre ea. Când ajunge la ea, se apleacă spre el, iar băiețelul își bagă fața în umărul ei, o mișcare atât de fără cusur ca un dans uitat demult. Trupul ei își amintește de Todd, copilul ei, în toate ipostazele lui. Trei, 15,17 ani și un criminal. Jen îi iubește pe toți.

— Du-te înapoi în pat, spune ea, privindu-l pe Kelly.

El îi oferă un zâmbet cald, abia schițat.

— Mă simt de parcă aș fi fost tras dintr-un tun, nu doar trezit, spune el, căscând și întinzându-se.

Totuși, Kelly nu pleacă. La fel ca de cele mai multe ori în viața de părinte, își dorea sprijin, dorea să fie înțeles, nu să preia ea controlul. Se cufundă în canapea.

Jen se întoarce spre fiul ei. La această persoană pentru care astăzi, în cea mai scurtă zi a anului 2007, ea trebuie să repare ceva, astfel încât, atunci când ceasul va reîncepe să meargă înainte, în 2022, el să nu mai ucidă pe nimeni.

Încăperea este împânzită de jucării despre care uitase. Micuța camionetă galbenă cu înghețată. Garajul Fisher Price moștenit de la părinții ei. Un pom de Crăciun strălucește în colț. Unul vechi, artificial, care se mai află probabil și astăzi în mansarda lor din Crosby. Camera de zi e întunecată, luminată doar de lampioane.

— Acum, spune Jen, îndepărtându-se de Todd și privindu-l în micuța lui salopetă de stambă.

El o privește la rândul lui, fără niciun cuvânt, în acel mod sentimental care îi era atât de caracteristic. Ochi întunecați, nas cârn, obraji trandafirii, o expresie studioasă pe fața lui. Jen ține un cub de lemn, iar el îl ia din mână foarte serios, după care îl aruncă pe podea.

— Le strângem grămadă? întreabă Jen.

Todd întinde mâna foarte-foarte lent.

— La fel de tensionat ca o negociere cu ostatici, spune Kelly.

— Cum se spune – țâncii nu se joacă, ei merg la lucru?

— Oh, da.

— Când eram mică, eram obsedată de cuburi.

— Da?

Kelly se lasă pe spate pe canapea, ridicându-și picioarele peste unul din brațele ei. Închide ochii.

— Credeam că ai fost… nu știu. Interesată de fișele didactice? Înțelegi ce vreau să spun. Învățai tot timpul.

— Nu chiar, spune Jen. Mi-a luat o groază de timp până am învățat să citesc.

— Nu cred așa ceva. Voi, avocații prolicși… sunteți cu toții la fel, rostește el tărăgănat și Jen zâmbește surprinsă.

Era mai acid atunci. În 2022, e în continuare sec, dar acum Kelly parcă e cu capsa pusă. Jen uitase. Cât de mult obișnuia să se plângă de muncă, să vină cu diverse idei de afaceri și apoi să le abandoneze. Părea că voia să reușească, după care îl lua frica.

— Atunci, ce e pe aceste fișe didactice? întreabă ea.

— Pentru început, definiția jurisprudenței… ar trebui să o știi până la vârsta de doi ani.

— Desigur. Și care *este* acea vârstă, în cazul lui Kelly…? ezită Jen. 28?

— Bună la engleză, mai puțin la matematică, spune Kelly într-o clipă. 29. Mi-ai uitat deja vârsta?

— Mă știi doar.

Dintr-odată, Todd izbucnește în râs, din nimic, și se agață de Kelly.

— Da, da, îi spune el.

— Care a fost a ta? îl întreabă Jen, gândindu-se cum s-a simțit în mașină atunci când au fost trași pe stânga, încercând să ajungă la acea parte din el la care nu avusese acces poate niciodată.

— A mea ce?

— Jucăria preferată.

— Nu-mi amintesc.

Kelly își schimbă poziția pe canapea, cu ochii în continuare închiși.

— Ce voiai să fii când vei fi mare?

Kelly se ridică într-un cot, privind-o sardonic, pe trăsăturile lui citindu-se indisponibilitatea emoțională. Cum a putut Jen să nu observe asta?

— De ce?

— Doar mă întrebam. Eu nu am știut niciodată. Și suntem atât de departe de locul în care ai crescut… știi, nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva care te-a cunoscut.

— Sunt cu toții foarte departe. Mama a vrut întotdeauna să fiu manager,

spune el, schimbând subiectul. Nu e amuzant?

— Ce fel de manager?

Jen stivuiește cuburile în fața lui Todd, care stă cu mâinile împreunate în așteptare, dar ea se gândește de fapt la cât de evaziv poate fi Kelly.

— Literalmente de orice fel. Asta își dorea. După ce tatăl nostru s-a piș… a dispărut, se corectează el, privind spre Todd, tot ce și-a dorit ea pentru noi a fost stabilitate. Pentru ea, o muncă de birou plictisitoare. O vacanță pe an. O ipotecă pe o locuință mică.

— Și tu ai făcut contrariul, spune Jen, dar în sinea sa gândește: *tatăl nostru.*

Tatăl nostru. Bărbatul din fotografie care are ochii lui Kelly. *Știa* că asemănarea nu era doar în mintea ei. Clipește, șocată.

El îi evită privirea.

— Da.

— Ai spus *tatăl nostru?*

— Nu, al meu.

— Ai spus *nostru.*

— Nu e adevărat.

Jen oftează. O va lăsa să vorbească singură dacă va continua să-l întrebe. Va trebui să încerce altceva.

— Mi-aș fi dorit să o fi putut cunoaște pe mama ta, îi spune cu blândețe. Și pe a mea.

— Oh, și eu.

— Câți ani aveai când a murit? vrea să știe Jen, întrebându-se de ce i se pare că se aventurează pe un teren periculos.

Acest bărbat e nenorocitul ei de soț, pentru numele lui Dumnezeu.

— Douăzeci.

— Și ți-ai văzut tatăl ultima dată când aveai…

— Dumnezeu știe! Trei? Cinci?

— Trebuie să fi fost atât de… să fii singurul copil și apoi să rămâi și fără părinți.

— Da.

— Crezi că m-ar fi plăcut pe mine… pe Todd?

— Desigur. Uite. Îți voi accepta oferta, spune el. Patul mă cheamă.

Se apleacă și o sărută apăsat pe buze, singurul lucru care nu s-a schimbat din 2007 și până acum, iar apoi o pornește liniștit spre pat, lăsând-o pe Jen

singură cu Todd.

Ceva o face pe Jen să-l lase pe Todd în camera de zi cu cuburile și să-l urmeze pe Kelly de-a lungul holului mohorât, cu tapet maro.

Jen ajunge în dormitorul lor, cu o ureche continuând să fie atentă la Todd, și se oprește în ușă.

Kelly nu se află în dormitor. În orice caz, ea nu-l poate vedea. Deschide ușa în semiîntuneric și se strecoară înăuntru. Nimic.

Ei bine, unde este atunci?

Traversează încăperea. Tubul de neon e aprins în baie. L-a lăsat oare ea aprins? Așa cum stă acolo, întrebându-se ce să facă, aude un sunet. Un fel de sunet slab, chinuit, ca și când cineva ar încerca să se abțină de la ceva.

Kelly e acolo. Jen se îndreaptă spre ușa de la baie și aruncă o privire înăuntru. Și-l vede pe soțul ei de 20 de ani stând așezat pe capacul toaletei, cu capul în mâini, plângând. Singura dată când Jen l-a văzut plângând.

— Kelly? spune ea.

El sare, ștergându-și grăbit ochii cu pumnii. Dosul mâinilor lui sunt ude. Seamănă atât de mult cu Todd când plânge. Buza de jos căzută și tot restul. Jen își simte întregul trup greu și trist în timp ce-l privește încercând să-și mascheze lacrimile.

— Sunt răcit și-mi curg lacrimile, spune Kelly.

E o minciună ridicolă. Jen se întreabă câte asemenea minciuni a mai spus. Și de ce.

Dar uită-te la el acum, se gândește ea tristă. Este aceeași privire. Aceeași pe care i-o aruncă 15 ani mai târziu, când fiul lui ucide pe cineva. E cu inima frântă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu, nimic, sincer, e nenorocita asta de răceală. Sper să-mi treacă până de Crăciun.

— Are legătură cu mama ta? întreabă Jen cu voce joasă.

— Todd este în regulă, este…?

— E în camera de zi, e în regulă.

Jen traversează baia până la Kelly. El stă pe loc, pe capacul de toaletă, dar Jen se duce lângă el, înconjurându-i spatele cu mâna și trăgându-l spre ea. Spre surprinderea ei, o lasă să facă acest gest, brațul lui trecând prin spatele picioarelor ei, iar capul odihnindu-i-se pe pieptul ei.

— Este în regulă, îi spune ea cu blândețe, așa cum i-ar spune lui Todd. E

normal să fii supărat.

— E doar…

— Răceala ta de Crăciun, știu, spune Jen, lăsându-l să trăiască cu minciuna, oricare ar fi aceea.

Lăsându-l să creadă. Îi vine în minte ceva ce i-a spus în 2022 despre un cuplu care divorța. *Evitarea durerii e de nepreţuit pentru unii.*

După câteva minute, Kelly îi dă drumul. Se uită spre Jen care pleacă să vadă ce face Todd și-i spune o singură propoziție:

— Îmi e dor de ea, de mama mea.

Această afirmație pare să-l coste mult efortul; trupul i se cutremură când o spune.

Jen dă rapid din cap. Și iată. Ceva ce soțul ei, dintr-un anumit motiv, nu fusese niciodată capabil să-i arate.

— Știu, spune ea.

Și chiar știe, pentru că nici ea nu are mamă.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, adaugă ea.

Kelly îi aruncă un zâmbet printre lacrimi, cu părul negru în dezordine. Ochii lui par mai albaștri decât de obicei. Și, iată, înapoi în trecut, ceva se petrece între ei. Ceva mai substanțial decât se petrecuse înainte. Ceva ce Jen nici măcar nu poate să numească, dar ceva care îi dă speranțe să creadă că, de fapt, Kelly nu este ceea ce pare a fi. Dă, Doamne, să fie așa!

Jen se întoarce la Todd în camera de zi. Aceasta este de modă veche. Covor verde uzat, mobilă dintr-un lemn închis la culoare. Are un miros specific. Un fel de miros mângâietor, care te duce cu gândul acasă: zahăr cu scorțișoară, fursecuri, o lumânare stinsă undeva. Jen presupune că, într-un fel sau altul, o versiune alternativă a ei a folosit cuptorul noaptea trecută. Ciudat cum de aceste lucruri păreau atât de importante atunci. Du-te și vezi luminițele de Crăciun, coace și asamblează căsuța de turtă dulce. Și… *puf.* Toate dispar în istorie, provocând doar stres și nelăsând vreo urmă, ca un pas în nisip șters prea repede de valuri. Întreaga ei viață, Jen a fost atât de preocupată de cum *păreau* să fie lucrurile. De păstrarea aparențelor. Să aibă totul – casa cu dovleacul scobit, astfel încât să poată vedea toată lumea că au reușit. Și totuși. Pentru ce au fost toate acestea?

Todd se joacă cu mașinuțele lui pentru câteva minute, după care se târăște în cealaltă parte a camerei.

— Nu, Toddy, nu asta, spune ea când plonjează dintr-odată în coșul de

gunoi.

El o ignoră, scoțând din coș două bile de poleială, probabil de la niște ciocolățele KitKat. Jen e dezamăgită că o cuprinde enervarea atât de repede într-o singură zi cu el.

— Al meu, spune Todd.

Ochii lui îndurerați privesc spre ea în celălalt capăt al camerei.

— Mai vreau, adaugă el.

Se întoarce din nou spre coșul de gunoi.

Practic, e cu susul în jos, cu capul la baza coșului de gunoi și picioarele aproape ridicându-se de pe podea.

— Îmi pare rău, Todd, vino aici! spune ea. Hai la mama!

Todd se întoarce spre ea în secunda în care aude prima silabă desprinzându-se de pe buzele ei, ca o floare spre soare, și o privește. Și dintr-odată, ca din senin, ca o lumină care se aprinde, își dă seama. Știe în adâncul ființei ei.

Știe după felul în care ochii lui reflectă lumina albastră a dimineții de iarnă.

Nu e vina ei.

Nu e vina lui.

Știe că l-a crescut destul de bine. O știe datorită ochilor lui. Sunt luminați de dragoste. Sunt luminați de dragostea pentru ea. Jen se relaxează chiar acolo pe canapea.

A făcut tot posibilul. Și, chiar și atunci când nu a făcut, vina e o dovadă la fel de bună ca oricare alta: a vrut să facă tot ceea ce este mai bun pentru el, pentru puiul ei.

Paradoxul retrospectivei despre care această ființă de aici o învață peste un deceniu: Jen credea că știe ce se va întâmpla și se învinovățea. Credea că Todd a ucis din cauza relației proaste pe care o avea cu ea. Dar nu este așa. A fost o iluzie. Și acesta este momentul, clipa în care Jen își dă seama că nu despre asta este vorba. Crima nu are absolut nicio legătură cu copilăria lui Todd.

— Vino aici, Toddy, spune ea.

Băiețelul lasă imediat mingile de poleială din coșul de gunoi și se îndreaptă spre ea, mama lui.

Ryan

Ryan e pe cale să-l întâlnească în sfârșit pe omul care conduce operațiunea. Marele boss. Acesta are sute de soldați, de asociați, operațiuni multiple. Furtul de mașini, drogurile, copilul dispărut – reprezintă doar o mică parte din tot.

Ryan nu știe cum de casele pe care le vizează sunt întotdeauna goale și încă nu știe unde se află micuța Eve, dar încearcă să afle și, iată-l. Aici, mergând prin frig spre un depozit din Birkenhead, a ajuns să se infiltreze până la vârf.

Angela și Ryan au fost instruiți de Ezra să vină să-l întâlnească aici la ora opt seara. După ce-l veți întâlni pe boss, veți primi misiuni noi, mai importante. Și, extrem de important, informații mai bune. Ryan merge la întâlnire pentru prima dată cu microfon, sperând că șeful cel mare nu-l va percheziționa. Leo spune că nu o va face, spune că nu te întâlnești cu șeful dacă nu are încredere în tine.

— Dacă măcar insinuează ceva, îi spusese Leo noaptea trecută la telefon, te arăți atât de ofensat, încât să se cutremure.

— Foarte corect, răspunsese Ryan.

Nu era genul de propoziție pe care să o spună de obicei. Uneori simte că devine persoana care pretinde că este. Mai întunecat, mai volatil.

Ryan și Angela merg în tăcere pentru alte câteva minute, urmărind cum mașinile sunt descărcate și încărcate pe vapoare, oamenii venind și plecând. Pe măsură ce se apropie de depozit, limbajul trupului li se schimbă. Angela devine Nicola, Ryan o urmărește transformându-se; mersul îi devine plin de tupeu, manierismele i se schimbă.

Ryan nu știe cum se schimbă propriul lui limbaj al trupului, doar că se schimbă.

Nu e nicio firmă deasupra depozitul. Este închis, locul perfect pentru asemenea afaceri. Ryan speră să aibă acustica bună pentru ca echipa care ascultă să strângă dovezi cu care să-i incrimineze.

Ryan bate de două ori la ușa rulantă, de culoare verde-închis, după cum i s-a spus, apoi așteaptă. Angela tremură. Nu e atât de stăpână pe sine cum pare la prima vedere. Ryan crede că e la fel de speriată ca el. Desigur, i-a

trecut prin minte că s-ar putea să fie o capcană. S-ar putea să-i fi mirosit. Ar putea fi terminați. Cumva, lui Ryan nu-i pasă. Și, când simte că, de fapt, îi pasă, se gândește la ea, la micuța Eve, pierdută și singură, nu ajunsă pe mare, dar ca și cum ar fi fost.

— Intră, spune o voce dintr-o parte.

Ryan și Angela înconjoară clădirea și găsesc o ușă, deschisă, permițând luminii de securitate din exterior să ilumineze un stâlp al depozitului.

În rest e gol, rânduri și rânduri și rânduri de rafturi de la podea până la tavan, care nu conțin nimic. În întinderea sălii uriașe stă un bărbat înalt, mai tânăr decât se aștepta Ryan. Nu se mișcă deloc, doar stă în picioare cu brațele încrucișate, purtând haine negre. Are părul întunecat și un barbișon.

— Cei doi muschetari, spune el.

Aruncă un chiștoc la picioarele sale, care arde dintr-odată mai puternic pentru câteva secunde, înainte să se stingă.

— Am o treabă pentru voi – trebuie să ridicați o listă cu proprietăți goale. Acum vă voi trimite o adresă.

Aproape instantaneu, telefonul cu cartelă al lui Ryan scoate un sunet însoțit de un singur rând de text de la – da! — de la un număr real. Este o adresă de pe un bulevard din Liverpool.

Asta este. Acest om aflat la conducerea tuturor operațiunilor le va încredința secretul modului în care își obține informațiile despre mașinile pe care urmează să le fure.

— Așteptați instrucțiuni suplimentare, le spune el.

— Strașnic, mulțam, amice, spune Ryan, schimbându-și cadența vocii naturale.

Bărbatul își lasă capul pe spate.

— De unde ești?

— Manchester.

El face un gest de nerăbdare.

— Înainte de asta.

— Tot Manchester, dar din tată galez, spune el.

Ăsta este adevărul; deciseseră că ar trebui să-și păstreze accentul în loc să încerce unul nou.

— Tu? o întreabă bărbatul pe Angela.

— Da, de pe-aici, spune ea, într-o engleză curată din Liverpool, deși, de fapt, este din Leigh.

Adeseori, ofițerii sub acoperire nu sunt de prin partea locului. Sunt prea multe șanse să-i recunoască cineva și să-i deconspire.

Bărbatul traversează depozitul până la ei, ghetele negre zdrobind mizeria și resturile de pe podea.

— Eu sunt Joseph, spune el, întinzându-i o mână lui Ryan, apoi Angelei.

— Nicola, spune ea.

Joseph își ridică mâinile în aer.

— Avertismentul meu standard. Dacă mă fentați. Dacă mă turnați. Dacă sunteți de la investigații criminale. Dacă o dați în bară. Îmi voi ispăși pedeapsa. După care, o să ies și o să vă omor dracului. Ați înțeles?

— De asemenea, spune Ryan.

— Atunci să batem palma, spune Joseph.

— Kelly, spune Ryan în timp ce dă mâna cu Joseph. Mă bucur să te cunosc.

Kelly. Aliasul pe care a trebuit să și-l aleagă Ryan.

— Un nume la care, atunci când ești strigat, să întorci capul, îl sfătuise Leo. Un nume familiar. Acesta este primul test prin care verifică faptul că nu sunteți polițai. Pun pe cineva să vă strige numele într-un bar, ca să vadă dacă întoarceți capul.

— Aș răspunde întotdeauna la numele fratelui meu, spusese Ryan cu voce scăzută.

Se gândea la acea noapte, noaptea în care fratele lui întinsese prea mult coarda; datora foarte mulți bani, foarte multe favoruri. Noaptea în care fratele lui își pusese ștreangul de gât. Îl găsiseră prea târziu, cu aproape o jumătate de oră, spusese medicul legist. O făcuse în pod. Nu voise să fie găsit.

Ziua minus șase mii nouă sute nouăzeci și opt, ora 8.00

Jen e pe terasa unei clădiri cu două niveluri. Ea și Kelly o închiriaseră pentru un an. Nu avuseseră nicio legătură emoţională cu ea. Jen abia și-o mai amintește. Abia acum, privind în sus la tavanul marmorat de umezeală, își amintește că a locuit aici.

Jen nu e încă însărcinată, deci Todd nu s-a născut încă. Ceea ce conduce la ideea că acest mister poate fi legat de o singură persoană.

— Lopez? strigă Kelly în susul scărilor.

O cuprinde emoţia. Uitase că trecuse printr-o fază în care o numea astfel. Jen devenise Jenny de la *Jenny from the Block,* după titlul cântecului, după care Lopez.

— Kelly? spune ea.

— Ești trează!

— Sunt.

— Uite, spune el, în stilul lui caracteristic, autoritar, reţinut. Astăzi am o treabă.

— Ce anume?

— O conferință care-mi va ocupa toată ziua.

Ceva îi trece prin minte vag lui Jen. Ce fel se zugrav/ decorator merge la o conferință anunțată în pripă? Unul în care ea avea încredere, presupune Jen.

— Sigur, spune ea, dar solul de sub picioarele ei se clatină în timp ce se ridică, ca și când ar sta pe nisipuri mișcătoare.

— Vei fi plecat toată ziua?

— Da, spune Kelly distrat.

— OK.

— Parcă ai fi văzut o stafie.

Ochii lui Kelly sunt neschimbaţi, dar nimic mai mult. E atât de suplu. Aproape elegant.

— Mă simt bine, spune Jen epuizată, privind în sus spre el. Nu-ţi face griji, du-te!

— Ești sigură?

— Sunt cât se poate de sigură.

•

Jen nu ezită deloc să-l urmărească pe Kelly. Își dă seama că se apropie cu pași repezi de momentul în care va dezlega misterul.

Jen e aici, pe bancheta din spate a unui taxi. Era mult mai greu să chemi un taxi cu atât de multă vreme în urmă. Are un mobil, dar este vechi și mare cât o cărămidă, ale cărui taste se luminează în culoarea verde-neon și scot câte un sunet când le apasă. Un telefon de jucărie pentru copii.

— Putem opri aici? întreabă Jen.

Kelly a parcat ilegal exact în centrul orașului Liverpool, pe linii galbene duble. Mașina lui este înmatriculată în 2001: Jen nu-și dăduse seama cât de mult se schimbaseră mașinile. E masivă, pare prea mare. Nu se poate abține să nu se uite la ea sau la el. Se simte o străină.

Kelly privește la stânga și la dreapta în timp ce-și scoate picioarele lungi din mașină. Verificarea pare uzuală, un tic. Ochii albaștri privesc în sus și în jos pe stradă.

Ea rămâne în taxiul ei. Acolo, ascunsă în spatele unui geam murdar, lui Kelly îi va fi imposibil să o vadă.

— Trebuie să pornesc din loc în curând, spune taximetristul.

— Doar cinci, cinci minute, vă rog, trebuie să văd ceva, spune ea.

Șoferul de taxi nu-i răspunde, în schimb scoate în mod explicit un roman. John Grisham, cu paginile îndoite. Lasă motorul în ralanti. Oh, vremurile în care oamenii mai citeau romane ca să treacă timpul.

— Îmi cer scuze, nu va dura mult, adaugă ea, gândindu-se la toate lucrurile pe care i le-ar putea spune acestui om despre viitor. Brexit. Pandemia. Nimeni nu ar crede-o. E uluitor. Două decenii întregi comprimate aici într-un taxi, împreună cu ei.

Kelly ocolește mașina, ajungând în spatele ei. Cercetează orizontul așa cum încă o mai face uneori și în prezent. Jen nu se gândise niciodată la asta până nu a fost forțată să-și urmărească soțul. Părul lui e dat atent cu gel, aranjat pe frunte.

Un alt șofer îi claxonează, gesticulând în timp ce trece pe lângă ei. Coboară geamul și urlă:

— Mișcă-te!

Șoferul lui Jen bagă mașina în viteză.

— O secundă, te rog, te rog, spune ea.

Dacă iese acum din mașină, Kelly o va vedea și totul va fi fost în zadar.

Kelly deschide portbagajul cu o mână și scoate ceva afară. E mare și bordo, un material înfășurat – poate perdele? Jen își odihnește fruntea de geamul jegos al taxiului, uitându-se pieziș. E o husă pentru îmbrăcăminte. Jen o recunoaște din urmă cu mai mulți ani. Foarte rar purta costum. La înmormântări, la nunți. Atârna de un cârlig în fundul șifonierului lor.

— Oricând, scumpete, spune șoferul de taxi, dar Jen nu face decât să dea din cap.

Kelly dispare pe o stradă laterală, pasul lui mimând mersul obișnuit, dar Jen știind că e fals. Îi va pierde urma.

— Trebuie să plec, spune ea.

Începe să-și strângă lucrurile și poșeta, încercând să nu-l piardă din vedere. În timp ce numără banii pe care i-a scos din sertarul din bucătărie – alt sertar, altă bucătărie, alte bancnote –, o altă mașină îi claxonează.

— Stai puțin, spune șoferul de taxi.

— Plec, chiar trebuie să plec, spune Jen, aproape zbierând.

— Blocăm o linie de autobuz.

— Trebuie să ies! urlă Jen. Trage de clapeta portierei în timp ce claxonatul continuă, întrebându-se ce se va întâmpla dacă iese pur și simplu din mașină și o ia la goană fără să plătească. E doar un taxi. Nici măcar nu e un delict.

Jen îndeasă prea multe bancnote în scrumiera de argint care conține scrum de țigară adevărat – Dumnezeule, da, oamenii fumau pretutindeni! — și sare din mașină.

O ia la goană pe strada laterală. Kelly aproape a ajuns la capătul ei. Îi sare în ochi într-o mare de oameni la fel cum se întâmplă cu Todd, la fel cum se întâmplă cu numele ei pe o listă.

Kelly se întoarce brusc la stânga și intră într-un pub numit The Sundance. Continuă să își țină husa de îmbrăcăminte pe braț, așa că Jen nu riscă și așteaptă în apropiere, pe trotuar.

Jen stă în fața unui magazin Woolworths, semnul roșu și alb fiindu-i atât de familiar. Va da faliment în cinci ani. Trecutul recent, într-adevăr, dar ei nu i se pare astfel, în interior: pardoselile de plastic rezistent la apă, hârtia. Ar putea sta aici la nesfârșit, privind înăuntru prin vitrină, minunându-se de vremurile trecute, de Crăciunurile în care cumpăra jocuri și chipsuri, uitându-se pur și simplu la schimbările care cuceriseră lumea în ultimii douăzeci de ani, lucrurile pierdute și câștigate. Ridică o palmă și o lipește

de geam, la fel cum făcuse atunci când începuse totul, și așteaptă.

Oglindit în spatele ei, îl vede pe Kelly ieșind din pub. Acum poartă costum, cu husa aruncată peste umăr. Părul proaspăt dat cu gel. Pantofi negri, lucioși.

O femeie pare să apară de nicăieri, poate dintr-un alt pub, poate de pe o alee. Jen o privește apropiindu-se de Kelly. Se uită chiorâș la ea. E Nicola.

— Cum a fost? o întreabă Kelly.

— Da, în regulă. Dur, vor să știe toate metodele.

Kelly izbucnește într-un hohot de râs.

— Nu le putem spune pe acelea.

— Știu. Le-am spus asta. Judecătorului nu prea i-a plăcut. Ascultă, noroc! Și sună-mă, știi? Dacă… în viitor. Dacă vei dori să te întorci vreodată.

Nicola pleacă și îl lasă pe Kelly acolo, în stradă, fără să-i mai spună un cuvânt.

Jen se uită la el, pierdută acum în mulțime, gândindu-se la SMS-urile pe care i le va trimite el Nicolei peste douăzeci de ani, cerându-i ajutor. Despre faptul că ea îi cere lui ceva în schimb.

Jen îl urmărește pe Kelly de la distanță, recunoscătoare că se află în Liverpool, nu în Crosby. Se minunează de stilurile vestimentare – blugi evazați, topuri boeme care expun pielea la ultimele raze ale soarelui de vară, în septembrie – și vechile mașini și magazine, lumea asta de atunci. Kelly merge cu un scop, dar și cu teamă, crede Jen. Cu capul sus, un căprior urmărit sau un leu în urmărire, Jen nu știe prea bine în ce ipostază se află el.

Merge în josul unei străzi cu caldarâm, cu mărci trecute, care au rezistat sau nu în ultimii douăzeci de ani, Debenhams, Blockbusters. Intră într-un mall luminat cu neoane și plin de bijuterii și iese pe cealaltă parte. Stânga, dreapta. Apoi în sus pe o stradă secundară, pe care sunt aliniate lăzi de gunoi de dimensiuni industriale. Jen rămâne mai departe în urmă.

Ritmul lui încetinește pe o fâșie lată, pietonală, din plăci de pavaj gri. Este înconjurat de clădiri înalte. Trupul lui se întoarce complet spre una dintre ele și apoi înaintează, deschide ușa și dispare.

Jen nu trebuie să se uite pe o hartă sau să citească plăcuțele de pe clădire. În calitate de avocat, cunoaște prea bine această clădire. Cum ar putea să nu o cunoască? E Judecătoria orașului Liverpool.

•

Afară sunt felinare de modă veche, bulbi sferici și albi, ca perlele. Acum, în 2003, clădirea nu este cu mult diferită față de cea din prezent. O clădire mare, cuboidă, din anii 1970, cu armătură maro-închis și geamuri fumurii. Un brâu în relief pe fațadă. În mod excepțional, Jen se bucură că sistemul de justiție nu se schimbă niciodată, deși scârțâie, e antic și mucegăit.

Așteaptă în soare câteva minute, după care îl urmează pe Kelly înăuntru, deschizând ușa dublă de sticlă a tribunalului.

Se îndreaptă direct spre liste, bucuroasă de cunoștințele juridice pe care le are. Sunt fixate pe un panou de plută din hol, patru bucăți de hârtie care flutură la unison, prinse cu un singur bold care se mai folosește probabil și astăzi.

Știe ce caută. Știe ce va găsi.

Datele se potrivesc. Nu și-a dat seama când s-a întors în timp. Știrile arhivate. Lista de acuzații împotriva lui.

Iată-le. Nici nu mai trebuie să le parcurgă pe toate.

R v Joseph Jones. Sala de judecată 1.

Deci aceasta este o viață trăită invers. Se întâmplaseră lucruri despre care Jen habar nu avusese, care trecuseră pe lângă ea la fel de pașnic ca niște mașini.

Se îndreaptă spre sala de judecată 1 și se așază în galeria destinată publicului. Miroase a ceainice învechite, a cărți vechi, a praf și lac de mobilă. Este aglomerat; un proces celebru despre care nu știuse la acea vreme. Și de ce ar fi știut?

I-a pierdut urma lui Kelly. Habar nu are în ce calitate se prezintă. Ca prieten al lui Joseph Jones, presupune ea cu un spasm; un complice.

Băncile din galeria destinată publicului sunt dispuse ca niște strane.

— Toată lumea în picioare, spune un grefier.

Are ochelari de citit așezați pe vârful nasului și robă care mătură podelele acoperite de o mochetă ieftină. Jen e jenată de pompa și de obiceiurile din sistemul de justiție căruia i-a dedicat viața. Jen se ridică în picioare când intră judecătorul. Înclină capul din reflex.

Acuzatul încătușat e dus de un agent de pază, purtând un cercel circular delicat în ureche, și așezat în boxa acuzaților.

Joseph Jones. E tânăr, Joseph la 30 de ani. Cât este de ciudat să te uiți la

el și să știi data la care – după cum stau lucrurile – va muri, se gândește Jen, privindu-i urechile distinctive de elf, barbișonul, umerii înguști, aproape de băiat. Ar putea fi fiul oricui. Ar putea fi Todd.

Judecătorul se adresează curții;

— Mai devreme am terminat de audiat al doilea martor al acuzării, martorul A, și acum îl chemăm pe al treilea, spune el simplu.

Curtea e deja în sesiune. Mintea lui Jen lucrează. Deci „conferința” de ultim minut a lui Kelly trebuie să fi fost, de fapt, o citație de prezentare în instanță, în calitate de martor. În timpul proceselor nu se știe în ce zi va fi necesar un martor înainte să se încheie audierea celui de dinainte.

— Vă mulțumesc, onorată instanță, spune un avocat pledant.

O femeie cu ochelari retro cu ramă groasă. Peruca le acoperă brațele pale. Jen uitase că era în trecut până i-a văzut ochelarii medicali. Arată aproape ca ochelarii de corecție purtați de copii în prezent: ciudat cum funcționează moda.

— Am aflat ieri de la Grace Elincourt, angajată a băncii HSBC, care a confirmat faptul că Joseph Jones depunea și retrăgea cu regularitate sume mari de bani dintr-un cont bancar, spune ea și privește juriul cu subînțeles. De asemenea, am auzit mai devreme de la martorul A că își instruia soldații să fure mașini. Și pentru a corobora aceste informații, statul îl cheamă acum pe următorul martor la bară, iar pentru asta, trebuie să cerem din nou ca juriul și publicul să fie temporar evacuați.

Mintea lui Jen e la turație maximă. Scoaterea din sală a publicului și a juriului indică doar câteva lucruri: elemente probatorii, chestiuni de lege și de procedură, argumente de admisibilitate.

Și martori anonimi.

Toți ies, cu excepția avocaților. Jen zăbovește, urmărindu-i pe oamenii care au investit în asta probabil la fel de mult ca ea, bând cafea de la automat și discutând. Așa cum a fost mereu în tribunale. Singura diferență e numărul mai mic de telefoane mobile.

Iese din clădire și rămâne pe treptele judecătoriei, dorind să fie martora lumii de acum, în cadrul acestui instantaneu din 2003. Privește mașinile, care arată ca noi, dar sunt vechi, 1995, 1996 sau 1997. Un avocat stă în apropierea ei, fumând și gândindu-se. Clădirile sunt la fel. Același cer, același soare. L-a întâlnit pe Kelly abia în martie trecut; relația lor nu are mai mult de șase luni.

Se învârte lent într-un cerc. Nu ai ști. Nu ai avea de unde să știi. Lumea nu știe cât de mult se va schimba.

— Juriul revine în sala de judecată 1, anunță un aprod din hol și Jen intră, ochii ei zăbovind doar pentru o secundă asupra orizontului orașului. E pe cale să afle ceva. Ceva ce nu va mai putea uita niciodată.

În sala de judecată, ochii ei au nevoie de puțin timp ca să se obișnuiască, după ce au privit strălucirea soarelui de septembrie, dar, după un moment, vede lucrul la care se aștepta: boxa martorilor s-a schimbat. Este acoperită de o draperie neagră.

— Martorul B, spune avocata, cu voce atât de clară ca un izvor natural, este un ofițer de poliție sub acoperire în activitate. Va rămâne sub anonimat, se adresează ea juriului, pentru a păstra secretul identității sale, al metodelor poliției și al condițiilor de lucru, dar și pentru siguranța sa. Așadar trecem acum la martorul B. Pentru consemnare, nu trebuie să vă spuneți numele. Cum vreți să depuneți jurământul?

Oricine se află dincolo de draperie nu spune nimic. Avocatul pledant așteaptă, dar, după ce tăcerea persistă prea mult în sala de judecată, se apropie de draperie. Jen își ține respirația. Sigur, sigur, sigur acesta nu e soțul ei.

Avocata revine după o secundă și se apropie de bancă. Jen o aude apoi… o discuție murmurată.

— Vrea ca vocea să-i fie schimbată. Are un accent. Am depus o cerere oficială, spune avocata.

Jen nu poate prinde tot ce spune. Poate auzi doar fragmente de fraze. Poate înțelege doar pentru că e avocat.

— Dar, onorată instanță, în interesul unei justiții transparente…, spune celălalt avocat.

Controversa lor continuă cu un schimb de replici abia șoptit, pe care Jen se străduiește să le audă.

— În ședință publică, este important să fii auzit cu vocea ta, anunță judecătorul după alte câteva minute.

— Martorul B, jurământul? solicită avocatul pledant.

Așteaptă… acest martor este unul al acuzării, nu al apărării. Deci…

Jen aude un oftat. Un oftat foarte, foarte distinctiv, supărat. Și apoi un singur cuvânt:

— Laic.

Două silabe. Și iată. Ceea ce Jen probabil că știa deja: Kelly e martorul B.

A înțeles complet greșit. Kelly nu a comis nicio infracțiune. El a încercat să le împiedice.

Ziua minus șase mii nouă sute nouăzeci și opt, ora 11.00

— Am lucrat cu el, da, spune vocea lui Kelly, timp de mai multe luni anul trecut.

Și-a ascuns accentul galez, l-a cizelat ca și cum ai rindelui lemnul. Jen e foarte sigură că numai ea ar ști că acesta era el. Indicii verbale pe care le cunoști doar după douăzeci de ani de căsnicie.

— Și care a fost rolul tău?

Întrebările continuă, deși mintea lui Jen încă mai încearcă să le proceseze. Realitatea continuă să o șocheze ca undele de șoc după un cutremur. E ofițer de poliție. A *fost* ofițer de poliție?

Privirea îi urcă spre micile ferestre din susul sălii de judecată.

Nu i-a spus niciodată. Nu i-a spus niciodată, nu i-a spus niciodată, nu i-a spus niciodată. Viața ei este o minciună.

Gândurile se strâng în jurul ei ca o mulțime de reporteri care pun întrebări. Cum a putut să țină așa ceva secret față de mine? *Kelly?* Soțul ei lipsit de griji, demn de încredere, Kelly al ei? Această dezvăluire nici măcar nu explică nimic. De ce se văd repercusiunile acestei minciuni douăzeci de ani mai târziu? De ce e implicat Todd?

Nu i-a spus niciodată. Nu i-a spus niciodată.

Jen își pune fruntea în mâini.

Pe de altă parte, nu este acest adevăr mai ușor de înghițit decât celălalt? Poate, dar dacă ești blestemat fie că ai participat, fie că nu ai participat, tot înseamnă că ești blestemat.

— Am fost desemnat să mă infiltrez în banda de crimă organizată condusă de acuzat, spune Kelly calm.

Doamne, este o nebunie. Este o nebunie.

— Și în ce moment ai fost trimis?

Kelly își drege vocea.

— Când a fost furat copilul.

— Onorată instanță, intervine imediat avocatul pledant al apărării, un bărbat mai vârstnic, ridicându-se în picioare. Vă rog, să se limiteze la problemele în chestiune.

— Când doi soldați au furat copilul ca parte a îndeletnicirilor lanțului de

aprovizionare al acuzatului, clarifică Kelly cu aciditate în voce.

— Onorată instanță… intervine din nou avocatul acuzării.

— Martor B, îți cerem respectuos să te limitezi la faptele în cauză. Acesta nu este un proces de răpire.

— Nu i-am găsit niciodată pe făptași, spune Kelly. Dar acuzatul știe.

— Onorată instanță…

— *Martor B,* spune judecătorul, evident ajuns la exasperare.

— Bine, spune Kelly.

Jen știe că are dinții încleștați și că sub pomeți i-au apărut acum niște gropițe. El face o pauză, iar ea știe că acum își va trece mâna prin păr. Chiar și acest Kelly, pe care nu l-a mai văzut de douăzeci de ani. Chiar și acest Kelly, pe care, la acest moment, îl iubea de numai șase luni. Acest Kelly, care a fost un mincinos din prima zi. Un zugrav/decorator de la vârsta de 16 ani. Cu ambii părinți morți. Care nu a fost niciodată la colegiu, a abandonat școala după examenele GCSE. Cât de adevărată este oricare dintre aceste afirmații? Cum poate să facă parte din poliție? *De ce nu i-a spus?*

Ar fi înțeles. Nu este deloc o crimă să fi fost ofițer de poliție sub acoperire.

Se foiește pe scaun în galeria destinată publicului, dorindu-și să îi poată adresa și ea întrebări odată cu avocații pledanți.

— Mi s-a cerut să aflu identitate acuzatului, spune Kelly. Și am făcut asta intrând în banda lui de la nivelul cel mai de jos. Pentru a nu mă deconspira, nu pot explica mai mult de-atât care a fost rolul meu.

— Ce fel de operațiuni ai întreprins pentru acuzat?

— Pentru a nu mă deconspira, nu pot explica mai mult de-atât care a fost rolul meu.

— Ce l-ai văzut cu ochii tăi pe acuzat făcând?

— Pentru a…

Avocata oftează, evident iritată. Își scoate ochelarii, îi curăță teatral cu roba, după care-i pune la loc pe nas. Jen nu e prea sigură în al cui beneficiu tace.

— Vă pot spune ce nu am făcut, spune Kelly cu un ton al vocii despre care Jen știe că precedă ceva nefolositor.

— Da? spune avocata.

— Nu i-am găsit vreodată pe oamenii pe care Joseph i-a instruit să

comită crime. Instrucțiuni care au avut ca urmare răpirea micuței Eve.

— Corect.

Avocatul apărării sare în picioare. Judecătorul le face semn celor doi avocați să se apropie, aruncând privire spre draperia neagră care provoacă probleme.

— Să iasă juriul, spune el.

Ei se strecoară înapoi în hol și, după zece minute, un aprod confirmă amânarea cazului până a doua zi. Jen rămâne acolo, cu gura căscată.

— Ce? spune ea.

— Vom relua lucrările mâine, îi spune un aprod, trimițând-o la plimbare.

Jen stă în hol în timp ce oamenii forfotesc în jurul ei ca un banc de pești.

Se gândește disperată că pentru ea nu există mâine. Ziua de mâine nu va veni pentru ea.

•

Kelly se albește la față când o vede pe Jen stând lângă mașina lui.

Obrajii i se pleoștesc. Buzele i se albesc. Ochii privesc la stânga și la dreapta, după care îi zâmbește, încearcă să o dreagă. Jen îl urmărește, pe acest bărbat care va deveni soțul ei și care o minte. Costumul îi este deja șifonat, haina aruncată peste braț. Kelly pare bolnav, palid și tânăr, aproape ca un copil, semănând foarte mult cu Todd.

— Am asistat la depoziția ta, spune ea simplu. Eram în public.

Trupul ei vrea imediat să plângă și să fie consolat de acest bărbat pe care ea l-a iubit timp de mai bine de jumătate de viață. Bărbatul spre care avea să se îndrepte mereu.

— Eu…

Privește în susul bulevardului, în soare, apoi o invită cu un gest să urce în mașina lui.

— Asta e tot? întreabă ea.

În pauza în care Kelly cântărește ce adevăruri să-i spună și pe care să le ascundă, Jen încearcă să ordoneze evenimentele în creierul ei astfel încât să se desfășoare cronologic, nu în sens invers, dar nu e în stare să gândească, mintea fiindu-i o mare de fapte disparate. Poate totul se va încheia aici, se gândește ea. Ar putea rupe relația cu Kelly. Dar sunt atât de multe întrebări rămase fără răspuns. Cumva știe că, poate mulțumită lui Andy, nu a sosit încă timpul.

Cei doi urcă în mașină. Aerul de afară e ca o supă, scaunul este cald pe

coapsele ei. El pornește motorul și conduce, rapid, ieșind din Liverpool. Încă nu a rostit niciun cuvânt.

— Kelly? rostește ea.

Lui Jen nu-i place să-l îmboldească.

— Vrea să spun…

Încearcă să nu uite că au început relația de doar șase luni. Că el nu cunoaște viitorul, că și-l croiesc împreună. Vor trăi împreună douăzeci de ani fericiți și mai au încă de trăit. Oarecum. El nu cunoaște importanța lucrurilor cu care jonglează, nu știe ce e în joc.

Kelly nu spune nimic. Se îndreaptă spre o intersecție cu sens unic, cu ochii privind în oglinda retrovizoare.

— Ești polițist sub acoperire.

El dă din cap aprobator, doar o dată – o singură înclinare în față a capului.

— Da.

— Ești… erai sub acoperire când m-ai întâlnit?

— Da.

— Numele tău e Kelly?

El așteaptă o clipă.

— Nu.

Kelly înghite în sec, mărul lui Adam alunecând în sus și în jos.

— Cum e… cum ai putut?

Mintea lui Jen se învârte, se învârte, se învârte în spațiu, în întuneric. Nu este capabilă să articuleze o propoziție.

— M-ai mințit… spune Jen cu voce joasă.

— E confidențial.

Jen are atât de multe întrebări, încât nici nu știe de unde să înceapă. Încearcă să împace două lucruri care, pur și simplu, nu se potrivesc.

Kelly pare că va începe să plângă. Ochii îi înoată în lacrimi. Privirea lui cercetează orizontul. Jen îl cunoaște. Știe când este nefericit.

— Adevăratul meu nume este Ryan, spune el încetișor. Kelly a fost… cineva pe care l-am cunoscut.

Ryan. Lucrurile încep să se lege.

— Cum… rostește Jen, încercând să formuleze corect. Cum intenționezi să trăiești în pielea lui Kelly?

El își schimbă poziția, simțindu-se incomod.

— Eu, eu nu știu.
— Îl ucizi pe Ryan? Îi înscenezi moartea?
El se întoarce spre ea surprins.
— Nu, ce? Nu știu… nu știu ce voi face în acest sens.
Jen își întoarce privirea de la el, uitându-se pe geamul mașinii. Clasic, evazivul Kelly. Ignoră problema. Apoi, când apare… repară pagubele. Casa abandonată. Sandalwood, are mai mult sens pentru ea acum. Gina credea că Ryan Hiles a murit pentru că proprietatea a trecut în posesia Coroanei, lucru descoperit și de Rakesh. Dar nu exista nicio dovadă a morții lui Ryan Hiles. Totul pare clar acum. Un certificat de deces fals, creat doar cu scopul de a-l prezenta la Cartea Funciară pentru a se asigura că proprietatea nu îi era transferată lui, făcându-l astfel detectabil și distrugându-i acoperirea. Dar nu a făcut altceva, nu și-a înregistrat propria moarte în niciun alt fel, care ar fi atras verificări, ar fi necesitat mai multe documente, mai multe lucruri de care nu putea face rost: de exemplu, un cadavru. Era un plasture pe o rană uriașă.
Mama lui trebuie să fi murit nu demult. Sandalwood abia începea să cadă în decrepitudine. Jen presupune că, atunci când a plâns în baie pe când Todd avea trei ani, mama lui era probabil încă vie, iar lui îi era dor de ea.
Kelly o privește.
— Am ieșit din poliție, spune el. Anul trecut. Am rămas Kelly pentru că…
— De ce? întreabă ea.
— Pentru că te-am întâlnit pe tine.
— Dar ai fi putut… nu mi-ai fi putut spune? Sau, pur și simplu, să alegi un nume nou?
— Joseph Jones crede că sunt un infractor pe nume Kelly, spune el încet, cu vocea atât de slabă, încât Jen trebuie să se străduiască să audă.
— Dacă schimb ceva sau dacă spun cuiva, ar ajunge la el informația că nu am fost niciodată Kelly. Ar fi cel mai clar indiciu dintre toate că sunt sub acoperire. Așadar, am… am rămas așa.
— Ai rămas un infractor?
— Așa crede el, dar nu sunt. Nu fac nimic. Am decis să mă ascund la vedere. Va fi mai bine după ce va fi condamnat, spune el cu regret, dar Jen știe că nu e bine deloc.
Fiecare condamnare la închisoare are un sfârșit și atunci va fi prea

târziu. Ryan a devenit cu adevărat Kelly.

— Ce ar face poliția dacă ar ști?

— M-ar aresta, probabil, deoarece nu am acționat cu autorizarea lor. Pentru fraudă prin falsă reprezentare. Poate m-ar da și în judecată. Ar spune că am întrupat un ofițer de poliție, m-ar acuza de conduită greșită într-o funcție publică.

Pe Jen o ia cu călduri și este panicată. Lucrurile sunt mult, mult mai grave decât își imagina ea că vor fi. Jen închide ochii. L-ar aresta nu doar pentru fraudă, ci și pentru delictele pe care le va comite în 2022 pentru a-și proteja acoperirea. Pentru acelea nu va mai fi protejat de imunitate. Va fi considerat delincvent.

— Când am fost în călătorie. Nu ai vrut să ne întoarcem. Ai vrut să rămânem la cabană, în mijlocul pustietății. Din cauza lui?

— Da. El știa… știa că doi dintre soldații lui l-au turnat. O femeie și un bărbat.

Nicola.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? întreabă ea.

Privirea lui Kelly se dezlipește de a ei.

— Era confidențial, spune el, cu voce joasă.

— Dar…, adică.

Jen nu poate spune lucrurile pe care vrea să le spună: se aplică confidențialitatea între iubiți? De ce crezuse că este acceptabil să-i ascundă acest lucru pentru totdeauna? Pentru că nu trăise încă cu ea pentru totdeauna.

— Aveai de gând să îmi spui vreodată? întreabă ea.

— Sigur că aș fi făcut-o, spune Kelly. O fac acum.

Jen se minunează de diferența dintre timpurile verbale folosite de ei. Trecutul ei. Viitorul lui.

Dar e o minciună. Jen a trăit-o.

Ultima piesă a puzzle-ului se așază în cele din urmă la locul ei, formând imaginea corectă, de la început la sfârșit, așa cum ar trebui. Jen privește această imagine în mintea ei.

— Pot să întreb… zice ea, gândindu-se la ceea ce a spus Kelly despre Joseph.

— Da?

— Când Joseph va ieși din închisoare, dacă află că tu ai fost polițistul

care l-a dat în gât, ce crezi că ar face?

— Nu va afla. Draperia… mi-au distorsionat vocea. Au fost atât de mulți dintre noi care au lucrat pentru el. Magnitudinea acestei…

— Dar, să zicem, că ar afla… cumva. Ce se va întâmpla atunci?

Kelly așteaptă o clipă, după care vorbește:

— Ar veni după mine și m-ar ucide.

Ziua minus șase mii nouă sute nouăzeci și opt, ora 23.00

E târziu. Jen este în baie. Abia așteaptă să se culce și să se trezească în altă parte mâine.

În stomac i se adună fierbinte confuzia.

Sub acoperire. Sub acoperire. Cuvântul, urât și gigantic, bate darabana sub sternul lui Jen ca o bătaie de inimă. Deci acesta este motivul. Fără slujbă PLĂTITĂ. Nicio prezență în media. Fără petreceri.

Kelly a trăit cu o identitate fictivă timp de douăzeci de ani.

Dar *de ce* nu i-a spus niciodată?

Jen crede că a pus cap la cap informațiile în ordinea corectă. Ar vrea să-l poată întreba pe Andy, dar probabil că încă nu și-a terminat nici măcar facultatea. Nici măcar el nu o poate ajuta acum.

Privește fix geamul înghețat, studiind totul în ansamblu.

Kelly a intrat sub acoperire. Dovezile adunate de el l-au trimis pe Joseph la închisoare. Douăzeci de ani mai târziu, Joseph este eliberat, vine să-l caute pe Kelly la cabinetul de avocatură, încercând să reporonească afacerea alături de vechii săi oameni. Dacă Kelly ar refuza să i se supună lui Joseph, acesta din urmă ar bănui că el a fost polițistul sub acoperire. Dacă s-ar supune, ar deveni cu adevărat un infractor. Kelly nu avea cum să câștige. Și, întrucât Joseph a plătit timp de douăzeci de ani pentru crimele pe care le-a comis împreună cu mulți dintre soldații lui, avea un ascendent asupra tuturor dacă nu se supuneau: îi putea turna. Doar asupra lui Kelly avea un ascendent și mai mare, atât de mare încât acesta nici nu știa: dacă-l denunța pe Kelly pentru infracțiunile din trecut, poliția ar fi început să facă cercetări și ar fi descoperit că, în continuare, Kelly trăia sub identitate falsă. În mod ilegal. Sau, și mai rău, că acum comitea delicte, fără să aibă autorizarea poliției.

De unde și pachetul înmânat lui, conținând cheia mașinii furate. Kelly a fost forțat să se supună. Todd a fost acolo când s-au reîntâlnit, la fel și Clio, și s-au îndrăgostit. Kelly i-a spus lui Todd să nu-i zică lui Jen că-l cunoaște pe Joseph și tot el i-a spus mai târziu lui Todd să termine relația cu Clio. Trebuie să-i fi mărturisit totul în acea noapte în grădină, spunându-i lui Todd cine era de fapt. Cel mai nenorocit lucru care i se întâmplase lui Todd

până atunci, spusese chiar el. Trebuie să-i fi arătat vechiul lui ecuson, afișul. Jen își poate imagina acum momentul respectiv, conversația având loc în camera lui Todd. Todd ascunzând ecusonul, telefonul și afișul, ca să nu le vadă ea.

Kelly a reînceput să lucreze pentru Joseph, dar în momentul în care i s-a părut că e posibil ca Joseph să fi aflat că el a fost polițistul care l-a băgat la închisoare, a contactat-o disperat pe Nicola cerându-i ajutorul. Care nu este, după cum s-a dovedit, infractoare, ci o persoană care fusese sub acoperire la momentul respectiv. Poliția. Trebuie să se fi simțit între ciocan și nicovală. Temându-se pentru propria lui viață, alternativă cea mai puțin rea trebuie să fi fost să se apropie cu toată sinceritatea de Nicola.

În schimbul tăcerii ei și din cauza riscului ca Joseph să afle adevărul despre ei, ea i-a cerut lui Kelly o favoare. Asta trebuie să fi fost ca soțul ei să transmită poliției despre infracțiunile din prezent comise de Joseph. Poate a aranjat lucrurile astfel încât Kelly să primească protecție și de aceea Jen a văzut mașinile de poliție circulând prin zonă. Poate de aceea au sosit atât de repede în noaptea crimei, cu mult înaintea ambulanței. Așteptau să intervină, dar a fost prea târziu, prea târziu.

Nicola trebuie să fi fost înjunghiată *de Joseph* cu două nopți înainte ca Todd să comită crima. Articolul 18, rănire cu intenție, despre care Jen a auzit la secția de poliție. Probabil că Joseph aflase despre ea. Acum, ieșit din închisoare, trebuie să-și fi urmărit fiecare cunoștință, căutând semne care să arate că nu este cine pretinde a fi. I-ar fi fost mai simplu să depisteze că Nicola lucrează pentru poliție dat fiind că ea încă era polițistă. De aceea Nicola arăta atât de diferit la Wagamama's: nu era în rolul ei sub acoperire.

Și descoperirea legată de Nicola avea să-l fi dusă pe Joseph la Kelly.

Prin urmare, Joseph află și vine după Kelly în mijlocul nopții la sfârșitul lui octombrie. Nu era înarmat? Nu a băgat mâna în buzunar după o armă?

Poliția a apărut aproape imediat după crimă. Probabil știau că urma să se întâmple ceva.

Și apoi l-au trădat pe Kelly: l-au arestat pe Todd. Deși Kelly îi ceruse ajutor Nicolei. Nu este de mirare că era furios la secție.

Dar Todd? Ei bine, pare atât de simplu acum când știe totul. A vrut să-și protejeze tatăl. Așadar, când a aflat despre Nicola, a cumpărat un cuțit. În drumul său spre casă l-a recunoscut pe Joseph, a văzut că e înarmat și a intrat în panică. Atunci a făcut singurul gest pe care-l putea face: și-a

protejat tatăl, cu orice preț.

Ryan

Strada Welbeck nr. 718.

Aceasta este adresa pe care le-o dăduse Joseph lui Ryan și Angelei. Sunt gata să pornească. Angela va sta de pază afară și Ryan va intra. Și, după aceea, restul echipei îl va aresta pe Joseph acum că Angela și Ryan îl pot identifica. A avut încredere în Ryan și în Angela și, ca urmare, sunt suficiente probe pentru a-l incrimina. SMS-ul, depoziția lui Ryan și cea a Angelei… vor fi suficiente pentru a dovedi că Joseph conduce un grup de crimă organizată, suficient pentru a-l trimite la închisoare pentru decenii.

Singurul lucru care mai lipsește e copilul dispărut. A rămas dispărut.

În timp ce vin încoace, sosește un alt mesaj.

Intrați la adresa din mesajul precedent și spuneți că ați venit să zugrăviți/decorați. După ce ajungeți în biroul proprietarului, spuneți că v-am trimis eu. JJ.

Ryan se întoarce spre Angela.

— Asta este, spune el. Așa primește adresele caselor goale. Prin acest birou. L-am prins. La naiba, îl avem.

— Știu, spune Angela, zumzăind. Știu.

Ryan și Angela merg de-a lungul străzilor udate de ploaia de martie, Ryan gândindu-se la fratele său, dar și la bătrânul Sandy. Gândindu-se la felul în care *a* schimbat lumea. Doar puțin. În felul lui neînsemnat.

Ryan își reprimă niște emoții pe care nu le poate numi. Ajung la adresă. Nicola se îndepărtează de el, intrându-și perfect în rol, lăsându-l pe Ryan să intre în clădire. Un cabinet de avocatură, pare-se. Pare prosper.

O femeie e așezată la recepție. E frumoasă. Cascade de păr întunecat, ochi mari.

— Aveți nevoie de un zugrăvit sau de ceva amenajări interioare? întreabă el cu un zâmbet larg, înțepenit, plin de speranță.

— Adică o amenajare interioară spontană? răspunde ea cu un zâmbet sec.

Ceva i se răsucește în stomac la auzul acelui râs. Nu se aștepta la asta. Credea că va fi la curent. Credea că va pricepe codul.

— Ăăă, da? spune el.

— Sigur, vom trage toată mobila de la perete chiar acum, bine? Facem și actele cât lucrați?

— OK, sunt pregătit dacă ești și tu, spune el cu lejeritate.

— Nu e nevoie, mulțumesc, spune ea. Dar dacă vom dori vreodată o amenajare interioară spontană, ești omul nostru.

Îl ignoră, întorcându-și privirea la computerul ei.

— Pot discuta cu proprietarul? întreabă el.

— De unde știi că nu sunt eu proprietarul?

— Păi, ești?

— …Nu.

Se uită unul la altul pentru o secundă, după care izbucnesc în râs.

— Ei bine, mă bucur că te-am întâlnit, nu eu-sunt-proprietarul, spune el.

— La fel, decorator-spontan.

Ea îi zâmbește, de parcă s-ar cunoaște, și strigă peste umăr;

— Tată? Te caută cineva.

Se uită la Ryan în timp ce acesta se îndreaptă spre biroul tatălui ei.

— Eu sunt Jen.

— Eu sunt Kelly.

Ziua minus șapte mii o sută cincizeci și șapte, ora 11.00

Jen deschide ochii. Te rog să fie 2022. Dar știe că nu e.

Oasele bazinului. Un telefon vechi. Un pat cu adevărat vechi, Doamne, e cel scund care avea marginile de lemn. Aerul îi iese cu zgomot din plămâni. Nu s-a terminat.

Se ridică în șezut și-și freacă ochii. Da. Apartamentul ei, primul ei apartament. Cel pe care l-a cumpărat exact când a început să muncească. Plătise un avans de trei mii de lire – rizibil pentru 2022.

Are un dormitor. Se ridică și urmează cărarea uzată de pe covorul maro zdrențuit, până în hol, și apoi mai departe, în camera de zi. Casa căpătase un aer boem datorită mobilierului ei minimalist: o draperie chinezească separă camera de zi de bucătărie, perne bordo sunt aliniate de-a lungul unui pervaz adânc pentru a masca umezeala. Privește locuința cu mirare. Aproape că uitase toate aceste lucruri.

Lumina dimineții e filtrată prin ferestrele murdare.

Își verifică telefonul, dar nu are data setată pe ecran. Pornește televizorul, trece pe un canal de știri, apoi la Ceefax[20]. Incredibil, asta foloseau ca să afle data? E 26 martie 2003, ora unsprezece dimineață.

Cu șase luni în urmă, în ziua de după ce a făcut cunoștință cu Kelly. Astăzi e ziua primei lor întâlniri oficiale.

Jen se uită la telefon, deși abia știe să îl folosească. Poate trimite SMS-uri, poate face apeluri și poate juca Snake pe el. Navighează până la SMS-uri. Ultimul mesaj de la Kelly este exact acolo, în firul conversației cu un bărbat care figurează la contacte ca „Zugrav/decorator sexy?”. Bărbatul despre care nu știa că va deveni soțul ei. *Cafe Taco, 5.30 seara? După muncă? xx,* a scris el. Textul butucănos și de modă veche, ecranul iluminat de culoarea verde-neon, ca de computer.

Răspunsul ei trebuie să fie într-o casetă separată, mesaj separat în cadrul conversației. Antic obiect.

Deschide mesajele trimise. *Sigur,* spusese – o dovadă tipică de răspuns degajat. Nu-și amintește să-și fi bătut capul gândindu-se cum să îi răspundă, dar e sigură că o făcuse.

E târziu. Obișnuia să bea și să doarmă cam mult. Se simte mahmură.

Nu-și amintește ce a făcut în prima noapte de după ce l-a cunoscut pe Kelly, dar presupune că a implicat alcool. Trece cu degetul pe blaturile din bucătărie – marmură falsă – și-și privește posesiunile: manuale juridice, dar și o mulțime de cărți cu femei pe tocuri înalte. Lumânări în mici holuri și înfipte în sticle de vin. Două perechi de pantaloni de costum mototoliți pe podea, chiloții și șosetele încă vizibile în ei.

Face un duș îndelungat, minunându-se de murdăria dintre dalele de faianță. Ciudat cum ne obișnuim cu unele lucruri! E sigură că nu acordase curățeniei mai mult de un gând trecător când trăise acolo. Suportase mucegaiul de pe pervazurile ferestrelor, zgomotul constant de afară, faptul că trebuia să economisească fiecare bănuț.

După ce iese din duș, înfășurată în prosop, se îndreaptă spre calculatorul personal. Ceva i-a trecut prin minte pe când era în aburul fierbinte și parfumat și vrea să-l caute acum.

Apasă butonul poros de pe suprafața frontală a unității centrale și așteaptă ca aceasta să pornească, apa de la duș picurându-i de pe vârful nasului pe covor în timp ce stă așezată.

Privește monitorul prinzând viață și se gândește. Avea o prietenă bună pe când era stagiară, pe nume Alison. Jen se întreabă dacă de aceea i-a trecut prin minte atât de ușor acest alias cu săptămâni în urmă. Alison lucra la o companie situată în apropiere. Obișnuiau să se întâlnească la ora dejunului și cumpărau câte un prânz Pret. Alison avea să renunțe la avocatură. Mai târziu, s-a recalificat, devenind secretară și Jen rămăsese unde era, divorțând cupluri, și nu mai păstraseră legătura, așa cum se întâmplă uneori, atunci când o prietenie se naște doar dintr-un interes comun.

E atât de ciudat să se afle iar aici. Să știe că poate forma numărul lui Alison acum și poate să mai stea de vorbă cu ea. Cât de segmentată e viața! Se împarte atât de ușor în prietenii, și adrese, și etape de viață care par nesfârșite, dar nu durează niciodată, niciodată. Purtatul costumelor. Târârea după sine a unei genți cu haine de schimb. Îndrăgostirea.

Jen clipește în timp ce Windows XP se încarcă în fața ei. Iisuse Hristoase, parcă ar fi dintr-un film vechi cu hackeri! I se pare că Explorer e foarte greoi. Legătura ei la internet e prin apel telefonic și trebuie să se conecteze. În cele din urmă, navighează la Ask Jeeves și tastează: *Copil dispărut, Liverpool.*

Și iată-l. Eve Green. Se afla pe bancheta din spate a unei mașini care fusese furată cu câteva luni în urmă. Așadar, de aceea detectivul particular nu o putuse găsi: Eve dispăruse în urmă cu douăzeci de ani. Kelly era implicat în prinderea bandei care o răpise, dar nu găsiseră niciodată copilul. Kelly a păstrat afișul. Trebuie să i-l fi arătat lui Todd când i-a mărturisit adevărul. De aceea telefonul cu cartelă, afișul și ecusonul ajunseseră în camera lui Todd. Și Kelly discutase cu Nicola despre faptul că fetița nu fusese găsită niciodată.

Stomacul lui Jen se întoarce pe dos. Un copil dispărut, dispărut timp de douăzeci de ani.

Privește pe fereastră Liverpoolul încețoșat în soarele abia răsărit al dimineții de iarnă, încercând să-l înțeleagă. Tatăl ei este în viață. Cea mai bună prietenă a ei este Alison. În viitor, se va căsători cu Kelly, bărbatul cu care va avea prima întâlnire diseară, ulterior, un copil pe nume Todd.

Se gândește la fetița dispărută, la Todd, la Kelly, o bandă criminală alcătuită din oameni răi și oameni sub acoperire care uneori sunt ambele. Și, mai mult decât la orice, se gândește cum să oprească această sarabandă.

Imaginea nu este completă încă. E clar că nu s-a terminat încă. E încă aici, în trecutul îndepărtat, are în continuare lucruri de făcut, de rezolvat și de înțeles.

Având nevoie de puțină relaxare, Jen se îndreaptă spre oglindă și lasă prosopul să cadă, incapabilă să se abțină de la a-și privi trupul la vârsta de 24 de ani. Fir-ar să fie, se gândește ea, două decenii prea târziu. Era de nota zece! Dar, la fel ca toată lumea, nu și-a apreciat trupul decât când a fost prea târziu.

•

La ora cinci și patruzeci de minute, întârziind puțin, Kelly sosește la cafenea. Jen își dă seama acum, după ce îl știe de douăzeci de ani, că este emoționat. E îmbrăcat din cap până în picioare în denim, deschis și închis la culoare, bestial fără să facă vreun efort, așa cum a fost întotdeauna, cu părul întors în sus pe frunte. Dar privirea îi e timidă, ca a unui căprior, și își șterge mâinile de blugi înainte să se apropie de ea.

Jen se ridică să-l salute. Trupul ei este atât de suplu, este atât de ușoară, de parcă ar fi fost sub apă și tocmai ar fi ieșit din ea. Se ciocnește de mai puține obiecte. Pur și simplu pentru că e… mai puțintică. Și e atât de mlădioasă, atât de nemărginit de energică. Mahmureala i-a dispărut în

câteva minute, vindecată de cafea și de strălucirea soarelui.

Kelly se apleacă să o sărute pe obraz. Miroase a rășină. Acel miros, acel miros, acel miros! Îl uitase. Un aftershave, deodorant, detergent de rufe vechi – ceva. Îi uitase parfumul, și dintr-odată Jen e aici, în 2003, într-o cafenea cu el, cu bărbatul de care se îndrăgostește.

Îl privește, tinerii lui ochi întâlnindu-i pe ai ei și Jen descoperă că trebuie să-și ascundă un val de lacrimi. *O facem,* ar vrea să spună. *Cândva. Într-un univers, reușim să ajungem în 2022, continuând să facem sex, având în continuare întâlniri. Avem un puști minunat, amuzant, puțin tocilar, pe nume Todd.*

Dar, mai întâi, mă minți.

Kelly nu spune nimic, pentru a o saluta. Tipic pentru el. Îi înțelege acum nevoia de a fi prudent. Deoarece e un mincinos. Dar ochii lui i se plimbă în susul și în josul trupului și, cu toate acestea, Jen simte fluturi în stomac.

— Cafea?

— Sigur.

Jen se joacă cu pliculețele de zahăr de pe masă. Sweet'n Low roz. Meniul cuprinde cafea, ceai, ceai de mentă și suc de portocale. Nici urmă de cafelele macchiato din 2022. La fereastra din față sunt luminițe, chiar dacă e sfârșitul lui martie. Restul e relativ banal. Mese din formică, podele acoperite cu linoleum. Mirosul mâncării prăjite și al țigărilor, sunetul mărunțișului care zornăie. Oameni semnând chitanțe pentru plata cu cardul. Anului 2003 îi lipsește scânteia lui 2022. Nimic, în afară de luminițe, nu se află acolo doar pentru că e frumos. Nici ziduri pictate, nici plante agățătoare. Doar aceste mese și acești pereți goi și el.

Kelly stă la coadă, lăsându-și greutatea pe un șold, o siluetă suplă, fața misterioasă, o enigmă.

— Îmi pare rău, spune el, aducând două cești cu farfurioare demodate.

Se așază față în față cu ea și, îndrăzneț cum e, viitorul ei soț își atinge genunchii de ai ei, ca din întâmplare, dar apoi rămâne pe loc. Acest gest are și a doua oară exact același efect asupra ei ca prima dată, chiar dacă știe cu detalii precise cum e să-l sărute, să-l iubească, să facă dragoste cu el, să facă un copil cu el. Kelly a excitat-o întotdeauna.

— Deci, îi spune el, o propoziție la fel de încărcată ca o armă. Cine este Jen?

Genunchiul lui e cald lângă al ei, mâinile lui elegante trăgând de aceleași

pliculețe de zahăr cu care se juca ea. Întotdeauna îi face asta. Jen nu poate gândi clar în preajma lui.

Ea se uită fix în jos la masă. E sub acoperire. Nu se numește Kelly. De ce nu i-a spus niciodată, absolut niciodată, în douăzeci de ani? Asta nu poate înțelege. Răspunsurile trebuie să fie undeva acolo, dincolo de acele luminițe, dar ea nu le poate găsi încă. Se întreabă dacă bucla temporală va lua sfârșit, atunci când o va face. Și, dacă nu, ce va fi necesar pentru a o opri.

— Nu sunt prea multe de spus, începe ea, privind în continuare strada, lumea din 2003.

De asemenea, se gândește cât de izbitor e adevărul pe care a încercat să-l ignore: dacă Jen și Kelly nu se îndrăgostesc unul de altul, Todd nu va exista.

— Cine este Kelly? întreabă la rândul ei.

Dintr-odată se gândește la cum a cumpărat el acel dovleac pentru ea, fiindcă și-l dorea. La chiuveta Belfast pe care i-a cumpărat-o. La faptul că, în viitor, nu dă două parale pe întreaga lume. Kelly e atât o sursă de inspirație, cât și ușor periculos. O excită. Le stătea bine împreună. Le *stă* bine împreună. Dar baza acestei relații este un amalgam de minciuni. O faleză care se prăbușește.

Zâmbetul i se întinde pe toată fața când o privește și își mușcă buza de jos.

— Kelly este un tip destul de plicticos la o întâlnire cu o femeie destul de sexy.

— Doar destul de sexy.

— Încercam să fac pe durul.

— Nu se vede.

El ridică mâinile și râde.

— Adevărat. Mi-am lăsat calmul la ușa cabinetului de avocatură.

— Atunci, zugrăveala a fost un șiretlic.

O umbră întunecată trece peste chipul lui.

— Nu… dar nu mă mai interesează deloc amenajarea cabinetului de avocatură al tatălui tău.

— Cum de te-ai apucat de așa ceva, atunci?

— Înțelegi, nu am vrut niciodată să fac parte din sistem, spune el, și Jen își amintește fix de această propoziție, de efectul pe care îl avusese asupra

ei, asupra ei care făcea parte din sistem. I se păruse palpitant. Acum e reticentă, confuză. Nu înțelege unde se termină Ryan și unde începe Kelly. Dacă lucrurile de care s-a îndrăgostit sunt adevărate.

— Ce domeniu ai dreptului practici?

— Sunt stagiară, deci fac de toate. Sunt cal de bătaie.

Kelly dă din cap o singură dată.

— Fotocopiezi?

— Fotocopiez. Fac cafea. Completez formulare.

O altă sorbitură din cafea, apoi o privește mai îndelung.

— Îți place?

— Îmi plac oamenii. Vreau să-i ajut.

Ochii i se luminează la auzul acestei propoziții.

— Și eu, spune el încet.

Ceva pare să se schimbe între ei.

— Îmi place asta, adaugă el. Și cât de mult ești implicată în activitatea de la birou sau…?

— Mai deloc.

Jen își amintește că se simțise flatată de aceste întrebări, de capacitatea lui de a sta și a asculta, lucru neobișnuit în rândul bărbaților tineri, dar astăzi senzația este alta.

Kelly își încrucișează picioarele la nivelul gleznelor, genunchii lui îndepărtându-se de ai ei. I se face frig în lipsa lor, în pofida tuturor lucrurilor.

— Asta e bine, spune el liniștit.

Jen privește peste masă la el. Scântei zboară între ei, ca jarul scuipat dintr-un foc pe care doar ei doi îl pot vedea.

— Nu mi-am dorit niciodată o slujbă importantă, o casă mare, toate astea, adaugă el.

Ea privește în jos spre masă, zâmbind. E atât de caracteristic pentru Kelly să spună asta, atitudinea, încrederea, pericolul – Jen se trezește că e de acord cu el. În fond, în cea mai mare parte a căsniciei lor au fost săraci, dar fericiți.

— Povestește-mi despre cel mai interesant caz pe care îl ai, spune el.

Jen își amintește și de asta. Îi povestise despre un divorț sau altul. El o ascultase răbdător, fiind sincer interesat. Așa crezuse ea.

— Oh, nu te voi plictisi cu asta.

— OK, atunci spune-mi unde vrei să fii peste zece ani.

Îl privește, ca hipnotizată. „Cu tine”, se gândește ea simplu. „Cu vechiul tu.”

Dumnezeule, la ce se gândește? Nu fusese el oare întotdeauna un soț bun pentru ea? Loial, sincer, sexy, amuzant, atent. *Fusese.*

Genunchiul lui a revenit. Și-l freacă de ai ei. Pântecul lui Jen ia foc dintr-odată, ca un chibrit la cea mai ușoară atingere de cutia de chibrituri.

Pe măsură ce aerul serii devine din ce în ce mai negru afară și ploaia mai abundentă, cafeneaua mai plină de fum, cei doi vorbesc despre toate. Media. Discută puțin și despre copilăria lui Kelly – „copil unic, ambii părinți decedați, doar eu și cu pensula mea” – și despre locuința lui Jen. Vorbesc despre animalele lor preferate – ale lui sunt vidrele – și dacă cred în căsătorie.

Vorbesc despre politică și religie, pisici și câini și despre faptul că el este matinal, iar ea – o pasăre de noapte.

— Cele mai bune lucruri se întâmplă noaptea, spune ea.

— Cel mai bun lucru e o ceașcă de cafea la ora șase dimineața. Nu voi accepta niciun contraargument.

— Ora șase este miezul nopții.

— Atunci stai trează. Cu mine.

Se apropie din ce în ce mai mult, atât de mult cât le permite masa. Ea îi spune că vrea o pisică grasă care să se numească Henric al VIII-lea – Kelly neștiind că au deja una –, iar el râde atât de mult, încât clatină masa.

— Și atunci, cum se va numi moștenitorul lui? Henric al IX-lea?

Vorbesc despre vacanțele lor preferate – pentru el în Cornwall, nu suportă să zboare cu avionul și nici meniurile lor ca pentru condamnații la moarte –, amândoi iubesc mâncarea chinezească la pachet.

— Ei bine, spune el în jurul orei zece seara. Cred că e de la o educație dură. Vreau să le ofer copiilor mei ceea ce e mai bun.

— Hei, vorbim despre copii?

Și acum iese la iveală. O parte din Kelly despre care Jen știe că e autentică.

— Adică… spune el. Nu știu, doar ceva despre creșterea viitoarei generații, nu? Să-i învățăm lucrurile pe care părinții noștri nu ne-au învățat…

— Ei bine, mă bucur că am depășit nivelul nimicurilor.

— Îmi plac discuțiile importante.

— Ai venit ieri pur și simplu… întâmplător? Căutând de muncă? întreabă ea, dorind să înțeleagă pe deplin povestea începuturilor lor.

Intrase să discute cu tatăl ei, după care ieșise după doar cinci minute.

— Nu. Știi, spune el, părând că vrea ceva de la ea, cu o expresie de așteptare pe chip, tatăl tău și cu mine avem o cunoștință comună. Joseph Jones? Poate că l-ai întâlnit.

O bombă explodează undeva sau cel puțin așa simte Jen. „Tata îl cunoștea pe nenorocitul de Joseph Jones?” Lumea pare să se oprească în loc pentru Jen, doar pentru o clipă.

— Nu, nu l-am întâlnit, spune ea, aproape șoptind. Tata este cel care se ocupă de toți clienții.

De parcă ar fi spart un balon, umerii lui Kelly cad, poate de ușurare. Întinde mâna să o apuce pe a ei. Ea îl lasă automat să o ia. Dar mintea i se învârte în gol. *Tatăl* ei îl cunoștea pe Joseph Jones? Deci… ce? Tatăl ei e… Ce este? Dacă Jen ar fi într-un desen animat, deasupra capului ei ar exploda o puzderie de semne de întrebare.

Degetele lui Kelly cântă la pian pe încheietura mâinii ei.

— Plecăm de-aici? întreabă el.

Părăsesc cafeneaua și stau afară în ploaia de martie. Străzile sunt spălate de ploaie, luminile de pe bulevard se reflectă pe stradă, caldarâmul e ud și rece. O trage spre el, chiar în fața cafenelei, cuprinzând-o cu o mână de după talie, buzele lui aflându-se exact lângă ale ei.

De această dată, nu-l sărută pe Kelly. Nu îl invită la ea, unde ar sta de vorbă toată noaptea pe patul ei.

În schimb, se scuză. Sprâncenele lui coboară a dezamăgire.

El pleacă în josul străzii și, privind în față, îi face cu mâna, fluturând-o undeva în spatele capului, pentru că știe că ea se va uita după el.

Jen stă în stradă singură, așa cum s-a întâmplat de o mie de ori de când au început toate acestea. Își strânge brațele în jurul trupului, gândindu-se cum să-și salveze fiul, gândindu-se că nimeni nu o va salva pe ea și gândindu-se că, de fapt, nimeni nu poate, nici măcar tatăl și, categoric, nu soțul ei.

Ryan

S-a implicat prea mult.

Ryan stă în picioare în dormitorul lui Jen. E dimineața foarte devreme. Ea doarme, cu părul răsfirat pe pernă, de parcă ar fi al unei sirene. Este a doua noapte la rând pe care a petrecut-o cu ea, nu s-a mai întors în patul lui de când s-a întâlnit cu ea la cafenea, alaltăieri.

Și nici nu mai vrea să plece vreodată.

Asta este problema.

Joseph i-a trimis astăzi un mesaj, întrebându-l cum s-a descurcat. Faptul că a mers acasă cu Jen va ajunge la urechile lui Joseph. Rotițele din capul lui Ryan se învârt, încercând să-și dea seama ce să facă. Reducerea daunelor. Pe asta se concentrează.

— Nu glumeai când spuneai că ești o persoană matinală, murmură Jen, întorcându-se pe o parte.

E dezbrăcată. Sânii i se rostogolesc și ei, iar ea îi acoperă cu pilota.

— Îmi pare rău, spune el, dar vocea lui sună răgușit.

Îl investighează pe tatăl ei. Îl investighează pe tatăl ei. Ea crede că se numește Kelly. *Asta nu va merge niciodată, niciodată.*

Ochii i se deschid larg și-i întâlnesc pe ai lui. Se proptește în cot în pat și-i zâmbește, un zâmbet lent, fericit, de parcă nu-i vine să creadă că el este acolo.

— Nu pleca, îi spune ea, îndrăzneață, din partea cealaltă a camerei.

Ea este dezbrăcată, el – îmbrăcat.

— Eu…

Asta nu va merge niciodată, niciodată.

— Rămâi aici cu mine, spune ea și ridică un colț al pilotei, invitându-l înapoi în pat.

Trebuie să meargă.

— Ar trebui să plec…

— Kelly, spune ea, și lui îi place cum se aude numele lui în gura ei.

Ceva vechi și ceva nou, în același timp.

— Viața e prea lungă ca să muncești.

Viața e prea lungă. Atât de deștept spus. Își pune palmele în cap,

ridicându-se în picioare ca un nebun. O iubește. O iubește cu adevărat.

Viața e prea lungă ca să muncești.

Jen are dreptate.

Are atâta dreptate. Se dezbracă și e înapoi în pat într-un minut, cu ea.

— Deja au început să-ți placă diminețile? întreabă bărbatul.

— Îmi plac alături de tine.

•

Ryan a fost treaz toată noaptea, a treia noapte la rând. A ajuns în cele din urmă acasă, în ogeacul lui. Și-a smuls trupul de lângă ea astăzi, aproape de miezul nopții, prefăcându-se obosit, și s-a întors aici, unde a petrecut întreaga noapte în bucătăria lui, așezat la masa din MDF, făcând cafea după cafea după cafea.

Nu se poate gândi decât la Jen. Jen – și ce să facă în legătură cu ea. *Văd că dormi cu inamicul?!* i-a trimis Joseph un SMS mai devreme. Un mesaj grosolan, reductiv, care a scos inima din ecuație, a făcut să pară că e vorba doar despre sex. Ryan s-a holbat la el înainte să răspundă, încercând să-și dea seama ce să facă.

În această dimineață, la ora 0.59 a luat o decizie. Uitase că ceasurile se dau înainte. Ora 1.00 devine 2.00 și Ryan a decis.

Să plece din poliție sau să o piardă.

În cele din urmă, în nenorocita lui de cămăruță, cu cartea de identitate falsă pe masă, s-a gândit că nu era vorba despre nicio decizie.

•

Așteaptă sub felinarul de la colțul străzii Cross, lăsându-și greutatea de pe un picior pe altul, spunându-și că nu are de ales. Deloc. Îngheață de frig și mâinile îi tremură de prea multă adrenalină.

Ryan e îndrăgostit.

Ryan nu mai vrea să schimbe lumea. Ryan vrea să fie cu Jen. Jen, al cărei tată este un intermediar al grupului de crimă organizată pe care el îl investighează.

Jen, care crede că îl cheamă Kelly, că ambii lui părinți au murit, că a abandonat școala la 16 ani.

Jen, ai cărei ochii strălucesc de parcă ar fi râs cu lacrimi.

Jen, care i-a spus la prima întâlnire că ea credea că vidrele sunt copoi, că vrea și ea copii, că a vrut dintotdeauna doar să ajute oamenii, al cărei trup se potrivește perfect cu al lui de parcă ar fi fost dintotdeauna acolo, de

parcă ar fi făcut parte din el.

Jen, care spune despre ea că mănâncă prea mult, care sărută de parcă fusese creată doar ca să-l sărute pe el.

Nenorocitul ei de tată! Tatăl ei îi furnizase lui Joseph Jones o listă de proprietăți goale, pe care Jones o folosise pentru a-și trimite oamenii la furat de mașini. Redactase acte de proprietate în regim de *timesharing* și păstrase o evidență a programului de folosință a fiecărei proprietăți. În acest mod, știa probabil când va fi plecat fiecare, lăsându-și locuința goală. O infracțiune atât de simplă, născută din informațiile de zi cu zi la care au acces avocații.

Și acum, Ryan își trece ambele mâini prin păr, privind spre cer. Vrea să urle, dar nu poate.

Bărbatul apare. Un asociat al unui asociat al unui asociat. Speră că suficient de îndepărtat de Joseph, dar cine știe?

Străinul e îndesat, scund, chelește.

— Pune geanta acolo, spune el.

S-o fi întors Ryan pe strada Cross, dar se află aici dintr-un alt motiv de această dată. Îi dă străinului geanta cu bani.

Bărbatul numără banii, după care îi aruncă un zâmbet de lup, îi dă un mic plic boțit din buzunarul din spate al jeanșilor. Ryan îl ia și pleacă, mânat doar de panică. Fără să privească înapoi.

•

Ryan intră în cabinetul de avocatură când știe că Jen nu e acolo. Kenneth e acolo, în biroul lui și privește în sus, uimit, când îl vede pe Kelly venind.

— Trebuie să-ți spun ceva, iar tu trebuie să mă asculți.

Kenneth înghite în sec. Seamănă cu Jen. Structura osoasă fină.

— Ce-ți voi spune nu va părăsi niciodată această încăpere, spune Ryan.

— OK.

Lui Kenneth îi tremură mâinile în timp ce dă drumul contractului pe care-l citește, îndreptându-și complet atenția spre Ryan. Ryan se apleacă deasupra biroului pentru a da mâna cu Kenneth. Strânsoarea este fermă și uscată.

— Sunt de la poliție. Joseph va fi arestat din moment în moment. Face parte dintr-un grup de crimă organizată mult mai vast, dar el este șeful, după cum cred că deja știi.

— Nu… eu…

— Dacă sufli vreun cuvânt, ești mâncat.

Ryan nu a mai vorbit niciodată așa, dar e necesar. Trebuie să facă tot ce poate pentru a ieși din asta.

Kenneth îl privește.

— Ce vrei?

— Spune-mi cum ai ajuns să fii implicat.

— Kelly, eu, eu niciodată… începu foarte ușor.

— Cum?

Ryan își încrucișează brațele.

— Nu-mi puteam plăti facturile, spune Kenneth încetișor. Efectiv nu puteam. Urma să dăm faliment. L-am apărat pe Joseph cu ani în urmă, pe partea civilă a unui caz de fraudă. A venit la mine ca să-mi achite onorariul și a văzut facturile restante. A spus că mă poate ajuta. Am clocit-o împreună. Eu acționam pe partea de vânzare și cumpărare a proprietăților în regim de *timesharing* pentru clienți și țineam o evidență a dreptului fiecăruia de folosință, săptămână de săptămână. Apoi făceam un calendar cu datele la care aveau să fie plecați fiecare dintre acești proprietari la locuința luată în regim de *timesharing,* deci nu aveau să fie acasă. Sistemul aproape că a funcționat. Majoritatea aveau câte două mașini, așa că lăsau una acasă: de obicei mașina sport, mai scumpă și mai puțin practică. Doar uneori ratau perioada lor de închiriere în regim *timesharing* sau o cedau altcuiva. În acest caz, renunțam. Eu luam zece la sută din valoarea mașinii.

— Acțiunile tale au avut drept urmare răpirea unui copil.

— Nu e adevărat, nu știam că vor încerca și la casa următoare, bâiguie el.

— Ai încasat fericit veniturile din infracțiuni.

— Ca să plătesc facturile.

— Jen știe?

— Dumnezeule, nu, spune Kenneth și Ryan crede că spune adevărul.

— Nu trebuie să afle niciodată, spune Ryan. Nu trebuie să afle vreodată despre tine.

— Nu. Sunt de acord, spune Kenneth tăios.

— Sau despre mine. Vreau să… vreau să fiu cu ea.

Kenneth clipește surprins și Ryan așteaptă fără să zică nimic. Are un atu.

— Dacă te conformezi, te scot din treaba asta.

— OK, șoptește Kenneth. OK. Cum să…

— Scapă de înregistrările tale contabile. Arde-le. Aruncă-le în apă. Orice.

— Eu… OK.

— Un cuvânt unde nu trebuie și ești mort pentru mine.

— OK.

— Bine.

— Înainte să fii împreună cu fiica mea, spune Kenneth păstrându-și evident atuul, spune-mi despre tine. Cine ești cu adevărat. Și spune-mi de ce vrei să fii cu ea. Pentru că, dacă nu-mi spui, voi fi fericit să mărturisesc și să plătesc pentru asta. Pentru ea.

•

— Pur și simplu, nu e pentru mine, spune Ryan în biroul lui Leo.

L-a văzut doar de câteva ori, căci a stat întotdeauna în cămăruța lui. Biroul lui Leo, după cum se dovedește, este jignitor de mare. E spațiu suficient pentru doi.

— Știi, continuă el, minciuna, înșelătoria. Poliția în general. Uram să răspund la apelurile telefonice și nu-mi place nici asta, spune el.

Vocea lui se frânge la ultimul cuvânt, deoarece nu e deloc adevărat. Aceasta e cea mai mare minciună pe care a spus-o de când a mințit-o pe Jen în legătură cu numele lui. Numele lui și cariera, atât de nouă și se simte deja legat de ea. Sinele lui absolut autentic, de care se desparte. Se întreabă ce ar zice Leo dacă i-ar spune adevărul. Dar nu poate risca. Nu i-ar permite să trăiască sub identitatea lui Kelly. E identitatea lor, creată de ei pentru a-l strecura pe Ryan în miezul lumii infracționale. Aceste identități false sunt distruse de îndată ce nu mai sunt utile. Dacă ar păstra-o, ar expune poliția la procese, la urmăriri penale, la răzbunări din partea infractorilor.

L-ar face să revină la adevărata lui identitate. Lua-l-ar naibii de risc la care sunt expuși atât el, cât și Jen!

Nu are de ales. Trebuie să iasă din poliție. Trebuie, înainte să afle ea. A devenit mai importantă decât el. Așa e iubirea, presupune Ryan. A știut dintotdeauna că într-o zi se va îndrăgosti lulea – genul ăsta de persoană este el, nu-i așa? Doar că nu se gândea că se va întâmpla astfel. Trebuie să rămână Kelly.

Își privește mentorul și prietenul și tresare la minciunile pe care le spune.

— Trebuie să spun că sunt dezamăgit, zice Leo sincer.

— Știu. Mulțumesc, spune Ryan.

Ezită, doar pentru o secundă, întrebându-se dacă face ceea ce trebuie. Dar are de ales între poliție și ea. Hotărârea lui se cristalizează ca lutul întărit. Nu există niciun concurs.

— Ei bine, știi…

Leo face o pauză, iar Ryan crede că va dezvolta, dar probabil că s-a răzgândit pentru că nu face decât să-l privească și să spună;

— Da. Înțeleg. Schimbarea intră în vigoare imediat – așa trebuie să fie, și încetează și munca sub acoperire.

— Știu.

— Îmi pare rău că nu a mers, Ryan.

— Și mie.

— Știi ce vei face în continuare?

Ryan se uită la biroul imaculat al lui Leo. Întrebarea e suficientă pentru a-l face să afișeze un zâmbet ironic. Presupune că va trebui să devină zugrav/decorator, cum a spus că este.

— Nu, dar o să-mi dau seama, cred.

— Vei veni totuși să depui mărturie? Munca ta a fost… de neprețuit.

Ryan se uită la Leo. Îi simte răceala din privire.

— Știu, spune Leo. Știu că nu am găsit-o pe Eve.

— Da, spune Ryan.

Asta îi smulge inima din piept. Poate dacă nu ar fi întâlnit-o pe Jen. Poate că lucrurile nu ar fi decurs astfel. Poate ar fi putut să rămână mai mult. Dar nu avea de ales. Nu acum după ce a întâlnit-o. E pierdut, pentru totdeauna. Din fericire.

— Fiica… de la cabinetul de avocatură, spune el repede. Sunt foarte sigur că nu știe. Și tatăl… sincer, e doar un idiot dintr-un oraș mic.

— Așa să fie?

— Concentrați-vă pe Joseph! Nici măcar nu sunt sigur că tatăl știa importanța transmiterii adreselor, minte Ryan.

— Mărturia ta va fi utilă…

— O voi face, dacă nu-l arestați pe tată. Doar pe Joseph. Și pe ceilalți soldați.

— Voi vorbi cu cei de mai sus, spune Leo, părând să înțeleagă că Ryan negociază, chiar dacă nu știe de ce.

— Bine.

O problemă rezolvată. Ar putea să scape cu asta. Tot ce trebuie să facă acum este să devină altcineva.

— Dar, hei, îl vom prinde pe capul răutăților, nu-i așa? Va intra la pârnaie pentru douăzeci de ani.

— Da. Ei bine, spune Ryan trist, stând acolo în picioare în fața biroului lui Leo. Oricum nu prea pare să merite. Nu fără copil.

— Înțeleg, spune Leo amiabil.

Asta trebuie că se întâmplă tot timpul, în special când lucrezi sub acoperire. Îi întinde mâna și Ryan îi pune în palmă documentele. Pașaportul și permisul de conducere emise de poliție pe numele lui Kelly. Totul a dispărut.

— Da. Știi, Ry, nu știu dacă aș mai face-o în cazul în care aș mai avea ocazia, spune Leo, luându-i documentele.

Asta îl face pe Ryan să se oprească.

— Serios? întreabă el.

— Da, vreau să spun că asta nu e viață. Care e diferența, de fapt, între a pretinde că ești un infractor și a fi unul în realitate?

Ryan nu răspunde la întrebarea retorică, ci doar îl privește pe Leo care-i arată ușa după câteva secunde.

— *Adieu,* spune Leo blând, în timp ce Ryan se întoarce și pleacă.

Ryan a vrut întotdeauna să schimbe lumea, dar nu mai contează. Poate că e amărât, dar, dintr-odată, se simte consumat de un sistem în care nu a ezitat o clipă să intre. De acum înainte, jură că nu va mai da două parale pe ceea ce crede oricine despre el: societate, angajați, oricine. Nu va lăsa pe nimeni să-l cunoască. Va permite acest lucru unei singure persoane: ei.

Merge la cămăruța lui ca să-și ia rămas-bun de la ea. Lasă majoritatea lucrurilor acolo, la secție. Singurele lucruri pe care le ia ca talismane și de care nu suportă să se despartă sunt ecusonul și afișul cu micuța dispărută. Sunt prea prețioase ca să le piardă.

Le va lua cu el, pentru totdeauna. Oricine ar fi el.

Când pleacă, se gândește la plicul care se află sub scaunul pasagerului în mașina lui și care conține un nou act de identitate, cumpărat de la un infractor cu o noapte în urmă. Nu are de ales decât să devină Kelly. Orice alt nume ar da idei oamenilor lui Jones. Joseph știe că o place pe Jen. Ryan nu poate fi cu ea decât devenind altcineva. Nu e cale de întors: a adoptat

identitatea lui Kelly, mărunt infractor de carieră, și acum trebuie să trăiască cu ea.

Kelly Brotherhood: acesta e numele de familie pe care l-a ales când a decis să intre sub acoperire cu numele de Kelly, infractorul.

Brotherhood. Pentru a-l onora pe adevăratul Kelly.

Se gândește la ceea ce a spus Leo despre capii grupărilor de crimă organizată. Cum nu ies în evidență cu nimic. Nu călătoresc, nu plătesc impozit.

Deci nu va călători în străinătate, nu va trece prin scannere de aeroport, nici măcar nu trebuie să fie tras pe dreapta. Dar poate trăi. Iubi. Se poate însura.

Îi spune mamei lui printre lacrimi. Apoi le spune unor asociați de-ai lui Joseph că îi va suna când se va întoarce în joc, dar că o vreme se va da la fund, după arestarea lui Joseph. După toate acestea, își face un tatuaj. Pielea îl ustură și-l arde în timp ce acul i-o scrijelește pentru totdeauna. Încheietura îi e marcată, însemnată cu decizia luată în grabă, la miezul nopții, când ceasurile au fost date înainte, dar pe care știe că nu o va regreta niciodată. Data la care s-a îndrăgostit de ea și data la care a devenit el însuși.

Ziua minus șapte mii o sută cincizeci și opt, ora 12.00

E ziua în care Jen îl întâlnește pe Kelly. Jen a știut întotdeauna această dată, în care frumosul străin a intrat în cabinetul de avocatură. Dar astăzi, stând așezată la biroul ei, lucrând la enormul calculator personal din 2003, așteaptă să îl întâlnească pentru prima dată.

Are acel sentiment pe care i-l dă luna martie. Distracție la soare și râsete împreună cu el. Se va simți mereu așa, orice s-ar întâmpla. Oricum s-ar numi el. Oricare ar fi motivele trădării lui, ale secretelor sau minciunilor lui.

Nu i-a plăcut niciodată să lucreze la recepția cabinetului de avocatură al tatălui ei – oamenii credeau de fiecare dată că e secretară –, astăzi însă îi place perspectiva. Ferestrele. Bulevardul în mohorâta lună martie. Liniștea de la recepția ei veche și curată.

— Jen, spune tatăl ei, intrând în hol.

Întoarce privirea spre el. Are 45 de ani. Voinic, înalt, fericit, sănătos. Nu poate suporta asta. Tinerețea și trădarea lui. Legătura lui cu Joseph. Când l-a vizitat în 2021, când au mâncat împreună pâinea cu usturoi – trebuia să fi știut… trebuia să fi știut ce făcuse Kelly. Nu-i așa?

— Trebuie să depunem Partea a 8-a până la ora patru, spune el.

— Sigur, sigur, spune ea, fără să aibă habar despre ce vorbește.

În timp ce pretinde că tastează la calculatorul antic și enorm, observă mișcare afară.

Iată-l. E Kelly. Încercând să pară discret, dar, pentru că îl cunoaște, îl observă. Îi sare în ochi.

Iar el o urmărește. Vrând să lase impresia că nu o face. Într-un hanorac, cu aceeași jachetă din denim pe care o poartă mâine la întâlnirea lor. Părul acela…

— Jen? spune tatăl ei. Partea a 8-a?

Dar Kelly intră, băgând capul pe ușa întredeschisă. O rafală de martie intrând odată cu el. Nu le-a plăcut niciodată să țină ușa închisă, nedorind să-i alunge pe clienți.

— În regulă, spune Kelly.

Soțul ei, care nu-i știe încă numele. Ale cărui motivații Jen nu le cunoaște încă.

— Mă întrebam dacă aveți nevoie de un zugrăvit sau de o amenajare interioară?

•

Cei doi se întorc de la prânzul în pub. Împart o umbrelă. Kelly și-a frecat umărul de al ei de mai multe ori.

— Am întârziat atât de mult… râde ea.

— Sunt o influență proastă.

E liniște la recepție, doar zgomotul scos de computerul care bâzâie și, în adâncurile clădirii, tatăl ei care vorbește la telefon.

— Ceai? îl întreabă ea pe Kelly.

Bărbatul clipește, neașteptându-se la asta, dar dă oricum din cap aprobator.

— Sigur.

Dispare în micuța bucătărie situată aproape de recepție, dar, de această dată, Jen așteaptă, urmărindu-l. Și atunci o face: lucrul pe care ea știe că îl va face, dar, cu toate acestea, îi rupe inima. El începe încetul cu încetul să-i cerceteze biroul. E bun. Cu capul aplecat. Mâinile abia i se mișcă în timp ce degetele trec ușor printre hârtii. Dacă nu i-ai privi mâinile, nici nu ți-ai da seama.

Jen îi permite să continue. Nu face decât să-l privească, nu se grăbește cu prepararea ceaiului. Kelly deschide puțin un sertar… Dumnezeule! Exact asta făcea el cu toți acești ani în urmă. Inima lui Jen bate să-i sară din piept.

Kelly trage o hârtie afară din sertar, apoi o împinge la loc după ce a cercetat-o.

Tatăl ei iese din biroul lui exact când ea se gândește că a trecut cam mult timp de când a plecat să prepare ceaiul. Dă din cap spre Kelly, iar Jen, în loc să li se alăture, nu face decât să asculte.

— Mulțumesc pentru lista de mai devreme, îi spune Kelly tatălui ei cu voce joasă. Mă întrebam despre această perioadă – numărul de aici este un opt sau un șase?

— Ah, spune tatăl ei, cât se poate de politicos, fără să fie surprins.

Își pipăie inutil costumul, căutându-și ochelarii.

— Un șase.

— OK, mulțumesc, spune Kelly și parcurge bucata de hârtie.

Jen înghite în sec. Actele acelea de proprietate în regim de *timesharing* despre care tatăl ei pretindea că nu-și amintește. Tatăl ei înlesnește crima

organizată. Soțul ei o investighează.

Tatăl ei era omul rău. Lumea pare să se răstoarne. Tatăl ei. Un avocat corupt.

Și Kelly era cel care îl investiga. Toate acele întrebări de la prima lor întâlnire. Intensitatea lui, parte din povestea începuturilor lor, felul în care s-au îndrăgostit.

Doar că nu a fost așa.

•

— Despre ce era vorba?

Jen a fost să ducă niște documente la un alt cabinet de avocatură ca să se răcorească, să se gândească la tot. Iar acum s-a întors și e gata să-și ia tatăl la întrebări câtă vreme mai poate.

— Nimic.

— Nu, ce era pe hârtia la care te uitai? Erau adrese?

Tatăl îi evită privirea.

— Ale unor case neocupate? întreabă ea prompt.

— E un mic proiect colateral, spune el și întoarce privirea în altă parte.

Dar nu e idiot. Își poate da seama ce urmează și se îndreaptă spre fereastră ca să închidă obloanele, după care trece pe lângă ea ca să închidă ușa.

— Ce proiect colateral? Vânzarea de informații? Către… infractori? Nu minți, îi spune ea. O să-l întreb pe Kelly dacă nu îmi spui.

Tatăl ei se întrerupe din inspectarea unui fișet și o privește.

— Eu… începe să spună. Mă îndoiesc că ți-ar dezvălui Kelly ceva, zice într-un final.

Jen se așază în fotoliul din colțul camerei.

— Nu mai puteam plăti chiria, se bâlbâie tatăl ei. Credeam… erau doar informații. Ca oamenii care vând asigurări pentru accidente ușoare.

— Dar aici nu vorbim despre asigurări pentru accidente ușoare.

— Nu.

— Credeam că ești cel mai principial om din lume.

— Eram.

— Dar, până ce…

— Bani, Jen.

Forța acestor cuvinte îl face să se rotească ușor în fotoliu.

— A fost o decizie proastă. Dar, când lucrezi cu cineva ca el… nu te mai

poți retrage. Regret în fiecare zi.

— Așa și trebuie.

Ochii tatălui ei sclipesc spre ea. Această conversație este chinuitoare pentru el. Probabil cel mai ciudat lucru legat de călătoria înapoi în timp îl reprezintă schimbările prin care trec oamenii. Kelly trece de la întunericul din 2022 la lumina și naivitatea din 2003. Tatăl ei de la deschidere la reprimare.

— Îți amintești cum era înainte să începi să lucrezi aici, când nu puteam plăti chiria? Am stabilit un termen mai lung pentru scadență. Tu ai elaborat actele când erai la universitate.

Primul contract redactat de ea. Desigur că își amintește.

— Da.

— Ei bine, după aceea, a venit un vechi client. Și, Jen, mi-a făcut o ofertă pe care nu am putut-o refuza. Transmiterea acelor nume și adrese ne-a permis să rămânem pe linia de plutire ani întregi. Ți-a plătit diploma postuniversitară în practica judiciară. Îți plătește pregătirea.

— Oameni sunt jefuiți.

— Cum ai aflat?

— Asta nu contează, spune ea.

Privindu-și tatăl, Jen se gândește că aproape că-și dorește să nu fi aflat asta, că nu va putea uita niciodată ceea ce știe acum. Dar aflarea faptului că Kelly descoperise acest secret întunecat tocmai în sânul familiei ei și nu îi spusese niciodată… este o mângâiere. Kelly și-a păstrat secrete față de ea identitatea, transformarea.

Pentru că o iubește. Și pentru că a intrat în cabinetul de avocatură într-o zi din 2003, s-a îndrăgostit până peste cap de ea și nu a mai vrut să privească înapoi.

Ziua minus șapte mii două sute treizeci, ora 8.00

Jen este înapoi în apartament când se trezește. Clipește, privind spre fereastra glisantă și spre pernele bordo de sub ea. Își acoperă ochii cu un braț.

E aici.

Se întoarce pe partea cealaltă în patul ei de o singură persoană. E în continuare în trecut.

A făcut-o pentru că o iubea.

A mințit-o timp de douăzeci de ani.

Ce altceva ar fi putut face?

Nu este cine pretinde că este.

A renunțat la tot. Pentru ea.

Nu i-a spus niciodată că tatăl ei era corupt.

De ce se află aici? Iese agale din dormitor și intră în chicinetă. Aceasta este inundată de soarele de dimineață al lunii ianuarie. Încă nu l-a întâlnit pe Kelly. Numărul lui nu se află încă în telefonul ei.

Kelly este sub acoperire. Îi investighează tatăl. De aceea nu îi spune niciodată.

De aceea o avertizează în viitor să nu cerceteze mai mult.

De aceea vine Joseph la firma de avocatură, ca să dea de Kelly, să reînceapă activitatea și să vadă care dintre vechii lui asociați nu e cine pare a fi. De aceea spune Kelly, în 2022, că Jen este în pericol, că ar trebui să înceteze să mai caute: Joseph presupunea că ea știa ce făcea tatăl ei. A spus-o de mai multe ori când s-au întâlnit la închisoare.

Se îndreaptă spre fereastra glisantă, orientată spre străzile aglomerate, deja pline de navetiști îmbrăcați la costum. Viitorul ei soț este undeva acolo, lucrând ca ofițer de poliție, și urmează să o întâlnească.

Întoarce spatele luminii soarelui. 12 ianuarie.

Este data din știrile pe care le-a văzut după ce a făcut duș.

Astăzi este ziua în care e răpită Eve.

În noaptea asta va fi furată.

•

Jen ia autobuzul până la Secția de Poliție Merseyside, din Birkenhead.

Din exterior, se aseamănă foarte mult cu sediul poliției din Crosby. O clădire din anii 1960. O ușă turnantă îi permite să intre în holul luminos. Este mai mare decât secția din Crosby, dar la fel de veche, aceleași scaune sudate unul de altul. Se gândește cum au stat acolo în prima noapte, cu atâtea săptămâni în urmă, dar la distanță de ani întregi, Kelly tremurând de furie.

Jen presupune că este ușor să dispari. Să pleci din poliție, să călătorești într-o rulotă împreună cu femeia pe care-o iubești. Să te muți din Liverpool. Să nu călătorești niciodată. Să te însori folosind un pașaport fals pe care nu-l va verifica nimeni niciodată. Mii de oameni probabil că fac asta, din motive mai mult sau mai puțin onorabile decât ale lui Kelly. Jen nu întâlnise niciodată în Crosby pe cineva din copilăria ei. Se întreabă dacă, vreodată, Kelly s-a întâlnit cu cineva cunoscut în tinerețe. Lumea e mare.

O recepționeră cu sprâncene subțiri, pensate și cu ochii creionați în stilul care era la modă în 2003 tastează la un calculator pătrățos.

— Trebuie să vorbesc cu un ofițer de poliție, spune Jen. Se numește Ryan sau Kelly.

— De ce?

— Am un pont. Despre operațiunile grupării criminale în care lucrează sub acoperire, spune Jen.

În timp ce rostește aceste cuvinte, un bărbat deschide ușa împingând-o. Este în vârstă, are poate 50 de ani și păr grizonant la tâmple.

Pe fața lui se citește surpriza.

— Kelly? o întreabă el.

— Trebuie să vorbesc cu Kelly. Știu că e sub acoperire.

— Ar fi bine să intri, spune el și dă să-i strângă mâna. Eu sunt Leo.

•

Kelly stă față în față cu Jen într-o cameră de interogatoriu, fără să știe cine este Jen. E o nebunie, dar este adevărat. Din punctul lui de vedere, ei doi nu s-au întâlnit niciodată.

— Uite, îi explică Jen cu răbdare. Nu-ți pot spune de unde știu. Dar legat de casa pe care intenționează să o spargă în noaptea asta… Au de gând să ia două mașini.

Îi dă îndatoritoare adresa lui Eve Green, luată din știrile de la TV, pe care Leo și Kelly o notează.

Este aceeași adresă – doar o cifră diferă de cea de pe foaia de hârtie a

tatălui ei. Bulevardul Greenwood nr. 125.

— Mulțumesc, îi spune Kelly pe un ton profesional.

Ochii lui albaștri întârzie asupra alor ei.

— Nu ne spui nimic despre sursa informațiilor tale?

Privirea lui Jen o întâlnește pe a lui.

— Îmi pare rău, nu pot spune.

— Desigur, OK. E bine, spune el, făcând-o să înțeleagă că discuția s-a încheiat, de parcă ar fi un străin, cu siguranță vom verifica ce ne-ai spus.

Un zâmbet mecanic, atent.

Jen îl privește, întrebându-se unde este legătura dintre ei – acest Ryan – și Kelly al său. Oare a devenit al doilea dintre cei doi sau a fost întotdeauna acesta undeva în străfundul lui. Dintr-odată, acolo în secția de poliție, privindu-l pe acest bărbat pe care l-a iubit timp de douăzeci de ani, se întreabă dacă mai contează. Îi pasă cuiva cum sau de ce suntem așa cum am ajuns să fim? Tenebroși, reținuți, amuzanți. În orice fel. Sau contează doar faptul că *suntem?*

— Vei cerceta?

— Da, desigur, spune el lejer. Viața e prea lungă ca să nu urmărești o pistă.

•

Jen așteaptă pe strada unde se petrec lucrurile în seara aceea. Stă într-o mașină veche, întrebându-se cum a putut tatăl ei să facă una ca asta: să furnizeze informații infractorilor, să ascundă de ea acest lucru, să o lase să se căsătorească cu un bărbat aflat sub acoperire…

Începe să plouă, stropi de primăvară care cad neregulat pe capota mașinii. De asemenea, se gândește la ceea ce a spus tatăl ei în noaptea în care a murit. Că, de fapt, Kelly era cinstit. De ce ar fi spus asta, dacă nu ar fi crezut că ginerele lui este un om bun? Poate că știa. Poate că Kelly i-a spus.

Ceva îi trece prin minte, ca de nicăieri. Semnul pe care l-a văzut la expoziția NEC, dar de a cărui importanță nu și-a dat seama. Scanarea aortică abdominală. Ar putea depista boala care i-a ucis tatăl. Se întreabă dacă există deja acea tehnologie. Dacă există, ar putea face asta – să-l sune acum, să-i spună să-și facă o asemenea scanare. Ar salva mai multe vieți în noaptea aceasta.

Jen își odihnește brațul, sprijinindu-și cotul de fereastră, cu fața în palmă. Știe, undeva în adâncul sufletului ei, că nu este corect să facă așa

ceva.

Se gândește la el, cerându-i să pregătească pâinea cu usturoi. Liniștit ca întotdeauna. Se gândește și la mama ei, care a murit cu mult timp înaintea lui. Poate că îi venise timpul să plece. Nu-i poți salva pe toți. Pur și simplu, nu poți.

Probabil s-a trezit în ziua în care a murit tatăl ei ca să meargă să-l viziteze, să vorbească cu el și să afle despre contractele *timeshare.* Acesta trebuie să fi fost motivul. Nimic altceva, dar Jen are senzația că acest subiect nu este unul încheiat.

Poliția a înconjurat bulevardul Greenwood cu mașini fără însemne.

În cele din urmă, în jurul orei unsprezece și treizeci, sosesc. Doi adolescenți, de fapt niște băieți abia de vârsta lui Todd. Ies din mașină, îmbrăcați complet în negru, cu trupurile ca de păianjeni, iar ea îi privește intrând.

Știe ce se va întâmpla și totuși este uluită când se petrece. Faptul că ea, Jen cea în vârstă de 43 de ani, este încă aici, în trupul unei Jen mult mai tinere, urmărind cum se petrec lucrurile cărora le-a dat de cap, deși nu crezuse niciodată că ar putea, că ar fi capabilă de asta.

Îi urmărește pescuind cheile prin fanta pentru scrisori. Știe că sfârșitul este aproape. Știe că aceasta este ultima zi, oricum s-ar încheia.

Ca un mecanism de ceas, o femeie cu aspect obosit iese din casa de lângă cea cu numărul 125, purtând în brațe un copil. Așază copilul care plânge într-un scăunel pentru mașină, după care se oprește, pipăindu-și buzunarele. Ezită, privind spre strada liniștită. Fără să vadă mașina parcată aiurea. Fără să observe furtul prin fanta pentru scrisori care are loc în vecini, nici pe cei doi băieți îmbrăcați în negru, camuflați în umbra casei.

În acel moment: albastru. O explozie de lumină atât de albastră, de parcă ar fi ajuns la saturație.

Poliție pretutindeni, ivindu-se din mașini și tufișuri și din spatele clădirilor, arestându-i pe tineri.

Aude pe cineva citindu-le drepturile. Jen se gândește la Kelly, absent pentru propria lui protecție. Încă nu a făcut nimic care să necesite mărturia sa sub acoperire. Nu a devenit încă Martorul B și tot ceea ce va deveni ulterior. Încă nu a întâlnit-o pe Jen așa cum o știe el.

Femeia cu copilul nu a părăsit aleea, ci doar a urmărit desfășurarea evenimentelor, ținând-o în brațe pe Eve, fără să știe ce glonț i-a trecut pe la

ureche; acolo doar pentru… Ne gândim doar la lucrurile rele care se întâmplă, nu și la cele pe care le-am ratat, ca prin minune.

Jen închide ochii, își sprijină capul de volan și vrea să doarmă. Aproape a terminat. Este o cunoaștere profundă, undeva la baza tuturor lucrurilor, exact cum a spus Andy că va fi. Își trăise o dată viața și ratase tot, dar mintea ei înțeleaptă, subconștientul ei, știa anumite lucruri.

Jen e aproape gata.

•

E aproape ora unu noaptea și poliția se retrage la secția Merseyside, unde Jen așteaptă. La fel face și Kelly. Exact cum spera Jen.

Luna e pe cerul înalt și senin, iar Jen aproape că a plecat. Știe asta.

Kelly și Leo ies dintr-o mașină fără însemne. Leo se îndreaptă imediat spre mașina lui, dar Kelly mai zăbovește. Se îndreaptă încet spre secție, pufăind în aerul rece de iarnă. Scoate un telefon mobil, probabil cheamă un taxi care să-l ducă acasă.

Jen iese din mașină înainte ca el să fi format numărul. S-au întâlnit o singură dată, mai devreme în ziua aceasta, și pe fața lui se citește incertitudinea. Confuzie amestecată cu amuzament: e Todd pe de-a-ntregul.

— Bună. Ne-am întâlnit mai devreme, spune Jen, grăbindu-se spre cel care îi este soț de douăzeci de ani.

— Așa este, spune Kelly, încruntarea accentuându-se. Ești OK?

— Da, spune ea cu răsuflarea tăiată.

Este atât de departe în trecut acum, o săgeată îndreptată spre viitor: cea mai mică, micuță schimbare și-l va rata.

— Voiam doar să știu – spărgătorii – pontul meu – i-ați prins?

— I-am prins, spune el prudent.

Își pune telefonul în buzunar, dar își întoarce trupul zvelt cu spatele la ea.

Răceala lui o blochează, acolo în burnița de ianuarie, aproape identică cu ceața de octombrie. El nu știe, se gândește, privindu-l. Acest bărbat pe care l-a iubit și cu care a râs, cu care a rămas însărcinată, căruia i-a jurat credință, cu care a împărțit patul. El nu știe. El nu o cunoaște. Îl vede pe Kelly cel prudent, în felul în care-i salută pe străini. Nu are de ce să fie prudent, acum, în trecut, și totuși este. Este în continuare el. Jen avea dreptate. E în continuare el însuși. Bărbatul pe care-l iubește.

— Mă bucur că i-ați prins.

Curiozitatea îl roade.

— De unde ai știut?

— Nu-mi pot dezvălui niciodată sursele, spune ea – exact genul de tachinare care-i place lui.

Fața lui se relaxează într-un rânjet.

— M-ai căutat. Ai spus că vrei să vorbești cu Ryan sau cu Kelly.

— Da. Știu.

— Nimeni nu ar trebui să cunoască legătura dintre aceste două nume. Vreau să spun – *eu* abia am aflat-o…

Jen dă din umeri, îndepărtându-și mâinile de corp.

— După cum am spus. Niciun cuvânt despre surse.

Acolo, în burnița rece, Jen e udă toată.

— Ha, bine. Știi, am intervenit foarte devreme. Capul răutăților a scăpat, credem noi. Arestarea soldaților lui trebuie să-l fi avertizat că suntem pe urmele lui.

Joseph. Joseph a scăpat. Jen tremură mai mult de altceva decât de frig. Nu ar trebui să se ferească de un lucru, și anume de consecințe nedorite? Dar nu a făcut oare ce trebuia ori de câte ori a putut? Nu a jucat la loterie. Nici măcar nu și-a salvat tatăl, nici de această dată, deși a avut ocazia. A lăsat lucrurile să se petreacă de la sine. Se înfășoară mai bine în haină și se apropie mai mult de Kelly, sperând că nu o va respinge.

— Cred că ai făcut ceea ce trebuie, spune ea cu voce blândă, tristă, gândindu-se la micuța Eve.

Gândindu-se că nu vedem niciodată lucrurile care trec razant pe lângă noi, pe care le ratăm, săgeți care nu fac decât să ne zgârie pielea.

El nu a chemat încă taxiul. Privirea lui se luminează la vederea privirii ei. Iar ea cunoaște, ea cunoaște, ea cunoaște acea privire.

Kelly ridică o sprânceană. Și apoi spune propoziția care schimbă totul:

— Știu că e un nenorocit de clișeu, dar te cunosc de undeva? De dinaintea zilei de azi?

Jen nu se poate abține să râdă.

— Nu încă, spune ea, tachinându-se cu soțul ei cu aceeași ușurință dintotdeauna.

Jen îi întâlnește privirea în parcare. S-a îndrăgostit atât de puternic de ea, încât a renunțat la viața lui pentru ea. La numele lui. La mama lui. La *identitatea* lui. Ea nu crede că s-a prefăcut tot timpul cât au fost căsătoriți.

Crede că a încercat să *nu* o facă.

— În orice caz, eu sunt Ryan. Tu?

— Eu sunt Jen.

Și acesta este momentul. Jen știe. E pregătită, închide ochii ca și când ar adormi. Și a plecat. Și tot ce a fost s-a șters, exact așa cum bănuia ea.

Ziua zero

Ora 1.59 devine 1.00. Jen Hiles este pe palier.

Dovleacul este acolo. Totul e acolo. Poate simți încă pe piele ceața fantomatică a nopții de ianuarie, poate simți încă ochii soțului în ai ei.

Soțul iese din dormitor.

— Totul în regulă? întreabă el.

— Povestește-mi despre ziua în care ne-am întâlnit, rostește ea, pășind în îmbrățișarea lui caldă.

— Huh? zice el somnoros.

— Povestește-mi, spune ea, cu graba cuiva care a mizat totul pe-o carte.

— Ăăă… ai venit la secție…

Lui Jen nu-i vine să creadă. A reușit. A trăit, toți acești douăzeci de ani, împreună cu el, cu Ryan.

— Sunt avocat? îl întreabă ea.

— Ăăă, da? Trebuie să dorm. Mâine sunt în tură.

E polițist. Jen închide ochii de plăcere. Va fi mai fericit. Nu va mai fi atât de neîmplinit, nu-și va mai dori atâtea fără să le aibă.

— E al naibii de târziu, geme el.

Dar e tot el.

— Tata trăiește? întreabă ea.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Te rog, doar spune-mi.

— …Nu, spune el și atunci Jen înțelege.

Tăietura, salvarea tatălui ei. Niciuna nu s-a păstrat. Andy avea dreptate: evenimentele care s-au desfășurat pe parcurs, de la acea zi ploioasă de ianuarie din urmă cu aproape douăzeci de ani, ștergând toate celelalte modificări pe care le-a făcut ea pe parcurs. Schimbările pe care le-a făcut doar pentru că i-au oferit informațiile necesare să se întoarcă în locul potrivit la momentul potrivit ca să le rezolve.

— Bună! strigă Todd.

Ceva se declanșează în inima lui Jen, ca un răsărit de soare, zorii ivindu-se peste viețile lor. E Todd. E acasă. Acasă, strigând în sus pe scări, nu umblând pe străzi cu cuțitul în mână.

— Ești încă trează? strigă Todd. Cum stai acolo în cadrul ferestrei pari ca într-o fotografie al naibii de obraznică!

Kelly râde tare.

— Hei, Ryan? spune Jen.

— Hmm? zice el, de parcă n-ar însemna nimic, dar pentru ea numele lui confirmă totul.

Jen îl privește insistent. Aceiași ochi albastru-închis. Aceeași siluetă suplă. Un tatuaj reprezentând un singur cuvânt, *Jen*.

Așadar, Joseph nu a fost prins, dar nici micuța nu a fost niciodată furată. Jen se gândește doar pentru o secundă la acest lucru, în fereastra panoramică. Ei bine, uneori pierzi, uneori câștigi. Infractorii vor face întotdeauna trafic de droguri, de arme, de informații. Vor fura și vor minți întotdeauna. Nu-i poți prinde pe toți, dar îi poți salva pe inocenți. Oare douăzeci de ani în închisoare l-au învățat ceva pe Joseph?

Se uită la soțul și la fiul ei, care urcă treptele din două în două. Nu este un preț pe care merită să-l plătești?

Ceva o roade însă. Ceva legat de socoteala pe care o va da pentru asta, pentru această perioadă ciudată a vieții ei pe care a petrecut-o retrăind-o.

— Ești în regulă? întreabă Todd, întrerupându-i firul gândurilor.

— Unde ai fost, în oraș cu Clio?

— Cine e Clio? întreabă Todd, privind în jos spre telefon.

Desigur. Joseph nu vine niciodată să-l găsească pe Kelly, așa că Todd nu o cunoaște niciodată pe Clio. Jen își privește fiul. I-a negat această primă dragoste. Oare și *acesta* e un preț care merită plătit?

— Am visat că ai întâlnit pe cineva pe nume Clio, spune ea dorind să se asigure.

— Lui Eve nu i-ar plăcea asta, nu-i așa? spune Todd.

— Eve? întreabă Jen tăios. Care?

— Ăăă…

Ochii lui Todd alunecă spre Kelly, care ridică din umeri.

— Prietena mea?!

— Care este numele ei de familie?

— Green…?

Bebelușul. Bebelușul furat care nu a fost niciodată furat. Jen stă la marginea unui uragan, simțind doar briza acestuia umflându-i părul.

— Pot vedea o fotografie?

Todd se uită la ea de parcă e complet idioată și caută printre fotografiile din telefonul lui. Și uite-o. E Clio. Incredibil, e Clio. Clio era bebelușul furat. Nu e de mirare că i se păruse că recunoaște bebelușul când văzuse fotografia. Jen întinde mâna, uluită, să-i apuce telefonul. El o lasă cu ușurință să-l ia, nu are niciun secret, nu tocmai.

— Uau, spune Jen, mărind imaginea, ca să-i vadă mai bine trăsăturile.

— Nu ai mai văzut o femeie până acum? remarcă Todd.

— Lasă-mă să mă uit în liniște, spune Jen, încercând să înțeleagă.

Deci. Micuța Eve nu a fost niciodată furată. Jen a împiedicat răpirea ei. A rămas alături de mama ei, sub numele de Eve Green. Jen i-a împiedicat să se întâlnească într-un fel, dar iată că s-au întâlnit altfel. S-a îndrăgostit de fiul ei în 2022 la fel cum se întâmplase și cu cealaltă Clio, cea răpită și trimisă să trăiască cu o rudă a lui Joseph. Soarta.

Jen privește în sus spre soțul ei, iar apoi spre fiul ei. Clio. Ryan. Eve. Kelly. Oameni ale căror nume s-au schimbat, dar a căror iubire a rezistat în pofida acestor schimbări.

Jen întinde un braț spre el și Todd se lasă îmbrățișat de amândoi și stau acolo, în dreptul ferestrei panoramice, doar ei trei. Respirația lui Jen încetinește.

Ea coboară la parter după câteva minute, ca să verifice, ca să vadă. Mâna ei e pe clanța ușii.

Un sentiment ciudat o învăluie, ca o ceață ușoară. Déjà vu. Ce a fost asta? Jen scutură din cap. Bebeluși furați și… grupări criminale? Clipește și totul a dispărut. Ce ciudat! Ea nu are niciodată senzație de déjà vu.

Mai ales într-o seară atât de normală ca aceasta.

Ziua plus unu

Jen se trezește. Este 30 octombrie și, oricare ar fi motivul, căci Jen nu-și dă prea bine seama, simte că are întreaga viață în fața ei.

— Te simți bine? o întreabă Todd în timp ce stă îmbrăcată într-un halat pe palier. Ești OK?

— Sigur, răspunde Jen.

Are o durere de cap, dar asta e tot. Poate simți miros de mâncare, care vine de jos. Ryan probabil că s-a apucat să pregătească micul-dejun.

— Ai spus niște lucruri ciudate azi-noapte. Credeai că am o prietenă pe nume Clio.

— Cine este Clio? întreabă Jen.

Ziua minus unu

EPILOG

Consecința accidentală

În primele câteva minute de după ce s-a trezit, Pauline a uitat.

Și apoi își amintește. Groaza se instaurează în timp ce-și amintește și sare din pat ca un foc de artificii. *Connor.*

Știuse de luni întregi că aici se va ajunge. A fost secretos, obraznic, posac. L-a așteptat trează, ore în șir. A avut o serie de comportamente care s-au tot înrăutățit. Și acum asta.

A început cu un déjà vu. Noaptea trecută. Și apoi, imediat după asta, Connor a fost arestat. Poliția a spus că a comis tot felul de infracțiuni: droguri, furturi și alte asemenea. A intrat în cârdășie recent, în ultimii câțiva ani, cu cineva pe nume Joseph. Ar fi trebuit să aibă întreaga viață în față și acum iată cum și-a ruinat-o.

Pauline trebuie să apeleze la un avocat. Trebuie să repare ce a stricat el. Are de făcut atâtea lucruri. Trebuie să înțeleagă de ce a făcut asta.

Se îndreaptă spre palier, gata să pornească computerul ca să găsească un avocat. Dar fiul ei este acolo, pe palier.

— Ăăă? exclamă ea. Ți-au dat drumul?

— Cine?

— Poliția?

— Care poliție? întreabă el, râzând.

Și atunci, Pauline înțelege. Data care strălucește afișată la BBC News, vizibilă tocmai din camera lui. Este 30 octombrie. Nu a fost ieri 30? Este sigură de asta.

PUTERE ISTERICĂ

Puterea isterică este manifestarea, de obicei în situații de viață și de moarte, a unei puteri extreme, dincolo de ceea ce se consideră a fi normal, care afectează în

special mamele. Relatări anecdotice povestesc despre femei care ridică mașini pentru a salva nou-născuți, uneori creând un câmp de forţă uriaș. Într-adevăr, s-au consemnat și relatări de fenomene oarecum supranaturale, cum ar fi formarea de bucle temporale, deși, până în prezent, existenţa niciunui astfel de fenomen nu a fost dovedită. Suferinzii declară adesea că au avut senzaţii de déjà vu în cursul episoadelor de putere isterică.

GILLIAN McALLISTER
ÎN LOCUL NEPOTRIVIT
LA TIMPUL NEPOTRIVIT

[1] Mișcare politică antifascistă care cuprinde o gamă diversă de grupuri autonome de extremă stângă care înțeleg să-și atingă obiectivele prin intermediul unor acțiuni atât nonviolente, cât și violente (n. red.).

[2] Joc de cuvinte între „three score and Jen” și „three score and ten”, un mod literar sau de modă veche de a spune șaptezeci (n. tr.).

[3] Joc de cuvinte între „să o deschid mai mult (stridia)” și „să fiu mai deschis” (n. tr.).

[4] Croitorie @Cusătorie SRL (n. tr.).

[5] Prescurtare a expresiei *laughing out loud,* care se traduce „râs în hohote” sau „râsete peste râsete” (n. red.).

[6] Connie Larkin, autoare a învățăturii numite educație ontologică, având ca obiectiv evoluția oamenilor, cu accent pe eficientizare și comunicare în preocupările pe care le au, precum și împlinire în relațiile interumane (n. tr.).

[7] Personaj din trilogia *Stăpânul Inelelor* (n. red.).

[8] Personaj din seria de cărți *Harry Potter* (n. red.).

[9] Adio (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

[10] Fizician rus, cercetător în fizica nucleară (n. tr.).

[11] Echivalentul lui Therme din Anglia (n. tr.).

[12] Emisiune culinară transmisă live de postul BBC One în fiecare sâmbătă, între orele 10.00 și 11.30 (n. red.).

[13] Prescurtare pentru *The Oxford English Dictionary,* dicționarul explicativ al limbii engleze (n. red.).

[14] Al zilei (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

[15] Tip de act de proprietate prea puțin răspândit la noi, în care o locuință are practic mai mulți proprietari, fiind mai degrabă vorba despre un drept de folosință, decât despre unul de proprietate, fiecare având dreptul să stea în locuința respectivă un anumit timp, dinainte stabilit (n. red.).

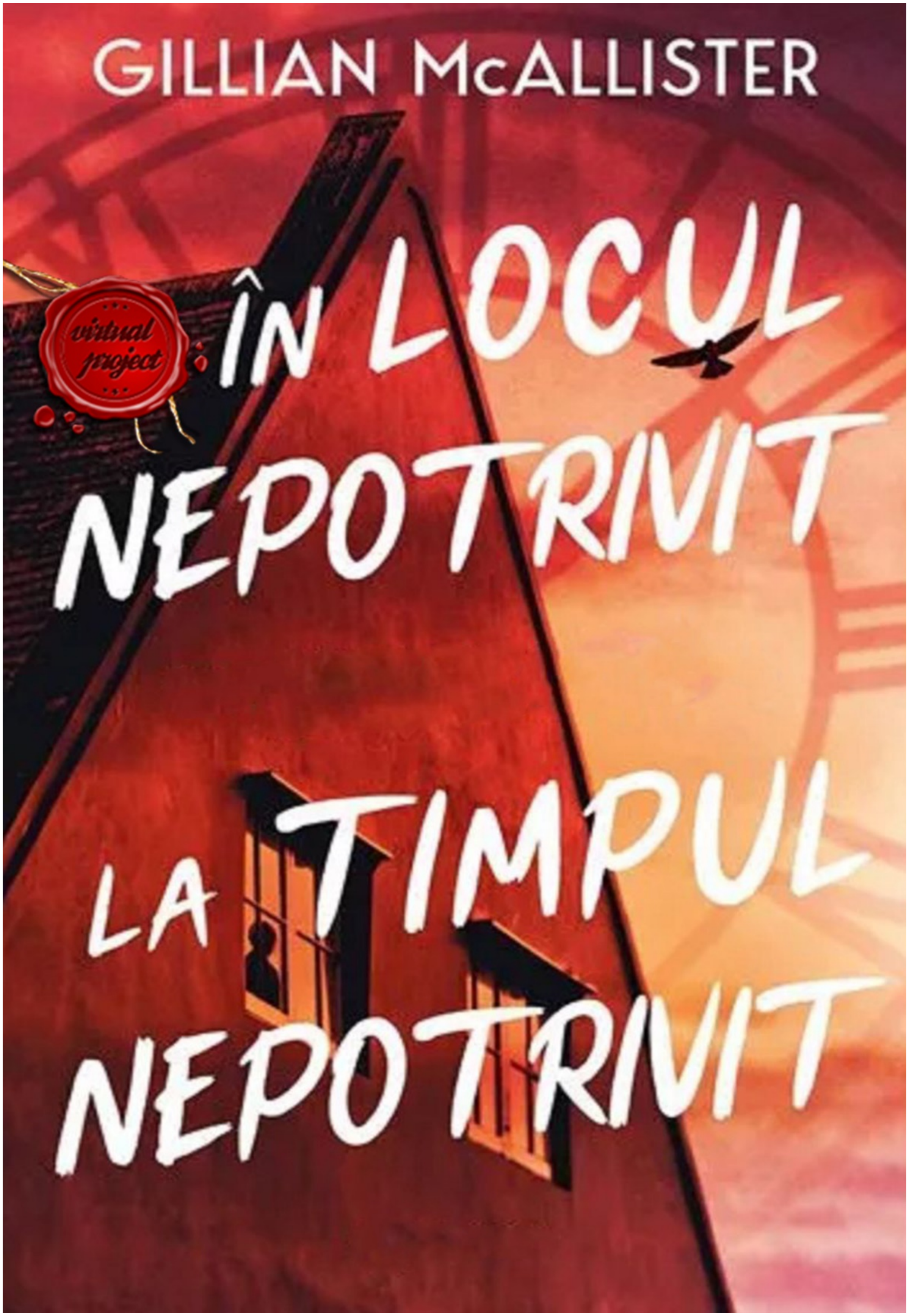
[16] Examen echivalent cu cel de treapta întâi din vechiul sistem de învățământ românesc (n. red.).

[17] Personaj din *Charlie și fabrica de ciocolată* (n. tr.).

[18] Departamentul de Poliție din Los Angeles (n. red.).

[19] *Toddler* în original. Joc de cuvinte: *Todd-toddler* (n. tr.).

[20] Primul teletext (n. tr.).

GILLIAN McALLISTER
virtual project
ÎN LOCUL NEPOTRIVIT
LA TIMPUL NEPOTRIVIT